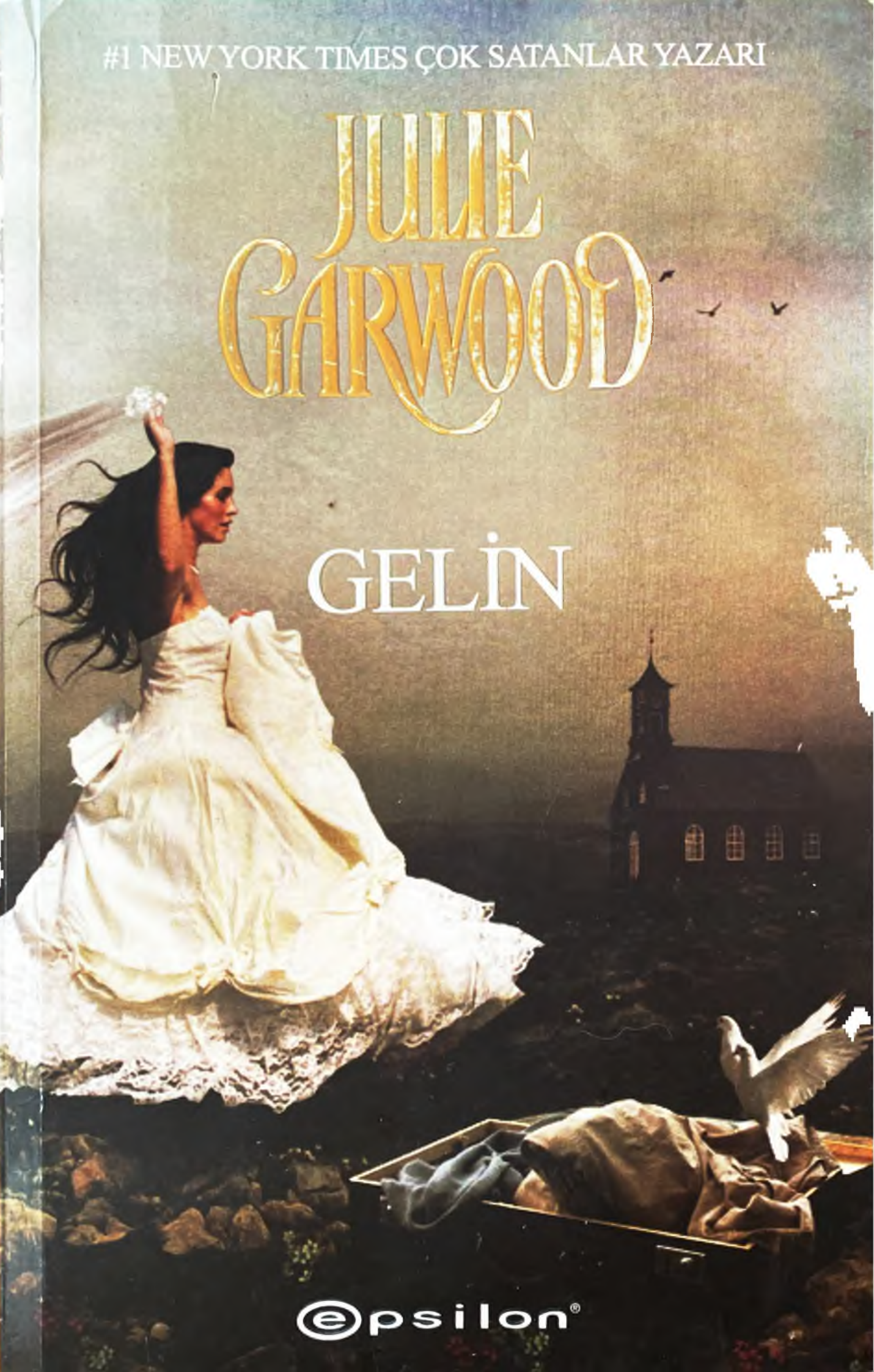
#1 NEW YORK TIMES ÇOK SATANLAR YAZARI

JULIE GARWOOD

GELİN

Epsilon®

- Bana inanıyor musun?
- Hayır.
- Neden?
- ...

Kralın emrine karşı gelmek olanaksızdı. İskoçya'nın en güçlü toprak sahibi Alec Kincaid, İngiliz bir gelinle evlenmek zorunda kalmıştı. Baron Jamison'un en küçük kızı Jamie, Alec'in seçtiği gelindi. Alec'in ilk dikkatini çeken Jamie'nin menekşe rengi gözleri ve öfke dolu cüretkâr bakışları olmuştu. Bu kadın, korkusuz savaşçının adeta ruhuna dokunuyordu.Şehvetiyle onun bedenini kavuruyordu. Jamie her şeye rağmen duygularına söz geçirip ona teslim olacak mıydı? Yoksa zaten teslimiyetleri katışıksız, ihtirasları yatışmış mıydı?

"Unutulmaz bir hikâye... unutulmaz karakterler!"
Johanna Lindsey

Düğün adlı romanıyla okuyucularıyla buluşan, New York Times'da en çok satan kitapların yazarı Julie Garwood, Rita Awards'dan En İyi Roman ödülünü kazanan *Gelin* adlı eseriyle yeniden sizlerle...

THG
0228161
BRZ

ISBN 978 9753 31 656 9
9 789753 316569
www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: yenisayfa.com.tr

T-35.00L

Önsöz

İskoçya, 1100

Ölüm bekleyişi sona erdi.

Alec Kincaid'in kadını en sonunda toprağa veriliyordu. Hava, çıplak tepedeki cenazenin etrafında toplanmış olan şu birkaç oymak üyesinin yüzündeki ifade kadar kötüydü.

Helena Louise Kincaid kutsal olmayan topraklara gömülüyordu, çünkü güçlü oymak beyinin yeni gelini kendi canına kıymıştı, bu yüzden de Hıristiyan mezarlığının dışında bulunan bir mezara mahkûm edilmişti. Kilise mutlak ve affedilmez bir günahı olan bu bedenin kutsanmış topraklarda bulunmasına izin veremezdi. Kilise liderlerine göre, kötü bir ruh çürük elmaya benzerdi ve bozulmuş bir ruhun saf ruhları kirletmesi göz ardı edilemeyecek kadar ileri düzey bir ihtimaldi.

Şiddetli yağmur, oymak üyelerinin üzerine yağıyordu. Kırmızı, siyah ve süpürgeotu renginde Kincaid ekoseli kumaşa sarılı beden, yeni yapılma çam tabuta beceriksizce konulduğundan sırılsıklam olmuştu. Ölü karısına başka hiç kimsenin dokunmasına müsaade etmeyen Alec Kincaid defin işini tek başına izlemişti.

Yaşlı Peder Murdock diğerlerinden hatırı sayılır bir uzaklıkta duruyordu. Huzursuz görünüyordu, kusursuz bir merasimin eksikliğini hissettiği her halinden belliydi. İntihar sebebiyle ölümü kapsayan dualar yoktu. Herkes Helena'nın çoktan cehenneme gittiğini bildiğinden, yas tutanlara imkân dâhilinde nasıl bir teselli verebilirdi ki? Kilise onun acıklı kaderine hükmetmişti. İntiharın tek cezası ateşin yanındaki ebediyetti.

Benim için kolay olmadı. Diğer oymak üyeleri gibi ciddi yüz ifademle pederin yanında dikiliyordum. Helena'ya bir yararı dokunmadığını bilsem de dua ediyorum. Hayır, Tanrı'ya şükranlarımı sunuyorum çünkü bu sıkıcı iş nihayet bitti.

Ölmek Helena'nın fazlasıyla uzun zamanını aldı. Tam üç gün boyunca can çekişmesine ve ümitle karışık korku dolu anlara katlamak zorunda kaldım, bu süre içerisinde gözlerini açmaması ve lanet olasıca gerçeği söylememesi için Tanrı'ya yalvardım.

Kincaid'in gelini ölüm anını uzatarak bana işkence çektirdi. Bunu yüreğimi ağzıma getirerek yaptı elbette. En sonunda Kincaid ekoseli kumaşı onun yüzüne bastırarak bu eziyete son verdim. Bu benim hiç de uzun zamanımı almadı ve Helena, zayıf düşmüş haliyle, bana karşı koyamadı.

Tanrım, ne kadar da memnuniyet verici bir andı. Yakalanma korkusu ellerimi terletiyordu, heyecandan adeta bedenim uyuşuyordu.

Cinayetten yakamı kurtardım! Oh, kurnazlığımla övünebilmeyi nasıl da arzuluyorum. Tek kelime edemiyorum, elbette sevincimi de bakışlarıma yansıtmıyorum.

Dikkatimi Alec Kincaid'e çeviriyorum. Helena'nın kocası açılmış mezarın başında duruyor. Kafası öne eğik, yumruk haline getirdiği elleri ise iki yanında. Gelininin günahkâr ölümüne kızgın mı yoksa üzgün mü diye merak ediyorum. Kafasının içinden neler geçirdiğini bilmek zor, çünkü o daima duygularını özenle maskeleyebilen bir adam.

Kincaid, şu an her ne hissediyorsa benim için fark etmez. Karısının ölümünü zaman içinde unutacak. Hak ettiğim mevki için ona meydan okumadan evvel benim de zamana ihtiyacım olacak.

Pederin ansızın acı acı öksürüşü dikkatimi dağıtıyor. Ağlamak ister gibi bir hali var. Soğukkanlılığını toplayıncaya dek ona uzun uzun bakıyorum. Sonra başını iki yana sallamaya başlıyor. Artık ne düşündüğünü biliyorum. Aklından geçenler yüzünden okunuyor.

Kincaid'ın kadını onların hepsini utandırmış.

Tanrı bana yardım etsin, gülmemeliyim.

Birinci Bölüm

İngiltere, 1102

Söylenilenler doğruysa, adam ilk karısını öldürmüştü.

Baba, kadının öldürülmeyi hak etmiş olabileceğini söyledi. Bu, bir baba için kızlarının önünde dile getirebileceği en talihsiz sözlerden biriydi, Baron Jamison da yaptığı gafın farkına vardı. O anda, hiç kuşkusuz, düşüncesizce ağzından çıkan yorumunundan ötürü pişmanlık duyuyordu.

Dört kızından üçü Alec Kincaid hakkındaki bu iğrenç dedikodudan zaten haberdardı. Babalarının o üzücü olayla ilgili acımasızca öne sürdüğü fikri çok fazla umursamadılar. Şirinlik muskası Mary, büyük salonda, aklı karışık babasının bir kadeh utanç giderici birayı yuvarlamak için oturmuş olduğu dikdörtgen masanın etrafında çevik ve uygun adımlarla yürürken baronun ikizleri Agnes ve Alice kendilerine özgü sinir bozucu alışkanlıkları gereğince, uyum içerisinde hıçkıra hıçkıra ağlıyorlardı. İkizlerin lanetler yağdıran gürültülü nakaratları eşliğinde babasının nazik, küçük Mary'si günün birinde kendi evlerine de gelmesi beklenen Highland savaşçısı hakkında işittiği utanç verici dedikoduları art arda sıraladı.

Mary, kasten ya da farkında olmadan, ikizleri çığlık çığlığa ağlamaya teşvik ediyordu. Buna şeytanın sabrı bile dayanmazdı.

Baba, İskoçyalı'yı kendince tam destek vererek savunmaya çalıştı. Aslında şimdiye dek o savaşçıyla hiç karşılaşmadığı, ya da adamın şeytanî karakterine ilişkin kötü, edepsizce söylenti-

lerden başka herhangi bir şey işitmediği için bütün olumlu sozlerini ondan yana sarfetmek zorundaydı.

Fakat tüm bunlar boşunaydı.

Evet, harcadığı çaba adamdan yana olma çabasıydı fakat söylediklerine kızları, bir nebze olsun, kulak vermiyorlardı. Bu onun daha önce dikkatini çekmemiş olmalı ki sağlam bir geğirti ve homurdanma eşliğinde bunun farkına vardı; melekleri onun fikirlerini önemsemiyorlardı.

Baron, kızlarını sakinleştirmede son derece yetersiz kaldı, zira bugüne kadar hiçbiri onu sıkıntıya sokmamıştı. Şimdi ise, her nasılsa, ipleri eline almanın en önemli şey olduğunu hissediyordu. İskoç olsun ya da olmasın, davetsiz misafirlerinin önünde aptal durumuna düşmek ya da kızları buyruklarına aldırış etmemeye devam ederlerse budala yerine konmak istemiyordu.

Ağız dolusu birayı üçüncü kez mideye gönderdikten sonra Baron az da olsa cesaretini topladı. Dikkat çekmek amacıyla yumruğunu tahta masaya vurdu, ardından İskoçyalı'dan katılmışçesine söz etmenin saçmalık olduğunu ifade etti.

Demeci herhangi bir tepki ya da eleştiriyle karşılanmadığında, öfkesi baskın çıktı. Pekala... eğer tüm bu dedikodular doğruysa, o zaman belki de İskoçyalı'nın karısı bu tiksindirici eylemi hak etmiş olabilirdi. Tahminine göre, olası sıkı bir dayak bu hazin sonun başlangıcını teşkil etmekteydi ve her eylemin bir yapılış nedeni vardı; dövmeninki kontrolün bir anlık kaybedilişinden ileri geliyordu.

Yaptığı bu açıklama Baron Jamison'a tamamıyla mantıklı geldi. Yorumlarıysa dikkatli bir dinleyici grubu kazandırdı, yine de kızlarının yüzlerindeki kuşkulu ifadeler ulaşmayı umduğu sonuç değildi. Değerli melekleri ona sanki burnunun ucundan sarkan dev bir sülüğü fark etmişçesine korku dolu gözlerle bakıyordu. Aniden salak olduğunu düşündüklerini hissetti. Tepesi atan baron bir volkan gibi patladı ve zavallı kadının, muhtemelen, efendisine defalarca saygısızlık etmiş olabileceğini haykırdı. Bu ders saygısız kızlarının kafalarına iyice sokmaları için biçilmiş kaftandı.

Baron, kızlarına yalnızca Tanrı ve baba korkusunu aşılama-

ya çalışıyordu. İkizler yeniden feryat etmeye başladıklarında Baron bu hususta ne denli başarısız olduğunu anladı. Çığlıklar başını ağrıttı. Kulak tırmalayıcı gürültüyü engellemek için avuçlarını kulaklarına bastırdı, ardından Mary'nin öfke dolu bakışlarına karşın gözlerini kapadı. Baron pütürlü diz kapakları yere değinceye dek sandalyesinden aşağı kaydı. Başı öne eğikti, cesaretini yitirmişti, ümitsizce sadık uşağı Herman'a dönerek en küçük kızını yanına çağırmasını emretti.

Kır saçlı uşak bu emirle rahatlamış görünüyordu, efendisinin buyruğunu yerine getirmek için odadan ayaklarını sürüyerek ayrılmadan önce birkaç kez başını salladı. Baron, uşağın emrin tam zamanında verildiğini sessizce mırıldandığını işittiğine Kutsal Haç üzerine yemin edebilirdi.

En fazla on dakika sonra baronun adaşı kaosun tam ortasından geçiyordu. Baron Jamison derhal sandalyesinde doğruldu. Herman'a demin fısıldadığı eleştirisinden haberdar olduğunu bildirir nitelikte tatlı sert bir bakış fırlattı, sonra da onu çatık kaşlarının menzilinden çıkardı. En küçük kızının gelmekte olduğunu gördüğünde ise rahatlayarak derin bir iç çekti.

Jamie'si kontrolü ele geçirecekti.

Baron Jamison gülmekte olduğunu fark etti, ardından Jamie'si yanındayken durumun kötüye gitmesinin pek de mümkün olamayacağını içten içe kabul etti.

Öylesine büyüleyici bir görüntüsü vardı, o kadar tatlıydı ki insan ona bakarken tüm tasalarından kurtulabilirdi. Kişiliği de güzelliği kadar etkileyiciydi. Jamie güzelliğini büyük ölçüde annesinden almıştı. Uzun, kuzguni siyah saçları ve menekşe rengi gözleri babasına ilkbaharı anımsatıyordu, teni ise yüreği kadar saf ve kusursuzdu.

Baron bütün kızlarını ne kadar çok sevdiğiyle övünse de gizliden gizliye Jamie onun gurur ve neşe kaynağıydı. İşin en şaşırtıcı kısmı ise kızın gerçek biyolojik babası Baron değildi. Jamie'nin annesi Baronun ikinci karısıydı. Kızını doğurmak üzereyken ona gelmişti. Jamie'nin babası olan adam ise geliniyle evlenip gerdeğe girdikten aşağı yukarı bir ay sonra savaşta ölmüştü.

Baron Jamie'yi kendi çocuğu gibi sahiplenmiş ve herhangi bi-

rının ondan üvey kızı olarak söz etmesini yasaklamıştı. Onu kollarına aldığı ilk andan itibaren kız kendisine ait oluvermişti.

Jamie, meleklerinin en küçüğü ve en görkemlisiydi. İkizler ve Mary ancak dikkatli gözlere sahip birinin anlayabileceği türden duru bir güzellikle ödüllendirilmişti, fakat babasının sevgili küçük Jamie'si, şöyle bir kere bakanın bile ayaklarını yerden kesebilirdi. Gülümsemesi bir şövalyeyi atından edebilecek düzeyde oluşuyla nam salmıştı, babası arkadaşlarına onu ballandıra ballandıra anlatmaktan büyük keyif alıyordu.

Şimdiye dek kızlarının arasında önemsiz de olsa herhangi bir kıskançlık yaşanmamıştı. Agnes, Alice ve Mary önemli gördükleri bütün meselelerde yol göstericiliğinden ötürü içgüdüsel olarak küçük kızkardeşlerine yöneliyorlardı. Onlar da babalarının sık sık yaptığı gibi ufaklığın tarafını tutuyorlardı.

Jamie yuvalarının gerçek hanımıydı. Annesi toprağa verildiği günden beri, babasının en küçüğü bu ağır yükü sırtlamıştı. Değerli olduğunu erkenden ispatlamıştı ve emir vermekten hoşlanan, fakat düzen kurmada yetenekli olmayan Baron tüm sorumluluğu Jamie'ye vererek bir hayli rahatlamıştı.

Babasını asla hayal kırıklığına uğratmadı. Jamie son derece aklı başında ve sorunsuz bir kızdı. Annesinin öldüğü günde bile ve daha sonrasında hiç ağlamadı. Baron, Agnes ve Alice'in kızkardeşlerinin disiplinli tabiatından ders almalarını arzulamaktaydı.

Sürekli her şeye ağlama eğilimi içindeydiler. Baron dış görünüşlerinin onları bütünüyle değersiz olmaktan alıkoyduğunu düşünse de günün birinde duygusal kızlarını eş olarak alacak lordların haline şimdiden acıyordu.

En çok Mary'si için endişeleniyordu. Bu eleştirisini asla dile getirmediği halde, onun düşünüldüğünden de bencil olduğunu biliyordu. Mary kendi isteklerini kızkardeşlerininkilerden üstün tutuyordu. Daha da büyük kabahati ise her nedense, kendisini babasından bile üstün görüyor olmasıydı.

Evet, Mary yalnızca bir kaygı vesilesi değil aynı zamanda ara bozucu bir kız idi. Sırf zevki uğruna sorun yaratmaktan hoşlanırdı. Baron'un içini kemiren bir şüphe vardı. Acaba Jamie Mary'e hanımefendice olmayan fikirler mi aşılıyordu?

Ama bu sanısını söze dökmeye asla cesaret edemiyordu, çünkü bunun aksi kanıtlanırsa en küçüğünün gözünden düşüverirdi.

Jamie onun gözdesi olmasına karşın, Baron kızının kusurlarından bîhaber değildi. Jamie'nin nadiren açığa çıkan öfkesi, bir orman yangını bile çıkarabilirdi. Mizacında inatçı bir taraf da gizliydi. Babası uygulamasını bilhassa yasaklamış olsa da annesinden miras kalan iyileştirme yeteneğine sahipti. Hayır, Baron onun bu yatkınlığından hoşnutsuzdu, zira serfler ve malikane hizmetkârları onu sürekli olarak babasının rahatını sağlama aslî görevinden uzaklaştırıyorlardı. Jamie sıklıkla bir bıçak yarasını kapamak ya da birilerinin dünya üzerinde daha rahat bir yaşam sürmesini sağlamak için gecenin kör karanlığında yatağından kaldırılıyordu. Baron özellikle gece gelen çağrıları umursamıyordu, çünkü genellikle kendi yatağında horul horul uyuyor, bu yüzden de rahatsızlık duymuyordu, fakat gün içinde gelen müdahaleleri bunun dışında tutuyordu, özellikle de kızı hasta ve yaralıları iyileştirmekle meşgul olduğu zamanlarda yemeğini beklemek zorunda kalıyordu.

Bu düşünce ona esefle iç çektirdi. Sonra ikizlerin çığlık atmaktan vazgeçtiklerini fark etti. Jamie fırtınayı çoktan dindirmişti. Baron Jamison uşağına kadehini tekrar doldurmasını işaret etti ve kızının büyüsünü yapmayı sürdürmesini izlemek için arkasına yaslandı.

Kızkardeşleri odaya girdiğinde Agnes, Alice ve Mary ona doğru koşturdular. Her biri ona hikâyenin farklı bir uyarlamasını anlatmaya çalışıyordu.

Jamie onların yorumlarından hiçbir anlam çıkaramadı. Kısık sesiyle "Gelip masada babanızla oturun," önerisinde bulundu. Tatlı bir gülümsemeyle "Ancak o zaman bu yeni sorunu bir aile gibi çözüme kavuşturabiliriz," diye ekledi.

Alice göz kenarlarını silerek "Bu sadece bir sorun değil, çok daha fazlası," diye sızlandı. "Bunun çözüme kavuşturulabileceğini sanmıyorum, Jamie. Gerçekten sanmıyorum."

Agnes "Bu sefer babamız sorun çıkardı," diye homurdandı. İkizlerin küçük olanı masanın altındaki taburelerden birini çe-

kip oturdu ve babasına kızgın bir bakış attı. "Her zamanki gibi bu hep onun hatası."

Baron "Bu dalavere benim işim değil," diye mırıldandı. "Bu nedenle bana kaş çatmaktan vazgeç, küçük hanım. Ben kralımın emrine itaat ediyorum, o kadar."

Jamie "Baba, lütfen kendini üzme," diyerek onu uyardı. Babasının elini okşamak için uzandı. Sonra Mary'e döndü. "En fazla kendindeymiş gibi görünen sensin. Agnes, şu ağlamaklı halini bir kenara bırak da ne olup bittiğini duyabileyim. Mary, açıklar mısın, lütfen?"

Mary "Kral Henry'den mektup var," diye yanıtladı. Omzuna dökülen solgun, kahverengi saçının bir buklesiyle oynadı, ardından ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. "Anlaşılan o ki kralımız gene babamıza fena içerlemiş."

Alice "İçerlemiş mi? Mary, kralımız öfkeden adeta köpürmüş," diye sözünü kesti.

Mary devam etmeden önce onaylama gereğiyle başını salladı. Babasının bulunduğu tarafa kaşlarını çatarak yüksek sesle "Babamız vergilerini ödememiş," dedi. "Kral, babamızı ibret olsun diye cezalandırıyor."

İkizler aynı anda dönüp ters ters baktılar.

Jamie bezgince iç çekip "Lütfen devam et, Mary," diye rica etti. "Herşeyi öğrenmek istiyorum."

"Pekala, Kral Henry şu İskoç prensesle evlendiğinden beri... Adı neydi, Alice?"

"Matilda."

"Evet, Matilda. Tanrım, kraliçemizin adını nasıl unuturum?"

Agnes "Nasıl unutabildiğini anlamak yeterince kolay," dedi. "Babamız bizi saraya götürmedi ve kayda değer tek bir ziyaretçimiz bile olmadı. Burada, uzakta bir yerlerde yaşayan cüzzamlılar kadar yalıtılmış durumdayız."

Jamie "Agnes, konudan uzaklaşıyorsun," diye karşılık verdi. Sesi tahammül edemediğini belli edercesine sertleşmişti. "Mary, devam et."

Mary "Peki, Kral Henry hepimizin İskoçlar'la evlenmesi gerektiğini düşünüyor galiba," dedi.

Alice başını iki yana salladı. "Hayır, Mary. Hepimizin İskoçlar'la evlenmesini istemiyor. Yalnızca içimizden birinin. Barbar aramızdan birini seçip almaya geliyor. Tanrım bana yardım et, bu çok utanç verici bir durum."

Mary "Utanç verici mi? Her kim seçilirse göz göre göre ölüme gidecek, Alice. Eğer adam bir karısını öldürdüyse, bir diğerini de gözünü kırpmadan öldürecektir. Demek oluyor ki kardeşim, bu utanç verici olmanın da ötesinde bir durum," diye söyledi.

Jamie "Ne?" derken nefes nefese kalmıştı, böylesi bir konuşmayla şoka uğradığı apaçık belli oluyordu.

Alice Jamie'nin tepkisini umursamayarak "Ben ilk karısının intihar ettiğini duydum," deyiverdi.

Mary bağırarak "Baba, bunu nasıl yapabildin?" diye sordu. Babasına vurmak istiyormuş gibi görünüyordu, sinirden yüzü kızarmış, elleri yumruk halini almıştı. "Vergilerini ödemediğinde kralın sana kızacağını pekâlâ biliyordun. Bunun sonuçlarını düşünemedin mi?"

Jamie "Alice, lütfen sesini alçaltır mısın? Bağırmak bu durumu değiştirmeyecektir," dedi. "Babamızın ne denli unutkan olabildiğini hepimiz biliyoruz. Büyük olasılıkla, vergi parasını göndermeyi unutmuş olmalı. Sebebi bu değil mi, Baba?"

Baron "Kısmen bu, meleğim," diyerek cevabını geçiştirdi.

Alice inleyerek "Aman Tanrım. Paraları harcamış," dedi.

Jamie sessizliği sağlamak için elini kaldırdı. "Mary, ben bağırmaya başlamadan önce açıklamanı bitir."

"Bu çirkinliğe rağmen makul olabilmenin bizim için ne kadar zor olduğunu anlaman gerekiyor, Jamie. Yine de güçlü olmaya çalışacak ve sana tüm olup bitenleri açıklayacağım, çünkü kafanın ne denli karıştığını görebiliyorum."

Mary omuzlarını doğrultarak zaman kazanıyordu. Durduğu yerde hafifçe sallandığını hissetmesi bile Jamie'nin sabrını zorluyordu. Bununla birlikte gerekçesinin herhangi bir işe yaramayacağını da biliyordu, çünkü Mary, koşullar ne olursa olsun, yorumlarını uzatmayı severdi. Jamie "Ve?" diyerek onu körükledi.

"Anladığım kadarıyla, Highlands barbarı önümüzdeki haf-

ta buraya geliyor. Üçümüzden birini – Agnes, Alice veya beni – ikinci karısı olarak seçecek. Senin anlayacağın, ilk karısını öldürmüş. Bir tek sen buna dahil değilsin. Babamız, kralın mektubunda sadece bizim adımızın geçtiğini söyledi."

Alice "İlk karısını öldürmediğinden eminim," dedi. "Aşçı, kadının kendi canına kıydığını söylüyor." Alice haç çıkardı.

Agnes başını iki yana salladı. "Hayır. Kadının öldürüldüğüne inanıyorum. Kocası ona ne denli kötü davranırsa davransın, kesinlikle, kendisini öldürerek cehennemi cennete tercih etmiş olamaz."

Alice "Kazara ölmüş olamaz mı?" diyerek konuya farklı bir bakış açısı kazandırdı.

Mary omuz silkerek "İskoçlar sakarlıklarıyla ünlüdürler," dedi.

Jamie sert bir ses tonuyla "Sen de her duyduğun dedikodu kırıntısına inanmakla ünlüsündür," diyerek söze girdi ve ne ölçüde dehşete düşmüş olduğunu gösteren yüz ifadesini korumaya çabalayarak "Mary, 'seçmek' demekle neyi kastettiğini açıkla," diye ekledi.

"Gelinini seçmeyi, elbette. Dinlemiyor musun, Jamie? Bizim konuyla ilgili söz hakkımız yok ve kendi evlilik sözleşmelerimizin tümü seçim gerçekleşene kadar bir kenara atılacak."

Agnes "O canavarın önünde at sürüsü gibi sıraya dizilmek üzereyiz," diye sızlandı.

Mary aceleyle "Oh, az kalsın unutuyordum," dedi. "İskoç Kralı Edgar da bu evliliği onaylıyor, Jamie. Babamız öyle söyledi."

Alice "Bu yüzden lord, yalnızca kralının buyruğunu yerine getiriyor olabilir. Belki o da bu evliliği istemiyordur," dedi.

Agnes "Aman Tanrım, bunu düşünmemiştim," deyiverdi. "Şayet evlenmek istemiyorsa, muhtemelen gelinini, Tanrı bilir neredeki, evine varmadan önce öldürecektir."

Jamie "Agnes, sakin olur musun? Yine çığlık atıyorsun," diye mırıldandı. "Eğer böyle asılmayı sürdürürsen saçını kafa derinden sökeceksin. Üstelik, ilk karısının ölümüne ilişkin koşullar hakkında gerçekçi mi yoksa imgesel mi konuştuğunu dahi bilmiyorsun."

Agnes "Adı Kincaid, Jamie ve o bir katil. Babamız, ilk karısını öldüresiye dövdüğünü söyledi," diye uyardı.

Baron "Öyle bir şey söylemedim," diye bağırdı. "Sadece ima ettim – "

Mary "Emmett bize gelinini bir uçurumdan aşağıya attığını söyledi," diye lafa daldı. Masanın üstünde parmak uçlarıyla bir ritim tutturarak Jamie'nin tepkisini bekledi.

Jamie "Emmett yalnızca bir seyis ve tembelin teki," karşılığını verdi. "Neden onun hikâyelerini dinliyorsun ki?"

Jamie bulanan midesine iyi geleceğini umarak derin bir nefes aldı. Mücadele etmesine rağmen, kız kardeşlerinin korkusu bulaşıcı bir hal alıyordu. Omurgasından aşağı doğru inen titremeyi hissedebiliyordu. Bu yüzden kaygısını dile getirirse kıyametin yeniden kopacağını artık çok daha iyi biliyordu.

Ona güvenen kızkardeşleri, yüzlerindeki umut dolu bakışlarla ona bakıyorlardı. Sorunu kucağına bırakıvermişlerdi ve onun bir çözüm yolu bulmasını bekliyorlardı.

Jamie onları düş kırıklığına uğratmak istemiyordu. "Baba? Kralımızı yatıştırabilmenin bir yolu var mı? Öfkesini dindirmek için ona vergilerini, belki üstüne biraz daha ilâve ederek, yollayabilir misin?"

Baron Jamison başını iki yana salladı. "Bütün vergiyi yeniden toplamak zorundayım. Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki toprağa bağlı kölelerin sırtları kendi dertleriyle parçalanma noktasına geldi. Arpadan da iyi ürün alınamadı. Hayır, Jamie, bunu bir daha talep edemem."

Jamie başını yukarıdan aşağıya doğru salladı. Düş kırıklığını gizlemeye çalıştı. Toplanan paradan hâlâ bir miktar daha arta kalmış olmasını ümit ediyordu, ama babasının yanıtı paranın suyunu çekmiş olduğuna dair korkusunu destekliyordu.

Mary "Emmett, Baba'mız bütün parayı tüketmiş olduğunu söyledi," diye fısıldadı.

Jamie "Emmett hikâyeler anlatan yaşlı bir kadına benziyor," karşılığını verdi.

Babaları "Hayır," diyerek ona katıldı. "O mütemadiyen gerçekleri saptıran biri olmuştur. Atıp tutmalarını ciddiye almayın," diye de ekledi.

Jamie "Baba? Ben niçin bu hesaba katılmadım?" diye sordu. "Kral, senin dört kızın olduğunu unuttu mu?"

Baron hızla "Yo, yo," deyiverdi. En küçüğünün, gözlerindeki saklı gerçeği anlamasından çekinerek bakışını alelacele kızından kadehine doğru çevirdi. Kral Henry, Jamie'yi hesaba katmamıştı. Mesajında "kızları" sözcüğünü kullanmıştı. Baron Jamison, ona bakan en küçüğü olmaksızın asla geçinemeyeceğini bilerek, onu hesaba katmama kararını kendisi almıştı. Planının çok kurnazca olduğunu düşündü. Yüksek sesle "Kral sadece Maudie'nin kızlarını zikretmiş," dedi.

Agnes burnunu çekerek "Şey, bu bana hiçbir şekilde mantıklı gelmiyor," diye belirtti.

Mary "Belki de Jamie en gencimiz olduğu içindir," saptamasını yaptı. Omuz silkmesinin peşi sıra ilave etti, "Kralımızın aklında ne olduğunu kim bilebilir ki? Buyruğunun kapsamında olmayışına şükretmelisin, Jamie. Zira, seçilmiş olsaydın, Andrew'unla evlenemezdin."

Agnes "İşte nedeni bu," dedi. "Baron Andrew çok güçlü ve beğenilen bir adammış. Babamız bize öyle söyledi. Kralımızın aklını çelmiş olmalı. Herkes Andrew'un sana nasıl vurgun olduğunu biliyor, Jamie."

Jamie "Nedeni bu olabilir," diye fısıldadı. "Eğer Andrew söylediği kadar güçlüyse..."

Mary ikizlere "Jamie'nin gerçekten Andrew'la evlenmek istediğini sanmıyorum," dedi. "Bana kaşlarını çatman gerekmez, Jamie. Senin ondan aşırı derecede hoşlandığını hiç sanmıyorum."

Agnes "Babamız onu beğeniyor," dedi. Babasına bir bakış daha attıktan sonra "Öyle olduğuna bahse girerim çünkü Andrew burada yaşayacağına söz vermiş, böylelikle Jamie kul köle olmaya devam edebilecek ve..."

O sözünü tamamlayamadan Jamie "Ne olur, Agnes, lütfen gene başlama," diye rica etti.

Baron "Evlendikten sonra Jamie'nin burada kalmasını istememem benim gücümün ötesinde, neden bunun benim kabahatim olduğunu düşünüyorsun ki" diye homurdandı.

Mary mırıldanarak "Zaten her şey senin gücünün ötesindeymiş gibi görünüyor," dedi.

Baron "Ağzından çıkanı kulağın duysun, genç hanım," diyerek Mary'nin sözlerine karşılık verdi. "Benim karşımda böyle saygısızca konuşmana müsaade etmeyeceğim."

Alice "Ben bunun asıl nedenini biliyorum," dedi, "ve Jamie'ye söyleyeceğim. Andrew, Babamız başlık paranı ödedi kardeşim, ve o..."

Jamie "Sen neden bahsediyorsun?" diye haykırdı. Neredeyse sandalyesinden fırlayacaktı. "Alice, yanılıyorsun. Şövalyeler başlık parası ödemezler. Baba, Andrew'dan tek kuruş almadın, değil mi?"

Baron Jamison kızını yanıtlamadı. Kupasında girdap yaparak köpüren birasını izlemeye daldı.

Sessizliği kendi aleyhineydi.

Mary "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Alice, neden bahsettiğinin farkında mısın? Şayet bize söylediğin doğruysa, o zaman babamız Jamie'yi Baron Andrew'a satmaktan başka bir şey yapmamış."

Babaları "Şimdi, Mary, Jamie'yi sinirlendirme," diye öğütledi.

Alice "Ben Jamie'yi Andrew'a sattığını söylemedim," dedi.

Mary "Öyle dedin," diyerek karşı çıktı.

"Andrew'un Baba'mız bir kese dolusu altın para verdiğini gördüm."

Jamie'nin başı zonkluyordu. Ne kadar uzun sürerse sürsün ya da başı ne

denli ağrırsa ağrısın, bu para değiş tokuşunu en ince ayrıntısına dek öğrenmeye kararlıydı. Sahiden satılmıştı ha! Düşüncesi bile midesini bulandırmaya yetiyordu. "Baba, benim için gerçekten de para almadın, öyle değil mi?" diye sordu. Ses tonundan açığa çıkan korkuyu saklayamıyordu.

"Hayır, elbette almadım, meleğim."

Agnes "Baba? Yalnızca utanç verici bir şey yaptığında bize meleklerim diye hitap ettiğini biliyor musun?" sorusunu yöneltiğinde ağlamaklıydı. "Tanrı şahit, artık bu sevgi ifadesinden nefret etmeye başlıyorum."

Alice "Size, Andrew'un Baba'ya para verdiğini gördüm, diyorum," diye bağırdı.

Mary "Ben yalnızca kesenin içerisinde ne olduğunu nasıl

bilebildiğini merak ediyorum," diyerek karşı çıktı. "Gözünle mi gördün, varsayımda mı bulunuyorsun?"

Alice "Keseyi düşürdü," diyerek tersledi. "Paranın bir kısmı yere saçıldı."

Babaları onların dikkatini çekmek için sesini yükselterek "Birazcık ödünç paraydı," dedi. "Hemen şimdi, bebeğimi satmakla ilgili olan bu mevzuyu kapatıyorsunuz."

Jamie'nin omuzları, iç rahatlamasıyla, birden çöküverdi. "İşte, görüyor musun, Alice? Andrew'un Babamız verdiği yalnızca ödünç paraymış. Beni boş yere endişelendirdin. Şimdi asıl meselemize dönebilir miyiz?"

Mary "Babamız bu durumda yine suçlu görünüyor," dedi.

Jamie "Elbette Babamız suçlu görünüyor," dedi. "Yarasına tuz basmana gerek yok. Bu meseleden ötürü yeterince üzgün olduğuna eminim."

Baron Jamison kendisini savunduğu için kızına gülümsedi. Onu "İşte bu benim iyi kalpli küçük meleğim," diye övdü. "Şimdi, buna göre, Jamie, İskoçlar geldiğinde ortaya çıkmamanı istiyorum. Sahip olamadıkları bir şey için onları heveslendirmenin bir anlamı yok."

Alice sözünü hatırlatıncaya kadar Baron kırdığı potun farkına varmadı. "İskoçlar mı, Baba? Birkaç kişiden söz ediyorsun. Bu Kincaid adlı şeytanın yanında başkalarını da mı getirdiğini bize söylemek istiyorsun?"

Agnes ikizine "Evliliğe tanık olması için muhtemelen yalnızca ailesini getiriyordur," dedi.

Jamie babasına "Aynen öyle mi?" diye sordu. Halihazırda bulunan soruna yoğunlaşmaya çalışıyordu, fakat aklı hâlâ paralardaydı. Babası neden Andrew'dan borç almıştı?

Baronun bu soruyu yanıtlaması zaman aldı.

Jamie "Baba, içimde bize daha fazlasını anlatmak istediğine dair bir his var," diyerek onu tatlılıkla ikna etme yoluna gitti.

Mary ses tonunu yükselterek "Yüce Tanrım, daha da fazlasının olduğunu mu kastediyorsun?" dedi.

Alice "Baba, bizden başka ne saklıyorsun?" diyerek bağırdı.

Agnes "Dilinin altındaki baklayı çıkar, Baba," diyerek rica etti.

Jamie onları yeniden sükûnete davet etti. Babasının gri ceketini yeninden kavrayıp konuşması için onu sarsma isteği neredeyse iradesine galip gelecekti. Öfkeden patlamak üzereydi. "Kralımızdan gelen bu mektubu okuyabilir miyim?" diye sordu.

Agnes bezgin bir iç çekişle "Jamie'nin annesi ders vermeye başladığında okuma ve yazmayı adamakıllı öğrenmiştik," dedi.

Agnes alaylı bir gülümsemeyle konuşmasını "Saçmalık," diyerek sürdürdü. "Hiçbir hanımefendi böylesi bir öğretime ihtiyaç duymuyor. Aslında asıl öğrenmemiz gereken Jamie gibi, o Tanrı'nın belası Keltçe'yi konuşmak olmalıydı." Kızkardeşinin çatık kaşlarını fark edince hemen "Bilirsin kimsenin gücenmesini istemem, Jamie," diye ekledi. "Doğrusunu söylemek gerekirse, keşke ben de seninle birlikte öğrenseydim. Gaga hepimize birden öğretmeyi teklif etmişti."

Jamie "Bana öğretmiş olması kahyamızı fazlasıyla memnun etti," dedi. "Bu, ölmeden önce uzun bir süre yatağa bağımlı kalan Anne'yi de mutlu etti."

Agnes gözyaşlarına boğulmadan önce, titreyen bir ses tonuyla "Bana bu Highlands'li canavarın dilimizi konuşamadığını mı söylüyorsun?" diye sordu.

Eğer Agnes ağlamaya başlamamış olsaydı, Jamie öfkesini kontrol altında tutabilirdi. "Ne fark eder, Agnes?" diye ağzından kaçırdı. "Adam gelinini öldürecek, onunla sohbet etmeyecek."

Mary soluk soluğa "Dedikodulara sen de inanıyorsun, demek ki?" dedi.

Jamie pişmanlık duyarak onu alelacele "Hayır," diyerek cevapladı. "Sadece şaka yapıyordum." Gözlerini kapayıp sabır için hızlı bir dua ettikten sonra Agnes'a döndü. "Seni üzmek istemezdim, kardeşim, özür dilerim."

Agnes "Öyle olduğunu umuyorum," diyerek bağırdı.

Mary aniden "Baba, Jamie'nin mektuba bakmasına izin ver," diye talep etti.

Baron ağzından bir "Hayır," kaçırdı. Onun gerçek maksatlarından şüphelenmesinler diye de derhal ses tonunu yumuşattı. "Sen canını sıkma, Jamie. Anlatması kolay. Önümüzdeki

hafta gelecek olan iki İskoç ve onlarla beraber evlerine gidecek olan iki gelin var."

Söylemesi gereksizdi, Baronun kızları bu ek haberi hiç de iyi karşılamadılar. İkizler derin uykularından çimdiklenerek uyandırılan bebekler gibi titreye titreye, feryad ederek ağlamaya başladılar.

Mary "Kaçacağım," diye bağırdı.

Jamie gürültüyü yarıp geçen bir sesle "Bana kalırsa, taliplerinizi vazgeçirmek için hiç vakit kaybetmeden bir plan yapmalıyız," dedi.

Agnes çığlık atmaya bir son verdi. "Plan mı? Ne düşünüyorsun?"

"Aldatıcı bir plan düşündüm ve bahsetmekten biraz çekiniyorum açıkçası, ancak refahınız söz konusu olduğundan size diyeceğim şu ki eğer tek bir seçeneğim olsaydı, bir şekilde hastaymış gibi davranarak... herhangi bir savaşçıdan kesinlikle uzak dururdum."

Mary'nin yüzündeki ifade yavaş yavaş silinerek bir sırıtışa dönüştü. Jamie'nin düşüncelerini yakalamada her zaman en hızlısı Mary idi, hele de işin içinde sinsice fikirler varsa. "Ya da yüzüne bakılmayacak kadar çirkin olmak lazım," derken başını salladı. Kahverengi gözleri muzurluktan çakmak çakmak olmuştu. "Agnes, sen ve Alice hasta olabilirsiniz. Ben şişman ve çirkin olacağım."

Alice "Hasta mı?" diye sorduğunda kafasının karışmış olduğu yüzünden okunuyordu. "Onun ne demek istediğini anlıyor musun, Agnes?"

Agnes kahkaha atmaya başladı. Burnu silmekten kızarmış, yanakları ise gözyaşlarıyla ıslanmıştı, yine de güldüğünde çok güzel görünmüştü. "Korkunç görünmemizi sağlayacak bir hastalık aklıma geliyor. Dut yemeliyiz kardeşim. Birkaç saat içerisinde isilik dökeriz, bu yüzden zamanlamayı iyi yapmamız gerekiyor."

Alice "Şimdi şimdi anlıyorum," dedi. "Şu kalın kafalı İskoçlar'ı yüzlerimizde daima berbat yumrular taşıdığımıza inandıracağız."

Agnes kibirli bir baş sallamasıyla "Onlar benim iğrenç yara-

tıkların işgaline uğradığımı düşünene dek ağzımın suyunu akıtacak ve kaşınacağım," dedi.

Dört kızkardeş kafalarında oluşturdukları tabloya bakıp kahkahalarla güldüler. Baba yüreklendi. Meleklerine gülümsedi. "İşte bu. Anlıyor musunuz, şimdi? Size işe yarayacağını söyledim." Elbette ki öyle bir şey söylememişti, fakat bu olay canını hiç sıkmadı. "Siz planlarınızı sürdürürken, ben de gidip sabah şekerlememi yapayım." Baron Jamison salonu yeterince hızlı terk edemedi.

Jamie kızkardeşlerine yapay bir umut aşılamış olabileceğinden bir an endişe ederek, bunu "Bu İskoçlar nasıl göründüğünüze aldırmayabilirler," cümlesiyle dile getirdi.

Mary "Yalnızca yüzeysel olmaları için dua edebiliriz," diye karşılık verdi.

Alice "Onları kandırmak günah mı?" sorusunu yöneltti.

Mary "Elbette," diye yanıtladı.

Agnes fısıltıyla "Biz en iyisi Peder Charles'a bundan bahsetmeyelim," dedi. "O bize başka bir ceza ayı verecektir. Üstelik, size hatırlatmak isterim İskoçları kandırıyoruz. Tanrı'nın kesinlikle bundan haberi olacaktır."

Jamie kızkardeşlerinin yanından ayrılıp üstadıyla konuşmaya gitti. Kocaman burnu yüzünden çok sevdiği arkadaşları tarafından Gaga diye bir lakap takılan kâhya, uzun zaman önce Jamie'nin sırdaşı olmayı başarmış yaşlı bir adamdı. Jamie'nin ona güveni tamdı. Gaga asla diğerlerine laf taşımazdı. Olgun, akıllı bir insandı. Jamie'ye gereksinim duyacağını düşündüğü bütün becerileri öğretmişti. Esasında, Jamie onun için bir kız evlattan ziyade bir oğul gibiydi.

Yalnızca Baron Jamison konusu açıldığında aynı görüşü paylaşmıyorlardı. Kâhya, Baronun en küçük kızına davranış biçimini hiç tasvip etmediğini açık seçik ortaya koymuştu. Jamie halinden memnun olduğu için Gaga'nın neden bu şekilde hissettiğini anlayamıyordu. Hemfikir olamadıklarından, Baronun karakteri hakkında tartışmaktan özenle kaçınıyorlardı.

Jamie, Gaga'nın Emmett'ı ahırın dışına bir ayak işi için göndermesini bekledi, sonra da ona bütün hikâyeyi anlattı. Jamie hikayeyi anlatırken, Gaga tekrar tekrar çenesini sıvazla-

dı. Bu, meseleye tüm dikkatini veriyor oluşunun kesin belirtisiydi.

Jamie "Bu gerçekten de tamamiyle benim hatam," itirafında bulundu.

Gaga "Bunu da nereden çıkarıyorsun?" diye sordu.

Jamie "Vergilerin toplanmasına şahit olmalıydım," açıklamasını yaptı. "Şimdi benim canım kızkardeşlerim, tembelliğimin bedelini ödemek zorunda kalacaklar."

Gaga "Tembellik demek ha, küçük budalam," diye homurdandı. "Sorumlusu olmadığın angarya işleri, vergilerle uğraşmayı ve bekçilik yapmayı sürdürmek mi tembellik, kızım. Yaptığın işten ötürü yarı ölmüş durumdasın. Tanrı beni sana öğrettiğim şeyler için bağışlasın. Eğer nasıl

onların en iyisi gibi ata binileceğini ve nasıl onların en iyisi gibi avlanılacağını sana göstermemiş olsaydım, sen de onların en iyisi gibi davranmıyor olacaktın. Sen güzel bir hanımefendisin, Jamie, fakat bir şövalyenin tatsız işlerini yüklenmiş vaziyettesin. Suçlu olan asıl kişi benim."

Jamie onun bu mahsun yüz ifadesine hiç aldanmamıştı. Yüzüne baka baka kahkahayı patlattı. "Çok kereler yeteneklerimi övmüşsündür, Gaga. Benimle gurur duyuyorsun, bunu biliyorum."

Gaga homurdanarak "Seninle gurur duyuyorum," dedi. "Yine de babanın günahları yüzünden kendini suçlamanı dinleyecek değilim."

"Pekala, Gaga . . ."

Gaga "Bu eş-buyruğuna dahil olmadığını mı söylüyorsun?" diye sordu. "Bunda bir bit yeniği olduğunu düşünmüyor musun?"

"Sanırım bir tuhaflık var, fakat kralımızın geçerli sebepleri olmalı. Onun kararlarını sorgulamak bana düşmez."

"Şu mektuba tesadüfen gözün ilişti mi, Jamie? Okudun mu onu?"

Jamie "Hayır, Babam bana canımı sıkmamı söyledi," diye yanıt verdi. "Gaga, sen ne düşünüyorsun? Gözlerinde birden bire manidar bir bakış belirdi."

Gaga "Babanın bir işler karıştırdığını düşünüyorum," diye

itiraf etti. "Yüzkızartıcı bir şeyler. Babanı senin onu tanıdığından çok daha uzun süredir tanırım, kızım. Baronla evlendiğinde kimin annenin ardı sıra sürüklendiğini hatırla. Babanın sen daha yürüyemezken önceki alışkanlıklarının farkındaydım. Şimdi de sana babanın bahsettiğim türde şeylerin peşinde olduğunu söylüyorum."

Jamie "Babam beni öz kızıymışım gibi kabul etmiş," dedi. "Annem daima bana onun benim öz babam olmayışının hiçbir sorun teşkil etmediğini anlatırdı. Lütfen bu sevecenliği unutma, Gaga. Babam iyi bir adam."

"Hayır, seni kızı saydığı için sana iyi davranması hiçbir gerçeği değiştirmez."

O anda seyi Emmett, küçük çaplı gezisini tamamlayıp ahıra geri döndü. Seyisin başkalarının konuşmalarını dinleme adetini bilen Jamie hemen Keltçe konuşmaya başladı, böylece sohbetleri özel olmaya devam edecekti. Başını iki yana sallayarak "Senin sadakatin su götürür," diye fısıldadı.

"Ağzından yel alsın! Ben sana sadığım. Başka kimse geleceğin hakkında

tüyo vermez. Şimdi, öyle küskün bakmayı bırak ve bu yaşlı adama İskoç dostlarımın ne zaman geleceğini söyle."

Jamie Gaga'nın kasıtlı olarak konuşmayı babasının uzağında bir noktaya taşıdığını biliyordu ve bundan memnundu. "Bir hafta içinde, Gaga. Onlar buradayken bir mahkum gibi gözlerden uzak olmam gerekiyor. Nedenini anlamasam da Babam beni görmemelerinin daha iyi olacağını düşünüyor. Her günkü görevlerimin etrafta olmamı gerektirmesi ise bu durumu zorlaştıracak. Akşam yemeğimiz için kim avlanacak? Sence ne kadar kalırlar, Gaga? En fazla bir hafta, değil mi? Domuz etini daha fazla tuzlamam lazım eğer..."

Gaga "Umarım, bir ay kalırlar," diye sözünü kesti. "Sen de dinlenme gereksinimini karşılarsın,". "Jamie, sana daha önce söyledim ve yine söyleyeceğim. Gün doğumundan gün batımına kadar çalışarak kendi mezarını erkenden kendi ellerinle kazıyorsun. Senin için endişeleniyorum, kızım. Annen, nur içinde yatsın, hastalanmadan evvelki çocukluk günlerini hâlâ anımsayabiliyorum. Bir sivrisinekten daha büyük değildin, ama

en az onun kadar yaygaracıydın. Seni kuleden aşağıya indirmek için tırmanmak zorunda kaldığım zamanı hatırlıyor musun? Avazının çıktığı kadar, tekrar tekrar adımı haykırmıştın. Yüksekten korktuğum için seni aşağıya indirir indirmez son derece utanç verici bir biçimde akşam yemeğimi kusmuştum hani, hatırladın mı? Üzerinde gerçek bir ip canbazı gibi yürüyebileceğini düşünerek iki kule arasına çürük bir ip bağlamıştın."

Jamie bu anı aklına gelince gülümsedi. "Beni popomdan patakladığını hatırlıyorum. İki gün boyunca oturamamıştım."

"Ama, başımın belaya gireceğini tahmin ederek, seni dövdüğümü babana söylememiştin, inkar etmiştin, değil mi?"

Jamie yüksek sesle "Başın cidden belaya girecekti," dedi.

Gaga kahkahalarla güldü. "Bu yüzden annenden de bir temiz şaplak yemiştin. Benim zaten senin disiplininle ilgilendiğimi bilmiş olsaydı seni hiçbir şekilde cezalandırmazdı."

Jamie "Sen beni ölümden kurtardın," diye itiraf etti.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, seni birden fazla kere kurtardım."

Jamie o tatlı gülümseyişiyle "Uzun zaman önceydi," diyerek ona hatırlattı. "Artık tamamen büyüdüm. Bir çok sorumluluğum var. Andrew bile bunun farkında, Gaga. Ama sen..."

Gaga yangına körükle gitmek istemiyordu. Biricik Andrew'u hakkında ona gerçekten ne düşündüğünü söylerse, Jamie'nin duygularını inciteceğinin farkındaydı. Baron'un Hayal Kahramanı Andrew'la karşılaşma talihsizliğine yalnızca bir kez nail olmuş olsa da adamın yüreksiz kişiliğini yargılamasına bu tek sefer bile kafi gelmişti. Andrew'un aklı yarımdı. Hep kendini düşünüyordu. Tanrı şahit, kıymetli Jamie'sinin bu acizle başgöz edileceğini her düşündüğünde Gaga'nın midesi ekşiyordu.

"Güçlü bir erkeğe ihtiyacın var, kızım. Benim dışımda, gerçek bir erkekle karşılaşıp karşılaşmadığını kesin olarak bilmiyorum. İçinde hâlâ kanun tanımayan sıradışı bir taraf barındırıyorsun. Bunun farkında olsan da olmasan da özgür olmayı arzu ediyorsun."

"Abartıyorsun, Gaga. Eskisi gibi yabani biri değilim."

"Güney çayırında uçarcasına giden kısrağının üstünde dimdik dururken seni görmemiş olabileceğimi aklın alıyor mu, Ja-

mie? Sana bu beceriyi öğrettiğim için çok pişmanım. Her seferinde şeytana meydan okuyorsun, değil mi?"

"Gaga, sürekli beni mi izliyorsun?"

"Birinin gözünü senin üstünden ayırmaması gerek."

Jamie hafifçe iç çekti, sonra İskoçlar konusuna geri döndü. Gaga meydanı ona bıraktı. Dile getireceği kaygılarını dinlemek suretiyle, bir ölçüde sıkıntısını gidermesine katkıda bulunmayı umuyordu.

Jamie görevlerinin başına dönmek üzere ayrıldığında, Gaga'nın kafası yeni olasılıklarla karman çorman olmuştu.

Baron Jamison bir düzenbazlık çeviriyordu, hiç kuşkusuz; Gaga hayatı pahasına da olsa bunun üzerine bahse bile girebilirdi. Bu yüzden lordunun amacına ulaşmasına, katiyen, izin vermeyecekti.

Gaga Jamie'nin kurtarıcısı olmaya karar verdi. İlk başta, ne yapıp ne edip, İskoçları ölçüp tartarcaktı. Şayet içlerinden biri Tanrı korkusu taşıyorsa ve bir kadını önemseyebiliyorsa, o zaman Gaga onun yanına yanaşmanın, ona Baron Jamison'ın üç değil dört kızı olduğunu anlatmanın bir yolunu bulacaktı. Bu konuda kendi kendine ant içti.

Evet, Gaga Jamie'yi kötü kaderinden azat etmeye gayret edecekti.

Tanrı'nın izniyle, onu özgürleştirecekti.

* * *

Peder Murdock bize Alec Kincaid'in eve bir İngiliz gelinle geleceğini söyledi. Kaş çatanlar çok, ancak çatmayanlar da var çünkü efendimiz yeniden evlenmiş. Hayır, öfke var çünkü gelini İngiliz. Alec yalnızca kralının buyruğuna riayet ediyor, diğerleri onu savunuyorlar. Başkaları ise hâlâ efendilerinin bu göreve nasıl katlanabildiğini yüksek sesle merak ediyor.

Tanrım, ben onun gelinine aşık olmasını umuyorum. Şimdi Yaratıcıma soramayacak kadar çok sorum var, çünkü Alec geri kalanlarımız kadar İngilizler'e karşı.

Bu duygu hâlâ . . . öldürmeyi çok daha tatlı kılmaya devam edecek.

İkinci Bölüm

Alec Kincaid eve varmanın telaşındaydı. Kral Edgar'ın isteğini yerine getirmiş, İngiliz saray düzeninin yöntemlerini inceleyerek ve İngiltere'nin sağı solu belli olmayan kralı hakkında her şeyi elinden gelebildiğince öğrenerek yaklaşık bir ay boyunca Londra'da kalmıştı. Aslında, Alec görevinden az da olsa haz almadı değil. İngiliz Baronlarını fazla kendini beğenmiş, onların hanımlarını kalın kafalı ve acınacak derecede zayıf karakterli, liderleri Henry'yi ise verdiği kararlarda fazlaca yumuşak buldu. Alec her ne olursa olsun karşısındakine daima hakkını verirdi, bu yüzden bir iki defa da olsa Kral Henry'nin acımasızca uygulamalarından bütünüyle etkilendiğini istemeye istemeye itiraf etti. Ülkelerine ihanet ettiği ispatlanan şu aptal Baronları anında cezalandırmıştı.

Alec görevinden şikâyet etmemiş olmakla birlikte, hâlihazırda yapılana minnettardı. Kendi geniş oymağının efendisi olma sıfatıyla yüklendiği pek çok sorumluluğu arkasında bırakmıştı. Beylik toprağının da içinde uzandığı Highlands bölgesinde şimdi büyük olasılıkla Campbell'lar ve MacDonald'lar arasında yine bir karışıklık yaşanmaktaydı. Kapı eşiğinde onu bekleyen Tanrı bilir kaç tane sorun vardı.

Epeyce gecikmiş olmalıydı. Lanet olsun, keşke evliliğe giden yol boyunca durmak zorunda kalmasaydı.

Alec tanımadığı İngiliz kadınla yapacağı evliliğin uygunsuzluğunu düşünüyordu. Kadınla Kral Edgar'ı hoşnut etmek için evlenecekti. Hiç şüphesiz, evleneceği kadın da Kral Henry'nin emriyle aynı şeyi yapacaktı. İki lider birbirleriyle küçük çaplı bir ittifak oluşturduklarından bugünlerde durumlar farklıydı.

Henry, Alec Kincaid'in İngiliz bir gelin almakla yükümlendirilen toprak sahiplerinden biri olmasını özellikle istemişti. Hem Alec hem de Edgar, Henry'nin ne sebeple bu özel istekte bulunduğunu biliyordu. İskoçya'daki en genç toprak sahiplerinden biri olmasına rağmen Kincaid'in azımsanamayacak bir güç oluşu tartışılmaz bir gerçekti. Geçen yılki sayıma göre yaklaşık olarak sekiz yüz azılı savaşçının reisiydi, hatta bu sayı güvendiği müttefikleriyle beraber ikiye bile katlanabilirdi.

Kincaid'in savaştaki yeteneği İngiltere'de kulaktan kulağa fısıldanan bir efsane, Highlands bölgesinde ise gurur kaynağı haline gelmişti.

Henry aynı zamanda Alec'in İngilizlerden bilhassa hoşlanmadığını da biliyordu. Yapılacak evliliğin bu güçlü toprak beyinin tavrını yumuşatacağına dair umut besliyordu ve bundan Edgar'a da bahsetti. Belki de, zaman içinde ikisi arasında bir uyum sağlanacaktı.

Edgar, ne olursa olsun, Henry'nin zannettiğinden çok daha kurnaz bir adamdı. Henry'nin, Alec'in bağlılığını İngiltere lehine çevirmek istediğinden kuşkulanıyordu.

Hem Alec hem de lideri, Henry'nin saflığından bir hayli istifade etmişti. Edgar İngiltere kralının ayaklarına kapandığından ve ona güvence verdiğinden beri, evet, Henry'ye bağlıydı. İngiliz sarayına alınmış ve mevkisini yükseltmişti. Hâlâ İskoçya kralıydı ve oymağının sadık mensupları diğerlerinden... özellikle de oymak dışındakilerden önce gelirdi.

Henry kan bağıyla birbirine bağlı olmayı belli ki anlamıyordu. Edgar ve Alec, her ikisi de, İngiltere kralının başka bir güçlü müttefik ihtimalini sadece çantada keklik olarak gördüğüne inanıyordu. Henry, Kincaid'i yanlış değerlendiriyordu, çünkü Alec, koşullar ne olursa olsun, İskoçya'ya ya da kralına asla sırtını çevirecek bir adam değildi.

Alec'in çocukluk günlerinden beri arkadaşı olan ve komşu Ferguson oymağının yakın gelecekteki beyi Daniel'a da İngiliz bir gelin alma emri verilmişti. Daniel da yorucu bir ayını Londra'da geçirmişti. Verilen bu görevi o da Alec gibi tatsız bulmuştu ve eve dönmeye can atıyordu.

Her iki savaşçı da atlarını dinlendirmek için yalnızca iki

kez mola vererek şafak vaktinden itibaren doludizgin yola devam etmişti. Jamison'ın arazisinde bir ya da en fazla iki saat kalmayı umuyorlardı. Bunun akşam yemeği yemek, gelinlerini seçmek, malikhanede bir Peder bulunuyorsa onlarla evlenmek ve sonra yola koyulmak için kesinlikle yeterli bir zaman dilimi olacağını düşünüyorlardı.

İngilizin toprağında bir gece daha geçirmek istemiyorlardı. Gelinlerinin başka eğilimlerde olup olmaması sorun yaratmazdı. Ne de olsa, kadınlar sadece maldı ve ne Daniel ne de Alec bir gelinin temel gereksinimlerine zerre kadar kafa yormazdı.

Onlara anlatılanları yaparlardı, işte o kadar.

İlk seçimi, budanmış ağaç dalını arkadaşının attığı yerden daha uzağa fırlatarak, kazanan Alec olmuştu. Doğrusunu söylemek gerekirse, her ikisi de tüm güçlerini cesaret ve hüner gerektiren böylesi bir eylemlere harcamayı önemsememişlerdi.

Evet, tamamlamakta oldukları bir ayak işiydi ve lanet şeyin başa bela olacağı da kesindi.

Şeytan ve müridi Baron Jamison'ın arazisine planlanandan üç gün önce vardılar.

Gaga İskoç komutanları ilk gören ve onların beklenen misafirler olduklarına ilk kanaat getiren kişiydi. Tavan arasına ulaşmak için kullandığı merdivenin en üst basamağında oturmuş adamakıllı bir şekerleme yapma vaktinin geldiğini düşünüyordu, öğle yemeğinden beri sıcak bahar güneşinin altında durup dinlenmeksizin çalışmıştı. Fakat Leydi Mary kızkardeşi Jamie'yi güney çayırından uzağa sürüklediği için Gaga başlarını belaya sokmayacaklarından emin olmak için onların peşlerine düşmeliydi. Tatsız meselelerde üzerine çok fazla gidildiği zaman, Jamie bazen vahşet çağrısına riayet ederdi. Gaga'ya göre bunun temelinde Jamie'nin serbest yaradılışlı bir kız olması yatıyordu. Diğer bir neden ise onun kendisine göz kulak olacak güçlü bir erkeğe gereksinim duymasıydı. Çünkü, tatlı Jamie'si eğer kafasına koyarsa konuşarak bir hırsızı çaldıklarından bile vazgeçirebilirdi. Bu yüzden, Mary'yi harekete geçirip ikna edebilmesi için Tanrı bilir ne diller dökmüştü.

Tüm bu olasılıklar hakkında düşünmek dahi Gaga'nın

omurgasından aşağıya doğru bir ürperti gönderdi. Evet, o yabanî çiftin arkasından kesinlikle gitmek zorundaydı.

Yüksek sesle esneyerek merdivenden inmeye başladı. Daha iki basamak inmişti ki iki devin kendisine doğru at sürmekte olduğunu fark etti.

Gaga az kalsın dengesini kaybediyordu. Ağzının tıpkı annesinden yiyecek bekleyen yavru bir serçe gibi açık kaldığını biliyordu, yine de Gaga onu sımsıkı kapayabilecekmiş gibi de görünmüyordu. Haç çıkarmamak için kendini zor tuttu ve yere inmeyi başardığında savaşçılar birbirine çarpan dizlerinin sesini duymadıkları için şükretti.

Göğüs kafesinde hızla atan kalbini hissedebiliyordu. Gaga soyunun uygarlaştırılmış Lowlands bölgesindeki atalarından gelmesine karşın, damarlarında İskoç kanı aktığını kendi kendisine hatırlattı. Asla bir adamı yalnızca dış görünüşüne göre yargılamadığını da anımsamaya çalıştı. Hiçbir hatıra onu o denli dikkatle izleyen devlere gösterdiği ilk tepkisini yatıştırmadı.

Gaga titremeye başladı. Kendi kendine sıradan bir adam olduğunu ve bu iki savaşçının görüntüsünün havarilerin bile tüylerini diken diken edebileceğini söyleyerek korkaklığına mazeret buldu.

Gaga'nın mürit olarak düşündüğü adam uzun boylu, geniş omuzlu, iriyarı bir adamdı. Paslı çivi renginde saçları, okyanus yeşili gözleri vardı; soğuk bakışlı gözlerinin kenarlarında belirgin kırışıklar da mevcuttu.

Mürit cüsseli bir adamdı evet, ama diğeriyle kıyaslandığında çelimsiz gözüküyordu.

Gaga'nın şeytan olarak düşündüğü adamın saçı, derisi gibi tunç rengindeydi. Yoldaşından bariz bir kafa daha uzundu ve unutulmaz Herkülsü vücudunda yumuşaklık hissi verecek bir gram yağ dahi bulunmuyordu. Gaga daha iyi bir yüz ifadesi ile onun yüzüne bakma hatasına düştüğünde aniden bu çabayı sarf etmemiş olmayı diledi. O kahverengi gözlerde pusuya yatan nahoş soğukluğa rastladı. Gaga artan umutsuzluğuyla o bakışın yoncalardan oluşan bir yaz bahçesini bile dondurabileceği düşündü.

Jamie'sini kurtarmaya ilişkin yaptığı plan ne kadar da aptal-

caydı. Gaga bu iki barbardan birini Jamie'nin yanına yanaştırmaktansa mutlu bir adam gibi neşelenerek cehenneme gitmeyi yeğlerdi.

Kendisiyle konuşulacak yeterlilikte önemli biri olduğunu düşünmeleri için emrinde başka seyislerin de bulunduğu etkisini yaratmayı umarak en sonunda "Adım Gaga ve buranın kâhyasıyım," dedi. Gergin bir baş sallamayla "Erkencisiniz," ilâvesini yaptı. "Yoksa, aile size uygun bir karşılama yapmak için dışarda bekliyor olacaktı."

Gaga nefesini tutup sözlerine bir yanıt verilmesini bekledi. Beklemesi boşunaydı, istekliliği hızla uçup gidiyordu. O anda kendisini ezilmek üzere olan bir pire kadar önemsiz hissetmekteydi. Bu iki devin ona yukarıdan dik dik bakmaya devam etmesi cesaret kırıcıydı.

Kâhya yeniden denemeye karar verdi. "Siz mevcudiyetinizle ev halkını onurlandırırken, beylerim, ben de atlarınızla ilgileneceğim."

"Biz atlarımızla ilgileniriz, yaşlı adam."

Bu, müridin kurmuş olduğu cümleydi. Sesi de bilhassa samimî değildi. Gaga başıyla selamlayıp yollarından çekilmek üzere birkaç adım geriye gitti. Beylerin atlarının eyerlerini çıkarmalarını izledi, her birinin atına Keltçe birer övgü sözü söylemesine kulak verdi. Güzel aygırlardı, biri kahverengi, diğeri siyah. Gaga hayvanların her ikisinin de bir kusuru olmadığını. . . ya da vücutlarında tek bir kayış izi dahi bulunmadığını fark etti.

Gaga'nın aklının bir köşesinde yeniden bir umut ışığı yandı. Bir erkeğin gerçek kişiliğinin, annesine ve atına davranış biçimiyle keşfedilebileceğini uzun zaman önce öğrenmişti. Baron Andrew'un atı derin kırbaç darbeleri nedeniyle yara bere içinde kalmıştı ve bu durum, kuramının doğruluğunu yeterince ispat etmeseydi, Gaga da hiçbir şey bilmiyor olurdu.

Gaga, düşman değil dost olduğunu bilmeleri açısından, Keltçe konuşarak onlara "Duvarların öteki tarafında beklemesi için bıraktığınız askerleriniz var mı, peki?" diye sordu.

Mürit onun bu gayretinden memnun olmuşa benziyordu kâhyaya gülümsedi. "Yalnız başımıza at sürüyoruz."

Gaga sesindeki şaşkınlığı gizleyemeyerek "Londra'dan buraya... tüm yol boyunca, öyle mi?" diye sordu.

Lord "Evet," yanıtını verdi.

"Arkanızı kollayan hiç kimse olmaksızın mı?"

Lord onu "Korunmak için hiç kimseye ihtiyaç duymayız," diye yanıtladı. "Bu bir İngiliz eğilimidir, bizimkilerin böyle bir eğilimi yok. Doğru değil mi, Kincaid?"

Şeytan cevap verme zahmetine girmedi.

Gaga "Hangi adlarla anılırsınız, beylerim?" sorusunu yöneltti. Sormaya cesaret ettiği soru bir hayli cürretkardı, savaşçıların ona kaş çatarak bakmaya bir son vermeleri onu yüreklendirmişti.

Mürit cevap vermek yerine konuyu değiştirdi. "Dilimizi çok iyi konuşuyorsun, Gaga. İskoç musun, yoksa?"

Gaga'nın omuzları gururla dikleşti. "Öyle, başımdaki saçlar kırlaşmadan evvel kızıl saçlıydım."

"Adım Daniel, Ferguson oymağındanım." Diğer savaşçıyı başıyla işaret ederek "Yeterince iyi tanıyanlar ona Alec der," diye ekledi. "Alec, Kincaid oymağının reisidir."

Gaga resmî bir baş selamı verdi. Yüksek sesle "Sizinle tanışmak benim için büyük onur," dedi. Bir sırıtmayla beraber "Yıllardır gerçek bir İskoçla konuşmamıştım, nasıl davranacağımı unutmuşum," diye ekledi. "Highlanders bölgesinde yaşayanların ne kadar iri olduklarını da unutmuşum. Siz, bana iyi bir başlangıç bahşetmiş oldunuz."

Girişe bitişik iki temiz ahırın kapılarını açtı, yemleme kovalarını ve suyu kontrol etti, ardından daha koyu bir sohbete dalarak iki adamı da oyalamaya çalıştı.

"Üç gün erken geldiğiniz bir gerçek," dedi. "Düşünüyorum da bu, ev ahalisini velveleye verecek bir haber."

Beylerden hiçbiri bu söze bir yorum getirmedi, fakat Gaga her ikisinin de herhangi bir karışıklığa neden olup olmayacaklarını cidden önemsemeden birbirlerine bakmakta olduklarını ayırt edebiliyordu.

Lord Daniel onun sorusu üzerine kaşlarını çatarak "Biz değilsek, kimi bekliyordunuz?" diye sordu.

Gaga'nın bu soruyla kafası karıştı. "Beklemek mi? En azından üç gün sonrasına kadar hiç kimseyi."

"Açılır kapanır köprü tamamen açıktı ve görünürde tek bir nöbetçi bile yoktu. Kesinlikle –"

Gaga derin bir iç çekerek "Ah, evet," dedi. "Genellikle köprü açık tutulur ve orada hiçbir zaman görevlendirilmiş bir nöbetçi bulunmaz. Sizin anlayacağınız, Baron Jamison biraz unutkandır."

Savaşçıların yüzlerine yerleşen kuşkulu bakışları gördüğünde, Gaga efendisini müdafaa etmeyi denemesi gerektiğini düşündü. Omuz silkerek "Buradan uzakta bir yerlerde olsak dahi, asla canımız sıkılmaz. Baron belâya uğrayacağımıza hiç ihtimal vermediğini söylüyor," dedi. "Şimdiye dek davetsiz misafirimiz de olmadı."

"Hiç ihtimal yok mu?"

Alec Kincaid nihayet konuşmuştu. Sesi yumuşak, aynı zamanda da şaşırtıcı bir biçimde güçlüydü. Tüm dikkatini Gaga'ya vermek için döndüğünde, yaşlı adamın dizleri gene titremeye başladı.

"Kızları var, değil mi?"

Gaga, kaş çatmasının bir yangını alevleyebileceğine karar kıldı. Bu bakışlara uzun süre katlanması mümkün değildi, bu yüzden konuşmaya yoğunlaşmak amacıyla çizmelerinin uçlarına bakmak zorunda kaldı. "Kızları var, elbette, hem de sahip olduğundan da fazla sayıda."

Daniel "Peki onları korumuyor mu?" diye sordu. Başını inanamamazlıkla iki yana sallamasının ardından Alec'e döndü ve "Daha evvel buna benzer bir şey işittin mi?" dedi.

"Hayır, işitmedim."

Daniel Gaga'ya "Ne çeşit bir adam bu Baron Jamison?" sorusunu yöneltti.

Onun sorusunu Kincaid cevapladı. "O bir İngiliz, Daniel."

Daniel alaycı bir şekilde "Ah, öyle olması bu durumu açıklıyor, değil mi?" dedi. "Bunu anlat bana, Gaga. Baronun kızları korumaya ihtiyaç duyulmayacak kadar çirkinler mi? Erdemsizler mi?"

Gaga "Hepsi de güzel," diye yanıtladı. "Üstelik, her biri

doğdukları günkü kadar saf. Eğer doğru değilse, vurun kellemi." Kaşlarını çatarak "İşinden kaytaran babaları," diye de ekledi.

Daniel "Kaç kızı var?" diye sordu. "Biz, kesinlikle, kralınıza sorma zahmetine girmedik."

Gaga "Göreceğiniz üç," yanıtını mırıldandı.

Her iki savaşçı da dönüp kapıya yöneldiğinde Gaga sözüne açıklama getirmek üzereydi.

Gaga ya şimdi ya da hiç kararına vardı. Sakinleşmek için derin bir nefes alıp konuşmasına başladı "İkiniz de oymaklarınız üzerinde nüfuz sahibi misiniz yoksa biriniz diğerinizden daha mı kudretli?"

Alec kâhyanın ses tonundaki korkuyu yakaladı. Bu, adama yeniden dönecek kadar kafasını karıştırdı. "Böylesine küstahça bir soruyu sorma nedenin nedir?"

Gaga "Saygısızlık etmek istemiyorum," derken aceleciydi, "ve sormam için geçerli sebeplerim var. Haddimi aştığımı biliyorum; başkasının işine karışmaktan bahsediyorum. Anlayacağınız, birisi o kızın çıkarlarını gözetmek zorunda ve yeterince gözetebilecek yegâne kişi de benim."

Daniel bu tuhaf açıklama üzerine kaşlarını çattı. Bu ona az da olsa mantıklı geldi. "Bir ya da iki yıl içinde kendi oymağımın reisi olacağım." cevabını verdi. "Kincaid zaten kendi oymağının efendisi. Sorunun yanıtını aldın mı, Gaga?"

Gaga Daniel'a "Bu gelin seçme işinde ilk seçimi o mu yapacak öyleyse?" diye sordu.

"O yapacak."

Kâhya "Ve o sizden daha fazla nüfuz sahibi, öyle değil mi?" diyerek sorusuna onay bekledi.

Daniel kafasını salladı. Sırıtmasına ek olarak "Şu an için öyle," dedi. "Gaga, Kincaid savaşçılarından haberin yok mu?"

"Evet, her türlü hikâyeden haberdarım."

Korku dolu ses tonu Daniel'i gülümsetti. Yaşlı adamın Alec'ten korktuğu aşikârdı. "İşittiğin şu hikâyelerden bazıları Alec'in savaşta uyguladığı yöntemlerin betimlemelerini de içeriyor mu?"

Gaga Alec'in bulunduğu tarafa acele bir bakış atarak "İçeri-

yor. Lâkin onlara pek inanasım gelmiyor," diye ekledi. "Zira onlar İngilizlerce anlatılan hikâyeler, anlayacağınız ve beyin . . merhametsizliğini abarttıklarından eminim."

Daniel bu söze karşılık vermeden önce Alec'e sırıttı. "Oh, ben de hikâyelerin biraz olsun abartıldığından kuşkulanıyorum, Gaga. Katiyen merhamet göstermediğini mi söylediler? Merhamet, ha?"

"Evet."

"En iyisi o hikâyelere inanman, Gaga, çünkü onlar gerçek. Değil mi, Alec?"

Alec sert bir ses tonuyla "Evet, gerçek," diyerek Daniel'i onayladı.

Daniel devam etti, "Gaga, hakikaten neyi ortaya çıkarmak istediğine dair hiçbir fikrim olmamasına karşın, soruların beni eğlendiriyor. Bize sormak istediğin başka bir soru var mı?"

Gaga başını ürkekçe salladı. Sonrada gözünü Alec'e dikip bakmak için döndü. Sadakatsizce davranmadan Jamie'si hakkında bir açıklama yapmanın en uygun yolunu düşünmeye çabalarken uzun, sessiz bir süre geçti.

Alec yaşlı adamın gözlerindeki korkuyu görebiliyordu. Kâhyanın tam önünde durmak için gerisin geriye yürüdü. "Bana söylemeyi arzuladığın şey nedir?"

Gaga Kincaid'in önsezisinin de ebadı ve sesi ölçüsünde rahatsızlık verici olduğunda karar kıldı. Sorusunu ağzından kaçırdığında sesi titredi. "Hayatınız boyunca herhangi bir kadına kötü davrandınız mı, Alec Kincaid?"

Beyin bu sorudan hoşlanmadığı belliydi. Yüz ifadesi şimşek kadar hızlı değişti. Gaga içgüdüsel olarak bir adım geri gitti. Eliyle duvardan destek alarak kıpırdamadan durmak zorunda kaldı.

"İskoç olduğun için sana sabırlı davrandım, yaşlı adam, fakat bana bir kez daha böylesine berbat bir soru sorarsan, bunun sonun olacağına yemin ederim."

Gaga kafasını salladı. "Tüm iyi niyetimle bunu bilmem gerekiyor, çünkü size harika bir hediye vermek üzereyim ve onun değerini bileceğinizden emin olmak zorundayım."

Daniel "Bilmece gibi konuşuyor," dedi. Alec'in yanına yak-

laştı. Gaga onun kaş çatmasının hemen hemen Kincaid'inki kadar öfke dolu olduğunu fark etti. "Böylesine manidar sorular soramayacak kadar uzun süredir İngiltere'de yaşıyorsun, yaşlı adam."

Gaga umutsuz bir ses tonuyla "İlk etapta akla uygun gelen bir şey söylemediğimi biliyorum," diye itiraf etti. "Ama eğer tamamını ağzımdan kaçırırsam, o zaman bu beni hanımımın gözünden düşürecektir. Bunu yapamam," diyerek bir açıklama getirdi. "O uzun süredir benim himayemde ve himayemde kalmaya da devam edecek."

Daniel "Bir kadından korktuğunu mu itiraf ediyorsun?" sorusunu yöneltti.

Gaga, adamın yüzündeki şaşkın bakışı ve ses tonundaki alaycılığı göz ardı etti. "Hiçbir kadından korkmam. Yalnızca sözümden dönmek istemiyorum," dedi. "O kız benim dünyam. Onu bir kız evlat gibi sevdiğimi itiraf etmekten utanmıyorum."

Gaga, acınacak bir çaba olmasına rağmen, kahramanca Alec'in sert bakışlarıyla karşı karşıya kalmayı denedi. Ah, şu ikisinden daha kuvvetli bir başka savaşçı olmayı nasıl da dilerdi. En azından adı Daniel olan ara sıra gülümsüyordu. Meselenin özüne mümkün olabildiğince çabuk ulaşmayı isteyerek Kincaid'a "Bize ait olanı korumak için yeterince güçlü müsünüz?" sorusunu sordu.

"Güçlüyüm."

Gaga belli bir gerçeği vurgulamak adına kaşlarını kaldırarak "Baron Andrew çok sayıda asker toplayıp, size vereceğim hediyenin ardından gelecektir, kendisi İngiltere Kralı Henry'nin arkadaşı olarak bilinir," dedi.

Kincaid bu cümleden etkilenmiş gibi görünmedi. Kayıtsızlıkla omuz silkti. "Benim için fark etmez."

Daniel "Kimdir bu Baron Andrew?" diye sordu.

Gaga "Bir İngiliz," yanıtını verdi.

Alec "Al birini vur ötekine," dedi. "Şayet teklif ettiğin bu hediyeyi almaya karar verirsem, Bir İngiliz'in meydan okumasına seve seve karşılık veririm. O benim için tehdit oluşturmaz."

Gaga gözle görülür bir şekilde rahatladı. "Lamı cimi yok," derken böbürlenmekteydi.

Daniel karışmış durumdaki kafasını sallayarak "Hediyen bir at mı yoksa?" diye sordu. Kâhyanın Alec'e anlatmaya çalıştığı şeyin ne olduğunu hâlâ anlamış değildi.

Kincaid anladı. "O bir at değil, Daniel."

Gaga sırıttı. Adam onların en iyisi kadar akıllı olduğunu kanıtlıyordu. "Pekala Lord Kincaid, hediyemi görür görmez ona hemen sahip olmayı isteyeceksiniz," diye övündü. "Mavi gözlere düşkün müsünüz, beyim?"

Daniel aniden "Highlands'de pek çok mavi gözlü vardır, Gaga," dedi.

Gaga "Peki, şimdi," deyip sözcükleri uzatarak konuştu, "mavi varsa sonra da mavi olacaktır." Kıkır kıkır gülmesinin ardından boğazını temizledi ve kaldığı yerden devam etti, "İşte benim sırrım, Lord Kincaid. Baron Jamison kızlarına tıpkı atları gibi davranır ve bu bir gerçektir. Sadece şöyle bir etrafınıza bakarsanız, derhal ne kastettiğimi anlayacaksınız. Bu üç ahırda Baronun kızları için oldukça küçük kısraklar var, kimsenin göremeyeceği bir yerde. Ancak bu uzun koridoru geçip dönemeci dönerseniz, yan kapının yakınındaki en kuytu köşede gizli bir başka ahır daha göreceksiniz. Diğerlerinden ayrıdır. Orası Baronun güzelim görkemli beyazını yalnızca çiftleştirmek için sakladığı yerdir. Bu yaşlı adam müsveddesinin dediğini yapın, İskoç olduğumu hatırlayın ve ata iyice bir bakın." Gaga savaşçılara ileriyi işaret ederek, onları gayretlendirdi. "Bunun uğruna, özellikle, zaman harcamanıza değer, Lord Kincaid."

Daniel Alec'e "Beni meraklandırdı," dedi.

Her iki adam da kâhyayı takip etti. Ahıra vardıklarında Gaga'nın tavrı hatırı sayılır bir biçimde değişti. Ön dişlerinin arasına bir saman parçası soktu, bir ayağını ötekinin üzerinden çaprazlama atmış bir halde duvara yaslandı ve Alec okşamak için uzandığında ipi yükseğe bağlanmış dişi tayın kızılca kıyamet koparmasını izlemeye başladı. Çatlak yan kapının açık oluşu güneşin içeriye süzülmesine ve atın gümüş yelesinin üzerine yumuşak ışık dalgaları serpmesini sağlıyordu.

Görkemli güzelliğin uzun bir müddet durulmaya niyeti yoktu, ama sonunda, savaşçı onun narin doğasına uygun yaklaşımlar sergileyerek onu sakinleştirmeyi başardı. Gaga, sadece, beyin Jamie'ye de böylesine sabırla ve böylesine nazikçe yaklaşmasını umuyordu.

Daniel "Güzel kızmış, sahiden," dedi.

Alec "Hâlâ yarı vahşi," diye ekledi. O an gerçekten gülümsedi ve Gaga zihninde yarı vahşi olmanın bir kusur olmadığı sonucuna vardı.

"Adı Yangın ve adını ziyadesiyle hak ediyor. Baron yanına yaklaşamıyor. Ata iyi binebilen tek kişinin en küçük kızı olduğu anlaşılınca Yangın'ı ona verdi."

Kısrak elini ısırmayı denediğinde, Alec – bir mucize eseri – yeniden gülümsedi. "Yerinde duramıyor. İyi bir aygırla, dölü de sağlam tabiatlı olacak."

Gaga, Alec'e kelimenin tam anlamıyla başka bir yoklama daha çekti. Savaşçının bakışıyla her karşılaştığında sırıtıyordu. "Size vereceğim hediyem hakkında düşündüğüm şey de tam olarak bu."

Gaga duvardan uzaklaştı, önemli bir şey yapıyormuş havasına girerek "Size söylediğim gibi, Lord Kincaid, Baron kızlarına tıpkı atları gibi davranır. Üçü de görücüye çıkmış durumda . . ." dedi.

Başka bir kelime daha etmeyeceğine yemin verdi. Bilmecenin geri kalanını şekillendirmek İskoç'a kalmıştı.

"Gaga? İçeride misin?"

Bu sesleniş Leydi Jamie'den geldi. Gaga o kadar şaşırdı ki neredeyse ağzında gevelediği saman parçasını yutacaktı. İki savaşçıya "Baronun kızlarından en küçüğü," dedi. Hafif bir fısıltıyla "Ve yan kapı orada," diye ekledi. "Eğer şimdi ayrılmak istiyorsanız, malikhaneye en kestirme yol budur. Ben en iyisi gidip Jamie'min benden ne istediğini öğreneyim."

İlerlemiş yaşına rağmen, Gaga hâlâ şaşırtıcı bir hızla hareket edebiliyordu. Köşeyi döndü ve Jamie ile kızkardeşi Mary'ye koridorun ortasında yetişti.

Mary "Birisiyle mi konuşuyordun, Gaga?" diye sordu. "Bir şeyler duyduğumu sandım –"

Gaga "Sadece Yangın'a küçük bir ziyarette bulunuyordum," yalanını uydurdu.

Mary "Jamie şekerleme yapıyor olabileceğini söyleyince, gizli gizli içeri dalıp başka bir hızlı yarış için atlarımızı dışarı çıkaralım diye düşünmüştük," diye itiraf etti.

"Tanrı aşkına, Mary, bunu ona anlatman gerekmiyor."

"Ama, sen demiştin ki –"

Gaga "Kendinden utanmalısın, Jamie," diye azarladı. "Ben asla şekerleme yapmam ve sen hiçbir yere gizlice girmemelisin." Ona gülünç gülünç sırıttı. "Bu hiç de hanımefendice bir davranış değil."

Jamie de ona "Evet, şekerleme yapıyorsun," dedi. Gülümsemesini etkileyici buldu. "Bugün keyfin yerinde, değil mi?"

Gaga "Keyifliyim," diyerek onu onayladı. Heyecanını gizlemeye çabaladı, çünkü Jamie'nin bir dolap çevirdiğinden şüphelenmesini kesinlikle istemiyordu. Acaba beyler hala Yangın'la oyalanıyor olabilirler miydi? Gaga bunu merak ediyordu. Savaşçı Kincaid, Leydi Jamie'yi göremiyor olsa da Gaga kızın yumuşak ve kısık sesinin kesinlikle adamın dikkatini çektiğini biliyordu.

Gaga "Bu güzel öğleden sonra siz ikiniz ne yapmaktasınız, merak ediyorum doğrusu?" diye sordu.

Mary "At sürmek istiyorduk," dedi. Gaga'ya anlamsız bir bakış fırlattı. "Bunu sana demin de söyledik. Hasta falan mısın, Gaga? Jamie, yüzü kızarmış gibi görünüyor."

Jamie hemen uzanıp eliyle Gaga'nın alnına dokundu. Kızkardeşine "Ateşi yok," dedi.

Gaga "Benim için endişelenmekten vazgeçin," dedi. "Her zamanki gibi formdayım."

Mary "Öyleyse bir-iki saatliğine ata binmemize izin verecek misin?" diye sordu.

Gaga "Yürüyüşe çıkabilirsiniz, o kadar," dedi. Neyi kastettiğini göstermek için kollarını göğsünde kavuşturdu.

Mary "Niçin ata binemiyoruz?" sorusunu sordu.

Gaga "Çünkü hanımları henüz yatırdım," dedi. "Atlarınız beslendi, şımartıldı ve uyutuldu."

Gaga bu yalanının üzerine, ön kapıların çok yakınındaki

ahırlarda yemlenen iki iri aygırı hatırladı. Jamie ya da Marie'nin onları fark etmesinden endişelendi. Kızkardeşler ahırların içinden genellikle uçarcasına geçerlerdi, yine de, onlar etrafı kolaçan etmeden önce atları dışarı çıkarabilmesi için iyi bir fırsatı vardı.

Gaga "Eşiniz için hazırlanıyor olmanız gerek," dedi. Mary'nin sağ, Jamie'nin sol kolunu sıkı sıkı kavrayıp ikisini de girişe doğru sürüklemeye başladı.

Jamie "Mary, böylesine güzel bir öğleden sonrasında beni istenmeyen misafirlerimiz hususunda kaygılanmamaya ikna etmişti," açıklamasını yaptı. "Koluma asılmaktan vazgeç, Gaga."

Mary "Tamı tamına üç özgür günümüz bulunuyor," diye söze girdi. "Jamie'nin ev halkını hazır etmek için hâlâ bir sürü vakti var."

Gaga "Yardım etmeyi deneyebilirsin, küçük hanım," dedi. "Sana iyi gelir."

"Kızın başının etini yemeye başlama, Gaga. Yardımını istersem, Mary bana yardım edecektir."

Gaga bu söze inanmış gibi görünmüyordu.

Mary "İstemeye gelince," dedi, "sana sormak istediğim bazı şeyler var, Gaga."

"Mary, Gaga'yı sorularınla sıkma şimdi."

Mary kızkardeşine "Gaga'yı kesinlikle sıkacağım," dedi. "Onun öğüdüne senin verdiğin kadar çok değer veriyorum. Üstelik, senin bana gerçeği söyleyip söylemediğini de bilmek istiyorum."

Jamie "Bu ne kadar utanç verici bir düşünce," diye yanıtladı. Gülümsemesi Gaga'ya, gerçekten Mary'nin sözlerine hiç gücenmediğini açıklamaya yetiyordu.

"Jamie bana bu korkunç İskoçlar hakkındaki her şeyi anlattı, Gaga. Kaçmayı düşünüyorum. Bu cesurca plana sen ne dersin?"

Gaga gülmemek için kendini zor tutuyordu; Leydi Mary fazlasıyla içten bakıyordu. "Nereye kaçacağına bağlı, derim ben."

"Oh, şey, aslında gidilecek doğru bir istikamet düşünmemiştim henüz . . ."

Gaga "Neden kaçmak istediğini merak ediyorum, Mary," dedi. "Kızkardeşin kafanı ne türde üzücü hikâyelerle doldurdu? Onların doğru ya da yanlış olduğunu nereden biliyorsun?"

Jamie gülmesini bastırarak "Pekala, Gaga, kızkardeşime yalan söyleyeceğimi nasıl düşünürsün?" diye sordu.

Gaga "Çünkü kafanın nasıl işlediğini biliyorum, Jamie," yanıtını verdi. "Yine başladın, değil mi? Zavallı kızkardeşini hangi öykülerle makaraya aldın bugün? Onu korkudan titrettiğini görebiliyorum. Senin de İskoçlar hakkında herhangi bir şey bilmediğini tahmin edebiliyorum."

Jamie "Koyun beyinli olduklarını biliyorum," diye yanıtladı. Mary'nin dikkat etmediği bir an Gaga'ya göz kırptı ve sonra ekledi, "Şu İskoçlar Highlands bölgesinde doğup büyümüşler. Lowland bölgesindeki insanlar çok zeki olurlar, tıpkı senin gibi, Gaga."

Gaga "Beni güzel sözcüklerle yumuşatmaya çalışma," karşılığını verdi. "Bu sefer işe yaramayacak. Mary'nin ne kadar endişeli olduğunu görebiliyorum. Çünkü, sıkıntıdan ellerini ovuşturuyor. Ne anlattın ona?"

"Yalnızca İskoçlar'ın sağlıklı ve kuvvetli insanlar olduklarını işittiğimden bahsettim."

Gaga "İyi ya, işte, Mary, bu o kadar da kötü değil," diyerek Mary'e döndü.

Mary "Çok iştahlılarmış," dedi.

"Bu da bir günah mı?"

Mary "Günah," yanıtını verdi.

Jamie sırıtarak "Oburluk," diye destekledi.

"Jamie her zaman kavga ettiklerini söyledi."

"Hayır, Mary, çoğu zaman kavga ettiklerini söyledim. Sözlerimi tekrarlayacaksan, birebir tekrarla."

"Ederler mi, Gaga?"

"Ne ederler mi, Mary?"

"Her zaman kavga ederler mi?"

Jamie narin bir omuz silkmeyle "Sadece akın etmeyi sevdiklerini söyledim," diye açıkladı.

Gaga, Jamie'nin çıkık elmacık kemiklerini kaplayan göz alı-

cı kızarıklığın farkına vardı. Kızkardeşi ondan söz ettiği için utandığı ortadaydı.

Jamie, elbette, muzurluk peşindeydi. Bir zamanlar Mary'i babasının onu rahibe manastırı koruyuculuğuna vereceğine dair buyruğu imzaladığına inandırmıştı, şimdi de tıpkı o zamanki kadar suçlu görünüyordu.

Şaka yapmayı pek severdi. Gaga'nın gözde rengi koyu kraliyet mavisi elbisesi ile görülmeye değerdi doğrusu. Saçı dağınıktı ve kalın bukleleri karmakarışık bir ihtişamla narin omuzlarından aşağıya dökülmekteydi. Burnunda ve çenesinde kir lekeleri vardı.

Gaga, Lord Kincaid'in Jamie'ye şu anda alıcı gözüyle bakabilmesini diliyordu, çünkü o menekşe gözleri zevkten parıl parıl parlıyordu.

Mary de olabildiğince çekici görünüyordu. Pembe giymişti bugün, ama güzel uzun elbisesi lekelerle doluydu. Gaga iki kızkardeşin başlarına ne dertler açmış olduklarını merak ediyordu, fakat sonra bunu sahiden de bilmek istemediğine karar verdi.

Mary "Jamie bana İskoçlar'ın istediklerini istedikleri zaman aldıklarını söyledi. Özel tercihleri olduğunu da ekledi," dediğinde Gaga, İskoçlar konusuna geri çekilmiş oldu.

Gaga "Bu tercihler de neyin nesi?" sorusunu yöneltti.

Mary "Sağlam atlar, şişman koyunlar ve yumuşak kadınlar," dedi.

"Atlar, koyunlar ve kadınlar mı?"

"Evet, Gaga ve aynen bu sırada. Jamie atlarının yanında uyumayı kadınlarının yanında uyumaya tercih ettiklerini söylüyor. Öyle mi? Bu doğru mu? Kadınları son sıraya mı yerleştiriyorlar?"

Gaga, Mary'e cevap vermedi. Kaşlarını çatarak sessizce ondan kızkardeşine gereken cevabı vermesini istediği Jamie'ye baktı. Jamie biraz sıkıntılı görünüyordu. Özür mü dileyecekti yoksa kahkahayı mı patlatacaktı? Gaga bundan emin olamıyordu.

Kahkaha galip geldi. "Gerçeği söylemek gerekirse, Mary, sadece seninle kafa buluyorum."

Gaga "Şu ikisine de bakın hele," dedi. Parmağıyla Jamie'yi işaret ederek "Köylü bebekler misali kirle kaplanmışlar. Hoş hanımefendiler, hakikaten! Ve sen, küçük hanım," diye ekledi, "kafadan çatlak gibi gülüyorsun. Ben yalnızca, siz ikinizin o çayırlıkta ne yaptığınızı merak ediyorum."

Mary kızkardeşine "Konuyu değiştirmeye çalışıyor," dedi. "Bu konuyu kapatmadan önce senden de bir özür alacağım var, Jamie. Ve samimi olduğuna kanaat getirmezsem, o zaman Peder Charles'a anlatacağım. Sana öyle bir ceza verecek ki kolay kolay unutamayacaksın."

Jamie "Senin hatan, benim değil," diye karşı çıktı. "Bir yavrı köpek kadar kolay idare ediliyorsun."

Mary Gaga'ya döndü. "Kızkardeşimden benim zor durumuma karşı biraz daha anlayışlı olmasını isteyebilirsin. İskoç komutanların önünde dikilmeyecek ve Tanrı'dan seçilmemiş olmayı dilemek zorunda da değil. Babamız onu saklamak eğiliminde."

Jamie kızkardeşine "Tek neden, kralın buyruğunda adımın geçmemesiymiş," hatırlatmasını yaptı.

Gaga "Ben adının geçmediğinden fazla emin değilim," diyerek söze girdi.

Jamie "Babamız yalan söylemiş olamaz," karşılığını verdi.

Gaga "Buna göre, sana haklı ya da haksız olduğunu söylemeyeceğim, Jamie," dedi. "Mary? Jamie sana İskoçlar hakkında benim anlatabileceğim kadar kötü herhangi bir şey anlatmamış. Boş yere üzülüyorsun, kızım."

Mary "Bana başka hikâyeler anlattı, Gaga," dedi. "Kuşkuluyum, elbette, çünkü hikâyeleri çok terbiyesizce. Gaga, kız kardeşim ne düşünürse düşünsün, o kadar saf değilim."

Gaga yeniden kaş çatarak Jamie'ye döndü. "Öyle mi, hanımım?"

Jamie hafif bir iç çekti. "Hikâyelerin bazılarını uydurduğumu kabul ediyorum, fakat çoğu cidden doğru, Gaga."

"Neyin doğru ve neyin yanlış olduğunu nasıl bilebiliyorsun? Ne olursa olsun, dedikodulara kulak asmaman gerekiyor. Ben sana bundan daha iyisini öğrettim."

Mary "Hangi dedikodular?" diye sordu.

"İskoçlar birbirlerine sadece spor amacıyla budanmış ağaç dalları fırlatırlar."

"Budanmış ağaç dalları mı?"

Jamie "Çam ağaçları, Mary," yanıtını verdi.

Mary homurdanarak "Fırlatmazlar." dedi.

Jamie "Evet, fırlatırlar," diye muhalefet etti. "Şayet budanmış ağaç dallarını birbirlerine fırlatmaları barbarca bir ritüel değilse, o zaman ben ne olduğundan bîhaberim."

"Bana anlattığın şeye sahiden inanacağımı sanıyorsun, değil mi?"

Gaga "Bu doğru, Mary," diye itiraf etti. "Budanmış ağaç dallarını fırlatırlar fırlatmasına, fakat birbirlerine değil."

Mary başını iki yana salladı. Gaga itiraz etmeye başladığındaysa "Sırası gelmişken bana sırıttığına göre, demek ki sen de benimle dalga geçiyorsun, Gaga. Oh, evet, geçiyorsun," diye ekledi. "İskoçlar'ın kadın kıyafeti giydikleri de sanırım doğru, giymiyorlar mı?"

Gaga "Ne –" diyorken öksürüğe boğuldu. Savaşçıların ahırları terk etmiş olmalarını umuyordu ve tabii ki bu utanç verici konuşmaya kulak misafiri olmamalarını. "Sanırım bu tartışmaya son vermek için çıkıp dışarıda gezinmemiz gerekiyor. İçeride tıkılıp kalınmayacak kadar güzel bir gün."

Jamie Gaga'nın önerisini duymazlıktan gelerek kızkardeşine "Bu doğru," dedi. "Uzun kadın elbisesi giyiyorlar. Giymiyorlar mı, Gaga?"

Gaga "Bu kadar edepsizce bir şeyi nereden duydun, Jamie?" diye sordu. "Bana Cholie söyledi."

Mary "Söyleyen Cholie miydi?" diye sordu. "Peki, bana gerçeği söylemezsen, bundan sonra anlattığın hiçbir hikayeye inanmayacağım. Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki şu mutfak yamağı gün boyunca bir sürahi dolusu birayı deviriyor. Cholie büyük olasılıkla ayyaşın teki."

Jamie "Oh, iftira," diye mırıldandı. "O ayyaş falan değildi."

Mary "Oh, iftira mı?" diye tekrarladı. "Doğrusunu söylemek gerekirse, Jamie, tıpkı Gaga gibi konuşuyorsun."

Gaga büyüyen anlaşmazlığa son vermek isteyerek "Giyerler," dedi.

Mary'den "Ne giyerler?" sorusu geldi.

Gaga "Dizlerine kadar olan kıyafet giyerler," açıklamasını yaptı.

"İşte, ben de sana öyle söyledim, Mary."

Gaga hırıltıyla "Onların elbiseleri kendi ekose kumaşlarından yapılır, Mary. Ekosedir," diye yineledi. "Onların kutsal kıyafetidir. Kadın elbisesi denilmesini kabul edeceklerini hiç sanıyorum."

Jamie "Öyleyse ben, niçin her zaman dövüşmek zorunda olduklarının ayrıntısını merak ediyorum," diyerek lafa daldı. Cholie'nin masalına gerçekten inanmamıştı, ama Gaga o denli samimi görünüyordu ki onun doğruyu söylediğine inanmaya başlamıştı.

Mary ona "Evet," diyerek katıldı. "Kadın elbiselerini savunmak zorundalar."

"Onlar kadın elbisesi değil."

"Şu yaptığına bir bak, Jamie. Gaga'yı sinirlendireceksin."

Jamie hemen pişman oldu. "Özür dilerim, Gaga, seni üzdüğüm için. Vay canına, sen bugün gerginsin. Omzunun üzerinden bakmayı sürdürmektesin. Birinin aniden arkandan yanaşıp da saldırıcağını mı düşünüyorsun ne! Neyin –"

Gaga "Uykum kaçtı," diye ağzından kaçırdı. "Huysuzluğumun sebebi bu."

Jamie "O halde, gidip adamakıllı dinlenmelisin," tavsiyesini verdi. "Haydi gel, Mary. Gaga bize karşı son derece sabırlı davranıyor, ancak kendini hiç de iyi hissetmediğini söyleyebilirim."

Mary'nin elinden tutup kapıya doğru yürümeye başladı. "Aman Tanrım, Mary, gerçekten kadın elbiseleri giyiyorlar. Aslında Cholie'ye inanmamıştım, fakat şimdi ikna oldum."

Mary Gaga'nın da yeterince duyabileceği bir sesle "Ben kaçıyorum, o kadar," dedi. Birden bire durup kendi etrafında yüz seksen derece döndü. "Son bir soru, lütfen?" dedi.

"Evet, Mary?"

"İskoçlar'ın şişman kadınlardan nefret ettiklerini biliyor muydun, Gaga?"

Gaga bu saçma soruya herhangi bir cevap vermedi ve

omuzlarını silkti. Ondan sonra, Mary arkasını dönüp Jamie'nin peşinden gitti. İki kızkardeş eteklerinin kenarlarını kaldırıp yukarı avluya doğru koşmaya başladılar. İkiliyi izleyen Gaga kısa bir süre kıkır kıkır gülmeye başladı.

"Ona bir erkeğin adı verilmiş."

Kâhya korkudan neredeyse hoplayacaktı. Alec Kincaid'in yaklaştığını duymamıştı. Geriye döndü ve burnunun dibinde dev savaşçının omuzlarını gördü. "O, bu aileye annesinden yadigâr kaldı. Baron Jamison Jamie'nin öz babası değil. Yine de her zaman onun kendisine ait olduğunu savunmuştur. Ona daimi bir gönül borcum olacak. Kıza alıcı gözle baktınız mı, bari?" derken aceleciydi.

Alec başını yukarıdan aşağı doğru salladı.

"Onu beraberinizde götüreceksiniz, değil mi?"

Kincaid yanıt vermeden önce yaşlı adama bir dakika boyunca gözünü dikip baktı.

"Evet, Gaga. Onu yanımda götüreceğim."

Seçim yapılmıştı.

Üçüncü Bölüm

Jamie İskoçların erken gelişinden haberdar olmadı, ta ki büyükbaş hayvan bakıcısı Merlin malikhanede başka bir karışıklığın hüküm sürdüğünü ve babasının Jamie'den kendisi adına bu meseleyi halletmesini istediğini söylemek için yanına gelinceye dek.

Merlin kekelediği konuşmasında İskoçlar'dan söz etmeyi lâyıkıyla beceremedi. Bu onun hatası değildi çünkü güzel hanımı, her nasılsa, o tam açıklama yapmaya başlamışken bakışlarını onun üzerinde yoğunlaştırmıştı. Bu menekşe rengindeki gözler onu bir hayli heyecanlandırmıştı. Gülümsediğinde ise Merlin'in yüreği budala bir küçük hanım hizmetçisi gibi hızla çarpmaya başlamıştı. Buna karşın kafası çalışmıyordu. Hayır, içindeki tek bir düşünce haricinde tamamen boşalmıştı: Leydi Jamie ona tüm dikkatini vermişti.

Kekemeliği giderek kötüleşiyordu, kuşkusuz, ama bu hakikaten önemli değildi. Jamie her şeye rağmen denileni yapamadı. Acilen bakması gereken bir yaralanma olayı vardı. Görme yetisi elleri kadar zayıf olan zavallı ihtiyar Silas yeterince yüksek sesle, domuzlara nispet edercesine, böğürerek kıyameti koparıyordu.

Silas bir eyerin astarını oymaya çalışırken işleme tabi tutulmuş derinin kenarı yerine kazara kolunun üst tarafını kesmişti.

Yara önemsizdi ve kızgın bir bıçakla dağlanmayı gerektirmiyordu, buna rağmen Jamie yarayı temizleyip sardıktan sonra ihtiyar adamı uzun süre yatıştırmak zorunda kaldı.

Adamın fazlaca üstüne düşülmeye ihtiyacı vardı, hepsi bu.

Merlin karmaşa süresince aşçının yanında dikildi. Silas'ın

hanımının bütün dikkatini kendi üzerinde toplamasını biraz kıskanmıştı. Aynı zamanda son derece tedirgindi, çünkü hanımına ulaştırması emredilen bilginin bir kısmını sanki hatırında tutamamış gibi görünüyordu.

Jamie sonunda işini bitirdi ve Silas'ı Cholie'nin yetenekli ellerine teslim etti. İki hizmetkârın en azından bir sürahi birayı paylaşacaklarını biliyordu; Silas üzgündü, Cholie'nin ise tek rahatlatma yolunun buydu, bunları göz önünde bulundurarak bunu büyük bir günah niteliğindeki eylemler sınıflandırmasına sokmadı.

Merlin ona malikhanedeki velveleyi anımsattığı zaman, Jamie "Aynı anda sadece bir yangını söndürebilirim," dedi. Azarını yumuşatmak için gülümsedi, sonra endişeli görünen bakıcıyı kendi haline bıraktı. Jamie tepeye varan yolun tümünü koştu, etekleri dizlerine yükseldi. Üç oyunbaz tazı da onunla birlikteydi. Ne Jamie ne de köpekleri açık kapıdan aceleyle geçip büyük salona girene dek yavaşlamadılar.

Girdiğinde aniden donup kaldı. Şömine rafına gelişigüzel yaslanan iki savaşçı dikkatinden kaçmadı.

Jamie, sahiden de, ilk tepkisini saklayamayacak kadar çok afallamıştı. Tanrı biliyordu ya, şimdiye değin gördüğü en iri adamlardı. Onlara bakmaktan gözlerini alamadı.

Bir talihsizlik oldu, çünkü ağzından dökülüveren ilk sözcükler bir hanımefendiye pek yakışmıyordu. "Aman Tanrım!"

Bu sadece aniden fısıltıyla çıkmış bir şaşkınlıktı, Jamie sonra kendini toparlamıştı, yine de bu iki devden daha büyük olanının onu işitip sağ kaşını kaldırdığına yemin edebilirdi.

Reverans yapmaya kalkışmadı, gerçi deneseydi kusursuz bir selamlama yapabileceğinin bilincindeydi. Bakışlarını da iki adamdan, onun dizlerine bakmaya çalışan daha uzun olanından ayırmaya niyetli görünmüyordu.

Jamie'nin o ana dek gördüğü en kaba görünüşlü adamdı.

Kendi kendine korkmadığını söyledi. Hayır, korkmayacak kadar öfkeliydi. Jamie soğukkanlılığını yeniden yakalayıncaya dek savaşçıyla bir dakika boyunca bakışmaktan vazgeçmedi, ardından ona sürekli bakmaya devam ettiği müddetçe asla başarı sağlayamayacağına kanaat getirdi.

Jamie en sonunda büyük salona nüfuz eden sessizliğin farkına vardı. Omzunun üzerinden şöyle bir baktı ve kız kardeşlerini gördü. Üçü de oklarla idam edilecek sıradan suçlular gibi sıraya dizilmişlerdi.

Agnes, Jamie'nin halden anlayan bakışlarını yakalar yakalamaz, ağlamaya başladı. Alice kolunu ikizinin omuzlarına doladı, onu teselli etmeye çalıştığı aşikârdı. Her ne olduysa, plân başarısızlıkla sonuçlanmış, o da gözyaşlarını tutamamıştı. Göz açıp kapayıncaya kadar kısa bir sürede, her ikisi de sinir krizi geçirir hale gelmişlerdi.

Mary, Agnes'ın hemen yanında duruyordu. O da ağlamak istiyormuş gibi görünüyordu. Ellerini önünde kavuşturmuştu ve Jamie'ye "yüce Tanrım, şunlara bakar mısın" bakışı attıktan sonra bakışlarını yere çevirdi.

Bir şey yapılmalıydı. İkizlerin aileyi İskoçlar karşısında küçük düşürmesine mâni olunmalıydı.

"Agnes, Alice, ağlamanıza derhal son verin."

Her ikisi de gözlerinin kenarlarını mendille sildiler ve kendilerini toparlamaya çalıştılar.

Jamie babasını o zaman fark etti. Babası masada oturmuş, önünde duran iki sürahinin birinden kadehine içki dolduruyordu.

Uygar bir İngiliz selâmı vermesi en uygunuydu. Jamie görevinin ne olduğunu biliyordu. Fakat yabancılara tam üç gün erken geldiklerini haykırma dürtüsü, Tanrı biliyor ya neredeyse galip geliyordu.

Görevini yerine getirdi. Üstelik bu iki İskoç muhtemelen kendi davranışlarının bile ne denli kaba olduğunun farkında olamayacak kadar kalın kafalılardı.

Jamie iki adamın tam karşısında dikilmek için yavaş adımlarla yürüdü. İki yanında duran köpekleri yabancılara hırladığında hızlı bir el işareti yaparak onları kovaladı, ardından evin hanımı olarak konumuna yakışır bir reverans yaptı. Başıyla selâmladığında saçının bir buklesi, meydana getirmeye çalıştığı mağrur etkiyi dağıtarak, sol gözünün üzerine düştü. Jamie saçını omzunun arkasına attı ve gülümsemeye çalıştı.

Söze "Her ikinize de mütevazı evimize hoş geldiniz demek

istiyorum, çünkü başka hiç kimse bu nezaketi göstermeye muktedirmiş gibi görünmüyor," diyerek başladı. "Sizi karşılamadaki hazırlıksızlığımızı da bağışlayacağınızı umarım, fakat anımsayacağınız üzere tam üç gün erken geldiniz, bu yüzden hazırlıklardaki eksikliğimize daha kolay tahammül edebilirsiniz."

Son cümleyi kurarken gözlerini onların çizmelerine dikmişti, sonra çabucak yüzlerine bakıp "Adım –"

"Leydi Jamie." Bu, iki devden daha kısa olanının kurduğu cümleydi.

Jamie iki savaşçının arasındaki boşluğa bakmaktaydı ve bakışlarını hemen az önce konuşana çevirdi.

Öteki kadar kaba görünmüyordu. Adam kendisine gülümsediğinde Jamie bu sonuca vardı. Gülümsemesiyle birlikte yanağında çekici küçük bir gamze belirdi ve yeşil gözleri muziplikten parıl parıl parlıyordu.

Jamie hemen şüphelendi. Alice ve Agnes'ın çocuklar gibi ağladığı böylesine ters bir durum karşısında adam haddinden fazla mutlu görünüyordu. Jamie, adamın neden olduğu karışıklığı anlamayacak kadar geri zekâlı olabileceğini düşündü. Ne de olsa bir İskoç'tu.

"Ya sizin adınız, asilzadem?" sorusunu sordu, sesi soğuktu.

"Daniel," yanıtını verdi. Yoldaşını başıyla işaret ederek "Ona da Alec derler," diye yavaş yavaş konuştu.

Daniel'ın gülümsemesinin herkesi etkilediği belli oluyordu. Jamie onda kesinlikle bir şeytan tüyü olduğunu düşündü. Gülümsemeden edemedi, çünkü adamın konuşmasında öylesine gülünç bir telaffuz vardı ki onu güçlükle anlayabiliyordu.

Diğer lord ile konuşmayı gerçekten istemiyordu, ancak konuşmak zorunda olduğunu da biliyordu. Jamie gülümsemeye devam etti, sonra diğer savaşçıyla göz teması kurmak için yavaşça ona doğru döndü.

Savaşçı onun kendisine bakmasını beklemekteydi. Jamie, gülümsemesinin yüzünde donduğunu hissedebiliyordu. Adamın gün ortası güneşi misali hararetli, kendinden emin, sabit bakışı kolaylıkla gözünü korkuttu.

Adam gülümsemiyordu.

Jamie birden utandı, aslında utanmasının nedenini de bil-

miyordu. Ömrü boyunca kendisini asla bu derece savunmasız hissetmemişti. Yanaklarının ısındığını ve kızarmaya başladığını fark etti. Adamın dik bakışında derin bir hükmediş, görünüşünde ise Jamie'nin anlayamadığı bir sahipleniş mevcuttu.

Lord Alec, Jamie'ye gerçek bir beyefendinin zarif bir hanımefendiye baktığı gibi bakmıyordu. Hayır, ona karşı bakışları incelikten yoksun ve şehvetliydi.

Fazlasıyla küstahça davranıyordu. Başından başlayarak elbisesinin en alt ucuna ve en ince ayrıntısına kadar uzun bir süre aşağılayıcı bir biçimde Jamie'yi süzdü. Bakışlarını onun dudaklarında, göğüslerinde ve kalçalarında gezdirdi.

Jamie ondan nefret ediyordu.

Ona kendisini orada çırılçıplak duruyormuş gibi hissettirdi. Jamie aşırı derecede öfkelenmişti. Bu davranışını onun yanına bırakmayacaktı. Hayır, taşı gediğine koyacaktı. Yüzünün kızarmasının önüne geçemiyordu, yine de onu aynı şekilde tepeden tırnağa süzerken tıpkı onun kadar küstah görünmek için dua ediyordu.

Maalesef, savaşçı taklit edilişinden bir nebze olsun kırılmışa pek benzemiyordu. Bilakis eğlenmişe benziyordu. Jamie adamın bakışlarının az da olsa samimileştiğini düşündü. Jamie'nin had bildirme girişimine tepki olarak bir kaşını kaldırmıştı.

Bakışında Jamie'nin kalbini titreten bir şey vardı. Jamie bunun nedenini tam olarak anlayamıyordu, yine de adam bu denli kaba olmasaydı onu yakışıklı bulabileceği hususunda kafa yormaya başlamıştı. Gülünç oluyordu. Zaten zihnini ondan nefret etmeye koşullandırmıştı. Adam hoşlanamayacağı kadar sert görünüşlüydü. İyi bir saç tıraşına da fena halde ihtiyaç duymaktaydı. Çünkü kızılımsı kahverengi saçının arkası siyah ceketinin yaka çizgisinden aşağıya uzamıştı. Saçı biraz kıvrılmıştı, Jamie'ye çizimlerini gördüğü Yunan savaşçılarını anımsatıyordu, ama bu kıvrımlar onun köşeli yüzünü ya da kare şeklindeki merhametsiz çenesini kesinlikle yumuşatmıyordu. Ağzı vücudunun geri kalanı kadar kaba görünüyordu.

Oh, Jamie'yi tümüyle hoşnut edemeyecek kadar korkunç görünüşlüydü, Jamie'nin kalbi bu yüzden böylesine hızlı atıyordu. Onunla göz göze geldikçe, Jamie'nin nefesi kesiliyordu.

Tek bir düşünce kendisini tam bir aptalmış gibi hissetmesini engelledi. Zavallı kız kardeşlerinden biri cehennemden gelen bu kumandanla evlenmek zorunda kalacaktı.

Titremeye başladı.

Adam gülümsedi.

Baron Jamison birdenbire şarabı tatmaları ve kendisine masada eşlik etmeleri için her iki savaşçıya da teklifte bulundu.

Daniel hemen şömine rafından uzaklaştı ve masaya doğru yavaş yavaş yürüdü. Yürüyüşü esnasında Mary'e göz kırpmak için durakladı.

Alec kıpırdamadı. Jamie de öylece kaldı. Jamie kendisini ona bakmaktan alıkoyamıyordu.

Adam da ona bakmayı sonlandırmak istemiyordu.

"Konağınızda bir Peder var mı?"

Sesi şiddetli çıkmıştı. Bunun altında kalamazdı, zira önünde böylesine meydan okuyarak duran hayret edici güzellikteki kadına tepki göstermekte kararlıydı. Gözleri menekşe renginin en parlak tonundaydı ve kadın oldukça ihtişamlıydı, buna karşın Alec sırf onun, kolayca gözlemleyebildiği, isyankâr tarafına hayran kalmıştı.

Böyle bir kadının gözünü korkutmak mümkün değildi. Alec kendisinden korkup sineceğini düşünmedi. Şimdiye kadar başka hiçbir kadın onun dik bakışlarına bu denli uzun süreli ve bu denli yüreklilikle karşı koyamamıştı.

Alec'in gülümsemesi genişledi. Jamie, hiç kuşkusuz, saygıdeğer bir rakipti. Alec,Jamie'nin kendisinden korktuğunu biliyordu; titrediğini görmüştü. Jamie'yse gene de bu korkusunu Alec'ten cesurca saklamaya çalışıyordu.

Jamie engebeli Highlands bölgesinde belli bir özen ve dikkatle hayatta kalabilirdi, bu yüzden Alec her türlü önlemi almak zorundaydı. Jamie bir hayli narin görünüşlüydü. Alec onun isyankârlığını, şevkini kırmaksızın, yatıştırmalıydı. Sıkıcı bir iş olacaktı, orası kesindi, yine de Alec bunu umursamamıştı. Hakikaten, onu uysallaştırmaya dünden razıydı.

En sonunda, Alec fethedecek, Jamie de boyun eğecekti.

Savaşçının ne düşündüğüne dair Jamie'nin en ufak bir fikri yoktu. Nihayet konuşabildi ve Alec'in sorusunu yanıtladı.

"Konağımızda bir Peder bulunmaktadır, asilzadem." Tanrı'ya şükür, sadece sesi titremişti. "Seçiminizi yaptınız o halde?"

"Evet."

"Bu, vermeniz gereken en zor karar olmalı."

Bu kez gözlerinin içi gülüyordu. "Hiç zor olmadı."

Jamie, Alec'in kibirli ses tonundan ve kendisine bakma biçiminden hoşlanmadı. "Sizin için zor olduğundan eminim," diye ısrar etti. "Ayrıca, kız kardeşlerim çok güzeldirler ve içlerinden birini çabucak seçecek olmanız eğri oturup doğru düşünmenize engel teşkil etmemelidir. Bu yüzden, uzun uzadıya düşünüp taşındıktan sonra evimize bir dahaki ay teşrif etmenizi öneririm. Bu fikre ne dersiniz, asilzadem?"

Alec başını yavaşça iki yana salladı.

Jamie "Bu, yarın evleneceksiniz mi demek oluyor?" diye sordu.

"O zamana kadar evin yolunu yarılamış olacağız."

"Sahiden mi?"

"Sahiden."

"Şimdi mi evlenmeyi plânlıyorsunuz?"

Jamie dehşete düşmüş görünüyordu. Alec onu başıyla onayladı. "Evet."

"Ama bu –"

Alec "Törenin ardından buradan hemen ayrılacağız demek oluyor sesi sert çıkmıştı.

Lord Daniel aniden Jamie'nin yanında belirdi. Elinde şarap kadehlerini tutuyordu.

Bir tanesini Alec'e uzattı, ardından üç kız kardeşe döndü. Gülerek "Haydi gelin ve bize katılın, Mary," diye seslendi. "Isırmayız."

Mary "Isıracağınızı asla düşünmedim," diye belirtti. Omuzlarını dikleştirdi ve aceleyle Jamie'nin yanına geçti.

Hem Daniel hem de Alec kadehlerinden bir yudum içtiler. Birbirlerine baş işareti yaptıktan sonra da kadehleri Jamie ve Mary'e sundular.

Kız kardeşler bu teklifi başlarını iki yana sallayarak geri çevirdiler.

Daniel göz kırparak "Bir yudum al, Mary," dedi.

Alec öneride bulunmadı. "İç bunu, Jamie. Şimdi."

Jamie bunun bir tür ilkel İskoç ritüeli olabileceğini düşündü. Evin hanımı olarak, görevinin misafirlerini hoş karşılamak olduğunu biliyordu. Alec de ısrarında kararlı görünüyordu. Jamie omuzlarını silkti, sonra kadehi alıp çabucak yudumladı, sonra da ona geri uzattı.

Alec, Jamie'nin elini kavradı ve bırakmadı. Başparmağı onun avucunu okşuyordu. Yüzüne bir kaş çatması yerleşti. Nasırlarına ve yara izlerine bakmak için Jamie'nin elini yavaşça çevirdi.

Mary, Daniel'ın kadehini şarabı içerek boşalttı. Mary kadehi Daniel'a iade ettiği zaman, o da Mary'nin elini tutup çevirdi.

Jamie elini çekmeye çalıştı, fakat iki adam Mary'nin pürüzsüz, lekesiz cildini Jamie'nin kusurlarıyla kıyaslayıncaya dek bu pek de mümkün olamadı; sonrasında Alec Jamie'nin elini serbest bıraktı.

Bu küçük düşürücü bir hareketti. Birbirlerine Keltçe söyledikleri her bir lanet olasıca kelimeyi anlıyordu. Onlar Jamie'nin kendi dillerini konuştuğunu bilmiyorlardı ve bu durum Jamie'ye şeytanî bir haz veriyordu.

Jamie ellerini arkasına sakladı ve adamların bir sonraki hakaretini bekledi.

Mary "İçkinizi paylaşmanız bir çeşit ritüel mi?" diye sordu. "İskoçlar hakkında hiç bir şey bilmediğimiz doğru."

Bu cümleyi ağzından kaçırdıktan sonra bakışlarını yere çevirdi.

Daniel yumuşak ve fazla net anlaşılamayan bir telaffuzla "Mary, özel tercihlerimizi asla işitmemişsinizdir, o zaman?" sorusuyla karşılık verdi.

Mary başını olumsuz anlamda salladı. Yüzünde epeyce şaşkın bir ifade vardı. "Tercihler mi, asilzadem?"

Daniel sırıtarak bunu "Belirlenmiş ayrıcalıklar," diyerek nitelendirdi.

Mary tekrar Daniel'a dönmeden önce Jamie'ye kızgın bir bakış fırlatıp "Ayrıcalıklar mı?" diye yineledi. "Hayır, bu tercihleri işitmedim."

Daniel "Ah, o halde sizi aydınlatmam gerekiyor," dedi.

Lord Daniel'ın bir hayli eğlendiği açıktı. Mary "Aydınlatılmayı istemiyorum," diyerek ona karşılık verdi.

Alec, Jamie'yi seyrediyordu. Daniel tercihlerden bahsettiğinde Jamie'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Belli ki arkadaşının sözlerindeki anlamı yakalamıştı.

Alec, Jamie'yi inanılmaz derecede çekici bulmuştu. Yalnızca ona bakmakla yetinmiyor, ona dokunmak ve onu almak için yanıp tutuşuyordu. Onunla yatmayı ne kadar çok istediğini kendi kendine itiraf ettiğinde ise gözlerindeki gülümseme kayboldu. Tuhaftı, ama onun İngiliz olup olmaması hiç fark etmezdi. Hayır, bu hiç önemli değildi.

Daniel, Alec'in dikkatini kendi üzerine çekip "Tatlı Mary," diye söze başladı. "İhtiyaçlar listemizi elbette duymuşsunuzdur. Herkes İskoçlar'ın güçlü atları, şişman koyunları ve yumuşak, rıza gösteren kadınları sevdiklerini bilir."

Daniel tıpkı taze bir dedikoduyu anlatmaktan aşırı derecede keyif alan yaşlı bir kadın gibi listesini sıralamıştı. Alec arkadaşının sesini taklit ederek ekledi, "Sırasıyla, pek tabii."

Daniel "Kesinlikle," diyerek onu onayladı.

Jamie bakışlarını Alec'e çevirdi. Gaga'nın devlerle küçük bir konuşma yaptığından ve Mary'nin korkularını açığa vurduğundan zaten şüphelenmişti. Jamie ilk gördüğünde Gaga'nın kulağını çekeceğine yemin etti.

Daniel birden bire uzanıp Mary'nin yanağını elinin tersiyle okşadı. Mary o kadar çok şaşırdı ki donup kaldı. Daniel'ın gözlerindeki şefkatli bakıştan adeta büyülenmişti.

Daniel "Benim şu an güçlü bir atım var," dedi. "Koyunlara gelince, Mary, hiç kuşkusuz, evimin bulunduğu dağlar otlayan koyunlarla dolu. Ancak yumuşak, rıza gösteren bir kadın deyince iş değişiyor, kızım, ne yazık ki ondan mahrum olduğumu itiraf etmek zorundayım. Listemin sonunda bile olsa bu benim için mühim."

Mary "Ben yumuşak değilim," deyiverdi.

Daniel "Evet, öylesin," diye karşılık verdi. "Hem de bahar sabahı kadar güzelsin," diye de ekledi.

Mary'in yüz kızarması yüzü ateş rengi olana dek koyulaştı. "Ben ne güzelim ne de rıza gösteren biriyim, beyim," açıklama-

sını yaptı. Kollarını kavuşturup ona kaş çatarak bakmaya başladı. O yakışıklı şeytanın cesaretini kırmak istiyordu, yine de Daniel'e gösterdiği tepkiden ötürü feci derecede kafası karışmıştı. Onun pohpohlaması Mary'i sersemletiyordu. Acaba Daniel gerçekten Mary'nin güzel olduğunu mu düşünüyordu?

İkizler yeniden ağlamaya başladılar. Jamie onların bir ya da ikisinin gelin olarak seçildiği aklına geldiğinde onları azarlamak üzereydi. Şayet durum böyleyse ve tahmin ettiği gibiyse, öfke nöbetine girip bağıra çağıra tepinmek kesinlikle Alice ve Agnes'ın hakkıydı. Kurt misali uluyabilirlerdi, hatta bu Jamie'nin çok da hoşuna giderdi.

Alec yalnızca gerçeği onun yüzüne vurmak için bekliyordu. Jamie'nin kız kardeşlerine nasıl cana yakın baktığını gördü, onların da aynı sevecen bakışlarla ona bakmalarının ne kadar zaman alacağını merak ediyordu.

Alec, Jamie'ye gerçeği anlatmak için Baron Jamison'ın yitirdiği soğukkanlılığını yeniden kazanmasını beklemeye karar verdi. Adam dokunsalar ağlayacaktı. Alec gelişigüzel bir şekilde Jamie'yi gelini olarak seçtiğini dile getirdiğinde Baron şiddetle karşı çıkmıştı.

Alec Baronun suyuna gitmişti. Alec, Jamison tükürükler saçarak konuşmaktan vazgeçene ve Jamie'nin iyiliği için yapmak zorunda olduğu şeylerle alakalı bütün bencilce gerekçelerini sıralamaya başlayana dek öfkesini denetlemişti. Sonra Alec'in tavrı sertleşti. İngiliz'e fena halde öfkelenmişti. Görevler listesi Jamie'nin ellerindeki nasırları açıklıyordu. Jamison en küçüğünü yanında sevdiği için tutmak istemiyordu. Onun sadece emrine amade olmasını istiyordu. En küçüğü, Alec'e göre, harfi harfine esaret altındaydı.

Endişeli görünen bir uşak aceleyle büyük salona geldi. Jamie'ye doğru hızla yürümeden önce Baron Jamison'a kısa ve öz bir bakış gönderdi. Beceriksizce reveransını tamamladıktan sonra uşak fısıltıyla konuşarak "Peder geliyor, hanımım. Nikâh kıyafetlerini giymiş."

Jamie uşağı başını sallayarak onayladı. "Peder Charles'ı getirmek için görevlerini bırakman sana iyi gelmiş, George. Nikâhlar için kalmak ister misin?"

Uşak hayranlıkla baktı. "Bunun için giyinmedim," diye fısıldadı.

Jamie de fısıldayarak "Biz de giyinmedik," karşılığını verdi.

Daniel "Gidip elbiseni değiştir, Mary," diyerek söze girdi. "Altına düşkünüm. Eğer o renk bir elbisen varsa, beni memnun etmek için giy. Şayet yoksa beyaz da yeterince iyi olacaktır. Seninle evleneceğim, Leydi Mary."

Lord Daniel Ferguson, Leydi Mary'i yere düşmeden önce yakaladı. Müstakbel eşinin az önce baygınlık geçirmesi onu hiç de tedirgin etmedi ve fiilen Mary'i kollarına alıp göğsüne yapıştırdığında kahkahayı patlattı.

Daniel arkadaşına "Minnettarlıktan bayıldı, Alec," diye seslendi.

Alec "Evet, Daniel, öyle olduğunu görebiliyorum," dedi.

Jamie kontrol etmeye çalıştığı öfkesini daha fazla bastıramadı. Alec'e çıkışmak için döndü. Ellerini kalçalarına koydu ki bu duruş açıkça bir meydan okumaydı. "Pekala? İkizlerden hangisini nikâhlayacaksın?"

"Hiçbirini."

"Hiçbirini mi?"

Jamie olup biteni hâlâ anlamamıştı. Alec derin bir nefes aldı. "Eğer beğenin buysa, kıyafetini değiştir, Jamie. Beyazı yeğlerim. Şimdi gidip emrimi yerine getir. Saat geç oluyor ve yola koyulmamız gerekiyor."

Konuşmasını, emrine tepki göstermesi için ona zaman vererek, kasten uzatmıştı. Alec, Jamie'ye karşı anlayışlı davrandığını sanıyordu.

Jamie ise onun çılgın bir adam olduğunu düşünüyordu.

Jamie, ilk başta, kumandana dehşetle bakamayacak kadar çok afallamıştı. Nihâyet konuşmayı başarınca bağırarak "Seninle evlenmektense cennetin soğuk bir gününe razıyım, asilzadem, gerçekten soğuk bir gününe razıyım." dedi.

"Highlands bölgesinin kışın nasıl olduğunu tarif ettin şimdi, genç bayan. Ve benimle evleneceksin."

"Asla."

Tamı tamına bir saat sonra Leydi Jamison, Alec Kincaid'l evlendi.

Dördüncü Bölüm

Nikâhı için siyah giydi. Kıyafet seçimi tamamıyla İskoç'u çileden çıkarma amacı güden muhalif bir davranış biçimiydi. Jamie büyük salona geri döndüğü o dakikada plânının suya düştüğünü fark etti. Alec ona bir bakış fırlattı ve gülmeye başladı. Öyle şiddetli bir kahkahaydı ki neredeyse çatı kirişlerini yere yıkacaktı.

Alec'e göre, Jamie isyankâr doğasının Alec'i ne kadar çok memnun ettiğinden bihaberdi, aksi takdirde asla onu öfkelendirmek için elinden geleni ardına koymama yoluna gitmezdi. Alec'in gözyaşlarından ne denli nefret ettiğini bilseydi, büyük olasılıkla ağlardı. Alec onun ikiz kızkardeşleri kadar ikna edici olabileceğini beklemiyordu. Jamie bir kraliçe gibi hareket etmekteydi. Sırtı budaksız bir mızrak misali dimdikti, hiçkimseye boyun eğmiyordu, bu yüzden Alec onun kadınlara özgü hassaslığını her neye mal olursa olsun etkilemeye karar verdi.

Jamie karalar bağlamıştı, yine de hâlâ muhteşem görünüyordu. Menekşe rengi gözleri Alec'i büyülemeyi sürdürüyordu. Alec onun güzelliğine alışıp alışmayacağını merak ediyordu. Tanrı biliyordu ya, kesinlikle alışmayı umuyordu. Birincil görevlerine herhangi bir müdahaleye izin veremezdi.

Bu kız su katılmamış bir muamma haline geliyordu. Alec onun bir İngiliz olarak doğup büyüdüğünü biliyordu, fakat Jamie hiçbir şekilde korkak biri gibi görünmüyordu. Bu mucizenin nasıl meydana geldiğini düşündü, ardından Jamie'nin masumiyetinin ve cesaretinin, Kral Henry'nin aşağılık saray yaşantısıyla bozulmadığı gerçeğinden kaynakladığına karar verdi. Tanrı'nın lütfuyla, Leydi Jamie İngilizler'in ahlâksızlık eğilimine maruz kalmamıştı.

Kincaid, Baron Jamison'a istemeye istemeye teşekkür etti, çünkü kızları için üstüne düşen vazifeyi yerine getirmemişti.

Alec, Jamie'nin babasına şükranlarını sunmadı, onun tek bir kelimeyi dahi işittiğinden şüphe ediyordu. Çünkü adam sahiden ağlıyordu. Alec adamdan, onunla konuşamayacak kadar çok iğreniyordu. Kendisini böylesine ahmakça küçük düşüren bir yetişkin erkeğe şimdiye kadar hiç rastlamamıştı. Bu durum midesini bulandırıyordu.

Baron, Pederin hangi kızlarını gelin verdiği sorusunu yanıtlayamadığında, Jamie "Hepimiz babamıza çok yakınız," diye fısıldadı. Baron'un yüzü sırılsıklam olmuş ketenden bir mendilin içinde saklıydı. "Babamız bizi özleyecek, asilzadem. Bu onun için çok zor."

Jamie babasının bu utanç verici hali için ağlamaklı bir özür dilediğinde Alec'e bakmamıştı, yine de kısık sesinde yalvarış vardı. Alec, Jamie'nin kendisinden anlayış beklediğini biliyordu ve babasını savunmasını, kendisini onun babası hakkında daha da olumsuz düşünmeye teşvik ediyordu.

Jamie az once Alec'e kişiliği hakkında başka bir ipucu daha vermişti, çünkü yalvarışı ailesine bağlılığını anlatıyordu. Alec, hangi şartlar altında bulunulursa bulunulsun ve aile üyelerinin belirgin özelliği her ne olursa olsun bunun soylu bir nitelik taşıdığını biliyordu, Jamie'nin sadakati azizlik düzeyindeydi.

Jamie müstakbel eşinin yüzüne bakamayacak kadar çok korkmuştu. O ve kızkardeşi birbirlerini teselli edercesine el ele tutuşmuş, yan yana duruyorlardı. Daniel, Mary'nin sağında dikiliyor; Alec, Jamie'nin solunda yer alıyordu. Alec'in kolu Jamie'nin omzuna temas ediyor, uyluğu ona sürtünüyordu. Kasıtlı olarak, tekrarlayarak...

Jamie ondan uzaklaşamıyordu. Mary onu yan taraftan sıkıştırıyor, Alec'in kolu da hareket etme olasılığını sıfırlıyordu. Ulu Tanrım, korkmuş olmaktan nasıl da nefret ediyordu. Bu gibi duygulara hiç alışık değildi. Kendi kendine bunun sebebini onun çok iri olmasına bağladı. Alec, Jamie'nin üzerinde kocaman, fırtına yüklü bir bulut misali yükselmekteydi. Süpürgeotu, erkeklik ve biraz da deri kokuyordu; Jamie bundan çok daha memnuniyet verici koşullar altında onun kokusunu cezbedici bulabilirdi. Şimdi ise, hiç kuşkusuz, onun ebadından, kokusundan, hatta varoluşundan bile tiksiniyordu.

Peder evliliğin kutsallığı hakkındaki vaazını bitirip Jamie'nin kızkardeşine hitap etmek için döndü. Peder Charles, Mary'e Daniel'i kocası olarak kabul edip etmediğini sorduğunda, Mary hiç saklamaksızın Daniel'in yüzüne baka baka güldü. Sanki kendisinden Normandiya Zaferi'nin önemine ilişkin bir açıklama istenmiş gibi davranan Mary'nin bu soruyu enine boyuna düşünmesi bir hayli uzun sürdü, en sonunda yanıt söze döküldü.

"Doğrusunu söylemek gerekirse tercihim bu yönde değil, Peder."

Jamie ciddi anlamda öfkelenmek üzereydi. Alec Kincaid adındaki bu komutanla evleniyor olduğunu kabul etmek dahi istemiyordu. Alec de vücudundan yayılan ısıyı hissedebileceği ölçüde Jamie'nin yakınında durarak mevcut durumu daha da katlanılmaz bir hale sokuyordu.

Peder Charles, Mary'e uygun bir cevap vermesi için yalvarıyorken, Jamie Alec'ten uzaklaşmaya çalıştı. Aklının bir köşesinde, onun kolunu biraz itebileceğine, geriye doğru bir adım atabileceğine ve yıldırım hızıyla odadan kaçabileceğine yönelik ödlekçe bir düşünce vardı.

Alec onun kafasından geçen fikirleri anlamış olmalıydı, çünkü kolunu Jamie'nin omuzlarına iyice yerleştirdi. Jamie ona karşı koyamadan önce Alec'in yan tarafındaki konumunu değiştirdi.

Silkinip kendisini ondan kurtaramadı. Aslında -ona kendisini rahat bırakmasını fısıldamadan önce- birkaç kere ondan kurtulmayı denemişti Alec onu umursamazlıktan gelerek cevapladı.

Jamie, hüsrana uğramış bir şekilde kız kardeşine döndü ve "Burada bizim tercihlerimizin geçerliliği olduğunu hiç sanmıyorum, Mary. Eğer Daniel'la evlenmeye razı olmazsan, kralına karşı gelmiş olacaksın." dedi.

Mary "Fakat bu adamı kocalığa kabul edersem, o zaman da Tanrı'ya karşı gelmiş olacağım, değil mi?" diyerek itiraz etti. Sözünü hafif bir inilti eşliğinde "Doğruyu söylemiyor olacağım," diyerek tamamladı.

Jamie "Tanrı aşkına, Mary, Pedere yanıt ver," dedi.

Mary, Jamie'nin muhalif ses tonuna karşı çıktı. Pedere dönmeden önce kızkardeşine dik dik baktı. "Oh, pekâlâ. Onunla evleneceğim." Jamie'ye dönerek, mırıldandı, "İşte, kardeşim, artık mutlu musun? Beni bir din adamına yalan söylemeye zorladın."

"Seni zorladım mı?"

Jamie'nin nefesinin kesilmesi sadece kız kardeşinin şu kötü durumundan kaynaklanmıyordu. Alec'in eli, boynunun kenarına doğru kıvrılmıştı. Parmakları hassas cildini okşuyordu.

Peder Charles, Mary'nin cevabını başıyla onayladı.

Sıra Jamie ve Alec'e gelmişti. Peder "Tam adınız, asilzadem?" diye sordu.

"Alec Kincaid."

Peder kafasını salladı. Bu evlilik çilesini sonlandırmak için acele ediyordu, çünkü tatlı Jamie'sinin gözleri öfke saçar hale gelmişti. Peder Charles ona Alec'i kocalığa kabul edip etmeyeceğini sorduğunda aceleyle ağzından "gönül rızasıyla" ibaresini kaçırdı.

Jamie "Gönül rızasıyla mı?" diye sordu. Gerçek görüşünü Pedere söylemek için kendisini hazırlarken derin bir nefes aldı; o sırada Alec'in, boğazını çevreleyen, parmaklarını sıktığını duyumsadı.

Bu adam belli ki onun gözünü korkutmaya çalışıyordu. Jamie elini uzatıp onun elini boğazından çekmeye uğraştı, ama Alec kımıldatılamıyordu. Jamie'nin parmaklarını da kolayca kavrayıp onu sıkmaya devam etti.

Alec hiç de incelikli davranmıyordu. Jamie onun sessiz bildirisini yeterince hızlı kavrıyordu. Bu kendini beğenmiş adam, Jamie ona daha fazla karşı koyarsa, onu boğarak öldürecekti. Jamie onun bir İskoç olarak tehditini gerçekleştireceğinden son derece emindi.

Boynu acımaya başladı. Kızcağız "Onunla evlenmeyi kabul ediyorum," deyiverdi.

Peder iç çekerek rahatladı, ardından alelacele törenin geri kalan kısmını tamamladı. O kutsamasını yapar yapmaz, Mary salondan kaçmaya çabaladı. Daniel iki uzun adımda Mary'i yakaladı. Mary çığlığı bastığı sırada onu kollarına alıp Peder

Charles ve ailenin gözleri önünde öptü. Daniel bu nazik hücumunu tamamladığında, Mary onun kucağına düştü. Jamie, o an, Mary'nin solmuş bir çiçeğe benzediğini düşündü.

İkizler yeniden ağlamaya başladılar. Baba burnunu çekmeye başladı, bunun üzerine Jamie bir an önce ölmek istedi.

Alec Kincaid yeminlerin bir öpücükle mühürlenmesi talebinde bulunurken o denli zorlayıcı değildi. Yalnızca gelininin tam karşısında durmak için yöneldi. Elleri kalçalarının üzerindeydi, kaslı bacakları birbirine bitişikti ve bakışlarını Jamie'nin önüne eğmiş olduğu başının tepesinde sabitlemişti.

Alec tek kelime etmedi. Dimdik duruşu, Jamie ona bakıncaya kadar, sanki bütün gece boyunca orada duracağı izlenimini veriyordu. Jamie ise Alec'in artık kendisini boğmayı denemiyor oluşundan rahatlamış gibi görünüyordu.

Jamie kalbinin küt küt attığını duyabiliyordu. Alec Kincaid'in istediği her şeyi hemen sahip olmaya cüret edeceğini varsayıyordu. Cesaretini topladı ve onunla göz göze gelebilmek için yavaşça başını kaldırdı.

Alec sahiden korkutucuydu. Gözleri koyu kahverengiydi. Jamie bakışları buluştuktan sonra fark edilir bir cesaretle yeterince uzun süre bakabildiği bu gözlerde az da olsa bir sıcaklık bulabildi, ve hemen ardından başka tarafa yöneldi.

Alec ansızın uzandı ve onu kolları arasına aldı. Eliyle onun çenesini, yukarı doğru kavradı ve dudaklarını Jamie'nin dudaklarına bastırdı. Bu öpüş kuvvetli, sert... ve inanılmaz derecede şehvetliydi.

Jamie kendisini güneşte kavruluyormuş gibi hissetti. Bu öpüş, ona karşı mücadele etmeyi düşünemeden, kımıldamayı dahi gerçekten isteyemeden bitti. Geçici olarak dili tutulmuştu. Bu kısa öpüşün kendisini etkilediği kadar onu da etkileyip etkilemediğini merak ederken uzun bir müddet öylece kocasına bakakaldı.

Jamie'nin gözlerinde gördüğü şaşkınlık Alec'i keyiflendirdi. Fazla öpülmemiş olduğu belliydi. Utancından kızarıyordu. İki eli birbirine sımsıkı kenetlenmişti.

Evet, Alec ondan hoşlanıyordu ve bu kısa öpüşten etkilen-

mişti. Jamie'ye bakmaktan gözünü alamıyordu. Kahretsin, onu yeniden öpmek istiyordu.

Mary'nin ani feryadı bu büyüyü bozdu.

Mary sanki korkunç bir sözcükmüşçesine "Şimdi mi?" diye bağırdı. "Jamie, bunlar şimdi gitmeyi tasarlıyorlar!"

Jamie, Alec'e "Kızkardeşim muhakkak yanlış anlamış olmalı," dedi. "Gerçekten şimdi gitmiyorsunuz, değil mi?"

Alec "Gidiyoruz," yanıtını verdi. "Daniel'in de, benim de eve döndüğümüzde bizi bekleyen pek çok sorumluluğumuz var. Bir saat içerisinde buradan ayrılıyoruz."

Alec, Mary ve Jamie'nin bu açıklamasının kapsamında olduğundan söz etmemişti. Bu Jamie'nin bir hayli dikkatini çekti. Jamie bu sevindirici olasılık karşısında belli belirsiz gülümsedi, ardından tamamen umutlanmadan önce tahmininin doğruluğundan emin olmaya karar verdi.

Jamie "Sen ve Daniel gitmeden önce bizimle naçizane akşam yemeğimizi paylaşmayı arzu eder misiniz?" diye sordu.

Alec tam anlamıyla Jamie'nin ne düşündüğünü biliyordu. Jamie sorusundaki "sen" sözcüğüne vurgu yaptığında kendisini ele vermişti. Deli kadın gerçekten de Alec'in onu ardında bırakarak gideceğini zannetmişti. Alec'in içinden kahkaha atmak geçti. Jamie çok ciddî, bir o kadar da ümitli görünüyordu.

Alec başını iki yana salladı.

Sanki kilitli bir hapishane kapısı az önce açılmıştı ve Jamie yeniden serbest kalmıştı. Sevincini umutsuzca gizlemeye çalıştı, çünkü Alec'in oradan ayrılışıyla ilgili belirgin bir memnuniyet belirtisi göstermek saygısızlık olacaktı.

Evlilikleri sadece bir uygulamaydı. Oh, bunu neden daha önce fark etmemişti? Alec ve Daniel evlenerek yalnızca liderlerinin emrini yerine getiriyorlardı. Şimdi de evlerine geri dönecek ve görevlerine kaldıkları yerden devam edeceklerdi, zira Tanrı'nın dediği olurdu; minnettar gelinlerini ise, ait oldukları, İngiltere'de bırakacaklardı.

Bu hakikaten çok da olağandışı bir anlaşma değildi. Pek çok evlilik böylesine şarta dayalı usullerde gerçekleştirildi. Jamie bunu daha erken keşfedemediği için kendini budalaymış

gibi hissetti. Kendisini bu kadar çok endişelenmekten alıkoyabilirdi.

Rahatlamanın etkisiyle neredeyse dizlerini büken baskıyı üzerinden attı.

Yaratıcı'sıyla pazarlık yapmaya alışkın olduğundan, bahşettiği bu harika cezayı ertelemesi için Tanrı'ya derhal on iki günlük içten bağlılık yemini etti.

Jamie tiksindirici bir fikri aklından geçiriyormuşçasına bir etki bırakmayı deneyerek "İleride tekrar İngiltere'yi ziyaret etmeye gelecek misiniz?" diye sordu.

"Beni geri getirecek tek neden savaş olacaktır."

Jamie fikrini değiştirmeden önce "Bu olasılıktan bu denli neşeli bir şekilde söz etmen gerekmiyor," karşılığını verdi. Hoşnutsuzluğunu da belli ederken onu kırıp kırmayacağını önemsemedi. Adam bir odun kadar kabaydı. O nazik olmayacaksa, o zaman Jamie de görgü kurallarına aldırmayacaktı. Saçını omzunun üzerinden arkaya attı, sırtını Alec'e dönüp yavaşça ondan uzaklaştı. Omzunun üzerinden yoklayıp "Vakit geç oldu, Kincaid," dedi. "En iyisi yola koyulmanız, gün sona ermeden katedeceğiniz epey mesafeniz olduğuna eminim."

Konuşmasına az kalsın onunla tanıştığına memnun olduğunu da ekleyecekti, ama yalanı dokuz ya da on iki günü kapsayan başka bir içten bağlılık yeminine malolacağından sesini çıkarmadı.

Jamie masaya varmıştı ki kocasının sert emriyle olduğu yerde kalakaldı.

"Daniel ve ben atlara bakarken, sen eşyalarını topla ve ailenle vedalaş, Jamie. Elini çabuk tut."

Daniel, Jamie'yi çıldırtmaya başlayan neşeli sesiyle "Sen de öyle, Mary," diye söze girdi.

Mary "Neden acele ediyoruz?" sorusunu sordu.

"Alec ve ben İngiliz toprağında bir gece daha uyumamaya yemin ettik. Karanlık basmadan alınacak çok yolumuz var."

Jamie iki İskoç'un odadan çıkmasını izlemek için tam zamanında arkasına döndü. Elleriyle arkasında kalan masanın kenarını sıkıca kavradı. Alec'e "Kincaid? Benden burayı terk

etmemi istiyorsun," diye seslendi. "Bu yalnızca bir çıkar evliliği, değil mi?"

Alec koridorun ortasında durup yüzünü ona çevirdi. "Evet, bu bir çıkar evliliği. Benim yararıma. Anlıyor musun beni?"

Jamie onun öfkeli ses tonunu ve haşin yüz ifadesini umursamadı. "Hayır, Kincaid, anlamıyorum."

Alec'in göründüğü gibi kibirli bir şekilde konuşmayı denedi fakat sesinin titremesi bu çabasını boşa çıkarıyordu ve Jamie de bunun farkındaydı.

Jamie'nin öfke gösterisi Alec'i etkilemedi. Alec, onun korktuğunu biliyordu; gülümsemesiyle bunu ona söyledi. "Zamanla anlayacağını temin ederim. Sana söz veriyorum."

Jamie onun söz vermesini istemiyordu, ayrıca bunun Alec için çok da önemli bir mesele olacağını da düşünmüyordu. Ne de olsa o, cehennemden gelen bir savaş lorduydu. Jamie'nin onunla münakaşa edecek hali yoktu. Alec koridorda kaybolur kaybolmaz Jamie'nin gözleri yaşla doldu ve kendisini en yakın iskemleye atıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Özel eşyalarını toplamayı düşünemeyecek kadar üzgündü. İkizler Jamie'yi babasıyla baş başa bırakıp bu işle ilgilendiler.

Agnes ve Alice büyük salona geri döndüklerinde, Mary'nin sinirleri yatışmış vaziyetteydi. Odadan hızla çıkmadan önce kekeleyerek güçbelâ veda edebildi.

Agnes "Eşyalarından geride kalanları özenle hazırlayacağım Jamie ve bir hafta içerisinde sana gönderteceğim," diye yemin etti. "Bu Highlands denen yer çok da uzakta olmayabilir."

Alice "Senin güzel goblenlerini yerleştireceğim," deyiverdi. "Hiçbirini unutmayacağıma söz veriyorum. Hiç vakit kaybetmeksizin kendini tümüyle evindeymiş gibi hissedeceksin."

Agnes "Alice, ben zaten Jamie'ye bu sıkıcı işle ilgileneceğimi söyledim," diye homurdandı. "Dürüst olmak gerekirse, kardeşim, daima benden daha iyi olmaya çabalıyorsun. Oh, Jamie? Annenin şalını, ilaç kavanozlarınla birlikte sırt çantana koydum."

Jamie "Size teşekkür ederim, kardeşlerim," dedi. Her ikisi-

ni de çabucak kucakladı. "Oh, İkinizi de özleyeceğim. Benim için o kadar değerlisiniz ki..."

Agnes "Jamie, sen de çok cesursun," diye fısıldadı. "Çok sakin, çok huzurlu görünüyorsun. Şimdiye dek aptalca davrandım. Evli olduğun kişi –"

Alice "Bunu ona hatırlatmana gerek yok," diye mırıldadı. "Adamın ilk karısını öldürdüğünü unutmuş olamaz, kardeşim."

İkizi "Tamamen emin değiliz," diyerek itiraz etti.

Jamie ikizlerin kendisini rahatlatmaya çalışmaktan vazgeçmelerini diledi.

Alec Kincaid'e ilişkin hatırlattıkları Jamie'yi daha da çok üzüyordu.

Baron Jamison dikkat çekmek için Jamie'nin eteğine asıldı. "Bir haftaya kalmaz ölürüm, öleceğim kesin. Benimle kim ilgilenecek? Hikâyelerimi kim dinleyecek?"

Jamie "Bundan böyle Baba, Agnes ve Alice sana özen gösterecekler. Daha iyi olacaksın," diyerek onu sakinleştirdi. Babasının üzerine eğildi, alnından öptü ve sonra ekledi, "Lütfen kendini üzme. Mary ve ben seni görmeye geleceğiz ve. . ."

Jamie yalanının sonunu getiremedi, babasına her şeyin yoluna gireceğini söyleyemedi. Dünyasının sonu gelivermişti; bildiği ve güvendiği her şeyden koparılıyordu.

Jamie'nin en büyük korkusunu yüksek sesle fısıldayan Agnes oldu. "Seni bir daha asla göremeyeceğiz, değil mi, Jamie? Evine gelmene izin vermeyecek o, değil mi?"

Jamie "Sana söz veriyorum, gelip sizi görmenin bir yolunu bulacağım," diye ant içti. Sesi titriyor, gözleri dökülmemiş yaşlardan ötürü yanıyordu. Tanrım, bu veda ediş anı fazlasıyla acı vericiydi.

Baron Jamison süreğen hıçkırıkları arasında durmadan İskoçlar'ın onu sevgili kızlarından yoksun bıraktıklarını ve Tanrının adını vererek bundan sonra onlar olmadan ne yapacağını homurdandı durdu. Jamie babasını avutmaya çabalamasına rağmen, sonunda bunun faydasız bir girişim olduğunu anlamıştı. Baba kesinlikle susmak istemiyordu. Jamie ne kadar çabalarsa çabalasın, o çok daha yüksek sesle ağlıyordu.

Gaga, Jamie'yi almaya geldi. Babayı kızından ayırmayı denediğinde küçük bir çekişme baş gösterdi. Baron Jamison, Jamie'nin elini bırakmak istemedi. Neticede Jamie'nin de yardımıyla mesele halledildi.

"Çabuk ol, Jamie. Kocanı öfkelendirmemek en iyisi. Büyük bir sabırla avluda seni bekliyor. Lord Daniel ve Leydi Mary İskoçya'ya doğru çoktan yola koyuldular, kızım. Şimdi benimle gel. Yeni bir hayat seni bekliyor."

Gaga'nın yumuşak sesi Jamie'yi teselli etmeye yardımcı oldu. Jamie onun elinden tuttu ve beraberce girişe doğru yürüdüler. Ailesine son bir veda etmek için durakladığında, Gaga onu hafifçe itekledi.

"Arkana bakma, Jamie. Titremeyi de bırak. Mutlu geleceğin hakkında düşünmeye başla."

Jamie "Beni titreten geleceğim zaten," diye itiraf etti. "Gaga, kocam

hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Hakkında anlatılan çirkin dedikoduların hepsi beni endişelendiriyor. Onunla evlenmiş olmayı istemiyorum."

Gaga "Ok yaydan çıktı bir kere," dedi. "Bu karara iki yönden bakmak lazım, kızım. Bu evlilik kocana karşı gözlerini sımsıkı kapayabilir ve ömrünün geri kalanını berbat edebilirsin... ya da gözlerini kocaman açabilir, kocanı kabul edebilir ve hayatını en iyi şekilde yaşayabilirsin."

"Ondan nefret etmek istemiyorum."

Gaga gülümsedi. Jamie acınacak derecede ümitsiz görünüyordu. Gaga "O zaman ondan nefret etme," diye öğütledi. "Nasıl olsa nefret etme konusunda hiç de başarılı değilsin. Fazlasıyla yufka yüreklisin, kızım. Üstelik de..." babası yönünde dürterek devam etti, "bu alışılmışın çok da dışında bir şey olmamasına karşın."

"O denli alışılmışın dışında olan nedir?"

"Pek çok gelin eşini tanımadan evleniyor."

"Ama bu gelinler İngiliz, Gaga, İngiliz erkeklerle evleniyorlar."

Gaga onun sesindeki korku dolu ifadeyi hissederek "Sus,

şimdi," diye emretti. "Kincaid iyi bir adam. Karakterini sınadım, Jamie. Sana düzgün davranacak."

Jamie "Bunu nereden bileceksin?" diye sordu. Durmayı ve yüzünü Gaga'ya çevirmeyi denedi, fakat Gaga onu sürekli dürtüklüyordu. "Ortada bir söylenti dolaşıyor, anımsayacak olursan, adam ilk karısını öldürmüş."

"Buna inanıyor musun?"

Jamie'nin cevabı gecikmedi. "İnanmıyorum."

"Neden inanmıyorsun?"

Jamie omuz silkti. "Bunu açıklayamam," diye fısıldadı. "Ben sadece öldürmüş olamayacağını düşünüyorum. . ." Derin bir nefes alıp ardından ekledi, "Benim kaçık olduğumu düşüneceksin, Gaga, lâkin onun gözleri... peki, o kötü bir adam değil."

Gaga "Bunun bir yalan olduğunu kaynağından öğrendiğim için biliyorum," diye belirtti. "Karısını öldürmemiş. Ağzını aramak için sorduğum soruyu dürüstçe yanıtladı, Jamie."

"Sormadın." Onun ölçüyü aşan konuşması Jamie'yi güldürdü. "Gaga, sana çok kızmış olmalı."

Gaga fısıltıyla "Sen öyle san," dedi. "Beni asıl ilgilendiren senin geleceğin,

onun öfkelenip öfkelenmemesi değil," diye böbürlendi. "Elbette, seni seçeceğini işittikten sonra ona bunu sordum."

Jamie kaşlarını çatarak "Ne zaman vakit buldun?" diye sordu.

Gaga alelacele "Önemi yok," deyiverdi. "Ayrıca, Kincaid'in iyi bir adam olduğunu, onu atına gerçekten yakın bir vaziyetteyken gözlemlediğimde anladım." Kocasına doğru hareket ettirmek amacıyla Jamie'yi iki kürek kemiği arasından nazikçe yeniden dürtükledi. "Bu savaşçı seninle elinden geldiğince ilgilenecek."

Jamie "Oh, Tanrı aşkına," diye mırıldandı. "Sen çok uzun zamandır kâhyasın, eski dostum. Bir kadınla bir at arasında fark vardır. Bana anlattığın bu saçmalığa inandığını anlayabiliyorum. Halinden memnun görünüyorsun."

Gaga böbürlenerek "Keyfim yerinde," dedi. "Seni neredey-

se hiç sürüklemek zorunda kalmadan dışarı çıkardım, şimdi, değil mi?"

Yorumunun Jamie'yi şaşırttığını biliyordu, çünkü Jamie'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve dimdik durmaya yeltendiğinde onu yine hafifçe dürtmüştü.

Alec avlunun tam ortasında, atının yanı başında dikiliyordu. Yüz ifadesi Jamie'ye onun ne düşündüğüne dair bir tahminde bulunma fırsatı tanımıyor olsa da onun Gaga'nın söylediği gibi sabırsızlıkla kendisini beklediğine inanmıyordu. Hayır, Kincaid hiç de sabırlı biriymiş gibi görünmüyordu.

Alec Highlands bölgesine vardıklarında Jamie'nin bir kargaşaya neden olacağına inanıyordu. Jamie'ye bir dakika boyunca uzun uzun baktı. Jamie'nin gözleri o ana dek gördüğü en canlı menekşe rengiydi.

Mavi vardı ve sonra da mavi olacaktı. Gaga bu tuhaf sözü etmişti, Alec hatırlıyordu. Şimdi kâhyanın ne demek istediğini çok daha iyi anlıyordu.

Jamie'nin bu şekilde kendisini büyülemesine asla müsaade edemezdi. Dudakları o kadar çekiciydi ki Alec'in iç huzuru için tehdit oluşturuyordu. Evet, farkında olarak ya da olmayarak Jamie'nin bir karışıklığa neden olacağı kesindi. Alec derin bir düşünceye daldı, çünkü beyliğindeki hiç kimsenin ona ait olana dokunmaya cüret edemeyeceğinden adı gibi emin olmasına karşın, onların düşüncelerinin bu yönde gelişeceğinden de bir o kadar emindi.

Bu kadın kendi iyiliği için fazla çekiciydi.

Jamie hâlâ Alec'ten korkuyordu. Alec kendi kendine bunun iyi bir başlangıç olacağını söyledi. Bir kadının kocası hakkında daima biraz kararsız olması gerekirdi. Gene de Jamie'nin korkusu, aynı zamanda, Alec'i sinirlendirmişti. Alec, Jamie'nin bakışlarındaki endişeyi görmemiş olsaydı ona atına binmesini ve acele etmesini emrederdi. Jamie, Alec'in aklına tehlikeyi anında seziveren bir geyiği getirdi.

Alec kontrolü eline almanın tam vakti olduğuna karar verdi.

Alec gayet hızlı bir şekilde aygırının sırtına atladı. Büyük, siyah at sıçrayıp oynayarak Yangın'ın böğrüne doğru sinirli bir

yan adım attı. Jamie'nin atı da kokusuna aşina olmadığı bir erkeğin bitişiğinde durmaya zorlandığından çabuk sinirlenir bir hale gelmişti, bu yüzden hemen şahlanmaya çalıştı. Alec elini uzatıp dizginleri dikkatsiz seyisten zorla aldı ve kısrağı sakinleştirmeyi başardı.

Yangın hemen itaat etti.

Gaga, Jamie'nin derin bir iç çektiğini işitti, İskoç savaşçıya bakma biçimini fark etti ve onun bayılacağını sandı. Elini yeniden onun omzuna iliştirdi.

"Cesaretini topla, kızım. Bayılarak rezil olursan eğer, artık hiçbir şey sana kendini daha iyi hissettirmeyecektir. Ben sana bundan daha iyisini öğrettim, değil mi?"

Gaga'nın homurdanarak söylemiş olduğu bu sözcükler Jamie'nin aklını başına getirdi. Jamie doğrulup kâhyaya yaklaştı. Fısıldayarak "Herhangi bir bayılma söz konusu olmayacak," dedi. "Böyle bir zayıflığım olduğunu ileri sürerek bana hakaret ediyorsun."

Gaga gülümsemesini gizledi. Bundan sonra Jamie'yi ileri iteklemek zorunda kalmayacaktı. Jamie'nin gözlerindeki öfke geri dönmüştü.

Kraliyet zarafetine yaraşır şekilde, Jamie elbisesini kenar kıvrımından kaldırdı ve atına doğru yürüdü. Gaga Yangın'ın sırtına yerleşmesinde Jamie'ye yardım etti, ardından onun elini okşadı. "Şimdi, bu yaşlı adama kocanla iyi geçineceğine dair söz ver," diyerek onunla pazarlık yaptı. Aşırıya kaçan bir göz kırpmasıyla "Hatırlayacak olursan, bu kutsal bir buyruk," diye ekledi.

Jamie "Bu kutsal bir buyruk değil," dedi.

"Highlands bölgesinde öyledir."

Alec bu cümleyi kurmuştu. Ne demek istediğini de bu cümleyle duyurmuştu. Jamie, Gaga'ya dönmeden önce Alec'e hoşnutsuz bir bakış fırlattı.

Kâhya, Jamie'nin kocasına gülümsüyordu. "Bana verdiğiniz sözü anımsayacaksınız, değil mi Lord Kincaid?"

Alec kâhyayı başıyla onayladı. Yangın'ın dizginlerini Jamie'ye atıp aygırını ileriye mahmuzladı ve Jamie onun arkasından bakakaldı.

Alec onu beklemeyecekti. Jamie, Yangın'ı sabit tuttu, Alec'in onu beklemek maksadıyla durmasından önce tam olarak ne kadar uzağa gideceğini görmeye karar verdi. At ve sürücü çekme köprünün karşı tarafında gözden kaybolduklarında, Jamie onun kendisini beklemeyeceği sonucuna vardı. Adam omzunun üzerinden geriye bakma zahmetine bile girmemişti.

Jamie çekme köprüden öteye bakakaldığında dalgın bir ifadeyle "Ondan sana verdiği sözü anımsamasını isteyerek ne kastettin?" diye sordu.

Gaga hızla "Seni ilgilendirecek bir şey değil," dedi.

Jamie dönüp ona baktı. "Söylesene, Gaga," diyerek sesini yükseltti.

"Ben yalnızca onunla biraz sohbet etmiştim, Jamie, senin... masumiyetin hakkında."

"Anlamıyorum."

"Peki, şimdi, bir gerdek gecesi geçirilmek zorunda kalınacak, kızım. Sana bir erkekle bir kadın arasındaki davranış biçimlerini anlatan biri olarak kocanı uyarmak istedim–"

"Oh, Tanrım, bundan mı bahsettin?"

"Bahsettim. Sana özen göstereceğine söz verdi, Jamie. İlk seferde seni fazla incitmemeyi deneyecek."

Jamie utancından yanaklarının kıpkırmızı olduğunu biliyordu. "Onun bana dokunmasına asla izin vermeyeceğim, Gaga, böylece ondan aldığın söz bütünüyle boşa gitmiş oldu."

"Şimdi, Jamie, bu denli inatçı davranma. Senin için kaygılanıyordum. Sana fiilî çiftleşme usulleri hususunda fazla bir şey anlatmadığım doğru. Ben Kincaid'e senin bu konudan fazlaca anlamadığını açıkladım –"

"Artık bu konuşmayla ilgili herhangi bir şey duymak istemiyorum. Bana katiyen elini süremeyecek, o kadar."

Gaga derinden bir iç çekti. "O zaman beklenmedik bir durumla karşı karşıyasın, kızcağızım. Alec'in sana bakış şekli, bana, seni ilk fırsatta eline geçireceğini söylüyor. Senin inat ediyor olman da bu vaziyeti pek değiştirmeyecekmiş gibi görünüyor, Jamie. Onun dediğini yaparsan taşların yerli yerine oturduğunu göreceksin."

"Bana dediğini yapmak mı?"

Gaga "Şimdi, kızım, bana sesini yükseltme. Sen en iyisi ilerle, Jamie," diyerek onu teşvik etti.

Jamie başını iki yana salladı. "Bir dakika içerisinde gideceğim, Gaga. İlkin eğer burada bir sorun yaşanırsa ardımdan geleceğine dair senden bir söz almalıyım."

"Sorun mu? Ne türde bir sorun?"

Jamie açıklamasını fısıldadığında Gaga'nın gözünün içine tam olarak bakamamıştı. "Görünen o ki Babam, Andrew'dan birkaç altın almış. Ödünçmüş, Gaga, yani başlık parası falan değilmiş, ama ben hâlâ endişeliyim. Baba'mın Andrew'a bunları nasıl geri ödeyebileceğini bilmiyorum."

Gaga'nın tepkisini ölçmek için ona çabucak bakma cesaretini gösterdi. Onun canını sıkmış olmak istemiyordu. Gaga'nın sesini yükseltmesi Jamie'yi neredeyse atından düşürecekti. "Altını senin için mi almış, Jamie? Seni Baron Andrew'a mı satmış?"

Jamie hızla "Hayır, hayır, yanlış anlıyorsun," dedi. "Yalnızca ödünçmüş, Gaga. Bunun üzerinde tartışmaya vakit yok. Sadece, şayet Babam yardıma gereksinim duyarsa, bana hemen geleceğine dair söz ver."

Gaga "Evet, kızım," dedi. İç çekişinden kızgın olduğu seziliyordu. "Sana şeref sözü veriyorum. Bilmem gereken diğer endişelerin neler peki?"

"Olmaması için dua ediyorum."

"Git artık. Eğer kocan –"

"Son bir mesele var ve sonra gideceğim."

Gaga sırıtarak "Kasıtlı olarak vakit kazanmaya çalışıyorsun, değil mi, kızım? Onun öfkesini hararetlendirmek istiyorsun. Hakkındaki gerçeği tahmin edecek o zaman," öngörüsünde bulundu. "Bununla birlikte, benim sorunum, yani ona söylediğim yalanlarım ortaya çıkacak."

"Ne yalanları?"

"Ona senin tatlı, zarif bir kız olduğunu söyledim."

Jamie "Ben tatlı, zarif bir kızım zaten," karşılığını verdi.

Gaga öfkeden resmen burnundan soluyordu. "Tepen attığında sabun gibi tatlısın."

Jamie "Ona başka ne anlattın?" diye sordu, kuşkulu görünüyordu.

"Tamamını bilsem iyi olur, Gaga, böylelikle kendimi savunabilirim."

"Senin ürkek olduğunu söyledim."

"Söylememişsindir!"

"Kuvvetsiz olduğunu, el bebek gül bebek büyütüldüğünü söyledim."

"Hayır."

"Ayrıca günlerini dikiş dikerek ve kiliseye giderek geçirmekten hoşlandığını söyledim."

Jamie gülmeye başladı. "Niçin böyle hikâyeler anlatasın ki?"

Gaga "Çünkü sana küçük de olsa bir faydam dokunsun istedim," diye izah etti. Kelimeleri hızlı bir açıklama yapmasının telaşı içerisinde tam anlamıyla birbirine karışıyordu. "Ancak ona Keltçe konuşabildiğinden söz etmedim."

"Ben de öyle."

Bu iki dert ortağı karşılıklı olarak birbirlerine sırıttılar. Sonra Jamie ona "Bana öğrettiğin bütün yeteneklerden ötürü pişmanlık duymuyorsun, değil mi?" diye sordu.

Gaga "Elbette duymuyorum," yanıtını verdi. "Yine de kocan zayıf olduğunu düşünürse, seni güvende görmek için koruması altına alacaktır, bundan hiç kuşkum yok, kızım. Zannımca, sana daha fazla sabır gösterecektir."

Jamie "Onun benim hakkımda ne düşündüğünü umursamıyorum," diyerek ona karşılık verdi. "Yine de gururum kırıldı çünkü beni çok değersiz biri olarak tanıtmışsın."

Gaga "Çoğu kadın değersizdir," misillemesini yaptı.

"Çoğu kadın ailesinin akşam yemeği için ava çıkar mı? Çoğu kadın atını bir savaşçıdan daha iyi sürer mi? Çoğu kadın —"

Gaga "Beni haylaz bir çocuk yerine koyma ne olursun," diyerek kendini savundu. "Yalnızca yeteneklerini bir süreliğine kendine sakla, Jamie. Şimdilik Alec'i denemeye falan da kalkma. Köpekle dalaşmaktansa çalıyı dolaşmak yeğdir; ben daima bunu bilir, bunu söylerim."

"Bunu daha önce hiç söylememiştin."

Gaga onu "Hep demek istemiştim," diye yanıtladı. Çekme köprü yönüne kaygılı bir bakış daha yolladı. "Yola koyul artık, Jamie."

"Uzun zamandır söylemek istediğim bir şey var, Gaga, bu yüzden bunu aceleye getirmeyeceğim."

Gaga neredeyse bağırarak "Nedir?" diye sordu.

"Seni seviyorum. Sana daha önce bunu asla söylemedim ama seni bütün kalbimle seviyorum. Bana her zaman iyi bir baba oldun, Gaga."

Yaşlı adam hafifçe inledi. Gözleri yaşlarla buğulandı ve zar zor fısıldayarak "Ben de seni seviyorum, Jamie. Bana hep iyi bir evlat oldun. Seni her zaman kendi kızım olarak gördüm."

"Beni unutmayacağını dair bana söz ver."

Jamie'nin sesinden ne kadar üzgün olduğu anlaşılıyordu. Gaga onun elini sıktı. "Unutmayacağım."

Jamie kafasını salladı. Gözyaşları yanaklarından aşağıya süzüldü. Islaklığı dikkate almadı, omuzlarını dikleştirdi ve sonra Yangın'ı harekete geçirmek için topuklarıyla hafifçe dürttü.

Gaga avlunun ortasında durmuş, hanımının oradan ayrılışını izliyordu. Geriye dönmemesi için dua ediyordu. Jamie'nin kendisini böylesine disiplinsiz bir haldeyken görmesini istemiyordu.

Tanrı merhamet etsin, tıpkı tek çocuğunu kaybetmiş bir adam misali ağlıyordu. Kalben bildiği gerçek: bebeğini bir daha asla göremeyeceğiydi.

Beşinci Bölüm

Alec Kincaid'in keyfi yerindeydi. Sonunda karısı ona yetişinceye kadar gülümsemesini ve atının yürüyüş hızını dizginlemeyi sürdürdü. Gülmek istiyordu, çünkü saf gelininin sırf onu öfkelendirmek amacıyla kışkırtmaya çalıştığı apaçık ortadaydı. Jamie kendi tatlı zamanını onun peşinden giderek harcamaktaydı. Jamie özellikle degersiz bir kadın mevzusu söz konusuyken Alec'in ne kadar sabırlı davrandığını anlamıyordu. Alec ise saf bir kadının herhangi bir biçimde ona meydan okumaya cesaret edeceği fikrini bile gülünç buluyordu.

Jamie'nin yaklaştığını işitir işitmez, Alec her iki at da eşkin gidene dek hızını arttırdı. Jamie Alec'in tam arkasındaydı, yüzüne savrulan toz bulutunu kahramanca umursamamaya çalışıyordu. Tek kelime itiraz dahi etmeden bu insanlık dışı, boyun eğdirici gidişi devam ettirmeye kararlıydı. Kocasının omzunun üzerinden dönüp ona bakmasını, bu sayede ata nasıl da iyi bindiğini görmesini bekliyordu. Ona, öldürücü de olsa, en huzurlu yüz ifadesini gösterecekti.

Alec Kincaid asla geriye bakma zahmetine girmedi.

Jamie yetenekli olmasına rağmen yeni, sert bir eyerin üstünde at sürmeye alışkın değildi. Eyersiz ata binmek onun için çok daha rahattı.

Kalçası ve uyluğu bir hayli darbe alıyordu. Şu kayalık, hasta edici kuzey yolu ise darbeyi tam anlamıyla ıstırap verici bir hale sokuyordu. Çalılar yolu kapatıyordu ve Jamie bir taraftan atını sürmeye çalışırken diğer taraftan da aşağıya sarkan dallardan sıyrılmak zorunda kalıyordu. Alec Jamie'nin arkasından

geldiğini bile fark etmemişti, Jamie yüzünü buruşturdu; Yaratıcı'sıyla pazarlık yapmaya başladı, şayet iblis kocası biraz yavaşlarsa O'na tek seferde ciddi ciddi tam yirmi günlük ayin yapacaktı.

Tanrı pazarlık yapacak bir günde değildi. Jamie, Daniel ve Mary'e yetiştikleri zaman bunu anladı. Alec, istifini bozmadan, derhal liderliği eline geçirdi. Jamie kocasının peşi sıra ilerliyordu. Daniel'in arkasından giden ve eski bir çizme misali yıpranmış görünen Mary ise onların peşinden sürüklenir gibi görünüyordu.

Jamie güvende olmak için böylesine meşakkatli bir şekilde at sürdüklerini biliyordu. Kuşkulanmayan kurbanlarını avlayan kanunsuzların oluşturduğu çeteler hakkında çıkan hikâyeleri duymuştu. Jamie, bir savaşçı beklenmedik bir saldırı anında gerisinde bıraktığı kadınları korurken, ötekinin de tamamen aynı sebepten ötürü arkalarını kollayacağını tahmin ediyordu. Haydutlar dört kişilik bu grubu yarmaya çabalayacak olurlarsa, gelinlerine ulaşmak için Alec ve Daniel'ı harcamak zorunda kalacaklardı.

Oh, gerekçelerini pekâlâ anlıyordu, ama bu duruma kafa yormak yerine Mary için çok fazla kaygılanıyordu.

Neredeyse iki saat boyunca durmaksızın at sürdüler ve kız kardeşinin artık yola devam edecek hali kalmamıştı. Jamie Mary'le son derece gurur duyuyordu, çünkü bu duruma şikâyet etmeksizin uzunca bir süre tahammül gösterebilmişti. Mary herhangi bir rahatsızlığa katlanabilecek biri değildi.

Mary "Jamie? Birkaç dakikalığına durmak istiyorum," diye seslendi.

"Olmaz, kızım."

Daniel reddini haykırdı. Jamie onun bu duygusuzca tavrına inanamadı. Daniel'in başını iki yana sallayarak red cevabını vermesini görmek amacıyla tam zamanında arkasına dönüp baktı.

Mary'nin yüzüne yerleşen kederli bakış Jamie'yi üzdü. Jamie acı verici bir çığlık işittiğinde, kısa süreli bir dinlenme için, bizzat kendi talebini yüksek sesle söyleme maksadıyla Alec'e dönmüştü.

Jamie önüne döndüğünde, Mary'nin atını tam önünde buldu. Mary, her nasılsa, atın üzerinde yoktu.

Herkes durdu, Alec Kincaid bile.

Jamie ve Alec atlarından inerlerken Daniel gelinine ulaştı. Zavallı Mary kalın yapraklı çalılığın ortasında sırt üstü yere serilmişti. Jamie atından inmiş beklerken, Daniel Mary'i nazikçe ayağa kaldırdı.

İlgili bir ses tonuyla "İncindin mi ?" diye sordu.

Mary yanıt vermeden önce gözlerinin önüne düşen saçını arkaya itti. "Sadece biraz, asilzadem," dedi.

Mary'nin saçına birkaç tane yaprak takılmıştı. Daniel onları saçından tek tek çekerek yere attı. Jamie, Daniel'ın Mary'e davranış biçimindeki yumuşaklığı fark edip onun her şeye karşın kendisini affettirici bazı niteliklere sahip olduğuna karar verdi.

Alec kendisine sırtı dönük olan Jamie'nin arkasından "Ne oldu?" diye sordu.

Jamie onun sesini duyduğunda yerinden hopladı, sonra arkasına dönüp Alec'in yüzüne baktı.

"Mary atından düşmüş."

"Ne yapmış?"

"Atından düşmüş."

Alec sanki Jamie'ye inanmamış gibi görünüyordu. Daniel "O bir İngiliz, Alec, yoksa unuttun mu?" diye belirtti.

Jamie "Hâl böyleyken ne yapılmalıdır?" diye sordu. Bir savaşçıdan diğerine bakıyordu, o ara her ikisinin de gülümsememek için kendilerini zor tuttuklarını fark etti.

Jamie "Boynunu kırmış olabilirdi," diye mırıldandı.

Alec "Ama kırmamış," yanıtını verdi.

Jamie "Kırabilirdi," diye itiraz etti, Alec'in soğuk tavrına öfkelenmişti.

Daniel Jamie'nin dikkatini gene kendisine çekerek "Şimdi gayet iyi," dedi. "İyisin, değil mi, Mary?"

Bütün dikkatleri üzerine çeken Mary yüzü kızararak "İyiyim," diye onay verdi.

Jamie "İyi değil," dedi. Yeniden Alec'e döndü. Alec, Jamie'nin farkına varmadığı bir anda uygunsuz sayılacak kadar yakınına yaklaşmıştı, Jamie neredeyse ona çarpacaktı. Jamie hız-

la bir adım geri çekildi, fakat bu kaçış mesafesinde bile onun gözlerinin içine bakabilmek için başını yana doğru eğmek zorunda kalmıştı.

Jamie "Mary düşmüş çünkü . . ." dedi ve cümlesini tamamlayamadı. Jamie Alec'in koyu kahverengi gözlerindeki altın parıltısını fark etmişti. Aşırı derecede cezbediciydiler. Dik bakışını onun göğsüne çevirdi, bu sayede düşüncelerini toparlayabilirdi.

Alec "Çünkü . . . ?" diye sordu.

"Mary devam edemeyecek kadar yorulmuştu, asilzadem. Dinlenmesi lazım. Böylesine uzun mesafelerde at sürmeye alışkın değil."

"Ya sen, İngiliz? Böylesine uzun mesafelerde at sürmeye alışkın mısın?"

Jamie omuz silkti. "Burada söz konusu olan benim gereksinimlerim değil. Mary'ninki daha önemli. Ne denli yorgun olduğunu muhakkak görebiliyorsunuzdur. Birkaç dakika dinlenmesi senin için sorun yaratmayacaktır."

Alec'in o sıradaki yüz ifadesini görmek için ona kısa süreli bir bakış fırlattı ve böyle kızgın kaş çatmasına neden olacak ne söylemiş olabileceğini merak etti.

Jamie "Mary zarif bir hanımefendi," diye kekeledi.

"Sen değil misin?"

Jamie "Evet, tabii ki öyleyim." cevabını verdi. Alec kasıtlı olarak onun sözcüklerinden ters anlamlar çıkarıyordu. "Bunun dışında herhangi bir öneride bulunmanız çok nezaketsizce."

Jamie onun gülümseyişini yakalamak için tam zamanında bir defa daha yüzüne bakıverdi.

Birdenbire Alec'in onu küçük düşürmeye çabalamadığını fark etti. Alec, Jamie'ye gerçekten gülümsüyordu; gülüşü o kadar içten, o kadar sevecendi ki bu, Jamie'nin midesi şekerle doluymuşçasına kendisini iyi hissetmesini sağladı. Kendini zevk deryasında yüzüyor gibi hissediyordu.

Jamie nasıl tepki vereceğini bilemedi.

"Her zaman bu kadar ciddî misindir, karım?"

Sorusu kulağına bir okşama gibi geldi, öyle ki Jamie'nin kalbini okşamasıyla eşdeğer bir etkideydi.

Tanrı biliyordu ya, bu barbara alışılmışın dışında bir tepki göstermekteydi. Jamie, Mary ile aynı derecede yorulmuş olduğuna karar verdi. Kesinlikle bu nedenden ötürü Alec Kincaid ona çekici gelmeye başladı. Şimdi, hiç şüphesiz, terbiye edilmemiş, ilkel haliyle bile yakışıklı sayılırdı. Saçının bir buklesi alnına düşmüştü, bu ona serseri bir görüntü katıyordu. Bu, talihsiz ve bir o kadar da endişe verici bir durumdu, çünkü Jamie her zaman güzel konuşan, kaygısız serserilerden hoşlanmıştı.

Jamie sonuçlarına dair hiçbir düşüncesi olmaksızın uzandı ve bu serseri buklesini geriye, ait olduğu yere, eliyle itti. Alec'in bir serseri gibi görünmesini istemiyor, orta karar görüntüsünde kalmasını arzu ediyordu. Ancak o zaman kalbi kulaklarının işitebileceği kadar yüksek sesle çarpmaya bir son verir ve Jamie düzenli nefes almaya başlayabilirdi, değil mi?

Alec kıpırdamayınca Jamie ona dokundu, oysa Alec Jamie'nin elini alnında hissetmekten haz almıştı. Bu kibarca hizmet Alec'i şaşırtmış olsa da Jamie'nin ona bir kez daha dokunmasını arzu ediyordu. Ilımlı bir ses tonuyla "Bunu neden yaptın?" diye sordu.

Jamie "Saçın çok uzun," yanıtını verdi, ona gerçeği söylemeye cesaret edemiyordu.

"Değil."

"Onu kesmek zorunda kalacaksın."

"Neden?"

Jamie "Saçı benimki kadar uzun olan bir erkeğe güvenemem," diye mırıldandı.

Kendi açıklaması kulağına gülünç geldi. Kızardı ve utancını örtmek için kaşlarını çattı.

Alec sırıtarak "Sana sürekli böyle ciddî olup olmadığını sormuştum," diye hatırlattı.

"Sordun mu?"

Tanrı yardımcısı olsun, Jamie bahsi geçen konuşmayı aklında tutamamış gibi görünüyordu. Bu tamamen Alec'in hatasıydı, elbette, çünkü gülümsemesiyle Jamie'nin aklını başından almıştı.

"Sordum."

Alec eğlenmesini içten içe devam ettirdi, zira gelininin ona güldüğünü tahmin edeceğini biliyordu. Açıklayamadığı bazı nedenlerden ötürü, Jamie'nin mülayim duygularına zarar vermek istemezdi. Kendi kendine bunun tuhaf bir tepki olduğunu söyledi, çünkü o ana dek asla herhangi bir kadının hislerine gereğinden fazla özen gösteren birisi olmamıştı.

Jamie ne de olsa İngiliz kanı taşıyordu, bu yüzden Highlands bölgesindeki güçlü bir kızdan çok daha ürkek olabileceğini kendisine anımsatarak davranışından pişman oldu, şu an ise kesinlikle Jamie'ye özen gösteriyor olduğunun farkındaydı.

Jamie ellerini ovuşturuyordu. Alec onun anlatılan bu özenden haberdar olduğunu hiç sanmıyordu. Korktuğu belliydi, ancak Alec'in dik bakışına cesurca karşılık vererek mevcut zayıflığını yalanlıyordu. Çıkık elmacık kemiklerinin üzerindeki deri utançtan pembeleşmişti. Alec Jamie'nin, kızkardeşi kadar tükenmeye mahkûm olduğunu biliyordu. Hiçbir kadın bu denli fazla dayanma gücüne sahip olabilecekmiş gibi görünmüyordu. Alec'in ayarladığı hız şiddetli, ama gerekliydi; çünkü İngiliz topraklarında oldukları müddetçe tehlikedelerdi. Yeni gelini hâlâ daha şikâyet etmemişti ya da durmak için yalvarmamıştı ve bu durum Alec'i hatırı sayılır bir ölçüde hoşnut etmekteydi. Gavin, Alec'in sağ koluydu, Jamie'nin çok dayanıklı olduğunu söyleyecekti. Bu, bir İskoçun bir kadına yöneltebileceği büyük bir iltifattı ve Jamie gibi biri Alec'e karşı koyarak zaten bu iltifatı hak etmişti.

Gavin, beyini şimdi görebilseydi yürekten bir kahkaha atardı, Alec'in düşüncesi bu yöndeydi. Bir sersem misali hareket ettiğinin farkına vardığında yüzündeki tebessüm kaybolup gitti. Şimdiye dek bir kadınla konuşmak için bu denli çok zaman kaybetmemişti. Fakat şimdi kendi karısına tıpkı daha önce asla güzel bir kadın görmemiş bir erkek gibi bakıyordu. Lanet olsun, ona bedensel olarak da tepki veriyordu; şehvetli duygularının gittikçe kabardığını hissedebiliyordu.

Jamie'yi düşüncelerinden çıkarmanın vakti gelmişti.

Alec "Ellerini ovuşturuyorsun," derken Jamie'nin bu hareketini sona erdirmek için elini uzattı.

Jamie onun aniden sert sert bakmasına neden olacak bir

tepki vererek "Boynunu sıkıyormuş gibi yapıyorum," dedi. Bu hakaretini aklından hemen çıkarmasını umarak aceleyle "Ayrıca, evet, asilzadem, çoğu zaman ciddîyimdir," yanıtını verdi. "Hele bir de İngiltere'den ayrılıyorken, doğup büyüdüğüm topraklardan ayrılıyorken."

Alec "Aynı neden beni gülümsetiyor," dedi.

Artık gülümsemiyordu, ama Jamie ona bu gerçekten bahsetmemeye karar verdi. "Mutlusun, çünkü eve gidiyorsun, ondan mı?"

"Çünkü eve gidiyoruz." Sesi yeniden çelik misali çıkmaya başlamıştı.

"Benim evim İngiltere."

Alec "İngiltere'ydi," diye düzeltti, ona halihazırdaki gerçeği hatırlatmak istedi. "Bundan sonra evin İskoçya."

"Bağlılığımı İskoçya'ya mı vermemi diliyorsun benden?"

Alec "Dilemek mi?" diye sorarken sırıtıyordu. "Bunu dilemiyorum, karım. Emrediyorum. İskoçya'ya ve bana sadık olacaksın."

Jamie ellerini ovuşturmaya kaldığı yerden devam etti. Alec'e sorusunu sorduğunda sesini yine yükseltmişti, yine de Alec onun bu davranışını dikkate almamakta kararlıydı. Bu sorunu kendi kafasında çözüme kavuşturmak için, Jamie'nin zamana ihtiyacı olduğunun farkındaydı. Sabırlı bir adam olduğunu biliyordu ve razı olması için ona bir ya da iki saat verme kararı aldı.

Alec kendisinin çok saygılı davranıyor olduğunu düşündü ve kendi kendisini, böyle saygı göstermeyi sürdürürse bunun bir alışkanlığa dönüşeceği konusunda uyardı.

Jamie "Bunu anlamama izin ver," diyerek söze başladı. "Sen gerçekten benim sadık olacağımı mı düşünüyorsun –"

"Bu çok basit, karım. Eğer İskoçya'ya sadık olursan, bana da sadık olursun. Yerine alışır alışmaz bunun doğruluğunu anlayacaksın."

"Ben ne yapar yapmaz?" Jamie'nin sesi şüphe uyandırır ölçüde yumuşaktı.

Alec "Yerine alışır alışmaz," diye tekrarladı.

Jamie'nin boğazı bu küstah adama bağırma gereksiniminin-

den ötürü acımaya başladı. İşte o zaman, Gaga'nın, ne çeşit bir tepkiyle karşılaşacağını öğreninceye kadar beyini öfkelendirmemelisin, sözlerini anımsadı.

İhtiyatlı davranmanın daha iyi olacağına karar verdi. İskoçlar'ın daha iyisini düşünmeden saldırıya geçtiklerine dair yaygın bir malumat vardı. Buna göre, hepsi de sıklıkla onlara üstün gelen eğilimleri gereğince karılarını dövüyorlardı. "Koyunlar yerlerine alışır, Kincaid. Fark edecek zamanın olmadıysa sana hemen söyleyeyim, ben bir hanımefendiyim."

"Fark ettim."

Bu sözü söyleyiş biçimi Jamie'nin kalp atışlarını hızlandırdı. "Evet," derken bile kekeledi. "Kadınlar, anlayacağın üzere, yerlerine alışmazlar. Bu aynı şey değil."

Alec hafifçe sırıtarak "Aynı şey," diyerek ona karşılık verdi.

Jamie "Hayır, değil," yanıtını yapıştırdı. "Bu hususta sözüme güvenmek zorundasın."

"Bana meydan mı okuyorsun, İngiliz?"

Sesi Jamie'yi korkutmaya yetecek kadar sertti, yine de Alec ona haddini bildirmeyi bir kere kafasına koymuştu.

Onun sakinleşmesini . . . ve özür dilemesini bekledi.

Jamie Alec'in sorusunu başıyla onaylayıp "Sana meydan okuyorum," dediğinde, Alec duyduklarına inanamamış gibi görünüyordu.

Tanrı biliyor ya Alec şimdi ona ne yapacağını bilmiyordu. Jamie'nin sesi ve duruşu otorite kokuyordu. Artık ellerini de ovuşturmuyordu; elleri yumruk olmuş iki yanında duruyordu. Alec hakikaten onun bu saygısızlığının yanına kâr kalmasına müsaade etmemesi gerektiğini düşünüyordu. Bir kadının daima kocasına rıza göstermesi gerekiyordu. Anlaşılan o ki Jamie bu kutsal emri, her nasılsa, işitmemişti. Onunla eşitmişçesine ona karşı gelmeye cesaret etmesinin nedeni buydu.

Bu düşünce onu gülümsetmeye yetiyordu. Bu kadının kesinlikle aklından zoru vardı, yine de dayanıklı bir kadındı.

Alec "Çok uzun zamandır İngiltere'deyim," diye itiraf etti, "yoksa görüşlerini küstahça bulurdum, karım."

"Bana 'karım' demekten vazgeçer misin? Benim bir adım var. Bana Jamie diyemez misin?"

"Bu bir erkek adı."

Jamie onu boğmak istiyordu. "Bu benim adım."

"Başka bir tane bulalım."

"Bulmayalım."

"Benimle tekrar tartışmaya mı cüret ediyorsun?"

Jamie onun kadar iri olmayı istedi. O zaman Alec ona gülmeye cesaret edemezdi. Jamie derin bir nefes aldı. "Benim görüşlerimin küstahça olduğunu söylüyorsun, ama belki ben yerime alışır alışmaz, bu denli çirkin sözler sarf etmeye bir son verip, kafa karışıklığından kurtulur ve söylediğim şeyin doğruluğunu anlarsın."

Alec "Söylediğin şeyin ne olduğuna ilişkin en ufak bir fikrim olmadığı için bu konuda kararsızım," karşılığını verdi.

"Şimdi beni aşağıladın."

"Aşağıladım mı?"

"Aşağıladın."

Alec geniş omuzlarını silkti. "Bu benim hakkım, karım."

Jamie sabrının taşmaması için Tanrı'ya yalvardı. Kısık sesle "Anlıyorum," dedi. "Bu durumda seni aşağılamanın da benim hakkım olduğunu varsaymalıyım."

"Bu, bir işe yaramaz."

Jamie pes etti. Bu adam kendisi kadar inatçıydı. "Hala sınırı geçmedik mi?"

Alec başını iki yana salladı. "Gidilecek yalnızca bir taş atımlık mesafemiz kaldı."

"O zaman neden gülümsüyordun?"

"Ne var bunda, peşin olarak gülümsedim."

"Oh."

Alec ona sırtını döndü, fakat Jamie bir sonraki sorusuyla sohbeti devam ettirdi. "Alec? İngiltere'den gerçekten hoşlanmıyor musun?"

Sesindeki şaşkınlığı saklayamamıştı. Birisinin onun memleketinden hoşlanmaması fikri bile en basit tabiriyle aklının almayacağı bir şeydi. Birbirlerine ağaç fırlatan kalın kafalı İskoç erkekleri dâhil herkes İngiltere'yi severdi. Çünkü modern zamanların Roma'sı İngiltere'ydi. İhtişamı inkâr edilemezdi.

"Çoğu zaman İngiltere'den hoşlanmam. Bazı istisnalar var."

"İstisnalar mı?"

Alec yavaşça kafa salladı.

"Pekala? Ne zamanlar İngiltere'den hoşlanmıyorsun?"

"Baskın yapıyorken."

Jamie "Böylesine bir günahı sahiden kabul mü ediyorsun?" diye sordu, anlaşılır bir biçimde korkmuştu.

Alec'in gülüşü genişledi. Jamie'nin utancından kızarması ise güneşte yanmışçasına yoğunlaşmıştı. Karısının her tepkisinde bu denli dürüst olması, Alec açısından son derece iç rahatlatıcıydı. Bir adamda bulunan ölümcül bir özellik, yani düşündükleri hakkında karşısındakine önceden uyarıda bulunmak, bir kadında da pekâlâ olabilirdi. Özellikle de kendi karısında...

"Peki?"

Alec derin bir iç çekti. Ne yazıktı ki karısı hiç de şakadan anlıyormuş gibi görünmüyordu. Alec'e hiçbir tepki vermiyordu. Alec ona "Atını ilerlet. Güneş çoktan batmaya başladı," dedi. "Güvenli bir yere vardığımızda dinlenebilirsin."

"Güvenli bir yer?"

"İskoçya."

Jamie, Alec'e güvenli bir yer ve İskoçya'yı aynı anlamda düşünüp düşünmediğini sormak istedi, ardından bunun zahmete değer bir şey olmadığına kanaat getirdi. Alec'in yanıtının kendisini sinirlendireceğini tahmin edebiliyordu.

Daha şimdiden kocası hakkında sevimsiz sayılabilecek iki şey öğrenmişti. Bir: soru sorulmasından ya da karşı çıkılmasından hoşlanmıyordu. Bu başlı başına bir sorun olacaktı, Jamie bunu biliyordu, çünkü ona her istediğini sormaya veya onunla zıtlaşmaya kararlıydı. Bundan hoşlanıp hoşlanmaması Jamie'nin umurunda bile değildi. İki: Alec Jamie'ye kaş çattığında, Jamie ondan hiç ama hiç hoşlanmıyordu. İkinci kusur hemen hemen birincisi kadar endişe vericiydi. Alec'in ruh hali, rüzgâr misali değişiyordu. En masum sözler dahi onun kaş çatmasına neden oluyordu.

"Jamie, o kahrolasıca ata bir kere daha binmeyeceğim."

Mary kızkardeşinin dikkatini çekmek gayesiyle onun kolunu sıktı. Alec bu cümleyi işitmesine karşın aldırış etmedi.

Döndü ve arkasında bulunan atına doğru yürüdü. Jamie ancak bir parça keten tiftiği veren birinin gösterebileceği yoğun özenle kendisini az önce nasıl başından savdığını düşünerek onu izliyordu.

"Bu adam aşırı derecede kaba," diye mırıldandı.

Mary "Jamie, beni dinlemiyor musun?" diye sordu. "Bütün gece boyunca burada dinlenmemiz konusunda ısrar etmek zorunda kalacaksın."

Jamie'nin kalbi kız kardeşi için çarpıyordu. Mary'nin yüzünde kirden çizgiler oluşmuştu. Mary, Jamie'nin hissettiği kadar tükenmiş görünüyordu. Jamie kızkardeşinden çok daha dayanıklıydı, ayrıca önceden hasta çocuğu olan uşaklardan birine yardım etmek için gecenin çoğunu ayakta geçirmişliği bile olmuştu.

Jamie sağlam bir elbirliğine gereksinim duyulduğunu bildiği için Mary'den anlayışlı olmasını istemeye cesaret edemedi. Şayet Jamie ona biraz şefkat gösterseydi, Mary ağlamaya başlayacaktı. Bu düşünce bir hayli ürperticiydi. Mary bir kez başladı mı, ikizlerden daha beter ağlardı.

Jamie "Senin gururuna ne oldu?" diye sordu. "Konuştuğunda 'kahrolasıca' gibi bayağı bir sözcüğü kullanman hiç de hanımefendice değil. Yalnızca toprağa bağlı köleler böylesine kaba sözcükleri kullanırlar, Mary."

Mary'nin yüz ifadesi tehditkâr bir hal aldı. "Sen nasıl olur da bana şu anda ders vermeye kalkarsın, Tanrı aşkına?" diye feryat etti. "Eve gitmek istiyorum. Babamı özlüyorum."

"Yeter!" Jamie'nin emri çok daha kulak tırmalayıcı bir ses tonunda verilmişti. Jamie azarlamasını yumuşatmak için kızkardeşinin omzuna hafifçe okşadı, ardından fısıldayarak "Olanla ölene çare yok. İskoçlar'la evlendik, işte o kadar. Bu şekilde devam ederek bizi rezil etme. Ayrıca, Highlands bölgesine çok az bir mesafe kaldı," dedi. "Alec bana sınırı geçer geçmez geceyi geçirmek için duracağımızı söz verdi. Kesinlikle birkaç dakika daha dayanabilirsin, kardeşim. Kocanın senin ne kadar yürekli bir kadın olduğunu görmesine izin ver."

Mary başıyla kardeşini onayladı. "Ya benim yürekliliğimin

farkına varamayacak kadar kalın kafalıysa, o zaman ne olacak?"

Jamie "O zaman ona öğretmekten mutluluk duyacağım," diyerek ona söz verdi.

"Jamie, ömrün boyunca böylesine kötü bir sonla karşı karşıya kalacağımızı hiç düşünmüş müydün? İskoçlar'la evliyiz!"

"Hayır, Mary, bu olasılığı bir kez bile aklımın ucuna getirmedim."

"Tanrı bize çok kızgın olmalı."

Jamie "Tanrı değil," tanımlamasını yaptı. "Kralımız."

Mary'nin atına geri dönerken geriye sadece çıkardığı acınacak haldeki iç çekiş sesini bıraktı. Jamie kız kardeşini Daniel'in yanına varıncaya dek izledi. Bu İskoç beyi gülümsüyordu. Jamie onun, dizleri titreyen yaşlı bir kadın misali yürüyen gelininin görüntüsüyle eğlendiğini tahmin ediyordu.

Jamie kendisinin de aynı durumda olduğunu fark edinceye dek kız kardeşinin acınacak haline dertlenerek başını iki yana salladı. Oysa bacakları kurumuş yapraklar gibi titriyordu. Alec bir hanımefendi olduğunu düşünsün diye katlanmak mecburiyetinde kaldığı saçma sapan eyere bütün suçu yüklüyordu.

Yangın'ın sırtına binmek için üç defa tırmanma girişiminde bulundu. Jamie dikkatini dağıtarak atını epeyce sinirlendirmişti. Kısrak huylanmaya başladı ve onu yeniden sakinleştirmek Jamie'nin olanca gücünü aldı.

Yangın o eyerden Jamie'ye nazaran çok da hoşlanmış görünmüyordu.

Daniel, Mary'e eyerini yerleştirme konusunda yardım etmişti, ama Alec herhangi bir centilmence davranışta bulunmamıştı. Jamie'yi izlemiyordu bile. Jamie onun dikkatini neye verdiğini merak ediyordu, çünkü Alec yüzünde yoğunlaşmış bir ifadeye yerleşen kaş çatışıyla kasıtlı olarak gözlerini dikmiş biraz evvel geldikleri yöne doğru bakıyordu.

Jamie onu, tıpkı onun kendisini umursamadığı gibi, umursamamaya karar verdi. Dönüp kızkardeşini cesaretlendirici bir kelime söyledi.

Jamie Alec'in yaklaştığını hiçbir şekilde duymadı. Alec aniden Jamie'nin yanında belirdi. Jamie tepki gösteremeden önce

onu atından aşağıya çekti. Ardından Jamie'yi, Mary'nin tam ortasına düştüğünde dağıttığı çalılığın bitişiğindeki kaya parçasına doğru hem taşıdı hem sürükledi. Alec bir eliyle Jamie'yi kayaya doğru sert bir biçimde itip diğer eliyle Yangın'ın böğrüne bir şaplak atmasının ardından sırtını Jamie'ye döndü ve Daniel'a el işareti yaptı.

"Ne yaptığını –"

Mary yanına itildiğinde sorusunun geri kalanı Jamie'nin aklından uçup gitti. Daniel gelininin önünde kalkan gibi duruyordu. Geniş sırtı her iki kadını da arkasındaki kayaya adeta yapıştırmıştı.

Daniel kılıcını çektiğinde, Jamie ne olduğunu anladı. Jamie, Daniel'in Alec'e eliyle işaret edişini ve üç parmağını havaya kaldırışını izlerken derin bir nefes aldı.

Alec başını iki yana sallamasının peşi sıra sayının dört olduğunu gösterdi.

Mary hâlâ tehditi kavrayamamıştı. İtirazını kekeleyerek dile getirmeye hazırlandığının farkına varan Jamie eliyle kızkardeşinin ağzını kapadı.

Alec küçük açıklık alanın ortasına geri döndü; Jamie, Alec'i daha net görebilmesi açısından Mary'nin saçını yüzünden itti.

Alec silâhını henüz çekmemişti. Bunun üzerine Jamie, Alec'in bir kılıcı olmadığını fark etti. Yüce Tanrım, bu adam fiilen savunmasızdı.

Jamie, Alec'in güvenliği için korkuya kapıldı. Korku beraberinde öfkeyi de getirdi. Hangi savaşçı yanında bir silah olmadan ıssız yerlerde seyahat ederdi ki?

Unutkan bir savaşçı, diyerek iç geçiren Jamie sinirlenmişti. Alec büyük olasılıkla kılıcını Londra'ya varan yol üzerinde bir yerlerde kaybetmişti ve yerine yenisini koymaya da zahmet etmemişti.

Jamie bu duruma tabii ki müdahale etmek zorunda olacaktı. Alec Kincaid kocasıydı ve Jamie yaşadığı müddetçe hiç kimse onu hedef alamayacaktı. Bunun altında yatan gerçek sebebi anlamayı reddederek onun zarar görmesini görmek istemiyordu, yalnızca kendi kendisine nikâh gününde dul kalmayı istemediğini söylüyordu, hepsi bu.

Jamie belinin etrafına sardığı düğümlü kemerden küçük hançerini çıkardı, bu silâhı Alec'e uzatmak için vakti olduğunu umuyordu. Doğru düzgün kullanıldığında bu hançer gerçek bir hasara neden olabilecek nitelikteydi. Jamie, Daniel'da da bir kılıcın bulunduğunu hatırladı. Alec'in arkadaşının silahını nasıl kullanacağını iyi biliyor olması için dua etti ve tam ondan kocasına yardım etmesini istemek üzereyken Alec aniden geriye döndü.

Alec, Daniel'a el işareti yapıyordu. Jamie şimdi onun yüzünü net olarak görebiliyordu; titremeye başladı. Duygusuz ve esrarlı gözlerindeki öfke dolu

bakışları Jamie'yi korkutuyordu. Jamie onun kol ve bacaklarındaki ilkel kuvveti fark edebiliyordu. Hiddet de oradaydı. Jamie'yi sıcak bir dalga misali yaladı. Alec'ten yayılan güç hepsini çepeçevre kuşatan kalın bir sis tabakası haline dönüşüyordu.

Jamie böyle bir bakışı daha önce hiç görmemişti, yine de bu bakışların anlamını hemen tanımladı: Alec öldürmeye hazırdı.

Mary ağlamaya başladı. "Bir yaban domuzu değil, değil mi, Jamie?"

Jamie "Hayır, Mary," diye fısıldadı. Kızkardeşinin kolunu sıktığında daimî bakışını kocasında sabitlemişti. "Mesele her neyse halledilecektir. Can güvenliğimiz kocalarımızın denetiminde olacaktır. Göreceksin."

Jamie yavaşça Alec'e doğru yaklaşmakta olan haydutları görünceye dek güvende olduğuna dair inancını sürdürdü. Onları gördüğünde ise meselenin kolayca halledilemeyeceğine kanaat getirdi.

Alec diğerlerinden bir hayli öteye ilerlemişti. Jamie onun, kasıtlı olarak, haydutları kadınlardan mümkün olduğunca uzağa çekmeye çalıştığını düşündü.

Hırsızlar Alec'i ağır ağır takip ettiler. Sanki cinayetlerinin gerçekleştirildiğini görmek için dünyadaki bütün zamana sahiplermiş gibi lakayt bir biçimde hareket etmekteydiler. Alec, düşmanlarından çok daha iriydi, ama silahsızdı. İstisnalar bu sefer ondan yana değildi. Dört hayduttan ikisi siyahlaşmış sopalar taşımaktaydılar. Öteki iki haydutsa kavisli kılıçlarını ha-

vada sallamaktaydılar. Dilimleme hareketleri havada ıslık çalıyordu. Bıçakları daha evvelki saldırılarının başarıyla sonuçlandığına işaret edercesine, kurumuş kanla tortulanmıştı.

Jamie kusacağını sandı. Onlar fazlasıyla uğursuz görünümlü adamlardı. Sanki yaptıkları sporun tadını çıkarıyorlardı; hatta ikisinin yüzüne hakikaten bir gülümseme yerleşmişti. Dişleri tıpkı ellerinde salladıkları sopalar kadar karaydı.

Jamie korkudan mırıldanarak "Daniel, lütfen gidip Alec'e yardım et," diye emretti.

"Onların yalnızca dördü orada. Bir dakika içinde bu iş bitmiş olacak."

Daniel'ın yanıtı Jamie'yi öfkelendirdi. Jamie'ye göre şu asil Daniel, hiç kuşkusuz, onların önünde onları koruma niyetiyle dikiliyordu, fakat aklına arkadaşının kılıçtan geçirilmek üzere olduğu gerçeği bir türlü gelmiyordu.

Jamie, Mary'nin omzunun üzerinden elini uzatıp Daniel'ın sırtını dürttü. "Alec'in kendisini savunacağı bir silahı yok. Ona benim hançerimi veya kılıcını ver, Daniel."

"Alec bir silaha gereksinim duymaz."

Daniel yanıtını öylesine neşeli bir ses tonuyla vermişti ki Jamie onun aklını kaçırdığını sandı, hatta bundan emindi.

Jamie onunla ağız dalaşına girmeyi denemekten vazgeçti. "Ya sen gidip ona yardım edersin ya da bunu ben yapacağım."

"Tamam, madem o kadar ısrar ediyorsun..." Daniel kendini Mary'nin ellerinden sıyırdı ve Alec'i kuşatan adamlara doğru gitmeye başladı.

Açıklık alanın kenarına varır varmaz, durdu. Jamie gözlerine inanamıyordu. Daniel gayet sakin bir şekilde kılıcını kınına koydu, kollarını kavuşturdu ve lanet olsun ki Alec'e sırıttı.

Alec de ona aynı şekilde karşılık verdi.

Jamie, Mary'e "Ne kadar aptallar ve biz bu adamlarla evliyiz" dedi. Korkusu kızgınlığını bastırıyordu, sesi hareketsizlikte bile fiilen titriyordu.

Derin bir böğürme birden bire tüm dikkatini dağıttı. Savaş çığlığının sahibi Alec'ti. Bu tüyler ürpertici ses, Mary'i çılgına çevirdi.

Alec'in etrafındaki çember daralmıştı. Alec ilk haydutun

kendi vuruş mesafesine girmesini bekledi, akabinde o denli çabuk hareket etti ki Jamie onun bu hareketini net göremedi. Yine de Alec'i bir adamı boğazından ve çenesinden kavrarken izledi; Alec düşmanının boynunu bükerek doğal olmayan bir vaziyete soktuğunda o anda çıkan kemik çatırdayışının iğrenç sesini işitti.

Diğer ikisi tam da niyetlerini haykırarak Alec'e sol yanından saldırırlarken, Alec adamı yere serdi. Adamların kafalarını birbirine tokuşturdu, sonra da onları yerde iki büklüm yatan adamın üstüne fırlattı.

Dört hayduttan sonuncusu arkadan vurma fırsatını değerlendirme cüretini gösterdi. Alec kendi çevresinde döndü, hareketlerinin en çabasızıymış gibi görünenini yaparak çizmesi adamın kasığına indirdi, sonrasında çıkıntı yapan çenesinin altına gönderdiği güçlü bir yumruk darbesiyle adamın ayaklarını yerden kesti.

Yerdeki yığın, piramitin katlarına nispet yaparcasına yükseldi. Daniel bu işin çok kısa bir sürede biteceğine ilişkin böbürlenmesinde haklıydı, çünkü bir dakikadan çok daha az zaman geçmişti.

Alec soluk soluğa dahi kalmamış gibi görünüyordu. Bu hayret verici düşünce Jamie'nin aklını başından henüz almıştı ki yeni bir ses dikkatini çekti. Kafasını çevirir çevirmez kaya parçasının diğer tarafındaki çalı örtüsünden üzerine doğru aceleyle gelen üç irikıyım adamı fark etti.

Ödülü elde etmek için çalılığın içerisinde yılanlar misali sürünerek ilerlemişlerdi.

Jamie "Alec!" diye bağırdı.

Mary "Jamie, beni korumalısın," çığlığını kopardı.

Jamie yanıt veremeden, Mary onu kaya parçasından uzağa itti. Sırtını kayaya yasladı, ardından Jamie'yi kendi önüne çekti. Mary küçük kızkardeşinden neredeyse bir kafa daha uzun olmasına rağmen, sırtını hemen kayayla aynı seviyede kalmak amacıyla kamburlaştırmış, yüzünü de Jamie'nin kürek kemiklerinin arasına yapıştırmıştı, böylelikle kendisini saldırıdan pek güzel izole etmişti. Kaya parçası arkasını koruyor, kızkardeşi de önünde kalkan oluşturuyordu.

Jamie kendini korumayı denemedi. Sorumluluğunun bilincindeydi. Mary her zaman önce gelirdi. İhtiyaç olduğunda, onun güvenliğini sağlamak için kendi hayatını verirdi.

Jamie elinde tuttuğu küçük hançeri anımsadığında, o üç adamın üzerlerine çullanmalarına ramak kalmıştı. Bile bile üçünün en büyüğünü seçerek nişan aldı ve silahını fırlattı. Hedefini tutturdu. Haydut kulak delici bir feryat koparark yere yığıldı.

Daniel üç siyah saçlı adamdan ikincisine saldırdı ve kötü adamı karnına vurduğu güçlü bir darbeyle devirdi. Alec onları koruyamayacak kadar uzak bir mesafedeydi. Kurbanına ulaştığında iş işten çoktan geçmişti. Jamie bir yaban kedisi misali dövüşmesine rağmen, üçüncü adi herif onu sıkıca kavramış ve ele geçirmişti. Bıçağını Jamie'nin kalbine dayamıştı.

Adam tiz bir ses tonuyla Alec'e "Olduğun yerde kal," diye bağırdı. "Artık kaybedeceğim hiçbir şey yok. Eğer biraz daha yaklaşırsan, onu öldürürüm. Onun güzel küçük boynunu hiç de zorlanmadan koparabilirim."

Daniel dövüşünü bitirmişti ve arkadan yavaşça ilerliyordu. Kötü adam omzunun üzerinden korku dolu bir bakışla baktığında Alec, Daniel'a durmasını işaret etti. Haydut bu yeni tehdite tepki olarak Jamie'nin saçını kavradı, sonra elinin etrafına dolayıp kafasını geriye çekti.

Alec adamın umutsuz gözlerinde vahşi, endişeli bir ifade fark etti. O adi herifin dehşete kapıldığı belli oluyordu, çünkü Alec onun ellerinin titrediğini görebiliyordu. Düşmanı orta boylu, şişmiş suratlı ve göbekliydi. Alec, o Jamie'yi serbest bırakır bırakmaz ve Jamie tehlikeyi atlatır atlatmaz adamın kolay bir av olacağına karar verdi. Adam şimdi, her nasılsa, panik içerisindeydi. Korkusu onu köşeye sıkışmış bir sıçan misali önceden ne yapacağı kestirilemez bir hale getirmişti. Düşman, şayet sinirlenirse . . . ya da kendisinin bütünüyle ümitsiz bir durumda olduğuna inanırsa Jamie'yi pekâlâ öldürmeyi deneyebilirdi.

Ümitsizdi, elbette. Ölecekti. Kaderi Jamie'ye dokunduğu an belirlenmişti.

Alec içinde kabaran öfkeyi muhafaza ediyor, fırsat kolluyordu. Hiç kaygılanmıyormuş gibi bir hali vardı, kollarını kavuşturdu ve bıkkın görünmek için elinden geleni yaptı.

Haydut "Niyetimi iyicene anladınız umarım," diye bağırdı. "Öteki kadının da çenesini kapayın. O böyle çığlık çığlığayken iyi düşünemiyorum."

Daniel derhal Mary'nin yanına gitti. Onu sessiz olmaya zorlamak için eliyle ağzını kapadı, ona sevecen bir bakış atmayı da ihmal etmedi. Yine de bütün dikkatini Jamie'yi rehin tutan adama yoğunlaştırdı, çünkü fırsatını bulur bulmaz ona vuracaktı.

Düşmanın gözlerindeki korku yavaş yavaş kayboldu. Adam kıs kıs güldü, görünüşe bakılırsa zaferin kendi lehine olduğunu hissetmişti. Alec haydudu tongaya düşürdüğünü biliyordu. Sıçan, köşesinden kaçmaya hazırlanıyordu. Kendisini doyuma ulaşmış hissediyor ve bu asılsız kendine güven duygusu onun sonunu hazırlıyordu.

Adam, Alec'e "Bu, senin kadının mı?" diye haykırdı.

"Öyle."

"İcabına bakıyor musun?"

Alec omuz silkti.

Düşman bağırarak "Oh, pekâlâ bakıyorsun," dedi. Sonra keyifle kıkırdadı. Bu çirkin, kulak tırmalayıcı bir sesti. "Güzelini şimdi öldürmemi istemezsin benden, değil mi?" Kendi gücünün ve karşısındakilerin acizliğinin daha ileri derecede bir kanıtı olarak, moral bozukluğuna sebebiyet vermeyi umup Jamie'nin saçını yoldu, fakat zaptettiği yaramaza baktığında başarısız olduğunu anladı.

Rehinesi ona dik dik bakıyordu. Adam, Jamie'nin canını acıtıyor olduğunu biliyordu, ama Jamie feryat etmeyi inatla reddediyordu.

Alec Jamie'nin yüzüne bakmaktan kaçınmıştı, bakışlarındaki korkuyu fark ederse kendine hâkim olamayacağını biliyordu. Aksi takdirde Alec'in hiddeti denetlenemez bir hale gelecekti. Ancak o alçak, Jamie'nin saçını olanca gücüyle kavradığında, Alec içgüdüsel olarak Jamie'ye baktı.

Jamie korkmuş görünmüyordu. Tanrı biliyor ya, gözünü

kan bürümüşçesine bakıyordu. Alec onun bu cesaret gösterisine bir hayli şaşırdı ve belli belirsiz gülümsedi.

Haydut "İyi atlardan birini bana getir," diye emretti. "Kendimi güvende hissettiğim ve arkamdan gelmediğine emin olduğum zaman, güzelinin gitmesine izin vereceğim."

Alec başını iki yana salladı. "Hayır."

"Ne diyorsun sen?"

Alec "Hayır dedim," yanıtını verdi, sesi yumuşak bir rüzgâr kadar sakindi. "Ona sahip olabilirsin, ama atına sahip olamazsın."

Jamie derin bir nefes aldı. Haydut "Kapa çeneni, kaltak," diye homurdandı. Bıçağını Jamie'nin boğazına bastırdı, bu esnada Alec'e dik dik bakmaktaydı. "İkisini de istiyorum, kahrolasıca."

Alec bir kere daha başını iki yana salladı. "İstiyorsan kadını alabilirsin, ama atı alamazsın."

"İkisini de istiyorum dedim!" Sesi, tuzağa düşürülmüş bir kuşun acı acı ötüşü misali çıkmıştı.

"Hayır."

Daniel "Bırak ikisini de alsın, Alec," diyerek söze karıştı. "Onun ve atının yerine kolayca yenilerini koyabilirsin."

Jamie duyduklarına inanamıyordu. Ağlama dürtüsü neredeyse galip geliyordu. "Alec?" diye fısıldadı, ses tonundan ne kadar endişelendiği belli oluyordu. "Bunu söylemek istiyor olamazsın."

Düşmanı yeniden "Sana ağzını kapamanı söyledim," emrini verdi. Komutunu vurgulamak amacıyla Jamie'nin saçını bir kez daha sert bir şekilde çekti.

Jamie misilleme yapmak için ayağını onunkinin üzerine sertçe indirdi.

Alec "Daniel, onun atını getir," diye emretti. "Şimdi."

Haydut "Onu öteki kadın getirsin," diye seslendi.

Daniel bu emri umursamadı ve Yangın'a doğru yürüdü.

Jamie başına gelenlere hâlâ inanamıyordu. Daniel'ın ıslık çaldığını işittiğine yemin edebilirdi. İskoçlar'ın İngilizler'den hoşlanmadıklarını biliyordu, fakat bu aşırı davranış kolay kolay anlamlandırılacak gibi değildi. Çaresiz bir halde korkmamaya

çalışıyordu. Alec mevcut durumu onun namına kolaylaştırmıyordu. Alec yalnızca bir kez hızla ona dönüp bakmış, sonra da ona hiç aldırmamıştı. Tanrı Jamie'ye yardım etsin, Alec düpedüz sıkıntılı görünmüştü – ta ki haydut atını talep edene dek... Jamie vaziyeti bu şekilde nitelendiriyordu: At söz konusu olunca Alec sıkkın görünmek yerine kızgın görünmeyi yeğlemişti.

Cholie en nihayetinde haklı çıkmıştı. İskoçlar atlarına kadınlarından daha fazla değer veriyorlardı.

Eğer Jamie'nin midesinde herhangi bir şey olsaydı, şimdiye kadar onu çoktan çıkarırdı. Onu bu denli edepsizce sıkan alçak herif açıkta unutulmuş bir lazımlık misali kokuyordu. Jamie her nefes alışında kusacakmış gibi oluyordu.

Jamie'yi esir alan adam "Atı onun erkeğiyle benim arama koy," diye buyurdu.

Alec beklediği fırsatı yakaladı. Daniel yaklaştığında hareket geçti, dizginleri arkadaşının elinden zorla aldı ve Yangın'ı adamın mümkün olabildiğince yakınına çekti.

Peşi sıra cereyan eden hadise Jamie'yi o kadar çok afallatmıştı ki tepki göstermeye vakit bulamadı. Kendisini aniden havada bir disk misali uçarken buldu. Daniel tam onu düşmeden kucaklamıştı ki Jamie haydutun acı dolu çığlığını duydu.

Jamie, Alec'in hayduta ait olan hançeri onun gırtlağına sapladığını görmek için tam zamanında döndü.

İkinci kez kusacak gibi oldu. Daniel alelacele onu yere indirdi. Mary açıklık alanı uçarcasına geçip kendisini Jamie'nin kollarına bırakıverdi. Mevcut tehlike sona ermişti, fakat Mary isterik bir biçimde ağlamaya devam ediyordu.

Jamie gözlerini kapadı ve adeta yarış yapan kalp atışlarını sakinleştirmeye yoğunlaştı. Mary, Jamie'ye nefes alıp verişini zora sokacak kadar sıkı sarılıyordu.

Jamie ansızın fırtınadaki yaprak misali titremeye başladı. Bacaklarının çıra gibi kolay kırılabilecekmiş gibi hissediyordu.

"Artık gözlerini açabilirsin."

Ona bu müsaadeyi veren Alec'ti. Jamie onun söylediğini yaptığında, kocasını yalnızca bir nefes uzağında dikilirken buldu.

Alec'in gözleri aşırı derecede soğuk bakmıyordu. Hatta doğ-

rusunu söylemek gerekirse, Jamie onun gülümseyecekmiş gibi baktığını düşünüyordu. Bu ona pek de mantıklı gelmiyordu. Zira az önce onu öylesine kolay, öylesine acımasız ve öylesine sıradan bir şekilde öldürürken görmüştü. Şimdi ise Alec sanki bunun üzerine gülümsemek de istiyormuş gibi görünüyordu.

Jamie ondan kaçmak mı yoksa kalıp onu boğmak mı istediğine bir türlü karar veremiyordu.

Gözlerini dikmiş kocasına bakarken, Daniel'ın Mary'ye onunla gelmesini emrettiğini işitti, sonra onun, kız kardeşinin ellerini kendisinden zorla ayırdığını hissetti. Bu haldeyken ona yardım edebilecek mecali de yoktu, ancak Daniel'ın Mary'yle neden bu denli kızgın bir ifadeyle konuştuğunu ve Alec'in niye böyle lanet olasıca bir neşeyle baktığını merak ediyordu.

Jamie ellerini birbirine kenetlediğini fark etmemişti. Oysa Alec bunun farkındaydı. Yumuşak bir ses tonuyla "Artık bitti," dedi.

Jamie "Bitti mi?" diye yineledi. Alec'in daha demin yere serdiği adama döndü ve hemen titremeye başladı.

Alec onun görüşünü engellemek üzere hareket etti. Jamie'nin hançerini elinde tutuyordu, niyeti onu geri vermekti, fakat onun nasıl üzüldüğünü görünce bu eylemi aceleye getirmedi. Jamie sanki bu İskoç kaması aniden iblisler tarafından ele geçirilmiş gibi davrandı.

Alec "Bu sana ait, değil mi?" sorusunu yöneltti, Jamie'nin gözlerindeki bu anlamsız korku onu şaşkına çevirmişti.

Jamie yana bir adım attı, ölü adama tekrar baktı, gözlerini boynuna, hançerin girdiği oyuğa odakladı.

Alec bir kere daha onun görüşünü engellemek üzere hareket etti. "Karım?"

Jamie geri geri giderek ondan uzaklaşmaya başladı. "Bundan sonra o hançeri istemiyorum. Onu uzağa fırlat. Sırt çantamda başka bir tane daha var."

Alec makul olmaya çalışarak "O ölü karım," dedi. "Ona bakmayı sürdürmen gerekmiyor. Seni incitemez artık."

Jamie öfke dolu bir baş sallamasıyla "Evet, o ölü," diye onayladı. "Beni havaya fırlattın, Alec, tıpkı bir şey misali..."

"Oyun sırığı mı?"

Jamie onu başıyla onayladı. "Onu kolayca öldürdün, asilzadem. Daha evvel bunu hiç. . ."

Cümlesini tamamlamayınca, Alec derin bir iç çekti. Akabinde "Farkı görmek senin için iyi oldu," dedi.

Jamie geri geri giderek ondan uzaklaşmaya devam ederken ona kulaklarına inanamadığına ilişkin bir bakış attı. "Benim için iyi mi oldu...?"

"Seninle övündüğümü mü sanıyorsun?" Derin bir nefes almak için duraksadı, boğazındaki ağrıyı hafifletmeyi denedi, sonra Alec'in tuttuğu hançere baktı. "Rica ediyorum, şunu uzağa fırlat. Onu görmek istemiyorum."

Alec "Kan görmek seni üzüyor mu?" diye sordu. Jamie'nin bu şekilde davranmasının fazlasıyla kafa karıştırıcı olduğunu düşünüyordu. Jamie sadece birkaç dakika önce haydutla mücadele ederken dişi bir kaplan gibi davranmıştı, oysa şu an bir çocuk gibi korkuyordu.

Alec bir defa daha onu telkin etmeye çalıştı. Hançeriyse omzunun üzerinden havaya fırlattı.

Jamie tereddüt ederek "Evet – yani, hayır." dedi.

Alec "Evet ve hayır ne?" diye sordu.

Jamie acele acele "Bana kan görmenin beni üzüp üzmediğini sordun," açıklamasını yaptı. "Ben de sana cevap verdim."

"Verdin mi?"

Jamie parmaklarını dalgınlıkla öncekinden daha da darmadağınık bir hale getirdiği saçlarının arasından geçirdi, ardından fısıldadı, "Kan görmek beni hasta ediyor."

Derin bir nefes daha almak zorunda kaldı. Alec'e asıl anlatmak istediği şey kan görmeye alışık olduğuydu, çünkü özel bir yeteneği vardı ve büyük olasılıkla kızıl bir ırmağa dönüşebilecek yeterlilikte kanı temizlemişti, yine de yaptığı işi açıklamaya çalışmak onun için aşırı derecede sıkıntı yaratıyordu. Jamie az önce yaşadığı berbat mide bulantısına ve kendi kendisine itiraf ettiği üzere kocasının inanılmaz kuvvetine hâlâ tepki gösteriyordu.

Alec'in onu feda etmeye çok istekli oluşu ise fazlasıyla acı verici diğer bir gerçekti. Atı Alec için sahiden de Jamie'den daha fazlasını ifade ediyordu.

Jamie bir ay boyunca kâbuslar görecekti.

Alec apansızın uzandı ve Jamie'yi kolları arasına aldı. "Eğer geriye bir başka adım daha atarsan, yığının tepesine oturacaksın."

Jamie omzunun üzerinden şöyle bir baktı, cesetler yığınını gördü ve dizlerinin çözüldüğünü hissetti. Alec onu tutmamış olsaydı yüzüstü yere kapaklanacaktı.

Ancak bu kadar sıkıntılı bir haldeyken bile, Alec'in ne kadar nazik davrandığının farkına varamadan edemedi. Böylesine dev gibi bir adamın bu şekilde davranması gerçek anlamıyla tuhaftı. Onun cüssesine sahip olan birinin bu denli kibar olabileceği imkansız bir şeymiş gibi görünüyordu. Fakat başka bir imkansız durum ise, fazla bir çaba göstermeksizin silâhlı dört saldırganı zararsız hale getirebilmesiydi. Adam, doğru dürüst terlemeden işini halletmişti.

Alec hoş kokuyordu. Jamie onun göğsüne yaslandı ve onun kendisine sarılmasına izin verdi.

Jamie "Bunu mu demek istedin, Alec?" diye fısıldadı.

Alec "Neyi?" sorusuyla karşılık verdi.

Jamie ona uygun gelecek kadar çabuk bir açıklamada bulunmadı. Alec yüz ifadesini rahatça görebilmek için Jamie'nin çenesini tutup yukarı kaldırdı. "Neyi?"

Jamie "Şu iğrenç adama beni alabileceğini ama atımı alamayacağını söylediğinde," diye açıklamasına başladı. "Gerçekten söylediğin şeyi mi demek istedin?"

Eğer Jamie bu denli üzgün görünmüyor olsaydı, Alec kahkahayı patlatırdı. "Hayır."

Jamie çaresiz bir halde "O zaman niye öyle demek istiyormuşçasına konuştun?"

Jamie'nin sesi hâlâ fısıltı yumuşaklığındaydı, fakat Alec ondan sürekli aynı şeyi işitiyordu. Onun bu kadar endişeli bir ruh haline saplanıp kalmış olmasına inanamıyordu. Vazgeçmez miydi? Asla! "Denetimin kendisinde olduğunu sanmasını istedim."

Jamie "Denetim ondaydı, Alec," karşılığını verdi. "Bıçaklı kişi oydu."

Alec "Ah, anlıyorum," diye yanıtladı, ses tonuna bir de gü-

lümseme eklenmişti. "Buna göre beni çember içine alan adamlar da denetimi ellerinde tutuyorlardı."

Jamie fısıldayarak "Şey, hayır," dedi. "Benim söylemek istediğim farklı, onların silahları vardı, ancak idareyi elinde tutan... kişi sendin."

Alec bu yorumu cevaplandıramadan evvel, Jamie ekledi, "Öyleyse bu tamamen hileydi, değil mi? Ona yalan söyledin."

"Ona yalan söyledim."

Titremeleri onun nasıl korktuğunu hatırlatmadan önce bir kez daha uzun uzun iç çekti. Alec'i hemen itip ondan uzağa gitti.

Jamie yeniden aşırı derecede öfkelendi. Alec onun gözlerinde yanan ateşler olduğunu düşündü, ama şimdi neden kızdığına dair en ufak bir fikre sahip değildi. Bu kadın bir labirent gibi kafa karıştırıyordu.

Ondan uzaklaşması buyruğunu umursamayan Alec kolunu Jamie'nin omuzlarına doladı, onu havaya kaldırıp aksi istikamete, Daniel'ın atları bir araya topladığı yere doğru, taşımaya başladı.

Alec onu Yangın'ın sırtına oturtturduğunda Jamie'nin içinden minnettarlık ifade eden bir söz söylemek gelmedi. Alec ona dizginleri verene dek Jamie üzgün bir şekilde bakmaya devam etti. Alec'in Jamie'nin ellerini okşaması Jamie'yi bir hayli şaşırttı. Jamie ellerini hemen kaçırıverdi.

"Bana bak."

Alec yeniden konuşmaya başlamadan önce Jamie'nin emrine riayet etmesi bekledi. "Bana ne kadar cesur bir kadın olduğunu gösterdin. Senden çok memnunum."

Jamie'nin gözleri şaşkınlıktan faltaşı gibi açıldı. Alec gülümsedi. Biraz önce onun gönlünü alabilmenin oldukça kolay bir yolunu keşfetmişti: Övgü. Bütün kadınların zaman zaman kocaları tarafından söylenen onaylama ifadelerini işitmekten hoşlanmaları doğru değil miydi? Alec bu gerçeği gelecekte de kullanmak için aklından çıkarmayacaktı.

"Benden memnun olabilirsin, fakat ben kesinlikle senden memnun değilim, seni kendini beğenmiş İskoç."

Jamie'nin sesindeki gerilim, vermiş olduğu yanıt kadar Alec'i şaşırtmıştı.

"Onaylamamı istemiyor musun?"

Jamie onun sorusunu yanıtlama zahmetine girmedi, ama yüz ifadesindeki öfke Alec'e onun hakkında yanlış hüküm verdiğini belirtmişti. Jamie övgü ile boyun eğdirilebilecek biri değildi. Alec memnuniyetle kafasını salladı. "Bana neden bu kadar çok korktuğunu anlat."

Jamie başını iki yana salladı. Gözlerini ellerine sabitlemiş bakıyordu. Alec ona, "Sana bir soru sordum," hatırlatmasını yaptı.

O gene başını iki yana salladı. Alec sabırlı davranmaya çalışıyordu. "Bir kadın kocasının emirlerine her zaman itaat etmelidir," diyerek onu uyardı.

"Bu da sizin Highlands bölgenizin meşhur buyruklarından başka bir tanesi mi?"

Alec sırıtarak "Aynen öyle," dedi.

"Neden dünyanın geri kalanı cennete gitmek için yalnızca on tane emre itaat etmeye ihtiyaç duyarken, siz İskoçlar fazladan daha pek çoğuna gereksinim duyasınız? Çünkü hepiniz çok günahkârsınız, varsaydığınız şey bu mu?"

Alec "Cesaretini geri kazandığında, öfkeniyorsun, öyle değil mi?" diye sordu.

"Cesaret mi?"

"Takma kafana."

Alec nasıl hoşnut olduğunu belirtir bir şekilde Jamie'ye gülümsüyordu. Jamie onun aptalca davrandığına kanaat getirdi. "Beni rahat bırak, Alec."

"Neden bu kadar korktuğunu açıklayıncaya kadar olmaz."

"Endişelendim, Alec. Endişeliydim."

Alec "Pekâlâ, endişelendin, sonra," diyerek ona katıldı, dilediğini yapmasına olanak tanıdı.

Jamie "Doğrusunu istiyor musun?" diye sordu.

"Doğrusunu."

"Sen dövüşüyorken . . . şey, tam bana baktığını düşündüğüm bir sırada kendi kendime seni asla kızdırmamam gerekti-

ğini düşündüm, zira üstün kuvvetine karşı kendimi savunamazdım."

Alec, Jamie'nin tüm açıklamasını iyice anlayabilmek için öne eğilmek zorunda kaldı. Sesi ümitsiz çıkıyordu. Alec gülmemek için kendini zor tuttu. Jamie "Benim için zor olacak, Alec," diye devam etti. "Bunun büyük olasılıkla seni şaşırtacağını biliyorum, fakat seni sinirlendireceğim zamanlar olacak."

"Bu beni hiçbir şekilde şaşırtmaz."

Jamie "Neden?" diye sordu, canı sıkılmış görünüyordu.

"Beni şimdi de kızdırıyorsun."

"Oh."

"Jamie, seni asla incitmeyeceğim."

Jamie uzun bir süre gözlerini Alec'in gözlerine dikerek baktı. "Fena halde öfkelendiğin zamanlarda bile mi? İskoçlar asabî mizaçlıdırlar, Alec. Eminim bunu sen de kabul edeceksin."

"Sana kesinlikle sinirlenmeyeceğim. Söz veriyorum."

Jamie "Ama ya kızarsan?" diye sordu.

"Seni incitmeyeceğim."

Jamie en sonunda ona inandı. Jamie ellerini kaçırmaktan vazgeçti. "İskoçlar'ın karılarını dövdüklerini işitmiştim."

"Ben de İngilizler hakkında aynısını duymuştum."

"Bazısı dövüyor, bazısı dövmüyor."

"Ben dövmem."

Jamie "Dövmezsin, öyle mi?" dedi.

Alec başını iki yana salladı. Jamie'nin onun yanında kendisini güvende hissettiğine ikna olmuştu. "İlk karşılaştığımızda, gözlerindeki kaygıyı görebilmiştim. Bir karının kocasından korkmasının iyi bir şey olduğuna inanıyorken, gördüğüm bu anlamsız korku – "

"Sözünü kestiğim için özür dilerim, kabalığımı bağışla, ancak sana açıkça söylemeliyim ki bir kadının kocasından korkması hiç de iyi bir şey değildir.

Ben endişeliydim, hiç kuşkusuz, korkmuyordum, fakat çoğu kadın senden korkacaktır. Sadece ben, nasıl oluyorsa, daha güçlü bir kişiliğe sahibim."

"Neden?"

Jamie sırası gelmişken onun kendisine sırıtmasına, hatta

şeytanca gülümsemesine kalben de olsa tepki göstererek "Ne demek neden?" sorusuyla misilleme yaptı.

"Neden çoğu kadın benden korkacakmış?"

Jamie Alec'in sorusuna uygun bir yanıt veremeden önce, bakışlarını onun çekici gözlerinden uzağa çevirmek zorunda kaldı. "Çünkü sen çok . . . büyük bir adamsın. Doğrusunu söylemek gerekirse, sen şimdiye kadar gördüğüm en iriyarı savaşçısın."

Alec öfkesini saklayarak "Diğerlerini gördün mü?" diye sordu.

Jamie bu sorunun üzerine kaşlarını çattı ve sonra başını iki yana salladı. "Aslında, hayır, görmedim."

"Öyleyse benim iriyarı olmam seni . . . endişelendirmiş."

Jamie "Sen aynı zamanda bir araya konmuş askerlerden oluşan bir birlik kadar kuvvetlisin, Alec, daha demin peş peşe dört adamı öldürdün," ilavesini yaptı. "Bunu hatırladığına eminim."

"Sadece bir."

Jamie "Sadece bir ne?" sorusunu sordu, Alec'in gözlerindeki pırıltıdan ötürü sürekli duraksıyordu. Alec'in kendisine gülmek istediğinden fena halde kuşkulanıyordu.

Alec "Sadece bir adam öldürdüm," diye açıkladı. "Sana dokunmaya cüret edeni. Onların çoğu yaşıyor, sadece ağır yaralandılar o kadar. Onların hepsini öldürmemi ister miydin?"

Alec'in sesi fazlasıyla uysal çıkmaktaydı. Jamie "Aman Tanrım, hayır," diye bağırdı. "Ya onlar Mary'e zarar vermeye çalıştıklarında Daniel'ın yere devirdiği adama ne demeli?"

"Onu kendisine sormalısın."

"Ona hiçbir şey sormak istemiyorum."

"O adi herifler sana da zarar vermeye çalıştılar, Jamie."

"Mary daha önemli."

"Sen sahiden bu saçmalığa inanıyor musun?"

"Kız kardeşlerimi korumak benim daimî görevim olmuştur, Alec."

Alec "Niçin bana hançerinle yere serdiğin adam hakkında soru sormadın?" sorusunu yöneltti. Ona küçük bir övgüde daha bulunmayı düşünerek

"Iskalamadın," diye ekledi. "Öldürdün – "

Jamie Yangın'ın dizginlerini yere düşürerek "Bunu tartışmak istemiyorum," diye bağırdı.

Alec ne demişti ki? Onun küçük, nazik karısı bayılacakmış gibi görünüyordu. Bu kadın ona esrarengiz geliyordu. Alec başını iki yana salladı. Jamie'nin bu durumundan hiç hoşlanmamıştı. Doğasında nefret ettiği bir başka şey de öldürmekti; Alec bundan emindi, fakat aynı zamanda onun bu kusurundan hoşlandığını da kendi kendine itiraf ediyordu.

Eğer ona müsaade etse, bu kadın onun bütün tavırlarını yumuşatırdı. Jamie öldürmeye alışmak zorundaydı. İnişli çıkışlı Highlands bölgesinde yaşamanın temel kuralı buydu. Yalnızca en güçlü olan hayatta kalırdı. Alec onu zor durumlara alıştırmalıydı, buna mecburdu. Bu şekilde devam edecek olursa, şiddetli geçen kışı bile atlatamazdı.

Alec "Pekâlâ," dedi. "Bunu tartışmayacağız."

Jamie'nin gerginliği omuzlarından akıp gitti. Alec onun, atının üstünde biraz dengesiz oturduğunu fark etti, bu yüzden kolunu Jamie'nin beline sardı.

Jamie ona "Ne yaptıysam, kendimi savunma maksadıyla yaptım," dedi. "Ben o iğrenç adamı yaralamış olsam da Tanrı bunu kesinlikle anlayışla karşılayacaktır. Mary'nin hayatı tehlikedeydi." Alec "Evet," diyerek Jamie'nin fikrine katıldı. "Onu yaraladın."

"Diğer taraftan, Peder Charles bunu kesinlikle anlayışla karşılamayacaktır. Eğer bunu işitecek olursa, Alec, kalan ömrümde bana hiç şüphesiz siyah giydirir."

Alec "Bizi evlendiren Peder mi?" diye sorduğunda kafası yine allak bullak olmuştu.

Jamie kafasını evet anlamında salldı. Alec "Ne kadar acayip şeyler hakkında endişeleniyorsun," yorumunu yaptı. "Bana göre, bu senin tabiatındaki bir kusur."

"Oh? O halde git ve Peder Charles'a itiraf et, sonra da bana boşuna endişelendiğimi anlat. Bu adam ceza verirken oldukça yaratıcı fikirlere sahip."

Alec gülümsedi. Jamie'yi kaldırıp kucağına aldı ve kendi atına doğru yürümeye başladı.

şeytanca gülümsemesine kalben de olsa tepki göstererek "Ne demek neden?" sorusuyla misilleme yaptı.

"Neden çoğu kadın benden korkacakmış?"

Jamie Alec'in sorusuna uygun bir yanıt veremeden önce, bakışlarını onun çekici gözlerinden uzağa çevirmek zorunda kaldı. "Çünkü sen çok . . . büyük bir adamsın. Doğrusunu söylemek gerekirse, sen şimdiye kadar gördüğüm en iriyarı savaşçısın."

Alec öfkesini saklayarak "Diğerlerini gördün mü?" diye sordu.

Jamie bu sorunun üzerine kaşlarını çattı ve sonra başını iki yana salladı. "Aslında, hayır, görmedim."

"Öyleyse benim iriyarı olmam seni . . . endişelendirmiş."

Jamie "Sen aynı zamanda bir araya konmuş askerlerden oluşan bir birlik kadar kuvvetlisin, Alec, daha demin peş peşe dört adamı öldürdün," ilavesini yaptı. "Bunu hatırladığına eminim."

"Sadece bir."

Jamie "Sadece bir ne?" sorusunu sordu, Alec'in gözlerindeki pırıltıdan ötürü sürekli duraksıyordu. Alec'in kendisine gülmek istediğinden fena halde kuşkulanıyordu.

Alec "Sadece bir adam öldürdüm," diye açıkladı. "Sana dokunmaya cüret edeni. Onların çoğu yaşıyor, sadece ağır yaralandılar o kadar. Onların hepsini öldürmemi ister miydin?"

Alec'in sesi fazlasıyla uysal çıkmaktaydı. Jamie "Aman Tanrım, hayır," diye bağırdı. "Ya onlar Mary'e zarar vermeye çalıştıklarında Daniel'ın yere devirdiği adama ne demeli?"

"Onu kendisine sormalısın."

"Ona hiçbir şey sormak istemiyorum."

"O adi herifler sana da zarar vermeye çalıştılar, Jamie."

"Mary daha önemli."

"Sen sahiden bu saçmalığa inanıyor musun?"

"Kız kardeşlerimi korumak benim daimî görevim olmuştur, Alec."

Alec "Niçin bana hançerinle yere serdiğin adam hakkında soru sormadın?" sorusunu yöneltti. Ona küçük bir övgüde daha bulunmayı düşünerek

"Iskalamadın," diye ekledi. "Öldürdün – "

Jamie Yangın'ın dizginlerini yere düşürerek "Bunu tartışmak istemiyorum," diye bağırdı.

Alec ne demişti ki? Onun küçük, nazik karısı bayılacakmış gibi görünüyordu. Bu kadın ona esrarengiz geliyordu. Alec başını iki yana salladı. Jamie'nin bu durumundan hiç hoşlanmamıştı. Doğasında nefret ettiği bir başka şey de öldürmekti; Alec bundan emindi, fakat aynı zamanda onun bu kusurundan hoşlandığını da kendi kendine itiraf ediyordu.

Eğer ona müsaade etse, bu kadın onun bütün tavırlarını yumuşatırdı. Jamie öldürmeye alışmak zorundaydı. İnişli çıkışlı Highlands bölgesinde yaşamanın temel kuralı buydu. Yalnızca en güçlü olan hayatta kalırdı. Alec onu zor durumlara alıştırmalıydı, buna mecburdu. Bu şekilde devam edecek olursa, şiddetli geçen kışı bile atlatamazdı.

Alec "Pekâlâ," dedi. "Bunu tartışmayacağız."

Jamie'nin gerginliği omuzlarından akıp gitti. Alec onun, atının üstünde biraz dengesiz oturduğunu fark etti, bu yüzden kolunu Jamie'nin beline sardı.

Jamie ona "Ne yaptıysam, kendimi savunma maksadıyla yaptım," dedi. "Ben o iğrenç adamı yaralamış olsam da Tanrı bunu kesinlikle anlayışla karşılayacaktır. Mary'nin hayatı tehlikedeydi." Alec "Evet," diyerek Jamie'nin fikrine katıldı. "Onu yaraladın."

"Diğer taraftan, Peder Charles bunu kesinlikle anlayışla karşılamayacaktır. Eğer bunu işitecek olursa, Alec, kalan ömrümde bana hiç şüphesiz siyah giydirir."

Alec "Bizi evlendiren Peder mi?" diye sorduğunda kafası yine allak bullak olmuştu.

Jamie kafasını evet anlamında salldı. Alec "Ne kadar acayip şeyler hakkında endişeleniyorsun," yorumunu yaptı. "Bana göre, bu senin tabiatındaki bir kusur."

"Oh? O halde git ve Peder Charles'a itiraf et, sonra da bana boşuna endişelendiğimi anlat. Bu adam ceza verirken oldukça yaratıcı fikirlere sahip."

Alec gülümsedi. Jamie'yi kaldırıp kucağına aldı ve kendi atına doğru yürümeye başladı.

Jamie kollarını onun boynuna doladı. "Ne yapıyorsun?"

"Benimle ata bineceksin."

"Neden?"

Alec'in derin nefes alışı Jamie'nin saçını tarakla ayırıyormuşçasına yana ayırdı. "Yaptığım veya söylediğim her şeyi sorgulayacak mısın?"

Jamie, Alec'in yüzünü görebilmek için başını çevirdi. Alec aniden durdu. Jamie'nin hafif, tatlı gülümsemesine gözlerindeki parıltıyı da eklemesi Alec'i heyecanlandırıyordu. "Eğer öyle yaparsam, bu seni kızdırır mı?"

"Neyi yaparsan?"

"Sana soru sorarsam."

"Hayır, sana asla kızmayacağım."

Jamie'nin gülümsemesi Alec'i adeta büyülüyordu. Jamie ona "Ne kadar da ilginç bir adamla evliyim," dedi. "Asla kızmıyorsun ya da kendini kaybetmiyorsun."

"Beni cezbetmeye mi yelteniyorsun, İngiliz?"

Alec tüm dikkatini Jamie'nin dudaklarına yöneltti. Onun alt dudağını dişlerinin arasına almak istiyordu, dilini onunkinin üzerinde gezdirmek ve artık kendisine ait olan tatlı balının tadına bakmak istiyordu. Jamie'nin parmakları Alec'in ensesini okşuyordu, Alec Jamie'nin bunu bilerek mi yoksa bilmeyerek mi yaptığını anlayamıyordu. Dolgun ve yumuşak memeleri ise Alec'in göğsüne baskı yapıyordu.

Alec, bir erkek ancak bu kadar çok kışkırtılabilir, diyerek iç geçirdi.

Başını yavaş yavaş ona doğru yaklaştırdı. Jamie de karşı koymadı.

Dudakları Alec'in düşündüğü kadar yumuşak ve cezbediciydi. Bu şefkatli ve gösterişsiz öpüşmeydi, aynı zamanda gerçek anlamda çok kısa ve Alec'e göre moral bozucuydu. Jamie dudaklarını Alec'in arzuladığı şekilde aralamadı ve sanki Alec ona saldıracakmış gibi ondan uzağa kaçırdı.

Jamie ise mutlu görünüyordu. Alec nasıl hayal kırıklığına uğradığını onun anlamasına izin vermedi. Bütün cesaretine ve olağanüstü güzelliğine rağmen, Jamie'nin öpüşmeyi hiç bilmediği belliydi.

Ona öğretmek, elbette, Alec'in vazifesiydi. Alec gülümsedi.

"Teşekkür ederim, Alec."

Alec "Neden bana teşekkür ediyorsun?" diye sordu. Onu kaldırıp eyerine

oturttu, ardından hızlı bir hareketle arkasına geçti. Kalçası Alec'in uyluğunu dolduruyordu. Jamie, görünüşe bakılırsa, daha rahat oturabilmek amacıyla kımıldadı. Alec tepkisel olarak yüzünü buruşturdu. Kolunu Jamie'nin beline dolayıp onu kaldırdı ve sıkıca kucağına oturttu.

Jamie'nin kendisini yanıtlamadığı bir anda "Böyle daha iyi mi?" sorusunu sordu.

"İnceliğinden ötürü sana teşekkür ediyorum."

Alec onun yorumunu yanlış anladı. "Fazla at sürmediğin aşikâr," dedi. "Yerleştiğimiz zaman sana bunu öğreteceğim."

Jamie onu doğrulama zahmetine girmedi. Madem Alec onun cahil kalmış olduğuna inanmak istiyordu, Jamie de buna müsaade edecekti. Alec muhtemelen Jamie'nin at sürmek dâhil herhangi bir konuda yetenekli olduğuna ya da yeni eyerin ona sıkıntı verdiğine de inanmayacaktı. Şayet Jamie, bazı savaşçıların yaptığı gibi, eyersiz ata binmekten hoşlandığını itiraf etseydi, Alec doğal olarak onun tam bir hanımefendi olmadığı sonucunu çıkarırdı. Jamie, Alec'in neyi istiyorsa onu düşünmesine olanak tanıdı. Gaga'nın haklı olduğunda karar verdi, çünkü Alec ona karşı fazlasıyla sabırlı davranıyordu. Alec eğer Jamie'nin yardımına gereksinim duymadığını bilseydi, onu kesinlikle kucağına oturtmazdı. Jamie kendi kendine gülümsedi ve sırtını kocasına yasladı. Şımartılmak sahiden de Jamie'nin kendini iyi hissetmesini sağlıyordu. Zamanla onu yönlendireceğine dair söz verdi ve şimdilik onun bütün sorumluluğu üstlenmesine müsaade etti.

Alec kadınların baş belası olduklarına karar vermişti, fakat Jamie... fazlasıyla cezbedici kokuyordu, Alec kollarının arasındayken onun yumuşaklığını hissedebiliyordu. Jamie olabildiğince edepli oturuyor ve Alec'in ellerini göğüslerinin alt tarafından yavaş yavaş uzaklaştırmayı denemekte diretiyordu. Alec, Jamie'nin utangaçlığına gülümseyerek karşılık verse de beraber olduktan sonra bu çekingenliğinden kurtulacağına

emindi. Aniden kamp yapmaya heveslendi. Bu gece onu kollarına alacak ve kendisinin yapacaktı; bu gece Jamie kendisini Alec'e sunacaktı.

Bir İskoç'a göre, Alec'in kesinlikle ve fazlasıyla çok çekici bir kokusu vardı. Jamie bu pervasızca itirafa gülümsemek zorunda kaldı. Kısa bir günlük süre içerisinde Jamie nefret ettiği adamdan neredeyse hoşlanır hale gelmişti. Tanrı biliyor ya, Jamie onunlayken kendini yeterince güvende hissediyordu. Şayet duyguları bu mantık dışı istikamette akmaya devam edersе, ancak bir iki gün sonra . . . onun yeniden kendisini öpmesine izin verebilirdi. Ve eğer

Jamie'nin bir kocada olmasını istediği her şeyi kanıtlarsa, pekâlâ, o zaman, er ya da geç, uzun ve hoşnutluk verici bir kur yapışın ardından, elbette, kendisiyle birlikte olmasına müsaade edebilirdi.

Alec'in böylesine sabırlı bir erkek oluşu bulunmaz bir nimetti. Jamie sesini çıkarmayacak, Alec de onun samimiyetine güvenecekti.

İşte o kadar.

Altıncı Bölüm

Bir saat sonra dağdan beslenen derin ve berrak su göletinin kenarında konakladılar. Daniel ve Alec atlarla ilgilenirlerken Jamie, Agnes'in özenle hazırladığı yiyecek sepetini açtı. Mary bir ağaç gövdesine yaslanmış, kız kardeşini izliyordu. Jamie onun bir hayli berbat göründüğünü düşünüyordu.

Jamie yere küçük bir örtü serdi. Örtünün bir kenarına oturdu, tek bir ayak bileğini göstermeyecek şekilde eteklerini katladı ve kendisine katılması için Mary'e eliyle işaret yaptı.

Hem Jamie hem de kız kardeşi kocalarına aldırmamayı deniyorlardı. Alec ve Daniel gölette yıkanmak için sıraya girdiler. Daniel'ın etrafta gezinirken üzerinde ceketi olmaksızın konaklama yerine uğraması Jamie'yi çok fazla rahatsız etmedi. Alec'in çıplak göğsü ise başlı başına farklı bir meseleydi. Jamie ona şöyle bir bakıp bakışını ondan kaçırdığında, nefesi boğazında düğümlendi. Alec'in vücudu güneşten bronzlaşmıştı. Omuzlarındaki ve kollarının üst kısımlarındaki kas dalgası Jamie'ye onun gücünü anımsattı; geniş göğsünü örten koyu altın sarısı saçları ise onun ham erkekliğini vurguluyordu. Saçı düz karnına doğru inceliyor, sonra siyah pantolonunun belinin altında kayboluyordu.

"Daniel'ın bana dokunmasını istemiyorum."

Mary'nin korkusunu fısıldaması Jamie'nin dikkatini çekti. "Bu durumda biraz korkmak çok doğal," diye fısıldayan Jamie hakkında konuştuğu konuyu sanki iyi biliyormuş edasıyla dile getirmeye çalışmıştı.

"O beni öptü."

Jamie gülümsedi. Artık güvenli bir yerde olduğunu hissediyordu. Öpüşmeye ilişkin her şeyi biliyordu. "Seni öpmek onun

hakkı, Mary. Alec de beni öptü," diye ilave etti. "Şayet nikâh öpücüğünü hesaba katarsan, iki defa hem de. Çok hoş olduğunu düşündüm."

Mary "Seni bir erkeğin bir kadınla çiftleşmeyi istediği zaman öptüğü şekilde mi öptü?" sorusunu sordu. "Biliyorsundur, dili seninkine temas etti mi?"

Jamie, Mary'nin neden bahsettiğini bilmiyordu, ama bilgisizliğinin ortaya çıkmasına izin vermeyecekti. Doğru cevabı vermekten kaçınarak, onun sorduğu soruya "Hoşuna gitmedi mi, Mary?" sorusuyla ona karşılık verdi.

"İğrençti."

Jamie "Oh, Mary." diyerek iç çekti. "Belki, zamanla, Daniel'ın öpüş tarzından hoşlanmaya başlarsın."

Mary "Eğer bana bu denli kızgın olmasaydı hoşlanabilirdim," diye mırıldandı. "Beni yalnızca bir sefer zorla tutup öptü. Niye üzgün olduğunu hâlâ bilmiyorum. Suratını asmaya devam ediyor."

"Onun neden bu kadar öfkelendiğini anlamıyor musun?"

"Hayır. Onunla konuşacak mısın, Jamie? Onu neyin bu kadar çabuk öfkelendirdiğini öğren."

Jamie onun ricasını yanıtlayamadan, Daniel oraya gelip Mary'nin yanına oturdu. Jamie, Mary'yi dirseğiyle dürterek yiyeceği gösterdi. Mary bu sessiz iletiyi algılayıp yemeğin bir kısmını kocasına ikram etti.

Alec kendisini üçlü gruptan ayırdı. Sırtını şişman bir ağacın gövdesine dayayarak yerde oturdu. Çok rahatlamış görünüyordu. Bir bacağını bedenindeki tüm parlak kas çıkıntılarını gözler önüne serecek biçimde kıvırmıştı.

Jamie hissettiği kadar gergin görünmemeye çabalıyordu. Alec gözünü dikmiş ona bakıyordu. Jamie, herhangi birinin tüm dikkatini kendisine yoğunlaştırmasına alışkın olmadığını düşündü, kendisini bu kadar beceriksiz hissetmesinin tek nedeni kesinlikle buydu.

Alec'e kendisine katılmasını işaret etti. Alec başını iki yana sallayıp Jamie'nin yanına gelmesini emretti.

Jamie kabullenmeye karar verdi. O, kocasıydı ve onunla iyi

geçinmeye çalışmanın görevi olduğunu biliyordu. Büyük bir kalıp peyniri, kıtır kıtır birkaç ekmeği, deriden yapılma üç bira kesesinden birini aldı ve Alec'in yanına gitti.

Alec onun ikram ettiklerini yorum yapmaksızın kabul etti. Jamie tam Mary'nin yanına dönmeye hazırlanıyordu ki Alec gitmesine izin vermedi. Belinin etrafına sardığı koluyla Jamie'yi hafifçe yanına çekti.

Jamie, Alec'in dokunuşunun ne kadar da sahiplenici olduğunu fark etmeden edemedi. Sırtını bir mızrak misali dimdik tuttu ve ellerini kucağında kavuşturdu.

"Yeniden benden korkmaya mı başladın, İngiliz?"

Jamie "Hiçbir zaman korkmadım, İskoç," diye yanıtladı. "Yalnızca endişelendim."

"Hâlâ endişeli misin?"

"Hayır."

"O zaman neden kolumu uzaklaştırmaya çabalıyorsun?"

"Diğerlerinin önünde bu şekilde bir temas halinde olmak edeplice değil, Alec."

"Değil mi?"

Jamie, Alec'in ses tonuna yerleşen gülümsemeyi umursamadı. "Hayır, değil," diye tekrarladı. "Ve benim adım Jamie. Bana adımla hitap etmek zorundasın, Alec."

"O bir erkek ismi."

"Gene aynı yere mi döndük?"

"Evet, döndük."

Jamie, kahkahalarına bir son verene dek Alec'e bakmayı reddetti ve sonra "İsmimin seni bir hayli eğlendirdiği ortada. Sanırım seni daha da eğlendirecek, Alec, çünkü keyfin yerinde, bu yüzden sana itiraz edebileceğin bir şey söylemek istiyorum, fakat önce bana kulak vermelisin, zira beni bir dinlesen kararıma rıza göstereceğinden eminim." dedi.

Sesindeki ciddiyet Alec'in kafasını karıştırdı. "Söylemek istediğin şey nedir?"

"Söylemek istediğim şey. . . bana dokunmaman. Bu gibi özgürlüklere yeterince müsaade edip etmeyeceğini bilmiyorum."

"Müsaade etmek mi?"

Sert bir korku dalgası Jamie'nin omurgasından aşağıya aktı. Alec'in ses tonundan Jamie'nin sözcük seçiminden hoşlanmadığı belli oluyordu. "Alec? Gönülsüz bir eş mi istiyorsun?"

Alec "Bana mı soruyorsun yoksa kendi ellerine mi?" karşılığını verdi.

"Sana."

"O zaman bana bak."

Bu emir sert bir sesle verilmişti. Alec emir verdiğine göre Jamie'nin de kendi kararlılığını tümüyle ortaya koyması gerekiyordu. Alec ona bu kadar yakın oturmamış olsaydı, mesele daha kolay halledilebilirdi. Oysa şu durumda Jamie kaç kez denerse denesin Alec onun kendisinden uzağa kaçmasına izin vermeyecekti.

Jamie en sonunda, bir dakika boyunca Alec'in gözlerinin içine bakmayı başardı, ardından sürekli bakışını biraz aşağıya indirerek onun ağzında sabitledi. Düşüncelerindeki bu yanılgı Jamie'ye derin bir iç çektirdi. Baktığı yer pek önemli değilmiş gibi görünüyordu. Bu adam tam anlamıyla sert bir görünüşe sahipti. Yüzündeki bir günlük sakalı ona daha da vahşi bir görünüm kazandırıyordu.

Jamie, Alec'in gözlerine yeniden uzun uzun baktığında onun kendi düşüncelerini okumayı denediğine ilişkin bir duyguya kapıldı. Saçma bir duyguydu, ama zihninden geçen buydu.

Jamie birdenbire sıcakladı, üşüdü ve adamakıllı şaşkına döndü.

Alec "Şimdi bana sorunu tekrar sor," dedi.

Jamie fısıltıyla "Gönülsüz bir eş mi istiyorsun?" diye yineledi.

"Aslında, bir karım olmasını hiç istemiyorum."

Jamie Alec'in dürüstlüğü karşısında ona "Tamam, ama bir karın var." diyerek itiraz etti.

"Evet, bir karım var; hem de İngiliz."

Jamie sırtını biraz daha dikleştirseydi, Alec omurgasının çatırdayabileceğini düşünürdü.

Yeni karısı ciddi anlamda şiddetli bir öfkeye sahipti. Şu değerli, kendini kontrol etme yetisinden de her an sıyrılıverecek

gibi görünüyordu. Ellerini ağrıması kaçınılmaz bir şekilde sımsıkı birbirine kavuşturmuştu.

"İngiliz sözcüğünü niçin bir küfürmüşçesine söylediğini merak ediyorum."

"Öyle."

"Öyle değil."

Az önce Alec'e bağırmış olduğunun farkına vardığında Jamie'nin yüzü daha da kızardı. Alec'in tepkisini ölçmek için sürekli ona bakıyordu. Alec kaş

çatıyordu, fakat Jamie onun kendisini ne denli çok kızdırdığının farkında olduğunu hiç sanmıyordu. Jamie'nin duygularını saklamasındaki terbiyeye şapka çıkartıyordu.

"İngiliz bir eşi hiçbir şekilde sevemez misin?"

"Sevmek mi?"

"Neyi kastettiğimi biliyorsun."

"Açıkla."

Bu adam gerçek anlamda kalın kafalıydı. Jamie "Sevgi," dedi. Hem Mary hem de Daniel'ın gözlerini dikerek kendisine bakmakta olduklarını fark etti, onlara gülümsemek için duraksadı, ardından bakışlarını yeniden Alec'e çevirdi. "İngiliz bir eşi asla sevemez misin?" diye fısıldadı.

"Bundan kuşku duyuyorum."

"Bundan kuşku mu duyuyorsun?"

Alec "Bağırmana gerek yok," dedi. Jamie'nin kızgınlığından en ince ayrıntısına kadar keyif alıyordu. "Dürüstlüğüm seni üzüyor mu?"

Jamie ona cevap vermeden evvel derin bir nefes almak zorunda kaldı. "Hayır, dürüstlüğün beni üzmüyor, fakat eğlenmeni aşırı derecede onur kırıcı buluyorum, asilzadem. Şu an ciddî bir konu tartışıyoruz."

"Sana göre ciddî, bana göre değil."

"Evliliği önemli bir girişim olarak düşünmüyor musun?"

"Hayır."

"Hayır mı?"

Jamie dehşete düşmüş ve öfkelenmiş görünüyordu. Alec bunun büyüleyici bir birleşim olduğunu düşünüyordu. "Sen yalnızca hayatımın önemsiz bir parçasısın. Highlands bölge-

sindeki yaşam biçimini kavradığında, korkularının ne denli aptalca olduğunu göreceksin."

Jamie "Ben önemsiz ve aptal bir kadın mıyım? Alec, sen beni en aşağılık seviyede buluyor olmalısın," karşılığını verdi. "Buna rağmen azizliğe soyunuyorsun, öyle mi? Çünkü sen kesinlikle kendini kaybetmiyorsun ya da sinirlenmiyorsun. Bana söylediğin şey bu değil mi?"

Alec sırıtarak "Doğru," dedi. "Tam olarak demek istediği buydu"

"Seninle evlenmeyi özellikle hiç istemiyordum, Kincaid."

"Fark etmiştim."

"Fark etmiş miydin?"

Jamie gerçekten şaşırmış görünüyordu. Alec Jamie'ye kızgınlığını anlaması için fırsat veriyordu. Ona "Nikâhına siyah bir elbise giydin," dedi.

Jamie elbisesindeki bir miktar tozu silkelemek amacıyla duraklayarak "Bu elbiseyi çok beğeniyorum," misillemesini yaptı. "Bunu gün aşırı giyebilirim."

Alec "Ah, peki ya sen, beni sevmeye yanaşamaz mısın?" sorusunu yöneltti.

"Bu çok kuşkulu bir durum."

Alec bunun üzerine kahkahayı patlattı, Jamie yerin sallandığını sandı.

"Dürüstlüğüm seni neden güldürüyor?"

"Söyleyiş tarzın gülünçtü."

"Bu tartışmayı sürdürmek istemiyorum, Alec. Yiyeceğini bitirdiysen, yemek sepetini toplayacağım."

"O işi kız kardeşin halleder."

Jamie "O benim sorumluluğum," açıklamasında bulundu.

"Onu korumanın, senin sorumluluğun da olduğu gibi mi?"

"Evet."

"Mary de bu saçmalığa inanıyor, öyle değil mi?"

"Saçmalık mı? Birinin görevini yapması ne zamandan beri saçmalık?"

"Daniel ve ben, İngiliz piçleri saldırdığında kız kardeşinin sana kendisini koruman emrini verdiğini kendi kulaklarımızla

duyduk. Seni kalkan olarak kullandığını da kendi gözlerimizle gördük."

Jamie, Alec'in tek bir sözüne takılarak onu "Onlar İngiliz piçleri değildi," diye düzeltti. Alec, Mary'yle alakalı duruma anlayış göstermemekte kararlıydı; Jamie ise o anki ruh hali itibariyle Alec ile tartışmaktan kaçınıyordu. "Onların şeyden gelen kafirler olduklarına eminim . . ." Tam Alec'e bu hainlerin İskoçya sınırından geçtiklerinden bahsetmek üzereydi ki aklına bir anda daha iyi bir fikir geldi. "Onlar hiçbir ülkeye ait değiller. Yani bu tür tiplere serseri deniyor, sen öyle olduklarına inanmıyor musun?"

Alec, Jamie'nin suyuna giderek "İnanıyorum," dedi. Jamie bu konunun kendisi için ne kadar önemli olduğunu gösterircesine kaşlarını çatarak Alec'e bakıyordu. Alec "Senin en küçük kız olduğunu sanıyordum," diyerek devam etti. "Babanın sana bebeğim diye hitap ettiğini işittim." Bu yorumu yapmasının ardından gülümsedi ve peşi sıra ekledi, "Yanlış mı anlamışım?"

Jamie "Hayır, yanlış anlamamışsın," yanıtını verdi. "En küçükleri benim. Babamız da bana bebeği olduğumu söylemekten hoşlanır." Bu itirafı etmesinin akabinde Jamie'nin yüzü kızardı.

"Yine de Mary seni kalkan olmaya zorladı."

Jamie "Oh, hayır, beni zorlamadı," diyerek Alec'e karşı çıktı.

"Evet, zorladı."

Jamie'nin sesi şüpheli bir biçimde yumuşak çıkmıştı. Jamie bu kez Alec'in kaş çatmasından ötürü geri çekilmedi. "Sen bunu anlayamazsın, Alec. Bir İskoç olduğunu sana hatırlatırım, bu yüzden İngilizler'in böyle şeyleri nasıl olup da yaptığını muhtemelen bilmiyorsun. Sadece bu mevzudaki sözüme güvenmek zorunda kalacaksın. Ablalarımı korumak benim daimî görevimdir. Bu gelenek, büyük olasılıkla, İngiltere'deki her evde aynen geçerlidir."

"Görüşlerin beni gücendiriyor."

Jamie görüşlerinin onu hoşnut edip etmemesine özellikle aldırmıyordu. Aldırmadığını gösterme amacıyla omuzlarını silkti.

Alec konuşmasını "Bebek olan sensin," diye sürdürdü. "Bu sebeple, ablanın sana göz kulak olması gerekiyordu."

Jamie başını iki yana salladı. Bu adam Jamie'nin fikrini değiştirmeye kararlıymış gibi görünüyordu. "Hayır, o tamamen farklı bir gelenek olsa gerek, asilzadem."

Bu sefer Alec başını iki yana salladı. "Güçlülerin daima zayıfları koruması gerekiyor; büyüklerin de kendilerinden küçükleri kollaması. Böyle bir gelenek her yerde var, kutsal sayılan ülke İngiltere'de bile..."

Alec büyük bir merakla onu izlerken, Jamie'nin gözleri koyu menekşe rengine döndü. Jamie onun fikirlerinden hiç ama hiç memnun değildi. Alec'in omzuna yumruk attığında bu gerçeği vurgulamış oldu. "Ben zayıf değilim."

Alec öfkesinden ötürü onu kollarına alıp öpme dürtüsüne zar zor direniyordu. Tanrı şahit ki Jamie hakikaten Alec'in iç huzurunu bozacak kadar güzeldi.

Alec onun söylediğini "Hayır, zayıf değilsin," diyerek kabul etti.

Bununla birlikte Jamie'nin yüz kızarıklığı kayboldu. Jamie "Bunun farkına varman iyi oldu," dedi.

"Şimdiye dek benden korktun."

"Bundan bahsetmeyi sürdürmek zorunda mısın? Bu meseleyi bana hatırlatıp durman senin çok nezaketsizce bir yaklaşımın, Alec."

"Belki de nezaketsiz bir yaradılışım vardır."

"Yok."

Jamie'nin çabuk, hararetli reddedişiyle Alec şaşkına dönmüştü. "Bundan çok eminmiş gibi söz ediyorsun."

Jamie "Eminim," diyerek onu onayladı. "Babam fenalık geçirirken ona karşı nazik davrandın," diyerek ona anımsattı. "Sabırlı ve anlayışlıydın. Çoğu erkek böylesine merhametli davranmazdı."

Jamie tam Alec'i övmüş olduğunu düşünüyordu ki Alec'in kahkahayı koparıvermesi minnettarlığından ziyade dalga geçtiğinin göstergesiydi.

"Bir iltifat edildiğinde gülmek terbiyesizliktir, Alec. Aynı zamanda bu son derece kaba bir davranıştır."

"İltifat mı? Beni merhametli biri olarak nitelendirdiğinde, bana yalnızca hakaret etmiş oldun. Bu sözcük şimdiye dek benimle birlikte hiç anılmamıştır."

Jamie "Sana katılmıyorum," karşılığını verdi. "Çünkü sen merhametli olarak anılmasan da – "

"Bir kadının asla kocasıyla karşıt görüşte olmaması gerekir."

Alec sözlerinde samimi görünüyordu. Jamie onu düzeltmenin tam zamanı olduğuna karar verdi. "Bir eş, gerekli görülen zamanlarda, kocasına kendi görüşünü söylemelidir," dedi. "Bu iyi bir evliliğin ayakta kalması için yegâne yoldur, Alec. Bu konudaki sözüme güvenmelisin," diye ekleyerek Alec'in şaşkın bakışlarından gözlerini ayırdı.

"Ellerimi kendinden uzağa itmeyi denemekten vazgeç. Artık sen bana aitsin. Ben sana dokunduğumda benden kaçmana müsaade etmeyeceğim."

"Sana ait olmaya henüz hazır olmadığımı zaten izah etmiştim."

"Hazır olup olmaman fark etmez."

Bu gerçeği söylediğinde sesi düpedüz neşeli çıkmıştı. "Alec, seni daha iyi tanıma imkânı buluncaya dek karın olarak seninle birlikte uyumayacağım. Suskunluğumu anlayacağını umuyorum."

Alec "Oh, anlıyorum," dedi.

Jamie hızlı bir bakış fırlatmaya cesaret etti, Alec'in koyu renk gözlerinde yerleşen gizli gülümsemeyi fark etti ve utangaçlığının Alec'i ne kadar çok keyiflendirdiğini anladı. Aptalca davrandığını biliyordu. Elleri sımsıkı kenetlenmiş bir halde yeniden titremeye başlamıştı.

"Korkuyorsun. Gaga anlattı . . ."

"Korkmuyorum. Ben . . . endişeliyim."

Alec bunun üzerine açık açık konuştu. "Bir bakire gibi kızarıyorsun."

Jamie, Alec'e cevap vermeden önce hoşnutsuz bir bakış fırlattı. "Yapabileceğim bir şey yok. Ben...bakireyim."

Alec iradesi dışında güldü. Jamie'nin sesi sanki karanlık bir günahı az evvel itiraf etmişçesine mahçup çıkıyordu.

"Lütfen bana gülmeye son verir misin? Bu çok onur kırıcı."

"Bekâretin bana ait, Jamie. Bir gelin saflığından ötürü utanmamalıdır."

Alec sonunda ona ismiyle hitap etmişti. Jamie çok memnun olmuştu, hatta gülümsüyordu.

"Alec? Ben saf . . . olmasaydım da beni yine seçer miydin?"

Alec hemen "Seçerdim," dedi.

"Gerçekten mi?"

"Evet, ama bana söylediğimi tekrarlatma, Jamie."

Alec'in sesi şimdi sinirli çıkıyordu. "Sen alışılmışın dışında bir erkeksin, Alec. Pek çok şövalye kendisini başka bir erkeğe vermiş bir kadını almazdı."

Alec "Oh, seni ne olursa olsun alırdım," cevabını yapıştırdı. "Ancak evlenmeden önce senin namusunu kirleten adamın adına da ulaşırdım." "Ve sonra?"

"Onu öldürürdüm."

Jamie onun dediğini yapacağına emindi. Tepkisel olarak titredi. Öldürmek Alec için fazla zahmet gerektirmeyen bir eylemdi. "Bir bakire olduğuna göre sorun seninle alakalı değil, değil mi?"

Jamie "Hayır, benimle ilgisi yok," itirafında bulundu. "Peki, Alec? Ben seni daha iyi tanıyıncaya kadar beklemeye gönüllü müsün? Senden önce . . . yani, bizden önce . . ."

Zavallı kız sözcükleri tam olarak ağzından çıkaramadı. Alec bunun nedenine ilişkin en ufak bir fikre sahip olmadığı halde, ansızın onun korkusunu dindirmeyi arzuladı. Jamie'yi elde edecekti, hiç kuşkusuz, fakat onun kendisinden uzaklaşması ya da korku içinde beklemesini istemiyordu. Biraz siyaset yapmakta karar kıldı. "Sen benim ekoseli kumaşımı giyene dek, Jamie. O zamana dek bekleyeceğiz."

Jamie, arafın kıyısında cezasının bir süreliğine ertelendiğini duymuş gibi bakıyordu. Bu tepkisi Alec'in keyfini kaçırdı.

"Bana söz verecek misin, Alec?"

Alec "O sözü demin verdim," dedi. Birdenbire Jamie'yi yanına çekti ve gözlerinin içine bakmak zorunda kalana dek çenesini eğdi. "Gelecekte, benden asla sana söylediğim bir sözü tekrarlamamı isteme, sakın."

Eğer Alec çenesini serbest bırakmış olsaydı, Jamie kabul ettiğini başını sallayarak onaylayacaktı. Alec yavaşça aşağıya eğildi ve Jamie'yi öptü. Jamie direnemeyecek kadar afallamıştı. Alec'in dudakları sertti, fakat sıcacıktı... Bir kere daha, Jamie tam karşılık vermeye başlıyordu ki Alec geri çekildi.

Jamie "Anlayışın için sana teşekkür ederim," diye mırıldandı.

"Duyguların benim için az da olsa önemli. Sen kelimenin tam anlamıyla benim karım, benim malımsın. Bunu hatırında tut ki beraber gül gibi geçinip gidelim."

"Senin malın mı?" Jamie sorusunu kullandığı her kelimenin üzerine basa basa sormuştu. Tanrı biliyor ya ömrü boyunca, asla bu denli aşağılanmamıştı.

Alec uzandı ve Jamie'nin kürek kemiğinin ortasına yumuşak bir biçimde vurdu. "Yutmaya çalışmadan önce yiyeceğini çiğne" öğüdünü verdi.

Alec onun hiçbir şey yememiş olduğunu pekâlâ biliyordu. "Bunu kasıtlı olarak yapıyorsun, değil mi, Alec?"

"Neyi yapıyorum?"

"Böyle masum görünmene gerek yok. Beni kızdırmaya çalışıyorsun."

Alec başıyla onayladı. Şu hafiften sırıtması yeniden yüzünde belirdi.

"Neden?"

"Sana bunun kabul edilebilir bir şey olduğunu göstermek için."

"Anlamıyorum."

"Ne yaparsan yap ya da ne söylersen söyle mühim değil, sana gösterdiğim sabrı kesinlikle yitirmeyeceğim. Senin güvenliğini sağlamak benim görevim, Jamie. Sana az önce verdiğim bu ders hakikaten çok basit ve bunun hakkında düşündüğün zaman, bir nebze olsun tepki göstermeksizin düşüncelerini söylemene nasıl adilce izin verdiğimi anlayacaksın."

"Bana tüm bu konuşmanın, bilgisiz İngiliz gelinin için yalnızca bir ders olduğunu mu anlatıyorsun?"

Alec başıyla onayladığında, Jamie gülmeye başladı.

"Yani, Alec, şayet sana... senin şimdiye dek rastlama talih-

sizliğine nail olduğum en küstah savaşçı olduğunu söylersem, bundan hiçbir şekilde rahatsızlık duymayacaksın?"

"Duymam."

"Biraz evvel, ekoseli kumaşını giyinceye kadar bana dokunmayacağına dair söz verdin, asilzadem ve şimdi ben de sana bir söz vereceğim. Bana gösterdiğin sabrı katiyen yitirmeyeceğine ilişkin olabildiğince böbürlendiğin günden pişmanlık duyacaksın. Sana söz veriyorum."

Alec onun meydan okumasına yanıt veremeden önce, Jamie onun eline bir şaplak savurarak ondan uzaklaştı. Ona "Banyo yapacağım. Şu korkunç adam bana dokundu," dedi. "Kendimi yeniden temiz hissedene kadar da ovalanacağım. Buradan ayrılmadan evvel sarf edeceğin başka hakaretlerin olacak mı?"

Alec başını iki yana salladı. Gövdesine yaslandığı ağacın aşağıya sarkan dalları onun bu hareketini fiilen yönlendirdi. Jamie, Alec'in cüssesinin artık gözünü korkutmadığının farkına vardı. Ona olan tepkisinin neden değiştiğine bir türlü akıl sır erdiremiyordu, fakat korkusu kaybolmuştu.

Alec ilk karısını öldürmemişti. Bu düşünce Jamie'nin zihninde birdenbire çakıverdi, ardından ürkütücü bir diğeri daha.

Jamie, Alec'e güveniyordu. Evet, tam anlamıyla güveniyordu.

"Şu an yok."

"Ne yok?"

Alec Jamie'nin düşüncelerini aklında tutma konusunda zorlandığına karar verdi. Gülmemek için kendini zor tutarak ciddi bir şekilde "Söyleyeceğim başka bir hakaret yok," açıklamasını yaptı.

Jamie başıyla onayladı, akabinde Alec'ten uzaklaşmak için geriye döndü. Alec "Jamie, seni uyarmak isterim," diye seslendi. "Su soğuk."

Jamie yürüyüşü kadar şımarıkça bir ses tonuyla omzunun üzerinden "Senin uyarına ihtiyaç duymuyorum," yanıtını verdi. "Biz İngilizler siz İskoçlar'ın düşündüğünden daha sağlam yapıda yaratılmışız."

Jamie temiz giysilerini, sabununu ve fırçasını almadan önce gölün kıyısında öylece dikildi, zırhını indirmiş gibi gözüküyordu.

Siyah iç gömleğinin ve çamaşırının iplerini çözerken kendi kendine "Sadece onun malıyım, öyle mi?" diye mırıldandı. "Kendimi onun köpeği kadar önemsizmişim gibi hissetmemi istiyor."

Kendi kendine mırıldanmayı sürdürüyordu, yapayalnız kaldığı için Tanrı'ya şükrediyordu. Daniel, Mary'i konaklama yerinin diğer tarafına götürmüştü. Jamie, Mary'nin terbiyeli davranıyor olmasını umuyordu. Daniel, Mary'nin hassas duygularını zedelerse Jamie kız kardeşi namına araya girmeme sabrını gösterir miydi, bunu hiç sanmıyordu.

Kendi kendine "Duygularımın o denli hassas olmaması büyük bir nimet," dedi. "Ben Alec'in renklerini giymeden önce güneş toprağa düşmek zorunda olacak. O bana dokunmadan evvel de herhangi bir nazik erkek gibi kur yapmak zorunda kalacak."

Yüzüne birden sert bir kaş çatması yerleşti. Belki de bu kahrolasıca adam ondan hoşlanmıyordu bile...

Şimdi durup dururken Jamie'ye ne olmuştu? Kahretsin neredeyse ağlayacaktı. Bu ona hiç ama hiç mantıklı gelmiyordu. Şu ana dek Alec'in kendisine dokunmasını istememişti, fakat nedense şu an onun kendisine dokunmasını istiyordu.

Bu, Jamie'nin anlayamayacağı kadar kafa karıştırıcıydı. Jamie, Alec'in ona söylemiş olduğu gönül yaralayıcı sözlerin tümünü unutmaya çalışmakla öylesine meşguldü ki suyun sıcaklığını kontrol etmeyi unuttu. Sabununu kaptı ve görünürdeki derinliğin yaklaşık olarak omzuna geleceğini tahmin ettiği göletin ortasına atladı.

Alec sıçrayan suyun sesini işitti. Bir iki saniye ya geçti ya geçmedi, bu sesi yumuşak ve zarif küçük gelininin ağır bir hakaret içeren feryadı takip etti. Derin bir iç çekişin ardından yerinden doğruldu. Yalnızca birkaç dakika içerisinde Jamie'nin yardıma gereksinim duyacağını düşünüyordu.

Suyun soğukluğu Jamie'nin tüm bedenine işlemişti. Jamie kendisini az evvel sanki kar dolu bir fıçıya girmiş gibi hissediyordu. Bir hanımefendiye hiç de yakışmayacak bir kelime sarf ettiğini biliyor, Alec'in kendisini işitmiş olabileceğinden endişeleniyordu, ayrıca sarf ettiği o kelimeyi geri alamayacak kadar

geç olduğunun da farkındaydı; Alec "önemsiz" nitelemesine "müstehcen" eklemesini eklemek isterse, Jamie bunu kesinlikle önemsemeyecekti.

Gül kokulu sabunla saçını yıkamayı bitirdiği zaman engellenemez bir halde titriyordu. Banyosunun geri kalanını alelacele tamamladı, sabun topağını çimenli bayıra fırlattı ve oraya tırmanmaya çabaladı.

Kramp onu savunmasız yakaladı. Sağ ayağının taban kemeri ızdırap verici bir biçimde bükülüp kasılarak bir yumruya dönüştüğünde neredeyse kıyıya ulaşmıştı. Ağrısı iki kat arttı. Suyun altındaki ayağını sımsıkı kavradı, sonra bir çekimlik hava almak için doğruldu.

"Alec!"

Jamie onun adını ikinci kez haykıramadan önce Alec yanına varmıştı. Belinin çevresindeki güçlü kolları hissettiğinde Jamie yeniden suya dalmıştı.

Alec'e yardımcı olmak için ayağını yeterince kaldıramıyordu. Alec ise Jamie'nin yardımına gereksinim duymuyordu, buna rağmen, onu sudan çıkarıp kucağına alıncaya dek Jamie bu gerçeği zihnine yerleştiremedi. Hâlâ iki büklümdü ve ayağındaki yumruyla mücadele ederken ıslak bir köpek misali titriyordu.

Jamie sızlanıyor oluşuna bir anlam veremiyordu. Alec, Jamie'nin ellerini ayağından uzağa itti, ardından avucuyla yavaşça Jamie'nin tabanındaki yumruyu çözmeye çalıştı.

Alec ona inanılmayacak derecede yumuşak davranıyordu. Jamie bu denli yakınındayken bile ağlıyor olduğunu göremesin diye kafasını Alec'in boynunun yan tarafına gömdü. Zayıflığının onun tarafından görülmesini sindirebileceğini zannetmiyordu.

Jamie Alec'in kendisini bırakmasını istemiyordu. Alec çok güzel, çok erkeksi kokuyordu. Teniyse yaydığı sıcaklıkla Jamie'nin titreyişini dindiriyordu.

"Şimdi daha mı iyi?"

Alec'in sesi Jamie'nin kulağında fısıltı yumuşaklığında bir etki bıraktı. Jamie onu başıyla onayladı, hâlâ daha kendisini ondan uzaklaştırmamıştı.

Alec öteki elini Jamie'nin ipeksi kalçasından ayırmıyordu.

Jamie görkemli, uzun bacaklara sahipti. Alec onun cildinin ne kadar kusursuz olduğunu görebiliyor, iç gömleğinin ince kumaşından belli olan yumuşak memelerini hissedebiliyordu. Meme başları sertti. Alec uyarılmıştı. Bunun hakkında düşünmemek için kendi kendini telkin ediyordu, ama vücudu aklından gelen emre itaat etmeyi reddediyordu. Tanrı aşkına, Jamie'nin her tarafı yumuşacıktı. Alec tüm bu olanlara karşı koyamıyordu. Fiziksel tepkisi o kadar çabuk olmuştu ki tüm iradesi onu yüzüstü bırakmıştı.

Jamie "Şimdi daha iyi," diye fısıldadı. Sesi utangaçlığını ele veriyordu. "Sana bir defa daha teşekkür etmeliyim. Eğer beni kurtarmasaydın, boğulacaktım."

"İçimde bunun tekrar tekrar olacağına dair bir his var."

Alec'in boğuk İskoç aksanındaki alaycı kıvraklık Jamie'yi gülümsetti. Onun tam olarak demek istediğinin bu olmadığını bildiği halde "Boğulmamın mı?" sorusunu sordu.

Alec "Hayır," karşılığını verdi. "Seni kurtarmamın."

Jamie onun yüz ifadesini görebilmek için yavaş yavaş uzaklaştı. Doğru dürüst bakabilmek için de ıslak saçının bir buklesini yüzünden çekmek zorunda kaldı. Alec'in az evvelki aksanını taklit ederek "Belki de bir ya da iki sefer ben seni kurtarırım," açıklamasında bulundu.

Jamie kendi çabasından Alec'in hoşnut olduğunu anlayabiliyordu. Jamie utanmayarak onun sıcak göğsüne yeniden sarıldı. "Alec, sıcaklığından birazını ödünç almalıyım. Hava felâket soğuk, değil mi?"

Alec "Bana göre havada olağandışı bir ılımanlık var," diyerek bunun aksini iddia etti. Jamie'nin kendisine verdiği yumuşak nefes üzerine sırıtmasını duraklatıp ekledi, "Her zaman giysilerin üstündeyken mi banyo yaparsın?"

Sesi Jamie'nin bedenini tepeden tırnağa okşuyor gibiydi. Jamie "Hayır, fakat beklenmedik birisi ortaya çıkabilirdi," diye açıkladı. "Temkinli davranıyorum."

Alec ıslak kumaşın, Jamie'nin çıplak tenini teşhir etmede birebir olduğunu düşünüyordu. Onun bu haliyle nasıl da tahrik edici olduğunu gösterircesine dişlerini gıcırdattı ve sonra "Morarıyorsun. Elbiselerini çıkarsan iyi olacak."

Bu öneriyi yaptıktan sonra Jamie'yi sardığı kollarını gevşetmek zorunda kaldı. Jamie onun kendisi için yapmasını öngördüğü şeyi dile getiriş anına kadar Alec'den ayrılma eğiliminde değilmiş gibi gözüküyordu.

Duyar duymaz şimşek hızında hareket etti. Jamie sırtını Alec'e döndü, istiflenmiş elbise yığınını bıraktığı yere hızla erişti ve çabucak vücudunun çevresine ince bir battaniye doladı. "Eğer lütfedersen, birkaç dakikalığına mahremiyet istiyorum."

Alec onun ricasını önceden kestirmiş olmalıydı, çünkü Jamie geriye döndüğünde çoktan orayı terk etmişti. Alec'in konaklama yerine sessiz sedasız dönüşünün kanıtı, eğilmiş dallardaki yaprakların hâlâ sallanmasıydı.

Jamie ıslak kıyafetini çıkardı, tenini elinden gelenin en iyisini yaparak kuruladı, ardından temiz bir iç gömleği giydi. Fakat gömleğin ipek şeritlerini bağlayamadı. Parmakları incecik pembe iplikleri kavrayıp bir araya getiremeyecek kadar uyuşmuştu. Beyaz iç gömleği iri göğsünün büyük bir kısmını sergileyecek şekilde aşağıya sarkıyordu. Jamie hafif meşrep görünüp görünmeyeceğine aldırmıyordu. Tüyleri diken diken olmuştu. Her hareket edişinde, ıslak saçının buklelerinden sırtına doğru, buzdan hançerler körpe cildini çiziyormuş gibi, sular akıyordu.

Saçını düzeltmek için fırçalamayı bitirdiği zaman bile dişleri birbirine çarpıyordu. Fırçayı bir kenara fırlattı, sonra ıslak battaniyeyi yeniden sarındı. Battaniyeyi koltuk altına kıstırdı ve göğüs kısmından tutarak hızla konaklama yerine döndü.

Ayakkabılarını giyme sıkıntısına katlanması konusunda çok yoğun bir telaş içerisindeydi. Hakkında düşünebildiği tek şey Alec'in şimdiye dek kesinlikle tutuşturduğunu varsaydığı kükreyen ateşti ve kendi kendine sadece birkaç dakika içerisinde fırından daha yeni çıkmış bir bisküvi misali ısınacağını söylüyordu.

Güneş ışığının son huzmeleri dalların arasından süzülüyordu. Jamie açık alana vardığında ani bir duruşla sendeledi. Ortalıkta onu ısıtmak için bekleyen bir ateş yoktu.

Alec de onu beklemiyordu.

Mışıl mışıl uyuyordu. Şayet dermanı olsaydı, ona bağırıp çağırırdı. Her neyse, zaten acınacak durumda olması, buna yeterince mani oluyordu.

Alec son derece rahat görünüyordu. Ve sıcak. Ekoseli kumaşına sarınmıştı. Sırtını yine aynı ağacın gövdesine yaslamıştı. Gözleri kapalı, nefes alışı derin ve düzenliydi.

Jamie ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Düş kırıklığının gözyaşları yanaklarından aşağıya dökülüyordu. Kendisini artan rüzgârdan koruyabilecek bir yer arayarak etrafına bakındı, sonra uyuduğu yerin neresi olduğunun cidden bir önem taşımadığında karar verdi. Sarındığı keten kumaş onu hiçbir şekilde koruyamayacak kadar ıslaktı.

Nerede uyuduğunun ne önemi vardı? Nasıl olsa sabahın ilk ışıklarından önce donarak ölecekti.

Alec'in yanına yürüyerek ulaşması dahi Jamie'nin epeyce vaktini aldı. Utana sıkıla ayak parmaklarıyla Alec'in bacağını dürttü.

"Alec?"

Alec sabırla Jamie'nin kendi yanına gelmesini bekliyordu. Gözlerini yavaşça araladı ve ona baktı.

Ona soru sormaya karar verdi. Jamie neredeyse şiddetle sarsılıyordu. Gözlerinden yaşlar akıyordu ve Alec onun, kontrolünü kaybetmek üzere olduğunu biliyordu.

İmalı bir yüz ifadesi takınmaksızın, Alec ekoseli kumaşının kenarlarından tutup kollarını Jamie'ye açtı.

Jamie tereddüt dahi etmedi. Battaniyesini yere bıraktı ve Alec'in kollarına atıldı. Hiç de hanımefendice olmayan bir pat sesiyle onun göğsüne çarptı, Alec'in tepkisel olarak homurdanmasını işitti ve mazereti icabı iliştiği boyun kıvrımında tir tir titredi.

Alec ekoseli kumaşını Jamie'ye sardı. Jamie'nin dizleri onun uylukları arasında sıkışmıştı. Alec bir eliyle onu sımsıkı kendisine bastırdı, diğer eliyle ise kaslarının gevşemesi için bacaklarını ileri uzatmasını sağladı.

Jamie'nin kalçası Alec'in erkekliğine dayalı bir halde düm-

düz duruyordu. Alec bir bacağını onunkilerin üzerine doladı, kendi ısısıyla onun üşümesini gidermeye çalışıyordu.

Jamie sanki yabanî çiçeklerin içinde henüz banyo yapmışçasına güzel kokuyordu. Cildi bir gülün taçyaprakları kadar pürüzsüzdü.

Jamie'nin yeniden ısınması yalnızca birkaç dakika sürdü. Memnuniyetinin yegâne belirtisi olarak uzun ve derin bir nefes aldı. Alec'in harikulade sıcaklığı başını döndürüyordu.

Alec gerçekten de düşündüğü kadar kötü biri değildi. İskoç'tu, evet, aynı zamanda da bir devdi, ama Jamie onun kendi devi olduğunu varsayıyordu ve başına herhangi bir şey gelmesine müsaade etmeyeceğini de gayet iyi biliyordu. O, her zaman Jamie'yi koruyacaktı.

Jamie, Alec'in göğsüne yaslanmış bir halde gülümsedi. Yine de kendisini öpmesine ancak yarın izin verebilirdi. Bunun üzerine iç çekmek zorunda kaldı, zira bu düşünce bir hanımefendiye yakışmıyordu ve Alec'in kısacık bir gündür kocası olduğunu katiyen aklından çıkarmamalıydı. Evet, bu ona göre utanç verici bir düşünceydi.

Buna karşın, Jamie, Alec Kincaid'e olan tavrını yeniden gözden geçirmenin çok daha isabetli olacağına karar verdi. Eğer gerçekten aklı yatarsa, kusurlarını hafifletecek az da olsa birkaç nitelik bulabileceğinden emindi.

Alec onunla konuştuğunda Jamie uykuya dalmak üzereydi.

"Jamie?"

Jamie onun kulağına "Evet, Alec?" diye fısıldadı.

"Benim ekoseli kumaşımı giyiyorsun."

Yedinci Bölüm

Bu adam tam bir domuzdu.

Alec Kincaid'in kusurunun hafifletici hiçbir niteliği yoktu. Mizah anlayışı Jamie'ninkinin tamamen ötesindeydi. Çirkin ekoseli kumaşını giymeyle alakalı şu acayip lafı ettikten sonra bir de kahkahayla gülme küstahlığını göstermişti. Göğsü ne denli çok eğlendiğinin belirtisi olarak öyle bir gümbürdüyordu ki Jamie kendisini bir an için depremin merkezindeymiş gibi hissetti.

Alec ona şaka yaptığını Jamie'nin tahmin edeceğini biliyordu. Jamie, Alec'in gerçekten ne tasarladığını bilseydi gözlerini dikip ona bakmazdı. Buna rağmen, masumiyeti ve onun sözüne inanmış olması nedeniyle korkusunu zihninden çıkarmıştı. Alec, Jamie'yi arzuluyordu, evet, ama onun korkmasını istemiyordu. İstekli olmasını tercih ediyordu ve şehvetli olmasını.

Jamie ellerini Alec'in göğsüne koydu, çenesini de onların üstüne dayayıp onun gözlerinin içine baktı. "Mizah anlayışın çok uzun süre yağmurda kalmış bir eyer misali yamuk."

Yanıt vermesini bekledi. Alec onun iğneleyici sözüne herhangi bir yanıt vermedi. O sadece Jamie'nin dudaklarına bakmayı sürdürdü. Jamie çok geçmeden durumun farkına vardı. İçgüdüsel olarak dudaklarını yaladı. Buna karşı Alec'in yüz ifadesi sertleşti. Jamie ise bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Jamie ona "Aklının şu an neye çalıştığını tahmin ettiğimden beni o kadar kolay kandırmana izin vermeyeceğim," dedi.

Alec "O gün hiç gelmeyecek," öngörüsünde bulundu.

"Niçin bana öyle bakıyorsun?"

"Nasıl bakıyorum?"

Jamie "Benimle yeniden öpüşmek istiyormuşsun gibi," dedi. "Öpüşme konusunda iyiyim, herhalde?"

Alec onu "Hayır," diyerek cevapladı.

Alec'in sesindeki sevecenlik bu lafın altındaki aşağılamayı hafifletti.

"Peki, neden iyi olmadığımı düşünüyorsun?"

Yürek parçalayıcı duygusallıktaki hafif bir sırıtış Alec'in yüz ifadesini değiştirdi. Jamie'nin içini ısıtıverdi. Jamie bu sırıtışın, kasıtlı yapılsın veya yapılmasın, kesinlikle Alec'in yapmayı aklına koyduğundan bile daha büyüleyici olduğuna karar verdi. Neyse ki bu adam bizzat kendi özel büyüsünün farkında olamayacak kadar kalın kafalıydı.

Jamie onun yanıtını beklerken geniş göğsünde parmak uçlarıyla tempo tuttu. Alec sessiz kalmayı sürdürünce kendisiyle öpüşmekten cidden hiç zevk almadığı sonucunu çıkardı. Bunu fark ettiğinde kalbi kırıldı. "Bunda hiç iyi değilim, değil mi?"

Alec "Neyde iyi değilsin?" sorusunu sorduğunda sesi aldatıcı bir biçimde ılımlıydı.

Jamie pat diye "Öpüşmede," karşılığını yapıştırdı. "Ne söylediğime dikkat eder misin, lütfen?"

Alec "Hayır, bebeğim, bunda hiç iyi değilsin," diye yanıtladı. "Henüz."

Jamie "Bana bebeğim deme," diye fısıldadı. "Bu hiç de uygun değil," ilavesini yaptı. "Üstelik babamın söylediği şekilde de söylemiyorsun."

Alec güldü. "Lanet olsun, ben de öyle olmasını umuyordum."

Jamie öfkelendi ama yine de gülümsedi. Alec'in sesi çok çekiciydi. Telâffuzu Jamie'nin nefes alış-verişini hızlandırıyordu.

Alec Jamie'nin bacaklarının arkalarını ovmaya başladığı zaman Jamie "Soruma yanıt vermedin," deyiverdi. Alec'in hareket halindeki ellerinin başparmakları Jamie'nin iç gömleğinin altına kadar ulaşmıştı. Jamie bunu fark etmiyormuş gibi davranıyordu. Hissettiği şey harikuladeydi.

"Sana yanıt verdim."

"Hatırlamıyorum."

"Hayır dedim."

"Hayır mı? Şaka değil miydi?"

"Hayır."

"Alec, eğer öpüşmede hiç iyi değilsem, bu senin kabahatin, benim değil. Belki sen de hiç iyi değilsindir. Peki ya bu olasılık hakkında ne düşünüyorsun?"

Alec sarfedilen cümlenin bir hakaret içermesi üzerine gülümseyerek "Aklını kaybettiğini düşünüyorum." dedi.

Jamie "Bu konuda beni küçümsemeni reddediyorum," karşılığını verdi. "Sen şimdiye dek öptüğüm tek erkeksin ve bu yüzden bunun sorumluluğu sana ait."

"O adamın seni şimdiye dek öpmediğine yemin edebilir misin? Onun çeşitli vesilelerle seni görmeye geldiğini biliyorum."

"Andrew'dan haberin var mı?"

Alec omuz silkti. Jamie'nin pürüzsüz kalçasını okşamaya başladı. Bu kadının nasıl güzel bir tadının olacağı hakkında düşünmemeye, ümitsizce de olsa, çalışıyordu. Ağırdan almak zorunda kalacaktı. Onunla yatmadan önce Highlands bölgesine ulaşıncaya dek beklemenin daha onurlu bir davranış olacağını düşünüyordu. En iyi koşullarda ata binmesi bile Jamie için çok zor olacaktı. Şayet onunla şimdi sevişirse, Jamie o meşakkatli şartlara ayak uyduramayacak kadar hassaslaşacaktı.

Evet, beklemek daha onurluca bir davranış olacaktı. Alec'in beklemeyecek olmasına rağmen... Ödün verip gidiş hızlarını yarına dek yavaşlatabilirdi, hepsi bu. Arzusu bir volkan gibi patlamak üzereydi. Jamie bir kere daha kalçasını kıpırdatırsa, işte o zaman Alec ağırdan almayacaktı.

Jamie tekrar "Alec? Andrew'la ilgili ne biliyorsun?" sorusunu sordu.

"Ne bilmem gerekiyor?"

"Hiçbir şey."

"Cevap ver bana."

Alec'in sesi, bakışları gibi sertleşmişti. Jamie "Andrew beni hiç öpmedi," dedi. "Biz çok küçükken sözlenmiştik. Kendimi bildim bileli onu tanırım. Andrew'dan elbette hoşlanıyorum. Ondan hoşlanmak benim görevim."

Alec "Hoşlandın," diye Jamie'yi düzeltti. "Sen bu adamdan hoşlandın."

Jamie onun kaş çatmasını yatıştırmayı umarak "Tabii ki evet," onayını verdi. "O iyi bir aile dostumuz, bu yüzden onunla sözlendiğimden beri normal olarak ondan hoşlanmam gerekiyordu, değil mi, Alec?"

Alec onu yanıtsız bıraktı. Buna karşın, sert bakışı yüzünden silindi ve Jamie'yi tutuşu onu rahatlattı. Jamie'den aşırı derecede memnundu. Jamie kalbini o İngiliz'e vermemişti. Onu sevmiyordu. Alec sırıttı. Bu durumun kendisi için neden önemli olduğunu bilmiyordu, ama bu konu her nedense onu ciddi anlamda... öfkelendiriyordu.

Jamie "Andrew her zaman çok terbiyeli bir adamdı," diye devam etti. "Saygılarını sunmaya geldiğinde, bize eşlik eden şaperon olmaksızın baş başa bırakılmazdık. Onun beni hiç öpmemesinin bundan kaynaklandığını düşünüyorum."

Jamie açıklamasında çok samimiydi. Bu yüzden Alec'ten de samimi bir karşılık bekledi.

Alec güldü.

"Seni bu denli eğlendiren nedir? Andrew'un beni hiç öpmediği gerçeği mi yoksa hiç yalnız kalamadığımız mı?"

Alec "O şayet bir İskoç olsaydı, seni temin ederim bir yolunu bulurdu," yanıtını verdi. "Şimdiye kadar muhtemelen bir ya da iki çocuğun olurdu."

"Andrew ince düşünceli bir adamdır."

Alec "İnce düşünceli falan değil," diyerek karşı çıktı. "Salak."

Jamie "O bir İngiliz soylusudur," karşılığını verdi. "Bir kadının hassas duygularından anlar, Alec. Çünkü bana sık sık iltifatlar eder. O –"

"Ederdi."

Jamie "Niçin adamdan sanki ölmüş gibi bahsetmekte ısrar ediyorsun?" diye sordu.

"Artık, hayatının bir parçası olmadığı için böyle konuşuyorum. Bana onun adından bir kez daha söz etmeyeceksin."

Alec ona çok öfkelendiğini belli etmemek zorundaydı. Ağaçtan uzaklaşıp yere uzandı. Jamie yanına doğru yuvarlanmaya başladı, fakat Alec Jamie'nin kalçalarını kavrayarak onu sabit tuttu.

Jamie'yi tutuş şekli edepsizceydi, fakat Jamie'nin keyfi ondan bırakmasını istemeyecek kadar yerindeydi.

Güneş artık tamamen batmıştı, hatta ay, kocasının yüzünü yeterince görebileceği kadar parlaktı. Alec rahatlamış görünüyordu, huzurluydu ve neredeyse uyumak üzereydi. Bu yüzden, ellerini iç gömleğine soktuğunda, Jamie buna itiraz etmedi. Çünkü Alec'in büyük olasılıkla ne yaptığının bile farkında olmadığını düşünüyordu.

Ulu Tanrım, bu günaha davetti. Jamie ellerini onun omuzlarında gezdirdi ve yüzünü onun sıcak göğsünde dinlendirdi. Alec'in altın renkli saçları burnunu gıdıklıyordu. "Alec?" diye fısıldadı. "Nasıl bir his olduğunu gerçekten bilmek istiyorum."

Alec, nazik dokunuşlarına bir son verdi. Jamie altında yatan adamın gergin olduğunu hissediyordu.

"Tam olarak neyi hissetmek istiyorsun, Jamie?"

"Bir erkek bir kadını onunla yatmak amacıyla öptüğü anda hissedileni. Senin bana verdiğin öpücükten farklı olsa gerek."

Sesi sanki Alec'i bilgilendiriyormuş gibi çıkmıştı. Alec başını iki yana sallamak zorunda kaldı. Bu konuşma çok komikti ve ciddi anlamıyla tahrik ediciydi.

Alec en sonunda "Evet, öyle," diyerek onu onayladı.

"Daniel öpüşürken dilini kullanıyor."

"Ne?"

"Bana sesini yükseltmene lüzum yok, Alec."

"Sen nereden biliyorsun Daniel'ın nasıl –"

"Bana Mary anlattı. İğrenç bir şey olduğunu söyledi."

Alec "Öyle olduğunu düşünmeyeceksin," öngörüsünde bulunurken homurdanıyordu.

Jamie yine nefessiz kalarak "Düşünmeyecek miyim?" sorusunu sordu. "Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü ilk karşılaştığımız andan beri sana dokunmamı istedin."

"İstemedim."

"Çünkü içindeki tutkuyu hissedebiliyorum. Çünkü sana her baktığımda vücudun tepki veriyor. Çünkü –"

"Beni utandırıyorsun."

"Hayır, seni kızıştırıyorum."

"Kızıştırmıyorsun."

"Kızıştırıyorum."

Jamie "Benimle bu şekilde konuşamazsın," dedi.

Alec "Seninle istediğim şekilde konuşurum," cevabını verdi. "Seni istiyorum, Jamie."

Sesi tartışmaya boş yer bırakmadı. Jamie zar zor nefes almaya çabalarken, Alec onun yüzünü kavradı ve dudaklarına yapıştı.

Jamie kasıtlı olarak dudaklarını kilitli bir kapı misali sımsıkı kapalı tuttu.

Alec'in eli Jamie'nin çenesine kaydı, ardından Jamie Alec'in dudaklarını açmaya çalıştığını hissetti. Jamie onun sessiz talebine karşılık verir vermez, Alec dilini Jamie'nin ağzından içeriye derinlemesine, hızla, bütünüyle itti. Jamie öylesine afalladı ki kendisini geriye çekmeyi denedi. Alec onun hareket etmesine izin vermedi. Ağzını Jamie'nin karşı koyuş sızlanmasını mühürleyecek biçimde onunkinin üzerinde yana eğdi. Nazik değildi. Ağzı sıcaktı, açtı; dili onun tadını aldığı için hünerli ve vahşiydi. Alec, Jamie'yi kendi tadını öğrenmeye mecbur etti.

Jamie'nin son tutarlı düşüncesi, Alec Kincaid'in nasıl öpüşüldüğünü kesinlikle bildiğiydi.

Jamie hızlı bir öğrenciydi. Dili onunki kadar vahşileşti, zapt edilemez bir hale geldi. Alec onun uyluğunu kavradığında mücadele etmeye çalıştı. Alec gerildi, ardından Jamie'yi kaslı bacaklarının arasına kıstırdı. Jamie onun sertleşmiş erkekliğini hissetti, ondan uzaklaşmaya çabaladı, ancak Alec ondaki ateşi de körükleyerek onu yeniden boyun eğmeye ikna etti. Jamie'nin bedeni onunkinden bile daha fazla kasılıncaya dek Alec onu uzun uzun öptü.

Tanrı biliyordu ya, Jamie tatlıydı. Onu bu şekilde tutuyor olmak Alec'i şehvetle sarsıyordu. Jamie'nin çıkardığı istek uyandırıcı küçük iniltiler Alec'i çıldırtıyordu ve gittikçe vahşileştiriyordu.

Alec onun ellerini kendi omuzlarından çekti ve yavaşça gömleğinin şeritlerini kollarından aşağıya doğru indirirdi. Jamie o ana dek gerçek anlamda bir direniş göstermedi, sonra-

sında yuvarlanarak ondan uzaklaşmayı düşündü ve dudaklarını Alec'in dudaklarından ayırdı; fakat bedeni beyninin buyruğuna yanıt verdiğinde, iç gömleği çoktan beline kadar inmişti.

Memeleri Alec'in göğsüne değiyordu. Göğüs uçları ise Alec'in kıvırcık saçlarının ve sıcacık teninin kendi duyarlı tenine cinsel istek uyandırıcı bir şekilde temas edişiyle sertleşmişti.

Jamie "Artık durmanı istiyorum," diye inledi.

Alec, Jamie'nin cılız protestosuna aldırış etmedi. Dudakları Jamie'nin boynunun yan tarafına doğru hareket etti. Dili onun kulağını yalayarak geçti. Jamie, Alec'e daha rahat hareket etme imkanı sağlayarak başını yana eğdi. Alec onun yumuşak kulak memesini dişleri arasına aldığında Jamie'nin bir an için nefesi kesildi. Alec'in düzensiz soluması arzulayıcı, sıcacık, aşırı derecede heyecan vericiydi. Alec, Jamie'nin kulağına gizemli ve baştan çıkarıcı sözler fısıldadı. Jamie şimdiye dek hiçbir şekilde hissetmediği bu duygu karşısında ürperdi.

Alec onun gömleğini kalçalarından aşağı çektiğinde Jamie kulak tırmalayan bir inlemeyle "Alec?" diye mırıldandı. "Bu elbisenin altında başka hiçbir şey giymedim."

"Biliyorum."

"Durman gerekmiyor mu?"

Alec kadife misali yumuşak sesiyle fısıldayarak "Henüz değil, Jamie," dedi.

Onu arkasına döndürdü. Boynunu, omuzlarını, dudaklarını tekrar tekrar öptü. Yalnızca Jamie gereksinimle titriyorken ondan biraz öteye çekildi. Jamie tümüyle çıplak kaldığının farkına vardı. Alec'i izlemek için döndü. Alec'in güçlü bedenini gölgeler karartmaktaydı. Jamie kıyafetinin hışırtısını işitebiliyordu, üzerinde arta kalanları da çıkararak soyunduğunu biliyordu ve bu kısa süreli ayrılık anında Jamie çaresiz bir halde korkuyordu.

Tanrı ona yardım etsin, Jamie kaçmak istiyordu. Alec, bir taraftan diğer tarafa yuvarlanamadan önce Jamie'yi sıkı sıkı yakaladı. Kendi vücuduyla onunkini tamamen örtmeden önce hızlı bir hareketle onun kollarını başının yukarısına doğru gerdi ve elleriyle onunkileri kavradı.

Alec'in sımsıcak teniyle temas ettiğinde Jamie'nin nefesi bir kez daha kesildi. Alec, Jamie'nin dudaklarına ulaşmadan evvel hafifçe inledi. Bu öpüşme ciddi anlamda şehvetliydi. Alec böylece Jamie'nin kendini serbest bırakmasını hedefliyordu. Jamie bedenini onun bedenine doğru gerince Alec onun ihtiraslı doğasının utangaçlığına üstün geldiğini anladı. Dilini onun ağzına sokmasıyla Jamie'nin ellerinin özgür kalmasına olanak tanıdı. Ardından Jamie, narin parmaklarını Alec'in kürek kemiğinin ortasında gezdirmesiyle Alec iyiden iyiye uyarılmış bir şekilde homurdandı.

Alec, Jamie'nin göğüslerini kavrayıp ovuşturmaya başladı. Sertleşmiş göğüs uçlarını dairesel hareketler yaparak okşuyordu. Yüksek sesli iç çekişleri Jamie'ye bu denli yakından dokunmasından ne kadar çok hoşlandığını anlatıyordu. Jamie kendi kendine Alec'in her dokunuşunda hissettiği karmaşadan hoşlandığını itiraf edecek kadar dürüsttü.

Alec ağzını Jamie'nin göğsü üzerindeki elinin yerine yerleştirip göğüs ucunu dişlerinin arasına alıp emmeye başladığı zaman Jamie çıldıracağını düşündü. O kadar karşı konulmaz bir hisli ki gözlerini sımsıkı kapayıp bu harikulade duyguların bedenini sarmasına izin verdi. Ona yapışık haldeki bedeni arzuyla ona doğru gerilmekte ve onunkilerle sarmaş dolaş olmuş bacakları sabırsızlıkla hareket etmekteydi.

Alec şehvetini dizginlemeyi denemeye çalışarak derin bir nefes aldı ve Jamie'nin yüzüne bakabilmek için dirsekleri üzerinde doğruldu.

Jamie ondaki bu değişikliği hemen hissetti. Gözlerini açıp onunkilerin içine baktı. Elini uzatıp Alec'in çenesini okşadı. Alec'in sakalları Jamie'nin parmaklarını gıdıklasa da gülümsemedi. Alec şimdiye dek rastladığı en korkutucu, korkutucu olduğu kadar da en çekici erkekti. Ay ışığı bile onun yüz hatlarını yumuşatmamıştı. Sert . . . ve kararlı görünüyordu.

Jamie "Durmaya mı karar verdin, yoksa?" diye fısıldadı.

Alec "Durmamı istiyor musun?" sorusunu sordu.

Jamie ona nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Evet, dedi kendi kendine, elbette durmasını istiyordu. Bir gelinin doğru

düzgün bir gerdek gecesi olması gerekiyordu, değil mi? "Henüz değil."

Alec ona gülümseyinceye kadar ne söylemiş olduğunun farkına varmamıştı. "Kafamı karıştırıyorsun, Alec. Sen bana bu şekilde dokunuyorken kendi düşüncelerime yabancılaşıyorum. Belki durmamız gerekiyordur . . ."

"Henüz değil." Alnından ter damlıyordu. Çenesi kenetlenmişti, güçlükle nefes alıyordu.

Alec'in durmaya niyeti yoktu. Jamie bu durumu anladığında gözleri fal taşı gibi açıldı. Alec onun aklından geçenleri . . . ve korkusunu okumuş olmalıydı, çünkü birden bire bir baldırıyla onun bacaklarını iki yana ayırdı. Kaba ve ısrarcı bir hareketti.

Jamie'yi göz hapsinde tutarken, sağ eli onun bacaklarının arasından aşağıya, karnının altına doğru kaydı. Parmakları onun kadınlığına ulaştı. Jamie elini altına uzattı ve Alec'in elini çekerek uzaklaştırmaya çalıştı. "Hayır, Alec. Yapmamalısın."

Alec niyetinden vazgeçicek gibi gözükmüyordu. Parmakları o hassas kıvrımları okşadı. Oradaki ıslaklığı hissettiğinde, neredeyse kontrolünü kaybedecekti. "Bence çok ateşlisin, Jamie," diye fısıldadı. "Tanrı şahit, o kadar tatlı, o kadar da yumuşaksın ki . . ."

Parmağını yavaşça oradan içeriye soktu, ardından iç kısmı yukarı doğru gerdirerek yokladı. "Çok da sıkısın."

Jamie'nin aklı onun durmasından yanaydı, fakat bedeni herhangi bir şart öne sürmüyordu. Alec parmağını çekmeye başladığında Jamie kalçalarını onun içinde kalmaya devam etmesi amacıyla daha da yukarıya kaldırdı.

Jamie kendisini ele veren bir ses tonuyla ona "Duracak mısın?" sorusunu yöneltti.

Alec onun sesinden yansıyan karmakarışıklığı algılayınca gülümseyerek "Henüz değil," diye tekrarladı. Alec Jamie'nin elini kavradı, ardından erkekliğine bastırdı. Jamie'nin tepkisi ani oldu. Bütün vücudu titredi. Alec "Tut beni," talimatını verdi. "Aynen böyle." Jamie'nin parmaklarını sertleşmiş erkekliğini kavramasını sağladı, ardından Jamie'yi korkusundan kurtarmak amacıyla parmağını yine Jamie'nin derinliğine soktu.

Alec, bu tatlı işkenceye daha fazla tahammül edemez hale gelince, Jamie'nin elini öte tarafa itti. Dudaklarını, Jamie'nin dudaklarına bastırıp diliyle onun gırtlağının gerisindeki boşluğa dek uzandı. Jamie çok geçmeden Alec kadar yabanileşti, kontrolünü kaybetti. Fakat Alec tam olarak nereye dokunacağını, ne denli basınç uygulayacağını, onu kollarında nasıl kendinden geçireceğini iyi bilemiyordu.

Alec araştırmasında daha da hoyratlaştı. "Durmayacağız, değil mi, Alec?"

"Hayır, aşkım, durmayacağız."

Parmaklarını geri çekti, sonra emek gerektiren bir biçimde yeniden onun sıkı kadınlığına soktu.

Jamie acıyla çığlık attı. "Yapma şunu, Alec. Canım acıyor."

Alec "Şşşş," diye fısıldadı. "Bu işi senin için kolaylaştıracağım, aşkım."

Jamie onun ne söylediğini anlamadı. Dudakları yine birleşti, bu seferki de uzun ve ateşli bir öpüşmeydi ve Alec elini Jamie'nin mahrem yerinden uzağa hareket ettirdiğinde Jamie, Alec'in hakikaten duracağını sandı.

Alec aşağıya doğru yavaş bir yol izleyerek sırasıyla onun boynunu, göğsünü, karnını öptü. Daha da alta, onun bekâretini örten siyah buklelerden oluşan yumuşak üçgeninin içine indiğinde Jamie bir çığlık daha atıp Alec'i kendisinden uzaklaştırmaya çalıştı.

Buna karşın, Alec vazgeçmiyordu. Jamie'nin tadı sarhoş ediciydi. Alec'in dili etinin duyarlı yumrusuna dokundu, sonra yumuşak ve kaygan deliğe uzandı.

Jamie, Alec'in onu içinde olmaya mecbur ettiği ihtişamda kayboluyordu. Alec'ten daha fazlasını talep ederek ona bağımlı hale geliyordu. Jamie'nin baldırlarındaki tüm kaslar Alec tarafından önceden gerginleştirilmişti. Jamie şehvet dolu kendinden geçişinin ilk akınını gayet hoş karşılıyordu.

Alec ilk boşalma sarsıntılarını hisseder hissetmez harekete geçti. Jamie'nin baldırlarını iki yana açıp içine girdi. Onun bekâretine eriştiğinde durakladı, ardından gücünü daha derine ulaşmak için kullandı.

Jamie acı dolu bir çığlık kopardı. Alec hemen hareketlerini yumuşattı. Artık bütünüyle Jamie'nin içine gömülmüş, ona tamamen sahip olmuştu. Kontrolünü elden bırakmamaya çalışıyor, aynı anda patlamak için Jamie'ye zaman kazandırmaya çalışıyordu. Onun kulağını tırmalayan nahoş bir sesle "Sakın kıpırdama," dedi. "Aman Tanrım, Jamie. Çok sıkısın."

Jamie isteseydi de kıpırdayamazdı. Alec'in ağırlığı onu yere mıhlamıştı. Alec onun yüzünü avuçlayıp kızarmış yanaklarından fışkıran tuzlu terleri yaladı. Jamie'nin gözleri tutkudan lacivert tonuna bürünmüştü, gül renkli dudakları Alec'in heveslı öpüşlerinden ötürü şişmişti.

"Hâlâ acıyor mu, Jamie?"

Alec'in sesi sanki demin yokuş yukarıya uzun bir mesafeyi koşmuşçasına soluk soluğa çıkıyordu. Ancak hem sesinin tonunda hem de etkileyici yüz hatlarına kaygı dolu bir ifade yerleşmişti. Jamie başını salladı, ardından fısıldayarak, "Geçecek, bu acı, değil mi, Alec? Bunun sıkı mı olması gerekiyor?"

Alec "Oh, evet," diyerek homurdandı.

Alec yeniden hareket etmeye başladığında Jamie onun sona yaklaşmakta olduğunu düşündü. İçinin en derinlerinde kalmayı sürdürmesi amacıyla bacaklarını Alec'in kalçasına sardı. "Durma, Alec. Henüz değil."

Alec "Henüz değil, tamam." dedi.

Her ikisinin de yeniden konuşmaya mecali kalmamıştı. Alec kendini ondan geriye çekti, ardından bir kez daha hızlı bir şekilde Jamie'nin derinliğine girdi. Jamie onunla yarı yolda buluşmak amacıyla kalçalarını kaldırdı. Sıkılığına, Alec'in erkekliğinin tamamını sığdırmak istiyordu. Tutku onların arasında körüklenen yangın gibiydi. Alec yüzünü Jamie'nin boynuna gömdü ve defalarca Jamie'nin içine girip çıktı.

Alec kibar olmak istiyordu.

Jamie olmasına müsaade etmiyordu.

Tırnaklarını Alec'in sırtına geçirdiğinin farkında değildi. Alec buna aldırmıyordu. Jamie doruğa ulaşma vakti yaklaştığında, içinde yükselen inanılmaz basınçtan kesinlikle öleceğini sandı, kocasına sımsıkı sarılıp onun ismini haykırdı.

Alec "Benimle gel, aşkım," diye fısıldadı. "Benimle gel. Şimdi."

Jamie, Alec'in onu nereye götürdüğünü bilmiyordu, tek bildiği onun kollarında güvende olduğuydu. Kendi kendisini o keyifli teslimiyete bıraktı ve o teslimiyetin de tam anlamıyla gerçekleştiği kararına vardı.

Alec gittikleri yeri en başından beri biliyordu, buna rağmen asla daha önce kontrolünü bu denli yitirmemiş ya da böylesine karşı konulamaz bir ihtiras hissetmemişti. Jamie'ye yıldızları göstermek istiyordu. O deneyimli olandı, Jamie ise masum olan... Alec dokunacağı ve okşayacağı yeri, iteceği zamanı, geri çekileceği zamanı biliyordu. Sonunda kendi boşalma anı geldiğinde, zarif küçük gelininin onu yıldızların da ötesine götürdüğünü anladı.

Jamie onu cennete götürmüştü.

Jamie ölü gibi uyudu. Gerinerek uyandığında sabah güneşi bütün haşmetiyle çayırlığın üzerinde parlıyordu. Kımıldar kımıldamaz hafifçe inledi. Korkunç derecede hassastı. Gözleri birden açıldı. Dün gece neler olduğunu hatırlaması, yanaklarını utançla alev alev yaktı.

Tanrı ona yardım etsin, Alec'in yüzüne bir daha asla bakamayacaktı. Tam anlamıyla hafif meşrep bir kadın gibi davranmıştı. Ona durmasını söylediğini kendi kendine anımsattı, ama bu adam kafasına koyduğunu yapmakta ustaydı. Jamie, bir hayli hararetli bir biçimde ona durmaması için ısrar ettiğini de kendi kendine itiraf etti, günün geri kalanını onun ekoseli kumaşının altında kalarak geçirecekti.

Buna rağmen Alec yaptıkları şeyden çok hoşlanmış gibi gözüküyordu. O zaman Jamie battaniyeyi yüzünden uzağa itti. Derhal Alec'i gördü. Açık alanın öteki tarafında, atların arasında dikiliyordu. Jamie atların bugünkü sürüş için eyerlenmiş olduklarını fark etti.

Yangın, kara sevdaya tutulmuş bir dişi gibi davranıyordu. Ondan başka bir sevgi pışpışlaması almak için burnuyla Alec'in elini dürttü.

Jamie de ansızın bir sevgi pışpışlaması istedi. Dün gece Alec'i memnun etmiş olabildiğini zannediyordu. Maalesef,

Alec öyle olduğunu söylemeye fırsat bulamadan, Jamie uykuya dalmıştı.

Utancı yüzünden bağıra çağıra konuşmak zorunda kalacaktı. Alec onunla ilgilenmediği için ayağa kalktı, ekoseli kumaşı açtı ve iç gömleğini çabucak sırtına geçirdi. Kıyafetinin açık seçik oluşunun farkındaydı, ama bundan böyle Alec'in önünde herhangi bir utangaçlık belirtisi göstermemeye kararlıydı. Alec'in bunu acizlik olarak algıladığını tahmin ediyordu.

Alec ona göz ucuyla bile bakmadı. Jamie elbiselerini toparladı ve fena halde ağrıyan baldırlarının izin verdiği ölçüde ağırbaşlı bir edayla gölete doğru yürüdü. Yıkandı ve soluk mavi renkli kıyafetini giydikten sonra saçını ördü. Konaklama yerine geri döndüğünde, morali bir hayli düzelmişti. Her şeye rağmen yeni bir gündü ve kesinlikle yeni bir başlangıçtı.

Bununla birlikte, onun karısı olarak görevini yerine getirmişti. Kendisiyle birlikte olmasına müsaade etmişti.

Jamie onun demirden yapıldığını mı düşünüyordu? Alec karısı ondan uzaklaşır uzaklaşmaz kendi kendine bu soruyu sordu.

Şimdiye dek başka hiçbir kadın onu bu şekilde baştan çıkarmamıştı. Daha önce asla böyle ateşli bir arzuyu tatmamıştı. Geçmişteki tutumu, kadınlarla yatıp o kadınları unutmak olmuştu. Fakat Jamie farklıydı. Tanrı Alec'e yardım etsin, Jamie onun için önemli olmaya başlıyordu. Unutulacak nitelikte biri de değildi. Aşırı derecede arzu uyandırıcı bir ses Alec'i çağırdığı anda Jamie karşısında dikilmiş onun yüzüne bakıyordu. Saçı vahşi, kıvırcık bir karmakarışıklık içerisindeydi. Alec rüzgârda kuruması için Jamie'nin saçlarını yukarı doğru tuttuğundaki ipeksiliği hatırladı. Alec'in şefkatli okşamaları sayesinde Jamie derin bir uykuya dalmıştı. Alec onunla seviştikten sonra bile Jamie'nin tenini okşamaktan bir türlü kendini alamamıştı. O okşadıkça Jamie daha da derin uymuştu.

Alec hiç uyumamıştı. Jamie'nin kalçaları Alec'in sertliğine minder olmuştu. Jamie her kıpırdadığında, Alec onu yeniden ele geçirmek istiyordu. Alec'i durduran yegâne sebep, şayet Jamie'ye yapmak istediği her şeyi yaparsa Jamie'nin bir hafta boyunca yürüyemeyeceğiydi. Jamie için fazlasıyla erkendi. Ağrı-

sının geçmesi biraz zaman alacaktı. Yuvalarına hep birlikte ulaşıncaya dek ona yeniden dokunmama kararını almıştı. Ancak bu kararından dolayı daha şimdiden pişmanlık duyuyordu.

Demirden yapılmamıştı. Masum küçük karısı bunu henüz anlamıyordu. Jamie, Alec'in zihninde dolaşan herhangi bir fikirden haberdar olmuş olsaydı, yeterince örtünmemiş bir halde orada öylece durmazdı. Alec onun belki de durumu anladığını düşündü. Acaba Jamie fiilî olarak ona açıkça

sormaksızın yine Alec'i kendisiyle seviştirmeyi deneyebilir miydi? Alec tam bir dakika boyunca bu ihtimale kafa yordu, ardından Jamie'nin onu bu denli kolayca uyarabildiğini kati surette fark edemeyecek kadar saf olduğuna karar verdi.

Evine ulaşır ulaşmaz, elbette, Jamie'yi bu konuda aydınlatacaktı.

"Alec? Ekoseli kumaşını bana ödünç verdiğin için teşekkür ederim."

Alec, Jamie'ye doğru döndü ve onu çizmelerine bakarken buldu.

"O senin, Jamie."

"Bir düğün hediyesi mi?"

Jamie ona bakmayacaktı. Başı öne eğik olmasına karşın, Alec hâlâ onun yanaklarının ne denli kırmızı olduğunu görebiliyordu. Mahcubiyeti son derece aşikârdı. Çok da komikti. Kahretsin, bu kadın Alec'in kollarında bir yabankedisi gibiydi. Alec vücudunda bunu ispatlayacak izler taşıyordu. Şimdi ise telaffuz edilecek yanlış bir kelime karşısında bayılacakmış gibi görünüyordu.

Alec omuz silkerek "Öyle de diyebilirsin," dedi. Jamie'nin çantasını alıp Yangın'ın sırtına bağlamak için geri döndü.

"On bir şilinim (Şilin: Eski İngiliz gümüş parası.) var, Alec."

Jamie onun kendisine doğru dönmesini bekledi. Alec, Jamie'nin sözlerine karşılık vermedi. Jamie vazgeçmedi. "Highlands bölgesinde bir Pederiniz var mı?"

Bu soru Alec'in dikkatini çekti. Alec ona bakmak için yarı döndü. Jamie hemen bakışını indirdi. Cesaretini azar azar art-

tırarak geri kazanıyordu, çünkü artık Alec'in çizmeleri yerine göğsüne bakıyordu. Alec "Bir Pederimiz var," diye yanıtladı. "Neden soruyorsun?"

Jamie "Şilinlerimden birini sana bir kilise affı satın almak için kullanmak istiyorum," diye açıkladı. Ekoseli kumaşı koltuğunun altına sıkıştırıp ellerini birbirine kenetledi.

"Bir ne?"

Jamie "Bir kilise affı," açıklamasını yaptı. "Bu da benim sana düğün hediyem."

Alec gülmemeye çalışarak "Anlıyorum," yanıtını verdi. Ruhunun yardıma gereksini mi vardı, Alec bunu Jamie'ye sormak istese de ses tonundaki ciddiyet Alec'e bir defa daha Jamie'nin hassas duygulara sahip olduğunu düşündürttü.

Alec kendi kendine bu gülünç içsel ıstırabın üstesinden gelmek zorunda kalacağını söyledi. Jamie'nin duyguları onun için hiçbir önem arz etmemeliydi.

Jamie, Alec'in nazik bir cevap vermesini umarak "Bu seni hoşnut eder mi?" sorusunu yöneltti.

Alec cevaben omuz silkti.

"Bu hediyenin senin için biçilmiş kaftan olacağını düşündüm, çünkü dün kazara bir adam öldürdün. Kilise affı, arınma zamanını yarıya indirecektir. Peder Charles'ın dediğine göre böyle olması gerekiyor."

"Kazara değildi, Jamie. Sen de bir adam öldürdün."

"Öldürmedim."

"Evet, öldürdün."

Jamie "Bu mevzudan bu kadar keyifle bahsetmen gerekmiyor," diye mırıldandı. "Hem ben o adamı öldürmeseydim, o beni öldürecekti, bu yüzden kendim için bir kilise affı satın almak zorunda değilim."

"Yani sadece benim ruhum mu seni ilgilendiriyor?"

Jamie başını salladı. Alec aşağılanmış mıydı yoksa alaya mı alınmıştı, bundan emin olamıyordu. Her adam öldürüşünde karısı ona bir kilise affı satın almayı mı sürdürecekti? Bunun üzerine Peder Murdock'un biriktireceği madenî paraları gözünün önüne getirerek başını iki yana sallamak zorunda kaldı. Peder yılsonunda İngiltere kralından bile daha zengin olacaktı.

Jamie, Alec'in kesinlikle değer bilir bir tip olmadığına karar verdi. Alec hâlâ daha bir sözcükle de olsa minnettarlığını ifade etmemişti. "Peki, ya bir demirci ustanız var mı?"

Alec başıyla onaylayıp onun bir sonraki sözünü bekledi. Jamie'nin aklından neler geçtiğini o an sadece Tanrı biliyordu. Garip ama Alec Jamie'nin aklından neler geçtiğini merak ediyordu. Kendi kendine bunun sıkıntı verici başka bir şey olduğunu söyledi. Alec, bununla da ilgilenmek zorunda kalacaktı.

Jamie "O halde, baki kalan öteki şilinlerimi sana ikinci düğün hediyemi satın almak için kullanacağım," dedi.

Tepkisini görmek amacıyla ona kısa süreli bir bakış fırlattığında Alec'in tüm dikkatini çekmiş olduğunu fark etti. "Tam sana göre bir hediye düşündüm. Memnun kalacağını biliyorum."

Alec, Jamie'nin heyecanının gülümsemesi kadar cezbedici olduğunu ayrımsayarak "Bu ne olabilir ki?" diye sordu. Highlands bölgesinde yaşayanların herhangi bir şey için ödeme yaparken şilin kullanmadığını ona söylemeye gönlü yoktu. Yeterince yakın bir zamanda bunu Jamie'nin bizzat keşfedeceğini biliyordu.

"Bir kılıç."

Jamie bunun üzerine Alec'in bir hayli afallamış göründüğünü düşündü. Söylediği şeyin farkında olduğunu ona bildirmek amacıyla başını salladı, sonra bakışlarını yeniden yere çevirdi.

Alec kulaklarına inanamıyordu. "Bir ne?"

"Bir kılıç, Alec. Güzel bir hediye olur, değil mi? Her savaşçının yanında bir tane taşıması gerekiyor. O serseriler bize saldırdığında öyle bir gereçten yoksun olduğunun farkına vardım. Bu durumu aşırı derecede garipsedim. Bana bütün savaşçılar böylesine kullanışlı bir silaha gereksinim duyarlarmış gibi geliyor. O zaman, yine de senin bir İskoçyalı oluşunu hatırladım ve belki de eğitiminin bunu içermediğini . . . Alec, niye bana öyle bakıyorsun?"

Alec ona cevap veremedi.

Jamie "Hediyem seni memnun edecek mi?" sorusunu yöneltti.

Sesi endişeli çıkıyordu. Alec hızla başını bir başını salladı. Yapabildiğinin en iyisiydi.

Jamie iç rahatlamasıyla gülümsedi. Ona "Hoşuna gideceğini biliyordum," dedi.

Alec tekrar başını salladı, ardından Jamie'nin durduğu yerden farklı bir tarafa döndü.

Alec Kincaid hayatında ilk kez söyleyecek söz bulamadı.

Jamie sanki bunun farkında değilmiş gibi gözüküyordu. "Daniel bir kılıç taşıyor. Bunu hemen fark ettim. Belki, siz ikiniz çok iyi arkadaş olduğunuz için, Daniel sana zamanla bu silahı adamakıllı kullanmayı öğretebilir. Bana bunu kullanmanın meydan savaşındaki en etkili yöntem olabileceği söylenmişti."

Alec kafasını eğdi. Jamie onun yüzünü göremiyordu, çünkü Alec diğer tarafa dönmüştü, yine de omuzlarının sarsılışını fark edebiliyordu.

Minnettarlığından ötürü aşırı derecede duygulandığı belliydi.

Jamie kendisiyle gurur duyuyordu. Ona biraz evvel bir dostluk dalı uzatmış, Alec de bunu kabul etmişti. İlişkileri artık kesinlikle ilerleme kaydedecekti.

Zamanla Alec, Jamie'nin İngiliz oluşunu tam anlamıyla unutabilir ve ondan hoşlanmaya başlayabilirdi.

Jamie yürüyerek kocasından uzaklaştı, çünkü yeniden yola koyulmadan önce Mary'yle birkaç dakika geçirmeyi diliyordu. Kocasıyla nasıl iyi geçineceği meselesini çözmüş bulunduğundan, uzmanlığını kız kardeşiyle paylaşması gerektiğini düşünüyordu. Buna rağmen geçen geceden kesinlikle bahsetmeyecekti. Hayır, Mary kendi kocasından evliliğin bu kısmı hakkındaki her şeyi öğrenmek zorunda kalacaktı. Belki de, Jamie'nin aklından geçtiği üzere, Mary bunu öğrenmiş de olabilirdi.

Jamie sanki sırlar dünyasını yeni keşfetmiş gibi hissediyordu. İyilik iyiliği doğuruyordu. Pışpışlayan eli ısırmamak gerekiyordu, değil mi?

"Jamie? Gel buraya."

Alec'in buyruğu Jamie'nin pek de hoşuna gitmeyecek kadar sertti, ama Jamie tebessümünü bozmadan onun yanına döndü. Ne söyleyeceğini duymak için hiç konuşmaksızın bekleyerek gözlerini onun göğsüne dikti.

Alec onun çenesini yukarı kaldırdı. "İyi misin? Bugün at sürebilecek misin?"

Jamie, Alec'in ne sorduğunu anlamadı. "İyiyim, Alec, gerçekten."

Alec "Canın çok acımıyor mu?" diye ısrar etti.

Bu soru karşısında Jamie'nin birden yüzü kızardı. "Bundan söz etmemen gerekiyor," diye fısıldadı.

Alec dayanamadı. "Neden söz etmemem?"

Jamie'nin yüzü daha da kızardı, Alec bunun farkındaydı. Jamie "Benim canım acıyor mu da ne demek?" diye kekeledi.

"Jamie, dün gece canını yaktığımı biliyorum."

Alec'in sesi Jamie'ye pişmanmış gibi gelmedi. Tanrı biliyor ya, Alec'in ses tonu düpedüz küstahçaydı. Jamie mırıldanarak "Evet, canımı yaktın," dedi. "Ayrıca, evet, canım acıyor. Bana sormayı arzuladığın başka mahrem soruların var mı?"

Alec onu bir kez daha kendisine bakmaya zorlayarak Jamie'nin çenesini sıktı. Ardından da kendi başını indirip dudaklarını Jamie'nin dudaklarına bastırdı. Bu öylesine şefkat dolu bir öpücüktü ki Jamie az kalsın bayılacaktı. Gözleri yaşlarla doldu. Şimdi Alec ona son derece umutsuzca işitmeye ihtiyaç duyduğu bir övgüde bulunacaktı.

Jamie'yi serbest bırakmadan evvel "Eğer herhangi bir şey düşünürsem, sana söyleyeceğim," diye belirtti.

"Herhangi neyi düşünürsen?"

Bir kaya bile üzerinde konaklayan pireleri Jamie'nin bir düşünceyi aklında tutmasından daha uzun süre tutabilirdi. Alec "Herhangi diğer müstehcen soruları," dedi.

Alec eyerine sıçrarken Jamie olduğu yerde kalakalmıştı. "Gel artık, Jamie. At sürme vakti."

"Ama ya Daniel ve Mary? Onları beklememiz gerekmez mi?"

Alec "Onlar iki saati aşkın bir süre önce buradan ayrıldılar," diye yanıtladı.

Jamie kuşkulu bir ses tonuyla "Biz olmadan mı ayrıldılar?" sorusunu yöneltti.

"Ayrıldılar."

"Niye beni uyandırmadın?"

Alec gülmemek için kendini zor tutuyordu. Karısı iyiden iyiye hoşnutsuz görünüyordu. Kıvırcık saçlarının tutamları örgüsünden dışarı sarkıyordu. Saç telleri yüzünün ve narin boynunun etrafında dolaşmaktaydı.

Jamie güzel görünüyordu.

Alec birdenbire çıkıveren boğuk bir ses tonuyla "Uyuman gerekiyordu," dedi.

Jamie "Veda dahi etmediler," diye söylendi. "Bunun bir kabalık olduğunu düşünmüyor musun, Alec?" Yangın'ın yanına doğru yürüdü, atına bir övgü sözcüğü fısıldamak ve onu okşamak için durakladıktan sonra eyere çıktı. Bu çıkış hareketinin neden olduğu ağrıdan ötürü yüzünü buruşturdu. "Onlara yetişmeye mi çalışacağız?"

Alec başını iki yana salladı. "Şimdiye dek kuzey yolunu terk etmişlerdir."

Jamie hayal kırıklığını saklayamadı. "Evine varmadan önce daha ne kadar süre yolculuk etmemiz gerekiyor?"

"Üç gün daha."

"Üç gün mü?"

Jamie gene hoşnutsuz görünüyordu. "Eğer hızımızı ayarlarsak üç gün."

"Kız kardeşimden aksi istikamette mi?"

Alec ona yanıt veremeden önce Jamie fısıldadı, "Kız kardeşimi bir daha asla görmeyeceğim, değil mi?"

"Böyle üzgün bakma, Jamie. Mary'nin evi bizimkinden yalnızca bir saatlik at biniş mesafesinde. Onu istediğin sıklıkta görebilirsin."

Alec'in açıklaması Jamie'ye mantıklı gelmedi. "Bana üç gün boyunca aksi istikamette gideceğimizi söylüyorsun, buna rağmen, neticede evine ulaştığımızda, Mary yalnızca bir saatlik at biniş mesafesini tamamlayacak, öyle mi? Anlamıyorum, Alec. Yaşadığın yeri anımsıyorsun, değil mi?"

"Daniel ile dostane ilişkiler içerisinde olan oymaklar var, bu yüzden Daniel onların topraklarından geçmek zorunda, tıpkı benimle dostane ilişkiler içerisinde olan oymakların da mevcut bulunduğu gibi, Jamie. Kincaid oymağının beyi olmam nedeniyle selam vermek için ben de durmalıyım."

"Neden dördümüz beraber gidemedik –"

"Onların dışında, beni ölü görme ortak amacını güden oymaklar da mevcut."

Jamie bunu kesinlikle anlayabiliyordu. Eğer Alec bu oymaklara Jamie'ye davrandığı kadar tahammülsüz davransaydı, kesinlikle pek çok düşman edinirdi. Jamie "Daniel da senin düşmanlarından bazıları ile dost mu?" diye sordu.

Alec başıyla onayladı. "O zaman neden Daniel'ı arkadaşın olarak adlandırıyorsun? Şayet o sana sadıksa, senin düşmanlarının onun da düşmanları olması gerekmiyor mu?"

Alec vazgeçti. Jamie'nin hâlâ anlamadığını biliyordu. "Çok düşmanımız var mı, Alec?"

"Bizim mi?"

Jamie "Artık senin karın olduğumu sana hatırlatırım," yanıtını verdi. "Bu sebeple, senin düşmanların bundan böyle benim de düşmanlarım, değil mi?"

Alec "Evet, düşmanların," dedi.

"Niçin gülümsüyorsun? Çok fazla düşmanının olması hoşuna mı gidiyor?"

Alec "Gülümsüyorum, çünkü senin gerçek bir İskoç'un özelliklerine sahip olduğunu şimdi fark ettim," diye yanıtladı. "Bu beni memnun ediyor."

Jamie ona muhteşem bir gülümseme armağan etti. Alec derhal onun yaramazlık yapacağını sezdi. Gözleri şimdiki gibi ışıldadığında Jamie'nin kendisine zekice bir karşılık vereceğini biliyordu.

Alec hayal kırıklığına uğramadı. "Asla bir İskoç olmayacağım, Alec. Ancak sen de, Sör, pekâlâ gerçek bir İngiliz Baronunun özelliklerine sahipsin. Bu da beni memnun ediyor."

Alec kendi kendine neden gülümsediğini bilmiyordu; Jamie az önce onu sağlam bir şekilde aşağılamıştı, fakat o yine de gülüyordu. Jamie'nin yorumu ve kendi tepkisi üzerine başını iki yana salladı. "Bu konuşmayı unutma, Jamie. Bir gün gelecek ve sen tüm bu görüşlerindeki hatayı fark edeceksin."

Jamie "Bütün görüşlerimdeki mi, Alec?" diyerek ona kaş çattı, ardından ekledi, "Sanırım, niye bu denli çok düşmanımızın olduğunu anlamaya başlıyorum."

Yangın'ı dörtnala koşması için hafifçe dürttü ve atının sayesinde kasıtlı olarak Alec'ten uzaklaşıp konuşmalarına son verdi.

Alec ona seslendiğinde onu umursamadı, bugün onu arkasında bırakmaya kararlıydı. Önde giden atının ona tozunu yutturacaktı.

Alec ansızın Jamie'nin yanında belirdi. Yangın'ın dizginlerini eline geçirdi. Jamie'ye tek kelime dahi etmeden atının etrafında döndü ve dizginleri tekrar ona fırlattı.

Jamie "Ne oldu?" diye sordu.

Alec "Yanlış tarafa gidiyordun," dedi, öfkelendiği apaçık ortadaydı. "Tabi İngiltere'ye geri dönmeyi düşünmüyorduysan..."

"Düşünmüyordum."

"O zaman yön algılaman epey farklı –"

Jamie "Basit bir yanılgı, Alec," karşılığını verdi. "Yön algılamam iyidir."

"Bu kuramını denemek amacıyla çok yer gezdin mi?"

"Hayır. Sen bana sert sert bakıyorken, sana soracağım başka bir sorum var. Dün gece benden memnun kaldın mı?"

Alec sanki gülmek istiyormuş gibi görünüyordu. Öyle bir şey yapmaya kalksaydı onu oracıkta öldürürdü.

"Eee? O işte biraz olsun iyi miydim? Soruma açıklık getirmemi istemeye de mi cesaret edemiyorsun? Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun."

Eğer Alec hiç iyi olmadığını söyleseydi, Jamie oracıkta ölüverecekti. Elleri avuçlarında girintiler bırakacak şekilde dizginleri sıkıyordu; aniden berbat derecede gerilmişti ve sorduğu soru karşısında kendi kendine öfkeleniyordu.

"Daha iyi olacaksın."

Alec onu nasıl daha da öfkelendireceğini çok iyi biliyordu. Jamie, Alec'e baktığında kendi gözlerinden çıkan öfke kıvılcımlarını farkındaydı.

Alec ona gülümsüyordu. Alec'in gözlerindeki sevecenlik Jamie'ye, sorduğu sorunun kendisi için ne denli önemli olduğunu algıladığını açıklıyordu. Jamie "Daha mı iyi olacağım?" dedi, bağırmamak için kendini zor tutuyordu. "Neden sen –"

"Uygulama yapacağız, Jamie, eve varır varmaz, her gece, sen tam olarak öğreninceye kadar."

Alec bu sözü verip, atını ileri doğru gitmesi için hafifçe dürttü. Jamie onun bu aşırı derecede çirkin sözüne ne anlam vereceğini bilemiyordu. Biraz evvel kendisini aşağıladığını sanıyordu, ama uygulama yapacaklarını söylediğindeki bakışları Jamie'ye onun bu anı sabırsızlıkla beklediğini düşündürtüyordu.

Jamie bu konuya hangi açıdan bakarsa baksın, daima aynı sonuca varıyordu: Alec Kincaid en fazla ortalama bir zampara kadar sevecenlik gösteren bir adamdı.

Buna karşın, Jamie ona hakkını vermesi gerektiğini düşünüyordu. Alec geçen şafakta onun bir güzel uyumasına izin verdiğinde hakikaten ona karşı nazik davranmıştı. Jamie fazladan dinlenmeye gereksinim duymuş olmasına ve önceki gece bütün gücünü tükettiği için Alec'i suçlamasına rağmen, hâlâ onun biraz merhamet göstermiş olduğunu kabul ediyordu.

Bununla birlikte, belki de Alec tam anlamıyla ümitsiz değildi.

Jamie kocası hakkındaki fikrini öğleden sonraya kadar değiştirdi. Sabahın çoğunu, müthiş bir nehrin kıyısında kendilerini serinletmek gayesiyle sadece bir kere mola verdikleri ormanın içinden atlarıyla geçerek tüketmişlerdi. Alec, Jamie'yle hemen hemen hiç konuşmamıştı. Kafası kendi düşünceleriyle meşgul gözüküyordu. Jamie aslında birkaç kez onu lafa tutmayı denedi, fakat Alec onun sorularına, Jamie'nin sinirlendirici bulduğu bir kabalıkla, aldırmadı. Alec çimenli nehir kıyısında, ellerini arkasında kavuşturmuş bir vaziyette dikiliyordu. Jamie onun yolculuklarına devam etmeleri için sabırsızlandığını sanıyordu.

Jamie sessizliğe artık daha fazla tahammül edemediğinde yüksek sesle "Atların dinlenmesi veya benim için mi bekliyorsun?" diye sordu.

Alec "Atlar hazır," yanıtını verdi.

Alec konuştuğunda ona bakma zahmetine bile girmemişti. Jamie onun tüm dikkatini çekmek amacıyla Alec'i nehre itmeyi düşündü, sonra bundan vazgeçti. Alec eğer kendini frenlemeseydi, kesinlikle öfkeden deliye dönerdi, Jamie zaten ağrı ve

acılarına yeterince endişeleniyordu. Alec'i bağırıp çağırırken dinlemek, Jamie'nin bütün gününü daha da çekilmez hale getirirdi.

Jamie, Alec'e tekrar seslenmeden önce Yangın'ın sırtına kendi kendine yerleşti. "Hazırım. Mola için teşekkür ederim."

"Sen istedin."

Alec'in ses tonu Jamie'yi de şaşırtmıştı. "Her zaman istemeli miyim?"

"Elbette."

Olur şey değildi, kahretsin, Alec tuhaf küçük kural saatlerinin artık çok yakın olduğundan bahsetmiş olabilirdi. "Ve benim isteklerime her zaman saygı gösterecek misin, Alec?"

Alec ona cevap vermeden evvel atının eyerine sıçradı. "Eğer makulse."

Atları birbirine o denli yakındı ki Alec'in bacağı Jamie'ninkine sürtünüyordu.

Jamie hiç düşünmeden "O zaman dün gece senden durmanı istediğimde neden durmadın?" sorusunu soruverdi.

Alec onu boynunun arkasından sıkıca yakalayıp kendisine doğru çekti. Jamie dengede durmaya çalışarak eyere sarıldı.

Alec onun kendisine bakması için bekledi, ardından bakışını kolayca yakaladı. "Benden durmamı istemedin." diyerek Jamie'ye sırıttı.

"Bu çok küstahça –"

Jamie'yi yalnızca susturmak niyetiyle öptü. Ona sadece kimin efendi, kimin köle olduğunu hatırlatmayı tasarlıyordu, ancak Jamie'nin dudaklarının yumuşaklığını hissedince Alec onun gerçekten de ne kadar iyi olduğunu hatırladı. Alec, Jamie'den uzaklaşmadan önce diliyle onun ağzının içinde gezindi. Jamie tamamen sersemlemiş görünüyordu. Elini Alec'in yanağına koydu, dokunuşu bir kelebek misali hafifti. Jamie Alec'in yanağını hâlâ okşuyordu. Alec Jamie'nin bunun farkında olduğundan bile şüpheliydi.

"Sana makul oldukları müddetçe isteklerine saygı göstereceğimi söyledim, Jamie. Dün gece benden durmamı istemen makul değildi."

"Değil miydi?"

Bu kadın her sözcüğünü yinelemesini ondan istemeyi sürdürdüğünde Alec iyiden iyiye öfkeleniyordu. Alec çileden çıktığını ona belli etti. Jamie'nin sırtını okşadı ve ona "Bu sefer liderliği alabilirsin," dedi.

Jamie başını salladı. Yangın'ı Alec'in atının çevresinde dolaşmaya sevk etti ve Alec yan tarafında belirdiğinde tam da geçmesini engelleyen şişman ağaç dalının altından eğilerek geçiyordu. Alec dizginleri eline aldığı dakikada Jamie hatasını anladı.

Alec Jamie'nin acınacak haldeki yön algılamasının lafını bile etmedi, tabii Jamie de.

Günbatımında geniş bir çayırlığın ortasında durdular. Alec, Yangın'ın dizginlerini sıkmak için uzandı. Atları yan yana geldiğinde, Alec hâlâ daha dizginleri elinde tutuyordu. Şimdi yüzünde vurdumduymaz bir ifade vardı ve Alec yüzündeki bu ifadeyle doğruca karşıya bakıyordu.

"Tehlike mi var, Alec?"

Jamie endişesini sesine yansıtmamayı beceremişti.

Alec başını iki yana salladı. Şayet tehlike olsaydı böylesine açık geniş bir alanın ortasında oturuyor olur muydu? Vuruşan erkeklerin adetlerinden haberdar olmadığı hatırına gelinceye dek Jamie'nin sorusu Alec'e saçmaymış gibi gözüktü.

Jamie bacaklarını biraz esnetmesi gerektiğini düşündü, fakat atından inmeye yeltenirken Alec elini onun baldırına yerleştirerek onun bu hareketini engelledi. Tutuşu hiç de kibarca değildi.

Jamie, Alec'in sessiz iletisini yeterince çabuk anlamış olsa da davranışı Jamie'ye anlamlı gelmedi. Jamie onun ne yaptığına ilişkin açıklamada bulunmasını sabırla bekleyerek ellerini eyerin arka kaşında kavuşturdu.

Onlara epeyce uzak mesafedeki ormandan cılız bir ıslık duyuldu. Kahverengi ve sarı ekose kumaş örtünmüş adamlar onlara doğru yürümeye başladıklarında ormandaki ağaçlar ansızın canlanmış gibi gözüküyordu.

Alec'in eli kendisininkinin üzerini kaplayıncaya dek, Jamie onun bacağını kavradığını fark etmedi. "Onlar müttefikler, Jamie."

Jamie derhal ondan uzaklaştı, sırtını dikleştirdi ve ellerini bu defa kucağında birleştirdi. Fısıldayarak "Ben de öyle tahmin etmiştim," dedi.

Bu bir yalandı ve sözüne devam ettiğinde yalanı daha da koyulaştı. "Bu uzaklıktan bile onların gülümsediklerini görebiliyorum."

Alec "Bir kartal dahi onların yüzlerini bu uzaklıktan göremezdi," yanıtını verdi.

"Biz İngilizler'in görme yeteneği mükemmeldir."

Alec sonunda ona bakmak için döndü. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Sen karar ver."

Alec "Evet, dalga geçiyorsun," diyerek onu yanıtladı. "İngiliz mizah anlayışına ilişkin her şeyden çoktandır haberim var."

"Peki, ne biliyorsun?"

"Senin bu mizah anlayışından yoksun olduğunu biliyorum."

Jamie "Bu doğru değil," diye karşı çıktı. "Benim mizah anlayışım şaşılacak

derecede iyidir." Bu vurgulu cümleyi kurduktan sonra, yüzünü ondan uzağa çevirdi.

"Jamie?"

"Evet, Alec?"

"Onlar bize ulaştıklarında, bakışlarını benden ayırma. Başka birine bakma. Anlıyor musun beni?"

"Onlardan herhangi birine bakmamı istemiyor musun?"

"Bu doğru."

"Niye?"

"Güdülerimi sorgulama."

Sesi artan rüzgâr kadar sertleşmişti. "Onlarla konuşmam gerekiyor mu?"

"Hayır."

"Benim nezaketsiz biri olduğumu düşünecekler."

"Senin itaatkâr olduğunu düşünecekler."

"Değilim."

"Olacaksın."

Jamie yüzünün ısındığını hissediyordu. Alec'e kaşlarını ça-

tarak baktı, ama Alec onu umursamayıp doğruca karşı tarafa baktığı için harcanan çaba boşunaydı. "Belki de, Alec, atımdan inip ayaklarının dibinde diz çökmem gerekiyordur. Böylelikle müttefiklerin karının sana ne kadar itaatkâr olduğunu anlarlar."

Jamie sesinin öfkeyle titrediğini önemsemedi. "İyi mi, asilzadem?"

Alec "Önerin gayet erdemli," cevabını verdi.

Sesi Jamie'ye latife ediyormuş gibi çıkmadı. Jamie onun bu zekice hazırcevabı karşısında, ki berbat bir yorumdu, fazlasıyla şaşırdı.

Kocasına ne denli bozulmuş olursa olsun yabancıların önünde memnuniyetsizliğini gösterme eğiliminde değildi. Oh, pekâlâ, o ve Alec tekrar yalnız kalıncaya dek sadık eş rolünü üstlenecekti. Sonra, tabiri caizse, onun kulaklarını çekecekti.

Müttefikler netice itibariyle onlara ulaştıklarında, Jamie kocasının sert çehresine yönelttiği bakışlarını aynen muhafaza etti. Gerçek duygularından tam anlamıyla yoksunmuş gibi bir yüz ifadesi takınmaya yoğunlaştı. Suskunluğu istenilenden de fazla kendini belli ediyordu.

Alec onun tarafına bakmadı bile... Konuşma Keltçe'ydi. Diyalekt Gaga'nın ona öğrettiği Lowland Keltçe'sinden biraz farklı olmasına rağmen Jamie kelimelerin çoğunu anlıyordu.

Alec kendi anadilini Jamie'nin akıcı bir biçimde konuştuğunu bilmiyordu, bu yüzden Alec'in bu umursamazlığı Jamie'ye şeytanca bir memnuniyet veriyordu. Jamie o anda bu konuda onu asla bilgilendirmeme kararı aldı.

Alec'in müttefiklerinden gelen içki, yiyecek, hatta konaklama teklifini geri çevirmesini dinledi. Onun böylesine sert, boyun eğmez tavrı hâlihazırda kudretli bir kumandan oluşundan kaynaklanıyordu; onlar tekliflerini, Alec de reddedişlerini bitirdiğinde, müttefikleri ona oymaklar arasında en son cereyan eden olayları anlattılar.

Jamie onların gözlerini dikerek kendisine baktıklarını biliyordu. Durgun yüz ifadesini korumaya çalışıyordu. Gerçek bir umutsuzluk içinde, bu aşağılayıcı imtihanı geçmesi için Yara-

tıcısı'na yalvardı. Bunun karşılığında, bir ay boyunca günlük ayinlere katılacak ve özel dualar edecekti.

Alec ondan utanç duymaktaydı. Bu ani farkındalık Jamie'de yoğun ağlama isteği uyandırdı. Jamie'nin kendine acıması yalnızca bir ya da iki dakika sürdü. Sonra öfkelendi. Alec ondan utanç duymaya nasıl cüret edebilirdi? Çok fazla güzel olmadığını biliyordu, ancak korkunç derecede çirkin de değildi. Bir keresinde babası onun güzelliğinden bile övgüyle söz etmişti. Elbette, onu böylesine övmek babasının göreviydi, ne de olsa Jamie onun bebeğiydi ve görüşü kesinlikle bebeğinin lehineydi. O esnada Jamie insanların, akşam yemeklerini kaçırmamak için yüzlerini ondan uzağa çevirdiklerini asla fark etmemişti.

Alec uzanarak Yangın'ın dizginlerini eline aldığında, Jamie konuşmaya yeniden kulak kabarttı. Alec'in müttefiklerinden biri kendisinin kim olduğunu sormuştu.

"Benim karım."

Alec'in sesinde az da olsa gurur belirtisi yoktu. Tanrı biliyor ya, köpeğini dahi kastetmiş olabilirdi. Hayır, Jamie'nin nitelendirmesine göre Alec'in köpeği büyük olasılıkla ona daha da fazla şey ifade etmekteydi.

Jamie onun tutumunda telafi edici bir takım özellikler bulmaya çalışarak sözlerini henüz bitirmemiş olduğuna karar verdi.

Diğer bir müttefik ona seslendiğinde, Alec atını savaşçı kalabalığının içinden ilerlemesi için hafifçe dürtmek üzereydi. "Ona nasıl hitap ediyorsun, Kincaid?"

Alec'in yanıtlaması uzun zaman aldı. Alec yavaşça seyircilerini inceledi. Bakışları Jamie'yi titretti. Yüz ifadesi ancak taştan oyulmuş olabilirdi.

En sonunda da yanıtını verdi. Sulusepken kar kadar soğuk sesi bir savaş narası gibi gümbürdedi.

"Benimki."

Sekizinci Bölüm

Jamie onun insan olmadığını düşünmeye başlıyordu. Alec asla acıkmıyor, susamıyor ya da yorulmuyormuş gibi gözüküyordu. Jamie ondan istediğinde dinlenmek için yalnızca bir kez durmuştu ve Jamie'nin ondan herhangi bir şey istemekten nasıl nefret ettiğini sadece Tanrı biliyordu.

Bir İngiliz erkeği olsa kesinlikle karısını rahat ettirmeyi düşünürdü. Alec bir karısı olduğunu güçbelâ hatırlamıştı. Jamie, Alec'in nezdinde bir diken kadar aranılmaktaydı.

Tükenmişti, aynı zamanda ihtiyar bir koca karı misali yıpranmış göründüğünü de tahmin edebiliyordu, akabinde kendi kendine o an nasıl göründüğünün hiçbir önemi olmadığını söyledi. Alec müttefiklerine onu tanıtmayı reddettiğinde konumunu kusursuz bir biçimde açık etmişti. Jamie ona hiçbir şekilde çekici gelmiyordu.

Tamamdı artık, Jamie onun beş para etmediğine karar verdi. Alec'in saçı hemen hemen kendisininki kadar uzundu, Tanrı aşkına, eğer bu ilkel bir eğilim değilse, Jamie de hiçbir şey bilmiyordu.

Şayet Alec belki bir parçacık daha sevimli olsaydı, Jamie'nin kocası hakkındaki hisleri bu denli kötü olmayabilirdi. Dağ havasının, Alec'in zihnini etkilediği ayan beyan ortadaydı, çünkü yükseğe çıktıkça, tavrı da kademe kademe daha mesafeli ve daha soğuk bir hale gelmekteydi.

Şeytandan bile daha fazla kusuru vardı. Hatta onunkiler saymakla bitmezdi. Alec, Jamie'ye bizzat kendi topraklarına ulaşmalarının üç gün alacağını özellikle söylemişti, hâlâ buradaydılar, beşinci gecelerinde konaklıyorlardı ve henüz görünürde başka bir Kincaid ekoseli kumaşına rastlanmamaktaydı.

Alec'in hesaplama kabiliyeti, yön algılaması kadar zayıf mıydı? Jamie bu olasılık hakkında endişelenemeyecek kadar yorgun olduğu sonucuna vardı. Alec dikkatini atlara yoğunlaştırır yoğunlaştırmaz, Jamie kısa süreli mahremiyetini değerlendirme amacıyla göle doğru yürüdü. İç gömleğini çıkardı, elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak Alec'in İskoçça 'loch' diye adlandırdığı buz gibi soğuk suda yıkandı, ardından çimenli bayırda uzandı. Kemikleri sayılıyordu ve hali haraptı. Tekrar giyinmeden evvel birkaç dakikalığına yalnızca gözlerini kapatmayı aklından geçirdi. İşin gerçeği, havadaki sertlik düşündüğünü yapmasına izin vermedi.

Kalın bir sis tabakası bütün vadiye yayıldı. Alec, Jamie'nin banyo yapmaya ihtiyacı olduğunu düşündüğünden ona bir hayli zaman tanıdı. Fakat sis ayaklarını örttüğü vakit, yüksek sesle Jamie'ye seslenerek yanına gelmesini emretti.

Çağrısı cevapsız kaldı. Alec'in kalbi hızlı hızlı atmaya başladı. Düşmanlarının onu fark ettirmeden yakalamış olabileceklerinden kaygılanmıyordu. Hayır, artık kendisinden başka hiç kimsenin ihlal edemeyeceği, koruma altındaki Kincaid topraklarındalardı. Jamie hâlâ ona cevap vermemişti. Alec bereketli yeşil bitkileri yararak geçti ve olduğu yerde çakılıp kaldı. Gördüğü manzara karşısında nefesi boğazında düğümlendi.

Jamie güzel bir tanrıçaya benziyordu. Derin bir uykuya dalmıştı. Etrafını saran sis perdesi ona gizemli bir görüntü kazandırıyordu. Güneş ışığının huzmeleri bu imgelemin tümleyici unsuruydu, çünkü o sırada Jamie'nin cildi gerçek altın renginde parlıyordu. Giydiği beyaz iç gömleği uzun bacaklarını açıkta bırakacak şekilde kalçasına kadar sıyrılmıştı.

Alec gözünü doyuruncaya dek uzunca bir süre orada dikildi. İçindeki cinsel arzu neredeyse ağrı verinceye kadar kabardı. Jamie ona kelimenin tam anlamıyla olağanüstü güzel görünüyordu. Alec Jamie'nin bacaklarını kendi vücuduna dolamanın nasıl bir his yarattığını anımsadı, içine girdiğinde ise Jamie'nin sıcaklığını.

Onun karısıydı. Azgın bir aidiyet dalgalanması Alec'i salladı. Tekrar onunla sevişmeksizin başka bir gece daha geçiremeyeceğinin farkındaydı. Topraklarına ulaşıncaya kadar bekleme

sözünün geçerliliği sona ermişti. Bu sefer, ne olursa olsun, ağırdan almaya kararlıydı. Müşfik, iddiasız bir âşık olacaktı. Ve elbette ki nazik olacaktı... bu fikir onu mahvetse bile.

Güneş tamamen batana dek Alec orada durup Jamie'nin uyumasını seyretti. Derken Jamie bayır aşağı yuvarlanmaya başladı. Alec ona doğru koştu ve kollarıyla ucu ucuna Jamie'yi yakaladı.

Jamie'nin ne kadar da çabuk güvenen bir doğası vardı! Alec onu uyandırmış olduğunu biliyordu, ancak Jamie henüz gözlerini açmamıştı. Alec, Jamie'yi çıplak göğsüne yapışık bir şekilde yukarı kaldırdığında Jamie kollarını Alec'in boynuna doladı, ona iyice sokulup yumuşak bir iç çekti.

Alec onu konaklama yerine geri taşıdı, hem Jamie'nin bedenine hem de kendi bedenine ekoseli kumaşı sardı ve onunla birlikte yere uzandı. Jamie battaniyenin ve kocasının sayesinde, tepeden tırnağa, sert dağ havasından tamamen korunuyordu.

Jamie'nin dudakları ve Alec'inkiler arasında ufacık bir mesafe vardı.

Jamie ses tonunda uyku dolu bir fısıldamayla "Alec?" dedi.

"Evet?"

"Bana kızgın mısın?"

"Hayır."

"Emin misin?"

Jamie, Alec'in yüzünü görebilmeyi arzuluyordu. Bedenini sarışı demir gibi olmasına rağmen, Jamie az da olsa hareket edebiliyordu.

"Eminim."

"Bu gece çok yorgunum. Zorlu bir sürüş günüydü, değil mi?"

Alec öyle olduğunu düşünmemişti, ama her ne olursa olsun onunla aynı fikirde olmaya karar verdi. "Evet, zorluydu."

Jamie "Alec? Sana bir şey sormak istiyorum." diyerek yukarı doğru kaçmaya yeltendi, arkasından Alec ellerini onun kalçalarına götürüp Jamie'yi kendine iyice bastırınca yüksek sesle inledi. Alec'in baldırları yerden bile daha sertti.

Alec onun küçük kımıldanışlarının kendisine neler yaptığı

hakkında herhangi bir fikri olmadığını biliyordu. Alec tepkisel olarak gözlerini yumdu. Jamie kocası tarafından saldırıya uğrayamayacak kadar yorgundu ve belli ki acı çekiyordu. Alec kendi kendine beklemek zorunda kalacağını söyledi. Bu uygulanacak tek ve en yakışık alır eylemdi.

Bu Alec'in dürtülerine karşı en zor meydan okuyuşu olacaktı.

"Alec, lütfen ellerini çek. Canımı acıtıyorsun."

"Haydi uyu. Dinlenmeye ihtiyacın var." Sesi perişan bir halde çıkmıştı.

Jamie vücudunu geriye doğru çekti. Alec dişlerini gıcırdattı.

"Kalçam acıyor."

Alec Jamie'nin itirafındaki utangaçlığı hissetmişti. Jamie'nin soluk alıp verişi yumuşak değildi; Alec kasılmış durumdaki kaslarını rahatlatmak amacıyla ovmaya başladığında, sesi öfke dolu ve sert çıkmıştı. Ancak Alec ne onun çırpınışlarını umursadı ne de iniltilerini...

Alec ona "Eğitimin fena halde ihmal edilmiş," dedi. "Şu bir gerçek ki sen şimdiye dek tanıdığım en yeteneksiz kadınsın. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Jamie "Sanırım, sen benim ağlamak üzere olduğuma inanıyorsun," diye yanıt verdi. "Sana ağrım olduğunu söylediğimde sesimin titrediğini biliyorum. Ve sen ağlayan kadından nefret eden bir erkeksin, değil mi? Oh, bunu reddediyor olamazsın. Kız kardeşlerim aptalca bir heyecan gösterisinde bulunurlarken onları nasıl izlediğini gördüm. Fazlasıyla huzursuz görünüyordun."

Alec "Evet, bu doğru," diyerek itiraf etti.

"Bu yüzden de sen benim herhangi bir sebepten ağlamamı önlemek maksadıyla beni aşağılayarak öfkelendiriyorsun. Çabuk sinirleneceğimi sezmişsin ve ağlamam yerine bağırıp çağırmamı yeğliyorsun."

"Usullerimi öğreniyorsun, Jamie."

Jamie "Sana öğreneceğimi söylemiştim," diye böbürlendi. "Ama sen de benimkileri öğrenmek zorundasın."

"İhtiyacım yok –"

Jamie "Oh, evet, ihtiyacın var," karşılığını verdi. "Yetenek-

sizle deneyimsizi birbirine karıştırıyorsun, Alec. Eğer sana senin savaşçılarının herhangi birinden daha iyi ok attığımı söylersem buna ne dersin? Ya da onlardan büyük olasılıkla daha iyi at sürdüğümü – eyersiz üstelik? Veya daha iyi –"

"Benimle dalga geçtiğini söylerim. Eyerin üzerinde bile zar zor durabiliyorsun."

"Sen hâlihazırda benimle alakalı kararını vermişsin öyleyse?"

"Bana sormak istediğin şey nedir? Seni kaygılandıran bir şey var, değil mi?"

"Kaygılanmıyorum."

"Anlat bana."

Alec onun kaygılanmasına izin vermeyecekti. "Ben yalnızca topraklarına ve adamlarına ulaştığımızda bana benzer talimatlar verip vermeyeceğini merak ediyorum."

Alec "Ne talimatı?" diye sözünü kesti. Jamie'nin konuştuğu konuyla ilgili hiçbir fikri yoktu.

"Benden utandığını biliyorum, Alec, fakat her zaman sessiz kalabileceğimi sanmıyorum. Ben özgürce konuşmaya alışkınım ve gerçekten sessiz kalamam –"

"Senden utandığımı mı sanıyorsun?"

Alec'in sesinden sahiden de şaşırdığı anlaşılıyordu. Jamie onun kollarına döndü. Battaniyeyi bir tarafa itti ve Alec'in yüzüne baktı. Ay ışığında bile onun şaşkınlığını görebiliyordu.

Bir dakika boyunca gördüğüne inanamadı. "Bana güya bilmiyormuşsun numarası yapman gerekmez, Alec Kincaid. Gerçeğin farkındayım. Bir kadının niye müttefiklerinle konuşmasına müsaade edilmeyişini anlamaması için aptal olması lazım. Çirkin olduğumu düşünüyorsun. Ve İngiliz."

Alec ona "Sen İngilizsin," diye hatırlattı.

"Olmaktan da memnunum. Bir erkeğin bir kadını sırf dış görünüşüyle yargılamasının ne denli yüzeysel olduğunu biliyor musun?"

Alec'in kahkahası Jamie'nin konuşmasını yarıda kesti. Jamie mırıldanarak "Senin kabalığın benim görünümümden daha da beter," dedi.

"Sen de, bugüne dek karşılaştığım en sabit fikirli kadınsın."

Jamie "Hiçbir şey senin günahlarınla kıyaslanamaz," yanıtını verdi. "Eski bir kalkan kadar muammalısın."

"Sen çirkin değilsin."

Jamie ona inanmadığı için surat asmaya devam edince Alec "Bu sonuca ne zaman vardın?" diyebildi.

Jamie "Sana açıkladım," diye yanıtladı. "Bakışını benimkinden kaçırdığında, beni arkadaşlarınla tanıştırmadığında, kendi düşüncemi ifade etmeme fırsat vermediğinde bu sonuca vardım. O hatayı yapma, Alec," dediğindeyse Alec sanki tekrar gülmek üzereymiş gibi görünüyordu, "Güzel olduğumu veya olmadığımı düşünmen umurumda değil."

Alec onun çenesini kavradı ve sabit tuttu. "Eğer bir erkeğe bir diğerinden

daha uzun süre bakarsan, kazara veya isteyerek, bu senin alınmak için uygun olduğun sonucunu çıkaracaktır. Kerryler güvenilmez insanlardır, en azından benim ölçütüme göre öyleler. Senin için bana meydan okuyabilirler, İngiliz. Bir kısmı senin o güzelim menekşe rengi gözlerinin büyülü olduğunu düşünecekler; ötekiler göründüğü kadar ipeksi bir dokunuşa sahip olup olmadığını anlamak için saçını ellemek isteyebilirler. Hepsi kesinlikle sana dokunmak isteyeceklerdi."

"Sahi isteyecekler miydi?"

Alec'in açıklaması esnasında Jamie'nin gözleri şaşkınlıktan faltaşı gibi açılmıştı. Alec bu haliyle Jamie'yi sahip olduğu çekicilikten bütünüyle bîhaber bir kadın olarak tanımladı.

"Abarttığını düşünüyorum, Alec. O adamlar bana dokunmak istemeyeceklerdi."

Jamie bunun bir iltifat oluşunu düşünüyordu. Alec ise bunun iltifat değil; gerçek olduğunu ona kabullendirmeye kararlıydı. "İsteyeceklerdi. Kan görmeye dayanamadığını bildiğimden, bir kavgaya kalkışmak istemedim."

Jamie Alec'in sanki gündelik bir konuşmaymış gibi gelişigüzel yaptığı bu açıklaması karşısında adeta sersemlemişti. Alec ona yalnızca iltifat mı etmişti? Jamie'nin gözleri cidden Alec'i büyülüyor muydu?

"Sana hâlâ kaş çattıran nedir?"

"Merak ediyordum, acaba sen . . . yani . . ." Jamie derin bir

nefes aldı, Alec'in elini kendi çenesinden hafifçe itti ve yine kendi yüzünü tekrardan onun sıcak omzuna yasladı. "Demek ki çirkin olduğumu düşünmüyorsun."

"Düşünmüyorum."

Jamie sesindeki gülümseyişle "Düşündüğüne asla ihtimal vermemiştim ki zaten," itirafında bulundu. "Beni itici bulmadığını bilmek güzel..."

"Bunu söylemedim."

Jamie onun bir kez daha kendisine takıldığına karar verdi. "Ben de katiyen senin çirkin olmadığını söylemedim," dedi. "Belki de çirkin olduğunu düşünüyorumdur."

Alec yine yüksek sesle, dolu dolu bir kahkaha atarak onun çok daha fazla gülümsemesine vesile oldu. Jamie'nin gerçek anlamda Alec'e alışmaya başlaması imkân dâhilinde miydi?

Alec, Jamie'nin saçını alnından sıyırdı. "Yüzün güneşte yanmış bugün. Burnun ateş kadar kırmızı. Seni hiçbir biçimde çekici bulmuyorum."

"Bulmuyor musun?" Jamie afallamış görünüyordu.

Alec, çileden çıkmış halini Jamie'nin fark etmesine izin verdi. "Şaka yapıyordum."

Jamie yeniden gülümseyerek "Şaka yaptığını biliyordum," dedi.

Alec'e nasıl da tükendiğini anımsatırcasına esnedi.

"Uyu artık, Jamie."

Alec'in emrinin yerini Jamie'nin sırtını şefkatli bir şekilde okşaması aldı. Alec onun omuzlarının sertleşmiş kaslarını ovduğunda, Jamie gözlerini kapadı ve yüksek, şehvetli bir şekilde iç çekti. Avucunu Alec'in göğsüne bastırdı. Kalbinin atışını parmak uçlarında hissetti. Neredeyse dalgınlıkla, göğüs kıllarının altında saklı olan göğüs ucunun etrafında parmağını gezdirerek daire çizmeye başladı. Ona dokunma hissinden keyif alıyordu. Onun harika kokusu Jamie'ye açık havayı hatırlatıyordu. Temizdi, toprağımsıydı.

Alec aniden onun elini sıkıca kavradı ve kendi göğsüne iyice yapıştırdı. Jamie, Alec'in gıdıklandığını sandı.

Jamie Alec'in aklını başından almaya çalışıyordu, yani Alec

böyle düşünüyordu. "Kes şunu," diye emretti, sesi yüzüne çarpan kum taneleri gibi sert çıkmıştı.

Jamie ne zaman uykuya daldığını hatırlamıyordu, ama uyandığını, pekâlâ, anımsıyordu. En lezzetli rüyayı görüyordu. Yabanî çiçeklerin tarhında uyuyordu, çırılçıplaktı. Güneşin tüm hararetiyle tenini ısıtmasına olanak tanıyordu. Şehvetli sıcaklık nefes almasını dahi unutturmuştu. O tanıdık basınç içinde alevlenmeye başlıyordu ve baldırlarının arasındaki o ıstırap veren ağrı yatıştırılmayı talep ediyordu.

Arzusunun iniltisi onu uyanık tutuyordu. Bu katiyen bir rüya olamazdı. Zihni ona oyunlar oynamaktaydı. Alec onun kanındaki ateşi körükleyen güneşti. Jamie yabanî çiçekler tarafından çevrelenmemişti; onu çevreleyen Alec'in yumuşak ekose kumaşıydı. Buna karşın iç gömleğini kaybetmişti. Bunun nasıl olabildiğini merak etmesinin ardından ihmalkâr merakını bir kenara bıraktı. Alec onun dikkatini sürekli canlı tutmadaki ısrarını sürdürüyordu. Jamie'nin boynunun yan tarafına burnunu sürtüyor, iki yana açılmış baldırlarının arasında uzanıyordu.

Jamie'yle sevişiyordu. Jamie'nin mahmur şaşkınlığı birdenbire kayboldu. Artık tamamen uyanıktı. Alec'i göremiyordu, zira karanlık kurşun misali geceye çökmüştü, ama Alec'in ısrarcı rüzgârın tatlı müziğine eklenen ve Jamie'nin direncinin çoğunu altüst eden düzensiz nefesini duyabiliyordu. Jamie tekrar canının yanmasını istemiyor, bu isteğini Alec'e söylemeyi düşünüyordu, fakat Alec'in dudakları, tıpkı elinin Jamie'nin uyluklarının arasındaki yumuşak buklelerin içine kayması gibi, onun göğsüne doğru hareket ediyordu. Bunun üzerine Jamie canının yanıp yanmamasını umursamadı.

Alec'in parmakları sihirliydi. Alec onu iyice azdırıp ıslatmak amacıyla tam olarak nereye dokunacağını çok iyi biliyordu. Parmaklarını yumuşak, kaygan kıvrımlara, oradan da içeriye ittirdiğinde Jamie'nin bedeni gerildi. Bu keyifli ıstırap karşısında Jamie çığlıklar atarak rahatladı.

Alec'i durdurmak için onun saçını çekti. Alec'in başparmağı Jamie'nin hassas yumrusunu okşamaya başladığında ve diğer parmakları gene onun içine girdiğinde Jamie süratle fikir değiştirdi.

Jamie'nin tırnakları yeniden Alec'in omuzlarına battı. Alec tepkisel olarak homurdandı. Jamie ona dokunmak, kendisine tattırdığı türden bir zevki ona da tattırmak için can atıyordu. Biraz uzaklaşmayı denedi, fakat Alec ona izin vermedi.

Öpüştüler; sımsıcak, şehvetli, vahşi bir öpüşmeydi. Alec ona dilini verdi. Jamie onun dilini emdi.

Alec ona "Çok ıslaksın," dedi.

Jamie yarı inleyerek "Elimde değil," diye fısıldadı.

Alec'in elleri Jamie'nin bacaklarını genişleyebildiği ölçüde iki yana ayırdı ve Alec yavaşça onun içine girmeye başladı. "Senden yardım etmeni istemiyorum."

Jamie onu içine çekmeye çalışarak "İstemiyor musun?" diye sordu. Alec onun içinde çok yavaş hareket ederek Jamie'yi çıldırtıyordu. Jamie öleceğini biliyordu, ama ilk kez ondan içini bütünüyle doldurmasını, yakmasını istiyordu.

Alec "Bu benim için tutuştuğun anlamına geliyor," diye homurdandı. "Kımıldamadan dur. Bana bırak. . ."

"Şimdi şakanın sırası değil, Alec!"

Alec eğer gücü olsaydı kahkaha atacaktı. Ona "Nazik olmayı deniyorum," dedi. "Fakat çok sıkısın, ben . . ."

Jamie'nin bedeni Alec'e doğru gerildi. O zaman Alec nazik olmakla ilgili her şeyi unuttu. Jamie'nin bacaklarını neredeyse kendi belinin yüksekliğine çekti, saçını kıpırdayamasın diye ellerine doladı ve kuvvetli bir dalgalanma halinde içine girdi.

Alec kendini o kadar kaybetmişti ki onu incitip incitmediğini bilmiyordu. Duramıyordu. Dudakları Jamie'nin onu durdurmaya yeltendiği tüm itirazları bastırıyordu, kendini tutamayacağını anladığı zaman tohumunu Jamie'nin içine boşaltmak üzere olduğunu hissetti ve vücutlarının arasından aşağı doğru elini uzatıp Jamie'yi kendisine katılması için okşadı.

Jamie'nin bacakları şaşırtıcı derecede güçlüydü. Alec'i uyluğu arasına sıkıştırıp içine acilen boşalmaya zorladı.

Alec onun üzerine yığıldı. Jamie'ye bakmak için yeterli gücü yeniden toplayabilmesi uzun dakikalarını aldı. Kendini biraz topladığında ilk düşüncesi Jamie'yi hırpalamış olabilece-

giydi. "Jamie? Seni incittim mi? Sana karşı çok mu kabaydım?" diye fısıldadı.

Jamie yanıt vermedi. Alec dirseklerinin üstüne dayanıp onu inceledi, bakışlarından kaygılandığı anlaşılıyordu.

Jamie uyuyor olmalıydı. Alec bu duruma ne anlam vereceğini bilemiyordu. Parmaklarının onun saçına takılı kaldığını fark etti ve yavaş yavaş, sabırla, şaşırtıcı bulduğu bu hadiseye neden olan bukleleri birbirinden ayırdı. Jamie'nin yanaklarına düşen saçlarını düzeltmeye koyuldu.

Onu memnun ettiğini biliyordu. Lady Kincaid derin bir uykudaydı, evet, fakat Jamie yüzündeki tebessümle uykuya dalmıştı.

Ertesi günün Jamie için belki de hayatının en zor günü olacağı belliydi. Yol aldıkları bölge, parlak zümrüt yeşili çimenlerle kaplı geniş kırsal alanların, hafifçe esen rüzgarın dalgalandırdığı göllerin ve çıplak dağ kümelerin bulunduğu muhteşem, muhteşem olduğu kadar da vahşi bir görünüme sahipti. Dağlık arazinin bir kısmı, yabanî pırasa denilen, üzerine basıldığında pis bir koku yayan yeşil yapraklarla örtülüydü. Highlands bölgesinin görkemi Jamie'ye ağır ağır cennete yükseldiğini hissettiriyordu.

Öğlene doğru bu manzara tüm cazibesini yitirmişti. Havada her geçen saat yoğunluk kazanan fark edilebilir bir ayaz vardı. Jamie kış pelerinini sarındı. O kadar çok uykusu vardı ki neredeyse atından düşecekti ki Alec aniden yanında belirdi. Jamie'yi aygırına bindirdi. O, pelerinini üzerinden çekip yere fırlattığında bile Jamie direnmedi. Alec ağır ekoseli kumaşını Jamie'nin etrafına sardı ve onu kolları arasına aldı.

Jamie yüksek sesle esnedi, sonra sordu, "Neden pelerinimi uzağa fırlattın, Alec?"

"Sıcak tutması için benim renklerimi giyeceksin, Jamie."

Alec dudaklarını Jamie'nin tepesine sürtmeden edemiyordu. Karısının gördüğü en ilginç varlık olduğunu düşünmeye başlıyordu, zira Jamie gözünü kırpmadan uykuya dalabiliyordu.

Alec onun kendi bedenine yapışık oluşunu hissetmekten,

bir o kadar da kadınsı kokusundan ve aklının gerisindeki Jamie'nin kendisine bütünüyle güvenmesinden hoşlanıyordu. Onun her şeyini beğeniyordu.

Jamie'ye dün geceki ihtiraslı sevişmeyi ima dahi etmedi. Jamie'nin gün ışığındaki yüz kızarıklığı, Alec'e bu konuyu gündeme getirmemesini açıklamıştı.

Onun utangaçlığı Alec'i eğlendiriyordu.

Herşeye karşın karısı çok güçlü değildi. Kendi vücudunun sınırlamalarından da bihaberdi. Alec onun tükenmişliğini hemen anlamıştı. Bu sebeple, çok daha yavaş bir hız ayarladı.

Jamie derin bir uykudaydı; Alec ondan herhangi bir yanıt almadan evvel onu uyandırmak için birkaç kez hafifçe dürtmek zorunda kaldı. "Jamie, uyan. Evdeyiz," sözünü üç kez tekrarladı.

Jamie şaşkın bir yüz ifadesiyle "Evde miyiz?" diye sordu.

Uyku akan gözlerini ovuştururken Alec sabırla onun dirsek darbelerinden kaçtı. "Şekerlemeden sonra her zaman böyle sorunlu mu uyanırsın?" diye sordu.

Jamie "Bilmiyorum," yanıtını verdi. "Daha önce hiç şekerleme yapmadım."

Jamie etrafına bakınmak üzere döndüğünde Alec'in kaş çatışından nasibini almamış oldu. "Tek gördüğüm şey ağaçlar, Alec. Benimle dalga geçmek için mi beni uyandırdın?"

Alec cevap olarak onun çenesini yana eğip çevirdi. "Orası. Bitişikteki dağ kümesinin yukarısı... Ocağımda tüten dumanı görebilirsin."

Jamie bulutlara doğru kıvrılan duman deresini gördü, Alec atını hafifçe dürterek dik yokuştan yukarıya yönlendirdiğinde ise onun kulesine gözü ilişti.

Alec'in kalesini çevreleyen duvar nihayet görüş açısına girdi. Ulu Tanrım, devasa bir yapıydı. Dağın yan tarafında inşa edilmiş olmasına rağmen bir bölümü gözüküyordu. İngiliz geleneğinden farklı olarak kahverengi taştan yapılmıştı, çünkü Baronların çoğunun malikhaneleri ahşaptan yapılmaydı. Ayrıca Alec'in duvarı çok daha yüksekti. Zirvesi sanki bulutlara erişmiş gibi görünüyordu. Yapı fazlasıyla yeniydi, tamamlanmamıştı, zira çekme köprünün yakınında geniş bir oyuk bu-

lunmaktaydı. Duvarın etrafında geniş bir sınır oluşturmak maksadıyla bütün ağaçlar kesilmişti. Kayalık yokuş boyunca ıssızlığı yumuşatacak tek bir çimen bile yoktu.

Parşömen mürekkebi kadar siyah suyu olan, savunma amacıyla yapılmış kale hendeği bu yapının etrafını çevreliyordu. Tahtadan çekme köprü aşağıdaydı, ama onun yerine duvardaki açıklığa doğru yöneldiler.

Alec'in kalesi Jamie'nin baba evinden çok daha büyüktü. Jamie onun zengin bir adam olduğuna karar verdi. Ana meskenin yalnızca bir değil iki küçük kulesi mevcuttu ve herkes sadece birini dahi dikmenin ne kadar pahalıya mal olacağını bilirdi.

Jamie bu denli görkemli herhangi bir şeyle karşılaşacağını kesinlikle ummamıştı. İskoçlar'ın İngiltere'deki toprağa bağlı köleler gibi kamışla kaplı çatıları ve toprak zeminleri olan taş kulübelerde yaşadıklarını sanıyordu. Şimdi ise önyargılı bir yaklaşımda bulunduğunu anlıyordu. Yamaç yüksekliğinde göz alabildiğince uzanan ağaçların dalları arasından gördüğü kadarıyla, orada en az elli tane kulübe yer alıyordu. Bu kulübelerin Kincaid oymaklılarına ve onların ailelerine ait olduğunu varsaydı.

Ona "Alec, evin ne kadar büyük," dedi. "Duvarın bitirildiğinde, alt avlun İskoçya'nın yarısını kaplayacak, sen de öyle düşünmüyor musun?"

Alec onun sesindeki şaşkınlığa gülümsedi. "Buna rağmen yalnız mı yaşıyorsun? Görünürde tek bir asker bile yok."

Alec "Adamlarım beni tepenin üstünde bekliyor olacaklar," diye yanıtladı. "Avluda."

"Kadınlar da mı?"

Alec "Birkaçı," yanıtını verdi. "Kadın ve çocukların çoğu bahar şenliği için Gillebrid'in arazisine gitmişlerdir. Askerlerimin yarısı da onlarla birliktelerdir."

"Demek ki buranın bu kadar sessiz olmasının sebebi bu?" Jamie dönüp Alec'e gülümsedi, ardından "Emrinde kaç kişi sana hizmet ediyor?" diye sordu.

Jamie sorusunu sorar sormaz unuttu. Alec'in gülümseyişi tüm dikkatini çekmişti. "Yeniden evinde olmaktan mutlusun, değil mi?" dedi.

Jamie'nin hevesi Alec'i memnun etti. "Hepsi bir araya toplandığında beş yüz, belki de altı yüz adamım var ve evet, İngiliz, evde olmaktan mutluyum."

Jamie çileden çıkışını ona gösterdi. "Beş yüz veya altı yüz mü? Oh, Alec, benimle dalga geçiyor olmalısın."

"Bu doğru, Jamie. Çok sayıda Kincaid oymaklısı mevcut."

Jamie söylediği karşısında Alec'e inandığını söyleyebilirdi. "Bir İskoçun hesap etme metoduyla... Çok sayıda adamın olduğunu düşündüğünü sanıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben yalnızca sayarken yardıma ihtiyacın olduğunu düşünüyorum, Alec. Nitekim sen bana evine varmamızın üç günümüzü alacağını söyledin ve sonuçta bu varış fazladan birkaç günümüzü daha aldı."

Alec "Senin durumun yüzünden hızı yavaşlattım," açıklamasını yaptı.

"Ne durumu?"

"Hassaslaşmıştın, yoksa o hadiseyi unuttun mu?"

Jamie ona kesinlikle unutmadığını söylerken hemen kızardı.

"Ve sen bariz bir biçimde tükenmiştin."

Jamie "Tükenmemiştim," yanıtını verdi. Alec kaş çatmaya başladığındaysa aceleyle "Bu önemli değil," dedi. Jamie Alec'in akrabalarıyla tanışmak üzereydi ve onun neşeli bir ruh halinde kalmasını istiyordu "Eğer sen bana yönetimin altında yedi yüz adam bulunduğunu söylersen, o zaman sana inanacağım."

Alec'in gülümsemesi Jamie'ye onun gönlünü almış olduğunu gösteriyordu. Yine de onun küstahlığını birazcık törpülemeden edemedi. "Buna karşın hiçbir adamını görmüyor olmam ilginç değil mi, Alec? Altı yüz adam birden avlunda bekliyor olabilir mi?"

Alec, Jamie'nin kendisinden saklamaya çalıştığı kızgınlığına güldü. Ardından da tiz bir ıslık çaldı.

Çağrısı hemen cevaplandırıldı. İşte bu sert görünümlü savaşçı erkekler, o sahayı örtene dek, duvarın tepesinden, kulübelerden, ahırlardan, onları çevreleyen ormandan ve ağaçlardan kendilerini gösterdiler.

Alec abartmamıştı. Jamie onun hakikaten de bu sayma işin-

den anladığını düşündü. O, askerlere bakarken, Alec başıyla onayını verdi, ardından elini havaya kaldırdı. Elini yumruk yaptığındaysa yankılanan tezahüratla yer gök inledi.

Jamie gürültüyle öyle bir sarsıldı ki Alec'in sahip çıktığını belirtircesine beline sardığı öbür elini sıkı sıkıya kavradı. Kabalık olduğunu bildiği halde bu adamlara gözünü dikip bakmadan edemedi. Devler diyarına gelmiş olduğuna karar kıldı, çünkü askerlerin çoğunun boyu fırlatmaktan hoşlandıklarını işittiği çam ağaçları kadar uzundu.

Ebatları çok etkileyiciydi, dikkatli bakışları sinir bozucuydu, evet, fakat bilhassa kılık kıyafetlerini görünce Jamie'nin nutku tutulmuştu.

Cholie sarhoşluğu yüzünden boş konuşmamıştı. Hakkında konuştuğu konudan kesinlikle haberdardı. İskoçlar kadın elbiseleri giyiyorlardı. Jamie bunları yarı çıplak kadın elbiseleri olarak nitelendirdi. Başını iki yana salladı. Hayır, bunlar kadın elbisesi değildi; bunlar battaniyeydi. Ekoseli kumaşsa battaniyenin Keltçe ifadelendirilişiydi.

Hepsi tek tip ekoseli kumaş giyiyorlardı. Ekose kumaşın üzerindeki renkler Alec'inkilerdi. Adamlar onları bellerinin etrafına dolamışlar ve en uygun yerinden kemerle bağlamışlardı; ekoseli kumaşlar dizlerine dek uzanıyordu.

Adamlardan bazıları safran sarısı gömlekler giyiyordu, diğerlerinde gömlek yoktu. Çoğu yalın ayaktı.

Alec "Onları saymak ister misin?" diye sordu. İlerlemesi için atını hafifçe dürttü, ardından "Tahminimce şu anda buradakiler iki yüz kişi civarındalar. Sence kaç kişi –" dedi.

Jamie "Beş yüz kişi diyebilirim," diye fısıldadı.

"Abartıyorsun."

Jamie göz ucuyla Alec'e bakıp konuşmaya çabaladı. Askerlerin duvarı tırmandıkları yol boyunca uzanmaktaydı, bu nedenle sesini alçak tutarak konuştu, "Şayet bu sadece yarı sayınızsa, sen zaten kendi birliğine sahipsin, Alec."

"Hayır. Bir birlik üç bin, hatta bazen artarak altı bin kişiden oluşur. Benim sayım o kadar yüksek değil, Jamie, müttefiklerimi çağırmadıkça, elbette."

"Elbette."

"Korkmana gerek yok"

"Korkmuyorum. Korktuğumu da nereden çıkarıyorsun?"

"Titriyorsun."

Jamie "Titremiyorum," diye reddetti. "Bize bakıyorlar."

"Merak ediyorlar."

"Onları hazırlıksız yakalamadık, değil mi, Alec?" Sesi fena halde ümitsiz çıkmıştı.

"Neden bahsediyorsun?"

Jamie onun çenesine bakıyordu. Alec, Jamie'nin çenesini yukarı doğru azıcık kaldırdı, yüzünün kızardığını gördü ve tümüyle şaşkına döndü. "Savaşçılarım daima hazırlıklıdırlar."

"Hazırlıklı görünmüyorlar."

Alec birdenbire neden onun sesinin bu denli mahçup çıktığını anladı. "Biz bunlara elbise demeyiz."

Jamie'nin gözleri şaşkınlıktan faltaşı gibi açıldı. "Gaga sana anlattı mı?"

"Oradaydım."

"Nerede?"

"Ahırda."

"Değildin!"

"Ahırdaydım."

"Oh, Tanrım."

Jamie çıldırmışçasına kâhyayla aralarında geçen konuşmayı hatırlamaya çalıştı. "Başka neye kulak misafiri oldun?" sorusunu yöneltti.

"Yok İskoçlar koyun beyinli olurmuş, yok biz birbirimize çam ağaçlarını fırlatırmışız, yok biz –"

"Kız kardeşime söylediğimde sadece onunla dalga geçiyordum. . . ve Cholie'nin bunları bana anlattığı zaman sarhoş olduğunu sanıyordum. . . Alec, onlar hep böyle açık saçık mı giyiniyorlar? Dizlerini de teşhir ederek?"

Jamie'nin tam da yüzüne karşı gülmesi utanç vericiydi. Ona "Yerleşir yerleşmez bizim alışkanlıklarımıza alışacaksın," vaadinde bulundu.

"Sen de askerlerin gibi giyinmiyorsun, değil mi?"

Jamie'nin afalladığı sesinden belliydi. "Giyiniyorum."

"Hayır, giyinmiyorsun." Jamie az önce tekrar onunla zıtlaşmış olduğunu fark etti ve derin bir nefes aldı. Onu her düzeltişinde Alec sanki alınıyormuş gibi gözükü yordu. "Demek istediğim şey şuydu, şimdi doğru düzgün bir pantolon giyiyorsun ya, ben de bu nedenle öyle demiş bulundum –"

"İngiltere'deydim, Jamie. Bu sebeple böylesine hantal bir kıyafeti üzerimde taşıyorum."

Jamie yeniden çevresine bakındı, ardından dikkatini kocasına yoğunlaştırdı.

"Pantolonlarını nasıl oluyor da ekoseli kumaşlarının tam kenar kıvrımından toplamayı başarıyorlar?" diye sordu..

"Toplamıyorlar."

"O vakit ne . . ." Alec'in gözlerindeki şeytanî bakıştan ötürü Jamie bunu

bilmek istemediğine karar verdi. Hiç düşünmeden "Boşver," dedi. "Fikrimi değiştirdim. Altlarına ne giydiklerini bilmek istemiyorum."

"Oh, ama ben sana açıklamak istiyorum."

Alec, çapkın bir adam gibi gülümsüyordu. Jamie onun hiç de beyefendice olmayan sözleri, kendisinin de hiç hanımefendice olmayan tepkisi üzerine derin bir iç çekmek zorunda kaldı. Tanrı aşkına, o dakikadan itibaren Alec gittikçe daha da yakışıklı bir hale geliyordu. Jamie'nin kalbi bir kelebeğin kanatları gibi çarpmaya başladı.

Jamie "Öyleyse, bana daha sonra söyleyebilirsin," diye fısıldadı. "Gecenin geç saatlerinde, Alec, karanlık olduğunda ve sen benim utanmamı göremediğinde... Peki, meydan savaşına gittiklerinde zincirden yapılma zırh kuşanıyorlar mı?" Askerlerin iç çamaşırı eksiklikleri hakkındaki mevzuyu kapatmak için Alec'e bu soruyu yöneltmişti .

Alec "Biz asla zırh kuşanmayız," açıklamasını yaptı. "Pek çoğumuz ekoseli kumaşımızı kuşanır. Gene de görmüş geçirmiş savaşçılar eski usülleri tercih ederler."

Jamie "Eski usül nedir?" diye sordu.

"Herhangi bir şey giymezler."

Jamie artık onun kendisiyle ciddi ciddi dalga geçtiğinden emindi. Savaşa atlarının sırtında çıplak giden savaşçıların gö-

rüntüsü Jamie'yi güldürdü. "O zaman battaniyelerini bile üstlerinden atıp –"

"Evet, aynen öyle yapıyorlar."

"Alec, bu aptalca hikâyeye inanmam için benim gerçekten saf olduğumu düşünüyor olmalısın. Bana takılmaktan vazgeç, lütfen. Bu kadar uzun süredir adamlarını yarı umursamaz bir tavır içine sokarak kabalaşıyorsun."

Jamie bunları söyledikten sonra, sırtını Alec'e döndü, göğsüne yaslandı ve tepeye varan yoldan geçtiklerinde askerlerin önünde huzurlu bir yüz ifadesi takınmaya çalıştı.

Alec'in onun kafasına yerleştirdiği yüz kızartıcı düşüncelerle boğuşmak zorlu bir çaba gerektiriyordu.

"Emirler vermemeyi öğrenmen gerekiyor."

Alec çenesini Jamie'nin kafasından aşağı doğru eğerek fısıldadı. Bu nazik bir paylamaydı. Memnuniyet verici bir titreme Jamie'nin midesinde dalga dalga yayıldı. "Doğru olanı yapmak istiyorum, senin de öyle yapman gerektiği gibi... Kabalık hiç kimseye yakışır, kabul edilebilir bir şey değildir, İskoç olsan bile."

İkinci açıklığa ulaştıklarında ağaçların arasından bir haykırış yankılandı. Yangın yaygarayı koparır koparmaz Alec onun dizginlerine asıldı, ardından aşağıya indi. Jamie'yi aygırında bıraktı ve her iki atı da bekleyen askerler kalabalığı istikametine yönlendirdi.

Hayret, Jamie gergindi. Alec'in adamları, ellerinin ne kadar çok titrediğini göremesinler diye onları birbirine kenetledi.

Aşağı yukarı Alec'in ebadında olan sarışın bir adam kendisini diğerlerinden ayırdı ve selamlarını sunmak için beyine doğru yürüdü. Bu adamın yakışıklı görüntüsü Jamie'ye onun Alec ile akraba olduklarını düşündürttü. Jamie, bu adamın Alec'in hem sağ kolu hem de arkadaşı olduğu fikrine varmıştı, çünkü adam liderini kucakladı ve liderinin sırtına kuvvetli şaplaklar attı.

Bu gürültülü darbeler Jamie'yi yere yıkabilirdi, fakat Alec omzunu dahi silkmedi. Askerin telaffuzu o kadar boğuktu ki Jamie onun söylediklerini kelimesi kelimesine yakalayamıyordu. Buna karşın onu yüzünün tepkisel olarak kızaracağı kadar iyi işitebiliyordu. İki dev birbirlerine sırayla ağza alınmayacak

hakaretler ediyorlardı. Jamie bunun da başka bir tuhaf alışkanlık olabileceğini düşündü.

Derken konuşma ciddi bir boyut kazandı. Jamie adamın Alec'e verdiği haberin iyi olmadığını söyleyebilirdi. Alec'in sesi sertleşmiş, yüzüne de kızgın bir ifade yerleşmişti. Alec öfkeli görünüyordu. Asker endişeli görünüyordu.

İç avluya varıncaya dek Alec, Jamie'ye dikkatini vermedi. Akabinde Yangın'ın dizginlerini, onları daire içerisine alan adamlarına fırlattı ve Jamie'yi yere indirmek için döndü.

Alec ona gözünün ucuyla bile bakmadı. Askeriyle konuşmasını sürdürürken Jamie onun yanında dikildi.

Alec'in adamlarının merakı ikiye bölünmüş gibi gözüküyordu. Sayının bir yarısı kasıtlı olarak Jamie'ye bakıyordu; fakat sert bakışları gördüklerinden hoşlanmadıkları izlenimini veriyordu. Diğer yarısı Yangın'ın etrafını sarmıştı. Gülümsüyorlardı. Buna karşın Jamie'nin ne düşüneceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Yangın, Jamie'nin topladığı ilgiden bile daha fazlasını üzerinde toplamaktan hiç mi hiç hoşlanmadı. Asabileşen at şaha kalktı, hoşnutsuzluğunun ifadesi olarak burnundan soludu ve dizginlerini yakalamaya çabalayan adamları ayaklarının altına almaya çalıştı.

Jamie içgüdüsel olarak tepki gösterdi. Peşinden, çocuğu yaramazlık yapan bir anne misali, derhal kısrağının yapılanmakta olan öfke nöbetini durdurmanın en kestirme yolunu aradı.

Yangın, Alec'in bile onu yakalayamayacağı kadar hızlı hareket ediyordu. İzleyicilerini düşünmeksizin, Jamie, kocasının ve onun aygırının etrafındaki yolun öteki tarafına geçti, iki büyük askeri açılsınlar diye dirsekledi ve bebeğini sakinleştirmek için ileri bir hamlede bulundu.

Evcil hayvanının sadece birkaç fit ötesindeyken durdu. Jamie kaba bir sözcük söylemeye mecbur değildi. Yalnızca elini kaldırdı ve bekledi.

Yangın hemen asabiyetine son verdi. Vahşi bakışı gözlerini terk etti. Savaşçılar açıktan açığa büyülenmişçesine bu görüntüyü izliyorken, mağrur beyaz güzellik, hanımından küçük bir dokunuş almak niyetiyle tırıs tırıs ona doğru ilerledi.

Alec aniden Jamie'nin yanında belirdi. Kolunu onun omuzlarına doladı ve onu kaldırarak kendi tarafına çekti.

Jamie kocasına "Aslında çok yumuşak başlıdır," dedi. "Ancak yorgun, aynı zamanda da aç, Alec. Belki de onu götürmem gerekiyordur –"

"Donald bu görevi üstlenecek."

Jamie adamlarının önünde onunla tartışmak istemiyordu. Alec, Yangın'ın dizginlerini eline aldı, aceleyle kendisine doğru gelen genç adamla Keltçe konuşup ona bir çırpıda talimatlar yağdırdı.

Jamie'ye göre Donald bir kâhya olmak için çok gençti. O, Yangın'ın cidden güzel bir at olduğunu belirtir belirtmez, Jamie onun yeteneklerine güvenmeye karar verdi. Donald'ın iyi bir atı daha görür görmez tanıdığı aşikârdı. Alev kırmızısı saçına ve teninin rengine tezat oluşturacak uysal bir sesi ve karşısındakini de gülümsetecek rahat bir gülümsemesi vardı.

Yangın ondan nefret etti. Zor beğenen yaygaracı at, Jamie ve Alec arasında ite kaka ilerlemeyi denedi. Donald ne pahasına olursa olsun kararlı oluşunu ispatladı. Alec haşin bir emir daha eklediğinde, kâhya bütün denetimi eline geçirebildi. Yangın'ı avlunun karşı tarafına yönlendirdi. Jamie kendisini bebeğinden ayrılan endişeli bir anne gibi hissederek kısrağının götürülüşünü izledi.

"Yerleşecek."

Alec'in sözü Jamie'yi kızdırdı. Demek ki onun gözünde kendisi ve kısrağı aynıydı, öyle mi? Aynı şeyi Jamie'ye de söylemişti. At ve eş. Jamie "o" zamirine vurgu yaparak "O yerleşebilir," dedi.

Alec'e ait olan kalenin kapılarına giden merdivenlere doğru yürümeye başladılar. Alec hâlâ onu adamlarına tanıtmamıştı. Jamie buna bir uzun dakika boyunca hayret etmiş, sonra da onun bunu adamakıllı bir biçimde yapmak için doğru anı beklediğinde karar vermişti.

Durmaksızın merdivenlerin zirvesine çıktılar. Alec, Jamie'nin omuzlarının çevresinde demir atmış vaziyetteki koluyla onu takip etmeye zorlayarak kendi etrafında döndü.

Sonra onu serbest bıraktı, askerlerinin birinden bir ekoseli

kumaş aldı ve onu Jamie'nin sağ omzuna astı. Bu eylemi tamamlar tamamlamaz, avluya sessizlik çöktü. Askerler ellerini kalplerinin üzerine koydular. Başlarıyla selamladılar.

Zamanı gelmişti. Jamie iki eli iki yanında Alec'in askerlerine vereceği harika söylevi dinlemeyi bekleyerek bir mızrak misali dimdik ayakta duruyordu. Onun istese de istemese de şimdi kendisini övmek zorunda kalacağını kendi kendine söylüyordu.

Jamie bu söylevin her bir kelimesini belleğine yazacak ve Alec onu kızdırdığında onları anımsatarak keyfine bakacaktı.

Kısa bir söylevdi ve Jamie daha ne olduğunu anlayamadan çabucak bitivermişti. Bağırdığında Alec'in sesi kalabalığın üzerinde inledi, "Benim karım."

Benim karım mı? O kadar mıydı? Söyleyeceği başka hiçbir şey yok muydu? Alec sessiz kalmayı sürdürdüğünde, Jamie onun konuşmasını bitirdiğini tahmin etti. Alec, Keltçe konuşmuştu ve Jamie zaten Alec'in dilinden anladığını bilmesine izin vermeme kararı aldığı için onun bu kabalığına nasıl sinirlendiğini görmesine de normal olarak müsaade edemezdi.

Alec işaret verdiğinde, adamları kılıçlarını çektiler. Diğer bir haykırış avlunun her tarafında yankılandı.

Jamie, Alec'in daha yakınına sokulmasının ardından askerleri başıyla selamladı ve onlara reverans yaptı.

Onların yinelenen tezahüratları Jamie'nin sıçramasına neden oldu. Alec onun biraz korkmuş olabileceğini düşündü. Jamie tüm dikkati üzerine çektiği için mahçup olmuş görünüyordu.

Alec'in ne dediğini tamamen bildiği halde ona "Onlara ne dedin, Alec?" diye fısıldadı. Alec yanıtlar yanıtlamazsa, sunumunu gerçekten açıklaması gerektiğini ona söylemeyi düşündü.

Hâlbuki onu aydınlatma şansı yoktu.

Alec "Onlara İngiliz olduğunu söyledim," yalanını söyledi. Kolunu bir kere daha Jamie'nin omzuna attı, bu Alec'in rahatsızlık verici davranışıydı, tam anlamıyla Jamie'yi yanına çekip duruyordu. Tanrı biliyor, Alec ona tıpkı bir omuz çantasıymış gibi muamele ediyordu.

Jamie "Tezahürat yapıyor olmalarının nedeni de budur, elbette," karşılığını verdi. "Zira ben İngilizim."

"Hayır. Bağırıyor olmalarının nedeni bu."

Alec acımasızdı. Jamie başını iki yana salladı.

Alec "Adamlarım hakkında ne düşünüyorsun?" diye sorduğunda ses tonundan ciddi olduğu anlaşılıyordu.

Jamie cevap verirken ona bakmadı. "Hepsinin kılıçları olduğunu düşünüyorum, Kincaid, ama senin yok. Düşündüğüm şey bu."

Jamie cidden cesur bir kadındı. Alec onun iğneleyici sözüne cevaben sırıttı.

Askerler açıktan açığa gözlerini dikmiş Jamie'ye bakıyorlardı. Alec onların gözlerini doyurmak zorunda olduklarını biliyordu. Jamie'nin görünüşüne alışmaları zaman alacaktı. Hakikaten, Alec hâlâ bu işin ne kadar zor olacağını hissediyordu.

Jamie'nin, Alec'in sağ kolu olduğunu varsaydığı asker, liderinin baş işareti yapmasıyla hemen merdivenlerden çıktı. Jamie'nin önünde, bir talimat bekleyerek, durdu.

"Bu Gavin. Evden ne zaman uzakta olsam yönetim ona geçer."

Gavin, gözlerinin içine baktığında, Jamie onu selamlama niyetiyle gülümsedi. Tebessümüne karşın, Gavin ona bakmaya aynen devam ediyordu. Jamie kendisinin ona bir şey söylemesi için mi yoksa sırf kendince yerine getirilmesi gereken bazı adetler bulunduğundan mı beklediğini merak ediyordu.

Gavin çok çekici bir erkekti. Nihayet, yeşil gözleri keyiften ışıl ışıl parıldayarak Jamie'ye gülümsedi, o an Gavin Jamie'ye Mary'nin kocası Daniel'ı anımsatmıştı. "Sizinle tanışmaktan onur duyuyorum, Leydi Kincaid."

Gavin, Alec'le konuştuğunda da bakışlarını Jamie'den uzaklaştırmadı. "İyi bir seçim yapmışsın, Alec. Daniel'le nasıl anlaştığını merak ediyorum –"

Alec "Oyun sırığını en uzağa fırlatan ilk seçimi yapmaya hak kazanır," diye açıkladı. "Benim karım kötünün iyisiydi."

Jamie "Kötünün iyisi mi?" deyip kaş çatmak için kocasına döndü. "Arkadaşının önünde benimle dalga mı geçiyorsun, Alec, yoksa söylediğin şeye sahiden inanıyor musun?"

Alec "Şaka yapıyorum," yanıtı verdi.

Jamie, Gavin'e "Şaka yapıyor," diyerek bir bakıma kocasının ölçüyü aşan sözleri için dolambaçlı yoldan özür diledi.

Gavin afallamıştı. Tanıdı tanıyalı, Alec'in herhangi bir şey hakkında şaka yaptığına hiç şahit olmamıştı. Fakat yeni gelin Leydi Kincaid'e ters düşecek değildi.

Alec'in karısına göz kırpışını görebilmek için Gavin tam zamanında döndü. Alec "O çok yorgun, Gavin," dedi ve askerinin dikkatini çekiverdi. "Onun gereksinim duyduğu yalnızca güzel bir akşam yemeği ve uzun bir gece istirahati."

Jamie "Öncelikle evini görmeye gereksinim duyuyor," diye duyurdu. Sesi çileden çıktığını yansıtıyordu. "Çünkü o fazlasıyla meraklı."

Hem Alec hem de Gavin, Jamie'nin sanki orada bulunmayan bir üçüncü şahıstan söz edermişçesine yaptığı onlara yönelik bu zekice eleştirisi üzerine sırıttı. Jamie de gülümsedi, çünkü az önce onları alt ediş şeklinden memnundu. "Banyo da yapabilir miyim, Alec?"

Alec yanıt veremeden evvel Gavin yüksek sesle "Bu konuyla derhal ilgileneceğim, hanımım," dedi.

Yeni hanımını bir yavru köpek misali takip etti. Alec, Gavin'in karısı Jamie'ye bakışını izledi. Arkadaşının karısına ilgisini saklamayı deneme biçiminden pek eğlendi. Gavin bakışlarını ondan alamıyormuş gibi görünüyordu.

Jamie onun yanıtına "Teşekkür ederim, Gavin," diyerek karşılık verdi. "Yine de benimle bu denli resmî olmana gerek yok. Lütfen bana Jamie de. Bana verilen isim bu."

Alec'in arkadaşı Jamie'nin önerisine cevap vermeyince, Jamie kendi etrafında dönüp ona baktı. Gavin onun önerisine surat ekşitiyordu. Jamie "Bu kabul edilemez mi?" sorusunu sordu.

"Adınızın Jane olduğunu mu söylediniz?"

Jamie "Hayır, Jamie," diye Gavin'i bilgilendirdi.

Gavin kafası karışık bir halde bakmaya devam ettiğinde Jamie kafasını salladı.

Asker Alec'e döndü ve "Ama bu bir erkek adı." deyiverdi.

Dokuzuncu Bölüm

"Bunu ona sen söylettirdin, değil mi, Alec?"

Alec bu anlamsız soruya cevap verme zahmetine bile girmedi. Jamie bir erkeğin adını taşıyordu ve Alec'in kapı eşiğinde bu mevzuyu onunla tartışmak yerine göz önüne alacağı çok daha önemli meseleleri vardı.

Alec ve Gavin, Jamie'yi kaş çatar bir vaziyette arkalarında bırakarak büyük salona doğru üç basamak aşağıya indiler. İşin doğrusu, Alec harekete geçirmek maksadıyla Gavin'i bir güzel ittirdi.

Jamie merakla çevresine bakındı. Sağında kilisenin çan kulesi yüksekliğinde taştan bir duvar bulunuyordu. Taşlara dokunmak serinlik hissi veriyordu; taşlar cilalanmışçasına pürüzsüzdü ve bakıldığında altın kahverengi yüzeylerinin üzerinde en küçük bir toz zerresi bile görünmüyordu. Ahşap bir merdiven, yapının bir ucundan diğer ucuna boylu boyunca uzanan bir balkonun yer aldığı ikinci kata çıkıyordu. Jamie bir üst katta üç adet kapı saydı; onların Alec ve akrabalarının yatak odaları olduğu tahmininde bulundu.

İnşaat aşamasında yapıya fazla mahremiyet önerilmemişti. O denli serbest bir yerdi ki büyük salonda ya da girişte bulunan herhangi biri yukarıdaki odalara kimin girdiğini ve odalardan kimin çıktığını rahatlıkla görebilirdi.

Büyük salon devler için yeterince genişti. Görünüşe bakılırsa her yer öyleydi, aynı zamanda tertemizdi. Jamie'nin tam karşısında kocaman, taştan bir şömine bulunuyordu. Alev alev yanan ateş devasa odadaki havayı güçbelâ ısıtıyordu.

Salon şimdiye kadar gördüklerinin en büyüğüydü. Elbette, o yalnızca babasının salonunu görmüştü ve bunun gerçek an-

lamda genel bir kıyaslama olamayacağını düşünüyordu, fakat babasının kabul salonu gerçek anlamda bu salonun içerisinde kaybolurdu. Oda bir çayırlık alan kadar enliydi ve ortasında bulunan şömine yolu iki eşit parçaya bölüyordu. Bir masa, etrafında en azından yirmi tabureyle birlikte, salonun sol tarafında duruyor, sadece küçük bir yer kaplıyordu. Onunla aynı ebatlarda başka bir masa ise sağ tarafta bulunuyordu. Bu masanın yalnızca birkaç fit ötesinde ahşaptan bir bölme yer alıyordu. Jamie bölmenin kilere açıldığını düşündü.

Alec ve Gavin bölmenin önündeki masada oturuyorlardı. Her iki savaşçı da Jamie'ye dikkat etmediğinden, Jamie bölmenin arka tarafına geçti, orayı inceledi ve oradaki yüksek bir yerin üzerinde yapılmış yatağı görünce şaşırdı. Kocaman yatağın arkasındaki duvara birkaç çivi çakılmıştı ve üzerlerine aynı beden kıyafetler asılmıştı; Jamie burasının Alec'in yattığı yer olabileceğini düşündü. Yanılıyor olması içinse dua etti.

Bir asker onu geçip onun omuz çantasını o yüksek yere koydu. Jamie tahmininin doğru olduğunu artık biliyordu. Çantasını getirdiği için askere teşekkür ettiğinde, asker şaşkın bir bakış fırlatarak aksi bir cevap verdi, ardından diğer bir iri adam tahtadan yuvarlak bir küvet taşıyıp onu odanın uzak bir köşesine yerleştirirken Jamie'ye yoldan çekilmesini işaret etti.

Jamie o ana dek yaptığı en huzur verici banyoyu yapacaktı ve kararı karardı. Sadece mahremiyet eksikliğini düşündüğünde yüzünün kızardığını hissetti. Bölme çıplaklığını gizleyecekti, evet, ancak salona giren herhangi biri gürültüyü işitecek ve Jamie'nin ne yapmakta olduğunu kesinlikle tahmin edecekti.

Jamie kocasının yanına döndü, akşam yemeklerini istemek için mutfağın yerini bulmaya kararlıydı. Onun yanına vardığında birkaç dakika boyunca ayakta dikildiği halde Alec sanki onu tanımıyormuş gibi davrandı. Gavin, beyine gidişatı anlatıyordu ve onun tüm dikkatini kendi üzerine çekiyordu. Jamie kocasının yanındaki tabureye oturdu, ellerini kucağında kavuşturdu ve sabırla Gavin'in lafını bitirmesini bekledi.

Söze karışması kabalık olurdu. Jamie böyle bir durumdan şikâyet etmenin üzerine vazife olmadığını da biliyordu. Ne de olsa önemli bir oymak beyinin karısıydı ve Alec'in dikkatini

çekmek için gün aydınlanıncaya dek orada oturması gerekirse, evet buna da katlanacaktı.

Çok geçmeden, yemeği düşünemeyecek kadar çok uykusu geldi. İki kadın aceleyle salona girdiklerinde neredeyse masadan kalkmak üzereydi.

Elbiseleri Kincaid renklerindeydi. Jamie, kıyafetlerini taşıma şekillerine bakarak onların hizmetçi olmadıklarını düşündü. Her iki kadın da koyu sarı saçlı, kahverengi gözlü olmalarının yanı sıra samimi ve güler yüzlüydü ta ki dönüp Jamie'yle göz göze gelinceye dek...

Gülümseyişleri anında kayboldu. Uzun boylu olan kadın açık açık gözlerini dikmiş Jamie'ye bakıyordu.

Jamie de ona baktı. Böylesine bir saçmalığa katlanamayacak kadar yorgundu. Yarın, bu kadının dostluğunu kazanmayı deneyebilirdi. Şimdi ise ancak elinden gelenin en iyisini sunmaya çalışacaktı.

İki kadınla da belirgin benzerlikler taşıyan yüz hatlarına sahip bir asker salonun yakınına geldi. Doğrudan doğruya bu iki kadının arkasında durdu, ellerini onların omuzlarına koydu ve meraklı gözlerle Jamie'ye bakmaya başladı. Saçı hemen hemen Jamie'ye kaş çatışı kadar koyuydu.

Jamie bu askerin kendisinden nefret etmeyi zaten kafasına koymuş olduğuna inandı. İngiliz oluşundan dolayı böyle davrandığını sandı. Burada bir yabancıydı; Kincaid oymağını kabul etmesi onun için zaman alacaktı. Onlara alışmasının ne kadar zaman alacağını ise yalnızca Tanrı bilebilirdi.

Jamie onu ayağıyla dürtünceye dek Alec bu davetsiz ziyaretin farkına varmadı. Sözünü kestiği için Jamie'ye kaş çatıyordu ki girişin yakınında bekleyen üçlüyü gördü. Alec hemen keyifle gülümsedi. Kadınlar da aynı şekilde Alec'e karşılık verdiler. Uzun boylu olan kadın ileri atıldı.

Alec "Gelip bize katılın," diye seslendi. Alec, çatık kaşlı asker kendisine doğru yürüdüğünde "Marcus?" dedi, "Yemekten sonra senin anlatacaklarını dinleyeceğim. Elizabeth'i beraberinde getirdin mi?"

Marcus keskin sesiyle "Getirdim," yanıtını verdi.

"O nerede?"

"Angus'a söz verdiği için kulübesinde beklemek istedi."

Alec başını salladı. Marcus, tekrar Jamie'ye bakmak için döndüğünde Alec karısını hatırladı. Bir omuz silkmesiyle birlikte onlara "Bu benim karım," duyurusunu yaptı.

"Adı Jamie." Alec karısına dönüp, "Bu Marcus. Bu da Edith," dedi; arpacı kumrusu gibi düşünen savaşçının yanındaki kadına doğru yaptığı baş işaretiyle de destekledi. "Marcus ve Edith kardeş, üstelik Helena'nın ilk kuzenleri."

Jamie onların kardeş olduklarını tahmin etmişti. Kaş çatmaları bile bir hayli benzerdi. Jamie'nin zihni, Alec'in onların kabalığına ilişkin açıklamasına kulak veremeyecek kadar meşguldü. Helena neredeydi? Marcus'un demin bahsettiği Elizabeth kimdi?

Alec üçlünün sonuncusuna eliyle işaret ederek Jamie'nin yoğun kafa karışıklığına müdahale etti. "Sonuncudur, ama kesinlikle önemsiz değildir benim Annie'm," diye duyurdu. Ses tonu sevgi doluydu. "Yakına gel," çağrısını yaptı. "Yeni hanımınla tanışmalısın."

Annie odayı bir baştan bir başa aceleyle geçtiğinde, Jamie onun aslında yetişkin bir kadın olduğunu fark etti. Annie, Jamie'den sadece bir ya da iki yaş daha genç gözüküyordu. Fakat güzel yüzünde çocuksu bir ifade taşıyordu. Yüzü temiz pak bir masumiyet yayıyordu.

Annie, Jamie'ye beceriksizce bir reverans yapmasının ardından tatlı tatlı gülümsedi. Konuştuğunda sesi tıpkı küçük bir kız çocuğu gibi çıkmıştı.

"Ondan hoşlanmak zorunda mıyım, Alec?"

Alec "Zorundasın," yanıtını verdi.

"Neden?"

"Çünkü bu beni hoşnut edecektir."

Annie "O zaman ondan hoşlanayım," diye yanıtladı. "Hatta İngiliz olmasına rağmen." Konuşmaya devam ettiğinde gülümseyişi genişledi, "Seni özledim, asilzadem."

Alec bu söze cevap verme fırsatını bulamadan, Annie masanın en sonuna koşturup Marcus ve Edith'in arasındaki yerini aldı.

Jamie, Annie'yi uzun bir süre izlemeyi sürdürdü. Bu kızda

ne tür bir farklılık olduğunu gayet iyi anlıyordu. Yaşamları boyunca çocuk kalan o özel insanlardan biriydi. Jamie'nin yüreği yerinden uçtu ve Annie'ye kondu, ardından da Alec'e, çünkü Alec kibarlık göstermişti.

Jamie "Annie'de mi Marcus'un kız kardeşi?" sorusunu yöneltti. "Hayır, Helena'nın kız kardeşi."

"Helena kim?"

"Karımdı."

Jamie başka bir soru soramadan evvel, Alec dikkatini Gavin'e çevirdi. Jamie'nin ise tüm dikkatini alelacele salona giren hizmetkar grubu çekti. Jamie şu şişman kadının taşıdığı yiyecek dolu tahta tabakları ayırt ettiğinde, boş midesi hemen guruldamaya başladı.

Bayatlamış ekmekten yapılma mezeler masayı kapladı. Büyük bir koyun etinin doğrudan doğruya Jamie'nin önüne kondu. Jamie kusmamak için kendini zor tutuyordu, manzara ve koku midesini bulandırıyordu. Henüz küçük bir kız çocuğuyken, bir parça kokmuş koyun eti yiyip hastalandığından beri koyun etinden ölesiye iğrenir hale gelmişti. Bu yüzden de ağzına sürmemişti.

Kenarlarında kırmızı çizgileri olan, bazısı sarı, bazısı turuncu, takoz büyüklüğünde peynir kalıpları, etrafından karadutlar taşan tombul turtalar ve üzerinde kahverengi benekleri bulunan kıtır kıtır ekmek dilimleri yiyeceklere eklendi. Bira testileri ve su ibrikleri da akşam yemeğini tamamladı.

Uşaklar salonu terk edinceye dek Alec tüm bu koşturmacayı umursamadı. Bir grup asker içeri girdiğinde, her bir adamı kısa bir baş selamıyla buyur etti; sonra, kaldığı yerden, Gavin'e sorular sormayı sürdürdü.

Yönetimdeki sağ koluna artık öfkelenmeye başlıyordu. Çünkü Gavin onun

tüm sorularına çabuk, etkili cevaplar verirken, dikkatini kesinlikle beyine vermiyor, sürekli masanın karşı tarafındaki Jamie'ye bakıyordu.

Alec'in sesi bu kasıtsız hakaret karşısında içgüdüsel olarak sertleşti. Jamie kocasına baktı. Onun dikkatini çekmeyi başardığında "Haberler kötü mü?" diye sordu.

"Angus kayıp."

"Angus mu?"

Alec "Emrim altındaki bir asker," açıklamasını yaptı. "Görevi mizacına uygun bir biçimde farklı olmasına karşın, Gavin'le eşit rütbededir."

"Aynı zamanda arkadaşın mı?"

Alec bir parça ekmeği yarıya böldü ve Jamie'ye sormadan önce yarısını ona ikram etti. "Evet, bir o kadar da iyi bir arkadaşımdır."

Jamie "Elizabeth kim?" sorusunu sordu. "Marcus'a sorduğunda işittim eğer –"

"Angus'un karısı."

Jamie duygusallaştı ve "Oh, zavallı kadın," karşılığını verdi. "Korkunç derecede endişeleniyor olmalı. Eve dönerken geç kalmış olamaz mı?"

Alec başını iki yana salladı. Jamie'nin niçin bu denli ilgilendiğini anlayamadı. Adamı tanımıyordu bile... Buna rağmen, onun bu duygusal tavrı Alec'i memnun etti. "Gecikmiş olamaz," dedi. "Gecikmesi bana bir hakaret olurdu. Hayır, ona başka bir şey olmuş olmalı."

Gavin omuz silkerek "Ölmüştür, yoksa burada olurdu," dedi.

Alec "Evet," diyerek onunla aynı fikirde olduğunu belirtti.

Öteki askerler de onların konuşmasını dinliyordu. Jamie bunun farkına vardı ve konuşma boyunca hepsinin kendi konuştuğu dili tıpkı Alec'in bildiği kadar iyi biliyor olduğunu düşündü. Hepsi de Gavin'in yorumuna katıldı.

Jamie "Bu adamın ölüp ölmediğini bilemezsin," dedi. Onların soğuk tavırları son derece barbarcaydı. "Arkadaşın hakkında bu şekilde konuşman çok insafsızca."

Gavin kaşlarını çatarak "Neden?" diye sordu.

Jamie onun sorusuna aldırmadı ve kendi sorusuna bir tane daha ilave etti. "Onu niye aramaya çıkmıyorsunuz?"

Alec "Şu anda tepeleri araştıran askerler var," cevabını verdi.

Gavin "Önümüzdeki sabah büyük olasılıkla cesedini bulacağız," tahmininde bulundu.

Jamie "Gavin, kesinlikle böyle ihmalkârca şeyler söylemek istemiyorsun,

değil mi?" dedi. "Arkadaşının güvende olduğuna inanman gerekiyor."

"İnanmam mı gerekiyor?"

Jamie cümlesi herkesi içerecek biçimde, masa uzunluğunca bakarak "Hepinizin inanması gerekiyor," diye duyurdu. "Birilerinin umutlu olması gerekiyor."

Alec gülümsemesini gizledi. Evinin içinde bulunuşu bir saatten daha fazla bir süreyi dahi doldurmamışken, karısı hâlihazırda buyruklar veriyordu. Alec "Bu, boşuna olabilir," yanıtını verdi. "Böyle hakaret edercesine konuşmana lüzum yok."

Askerleri konuşmaya katılmaları için yönlendirdi. Her biri Angus'a ne olduğuna dair kendi görüşünü dile getiren askerler hep bir ağızdan konuşmaya başladılar. Birbirine benzemeyen kuramsal düşünceleri nasıl pusuya düşürüldüğü üzerineyken, vardıkları sonuçta hemfikirdiler: Angus ölmüştü.

Jamie yemeğin geri kalanında, adamlardan her birinin kendi tahminini öne sürmesini dinlerken sessizliğini korudu. Kaybolan adamın onlar için önemli olduğu çok geçmeden anlaşılmıştı. Yaşadığına ilişkin hiç umutları yoktu.

Ne Edith ne de Annie'nin yapacak bir yorumu yoktu. Bakışlarını doğrudan doğruya yemeklerine sabitlemişlerdi.

Alec, Jamie'nin koluna dokundu. Jamie ona baktığında, Alec bir parça koyun eti sundu.

"Hayır, teşekkür ederim."

"Bunu yiyeceksin."

"Yemeyeceğim."

Alec şaşkınlıkla bir kaşını yukarı kaldırdı. Jamie adamlarının önünde fiilen ona karşı gelmişti. Bunu hafife almazdı.

Jamie onun bir hayli afallamış göründüğünü düşünüyordu. Kendisine itiraz edilmesinden hoşlanmadığını anladı. "Koyun etini hiç istemiyorum, ama ikram ettiğin için çok teşekkür ederim."

Alec "Bunu yiyeceksin," diye emretti. "Kuvvetsizsin. Gücünü toparlaman gerek."

Jamie fısıldayarak "Şu an yeterince kuvvetliyim," dedi.

"Alec, koyun eti yiyemiyorum. Midem almıyor. Kokusu bile beni hasta ediyor. Buna karşın yemeğin geri kalan kısmı çok hoş. Fakat bir lokma daha yiyemeyeceğim."

Alec "O zaman gidip banyo yap," talimatını verdi. Gözlerindeki yorgunluğu

yeniden fark edince suratını astı. "Birazdan karanlık çökecek ve eğer yatakta olmazsan, karanlıkla birlikte kemiklerine bir titreme yerleşecek."

Jamie "Senin de kemiklerine aynı titreme yerleşmeyecek mi?" diye sordu.

Alec bir sırıtma eşliğinde "Hayır," yanıtını verdi. "Biz İskoçlar daha sağlam malzemeden yapılmayız."

Jamie kahkaha attı. Müzikal ses herkesin dikkatini çekti. "Kendi sözlerimi bana iade ediyorsun," dedi.

Alec bu yoruma yanıt vermedi.

"Nerede uyuyacağım, Alec?"

"Benimle."

Ses tonu Jamie'nin ona karşı gelmesine imkân vermiyordu. Jamie "Ama nerede?" diyerek ısrarını sürdürdü. "Şu bölmenin arkasında mı uyuyacağız, Alec yoksa üst katlardaki odaların birinde mi?"

Balkona doğru eliyle işaret etmek için döndü ve aniden donakaldı. Tanrı biliyor ya, gördüklerine inanamıyordu. Gözleri şaşkınlıktan faltaşı gibi açılmıştı.

Jamie ayağa kalktı ve girişe baktı. Her yerde silahlar vardı. Yanlara doğru genişleyen kapı, girişin her iki tarafındaki duvarlar yerden tavana kadar silahlarla doluydu. Bununla beraber Jamie'yi bu denli etkileyen diğer bir şey ise kocasının kanlı bir silah deposuna sahip oluşu değildi, hayır, o şey uzak duvarın ortasında asılı duran kılıçtı.

Bu, sapına parıldayan kırmızı ve yeşil mücevher salkımlarının yerleştirildiği muhteşem bir Herkül kılıcıydı. Mücevherler dolgun üzüm taneleri gibi görünüyordu. Jamie öbür silahlara göz atmadan önce bir dakika boyunca gözünü kılıçtan ayırmadı. Peşi sıra sayması zamanını aldı. Gürzlerin, sopaların, mızrakların ve isimlendiremediği diğer silahların arasında asılı toplam beş kılıç vardı.

Evet, beş kılıç vardı; Jamie tam emin olmak için bir kez daha saydı.

O lanet olasıca silahlardan her biri Alec'e aitti. Oh, güçlükle biriktirdiği her şilinini ona bir kılıç yaptırmak için harcamayı önerdiğinde Alec, Jamie'ye nasıl da gülmüş olmalıydı. Jamie kendi kendisini ahmak durumuna düşürmüştü, ama Alec'in ayıbı çok daha beterdi. Ona izin vermişti.

Jamie saflığından ötürü Alec'e bakamayacak kadar utanmıştı. Duvara bakmaya devam ederken "Gavin? Bu silahların hepsi kocama ait, değil mi?" diye sordu.

Gavin "Öyle," diye yanıtladı. Gavin, Leydi Kincaid'in davranışındaki bu değişikliğe göstereceği tepkiyi ölçmek için Alec'in yüzüne bakıyordu. Hiç kuşkusuz Alec karısının sesindeki titremeyi fark etmiş ve yüzünün kızarmasını görebilmişti. Gavin bunun gerçekten tuhaf olduğunu düşündü. Hanımı yemekleri esnasında neredeyse utangaçlık derecesinde uysal davranmıştı. Neden, çünkü ağzından anca bir kelime çıkmıştı.

Alec karısını izliyordu, Jamie ona döndüğünde Alec'in yüzünde yavaş yavaş şekillenen bir sırıtış yerleşti.

Jamie'nin elleri belini kavramış vaziyetteydi. Kocasına sert sert bakacak cesareti de vardı. Gavin bu kadındaki dönüşüm sebebiyle hayretler içerisinde kalmıştı. Onu evvela utangaç olarak nitelendirmiş olsa da gözleri böylesine derin ve kızgın bir menekşe rengine dönüşünce fikrini değiştirdi. Leydi Kincaid artık ürkek görünmüyordu. Bilakis, sanki savaşmaya hazırmış gibi bir tablo çiziyordu.

Alec de onun savaşmak istediği erkekmiş izlenimini veriyordu. Bu kadın Alec'in tepesi bir atarsa ne olacağını bilmiyor muydu? Gavin onun bunu tam olarak bilmediğine karar verdi, aksi takdirde Alec'e bu denli cesurca meydan okuyamazdı.

"Gavin? İngiltere'de, bir kocaya ait olan her şey onun karısına da aittir. Burada da aynı mı?"

Askerine soru sorduğunda dahi dik bakışını kocasından ayırmamıştı. Gavin "Aynıdır," yanıtını verdi. "Niye soruyorsunuz, hanımım? Bilhassa istediğiniz bir şey mi var?"

"Var."

Gavin "Ne, o zaman?" diye sordu.

"Şu kılıç."

Gavin "Bir kılıç mı, hanımım?" sorusunu yöneltti.

Jamie "Hayır, Gavin, bir kılıç değil," açıklamasını yaptı. "Şu kılıç. Ta oradaki duvarın ortasında asılı duran... O kılıcı istiyorum."

Salondaki herkes nefesini tuttu. Gavin'in ağzı açık kaldı. Masaya baktı ve diğerlerinin bütün konuşulanlara kulak misafiri olduklarını o an anladı. Onların da ağızları Gavin'inki gibi bir karış açık kalmıştı. Gavin kekeleyerek "Fakat o, beyimizin bizzat kendi kılıcıdır," dedi. "Kesinlikle –"

Alec'in kahkahası onun açıklamasını sona erdirdi. Alec "Bir kadın o kılıcı kaldıramaz bile," dedi. "Hayır, özellikle de koyun eti yiyemeyen sıradan bir kadının buna katiyen yeterli gücü olmayacaktır."

Jamie bir dakika boyunca bu meydan okumaya cevap vermedi. Sonunda dayanamayıp tatlı tatlı gülümsediği kocasına "Onun cılız kuvvetiyle kaldırabileceği hançerlerden var mı?" diye sordu.

"Elbette."

"O vakit belki –"

"Bir İskoç kaması böylesine cılız ellerden kolaylıkla düşürülebilir, Jamie."

Jamie aynı fikirde olduğunu onaylar mahiyette kafasını salladı. Alec küçük bir hayal kırıklığı yaşadı, çünkü aralarındaki ağız dalaşını kolayca kazanmıştı. Jamie onu baş eğerek selamladı ve masanın yanındaki bölme istikametine doğru yol aldı. Alec adamlarının da fark ettiğini görünceye dek Jamie'nin kalçalarının zarif sallanışını izledi. Onların dikkatini çekmek amacıyla gırtlağını temizlemesinin akabinde memnuniyetsizliğini görmelerini sağladı.

Jamie omzunun üzerinden tekrar seslendiğinde Alec'in görüş alanından neredeyse çıkmıştı, "Elbette, sen uyumadığın müddetçe, Alec. Uyuduğun takdirde, o cılız küçük ellerim yeterince güçlü olabilecektir, sen de öyle olduğuna inanmıyor musun? İyi geceler. Güzel rüyalar görmen için dua ediyorum."

Alec'in kahkahası Jamie odadan içeri girinceye dek sürdü.

Gavin "Yanlış mı anladım?" diye sordu. "Yoksa karın tam olarak seni öldürmekle mi tehdit ediyor?"

"Yanlış anlamadın."

"Ama gülüyorsun?"

Alec "Kaş çatmayı bırak," diye talimat verdi. "Yeterince güvendeyim. Karım bana zarar vermeye çalışmayacaktır. Bu onun doğasına aykırı."

"Aykırı mı? O İngiliz, Alec."

"Onu daha iyi tanıdıkça anlayacaksın."

Gavin "Çok güzel," dedi. Sırıttı. "Gözlerimi alamadım."

Alec "Gözlerini alamadığını fark ettim," diye homurdandı.

Gavin "Evet . . . pekala, ona alışmam biraz zaman alacak," diyerek durumu kabullendiğinde, beyinin karısına bakarken kendisini yakalamasından utanmıştı. "Adamlar onun güvenliğini sağlamak için canlarını vereceklerdir, Alec, fakat dürüst olmak gerekirse ona bağlılıklarını sunup sunmayacaklarını sahiden bilmiyorum. Çünkü o bir İngiliz."

Alec "Bu gerçeği cidden unutmuşum," yanıtını verdi. "Ağzını her açışında, aksanı bana hatırlatıyor. Belki, zamanla, Jamie adamların güvenini kazanabilir. Bunu ondan talep etmeyeceğim."

"Onun utangaç olduğunu düşünüyordum, fakat şu an bundan pek de emin değilim."

Alec "Aşağı yukarı benim kadar utangaç," dedi. "Bu kadının az sayıda da olsa bazı korkuları mevcut. Aklından geçeni söylemekten hoşlanıyor. Bu da sayısız öteki kusurlarından biri. Fakat kendi iyiliğini dahi düşünmeyecek kadar hoşgörülü, Gavin."

"Anlıyorum."

Alec "Lanet olsun, neden gülüyorsun?" diye çıkıştı.

"Yok bir şey, asilzadem."

Alec konuşmasını "Beni dinle," diyerek sürdürdü. "Ben uzaktayken senden Jamie'ye göz kulak olmanı istiyorum. Onu gözünün önünden ayırmayacaksın, Gavin."

"Bir sorun çıkmasından mı endişeleniyorsun?"

Alec cevaben "Hayır," dedi. "Bana soru sormadan yalnızca emrettiğim şeyi yap."

"Elbette."

"Mümkün olduğunca onun kendini toparlamasını istiyorum. Tamamen güçsüz bir halde."

Gavin daha iyi bir cümle kuramadan "Bundan bahsetmiştin," deyiverdi.

Alec ona sert bir bakış atarak yorumunu beğenmediğini ifade etmiş oldu. "Kanın görüntüsü bile bu kadını rahatsız ediyor."

"Tıpkı koyun eti görüntüsünün rahatsız ettiği gibi."

Her ikisi de aynı anda kahkahaya boğuldular. Fakat uzun sürmedi. Alec masaya göz atar atmaz, kahkahası boğazında düğümlendi. Alec'in bütün askerleri göz göre göre bölmeye bakıyorlardı. Beylerinin karısına güvenmeyebilirlerdi, fakat onun güzelliği karşısında büyülendikleri ortadaydı.

Jamie sebep olduğu şamatadan bihaberdi. Uşaklar tahta küveti buharı çıkan sıcak suyla doldururlarken, iş bitirilene dek Frieda adındaki kır saçlı, yumuşak sesli kadının ziyareti eşliğinde sabırla bekledi.

Jamie mutfağın nerede olduğunu sorduğunda, Frieda orayı terk etmek üzereydi.

Frieda "Cehennemin dibinde," diye fısıldadı. "Oh, Tanrım, böyle söylemek istemedim, hanımım."

Jamie gülmeye başladı. Zavallı kadın mahçup olmuş gibi görünüyordu. Jamie onun utancına utanç katmak istemiyordu. "Kimseye söylemeyeceğim," dedi. "Mutfağın ayrı bir binada mı olduğunu söylemek istedin, acaba?"

Frieda başıyla o denli etkin bir biçimde onayladı ki başının tepesindeki topuz sallandı. "Bazı kışlar o kadar berbat geçer ki dizlerimize varan karın içerisinde zorlukla yürümek durumunda kalırız. Aşırı derecede soğuk olur."

"Yarın bana bu binanın nerede olduğunu gösterir misin?"

"Neden görmek istiyorsun?"

Jamie "Bundan böyle evin hanımı benim, orada burada bir takım değişiklikler yapabilirim," açıklamasını yaptı. "Mesela

bana mutfağın ana binaya daha yakın bir yere taşınması gerekiyormuş gibi geliyor, değil mi?"

Frieda "Gerçekten mi?" diye sorduğunda şevki aşikârdı. Suratını astı ve fısıldadı, "Gene de değişiklik yapmaktan bu kadar çok övünmezdim, hiç olmazsa Edith'in önünde... Kendisini evin hanımı zannetmekten hoşlanıyor. Orada bir hayli sözü geçiyor."

Jamie gülümsedi. "Oranın da değiştirilmesi gerekecek, değil mi?"

Jamie, ihtiyar kadının yüzündeki ışık saçan tebessümden algılayabildiği kadarıyla ömürlük bir dost edinmişti.

Frieda oradan ayrılmadan önce "En iyisi su soğumadan banyo yapman," tavsiyesinde bulundu.

Jamie elbiselerini çıkarırken Frieda'nın sözlerini düşündü. Ses çıkarmadan küvete yerleşti. En küçük bir gürültü dahi yapmak istemiyordu çünkü Alec ve askerleri yalnızca bir haykırış ötedelerdi, yine de sırası gelmişken saçını yıkamış ve kendisini de bir güzel ovalamıştı; onların çıkan sesleri işitip işitmediklerine aldıramayacak kadar yorgundu. Temiz bir gecelik giydi, geceliğin belinden yakasına kadar olan şirin pembe şeritlerini bağladı ve kocaman yatağa tırmandı.

Saçlarını kurutması ve taraması bir başka yarım saatini daha aldı. Alec'in kılıcı düşüncelerine zorla girmeye devam ediyordu. Kocasının, konuşmasını sürdürmese ve güvenilir bir kılıca gereksinim duyan bir şövalyeden söz etmesine müsaade ediş şekli düpedüz küçük düşürücüydü. Oysa Jamie şu an bunu düşündükçe gülümsüyordu. Alec'e kızgın kalamazdı. Daniel'a onu kılıç kullanma hususunda çalıştırmasını önerdiğini hatırladığında ise hafif bir şekilde kıkırdadı. Alec muhtemelen Jamie'nin de o koyun beyinlilerden biri olduğunu düşünüyordu. Cahil bir tarla faresinden daha iyi olduğunu aklının ucuna bile getirmiyordu.

Jamie'nin uykuya dalmadan önceki son belirgin düşüncesi: Alec'in yatağa gelmesini arzu etmesiydi. Tanrı ona yardım etsin, bu barbar İskoç'a âşık oluyordu.

Alec'in bölmeye odaklanarak bakmayı sürdürüş biçimini izli-

yorum. Bu İngiliz kancık onu halihazırda cezbediyor. Alec, Helena'ya olan aşkını nasıl böylesine gelişigüzel, böylesine kolayca unutabilir?

O dersi anımsamıyor. Belki de kalbini çoktan gelinine vermiştir. Tanrım, öyle olduğunu umuyorum. Bu durumda yeni gelinin ölümü tam anlamıyla çok daha büyük bir ıstıraba sebebiyet verecek.

Onu öldürmek için beklemeyeceğim.

Onuncu Bölüm

Fısıltılar Jamie'yi uyandırdı. İlk başta aklı karıştı. Mumlar hâlâ yanıyor, bölmenin üzerine vuran gölgeleri dans ediyordu. Jamie nerede olduğunu hatırlamadan önce gözünü dikip bir dakika boyunca o karanlık yansımalara baktı.

Fısıltılar tekrar havada uçuştu. Jamie bir, iki kelime yakalamayı becerdi; bu başarıyı gösterdiğinde ise tamamen uyanıktı ve korkudan titriyordu. Oh, artık konuşulanları anlayabiliyordu. Dinlediği şey ölmekte olanın vücuduna sürülen kutsal yağ ayini ve bedenden ayrılan ruh için düzenlenen mukaddes dinsel törendi.

Angus'u bulmuş olmalıydılar. Jamie hızla bir haç işareti yaptı, sabahlığını giydi ve kendi dualarını sunmaya gitti. Bir yabancı olarak görüldüğünü biliyordu, fakat aynı zamanda Alec'in karısıydı. Kocası bir arkadaşına veda ediyorken onun yanında durmak Jamie'nin görevi değil miydi?

Alec onun yaklaştığını duymadı. Jamie, Alec'in tam arkasında durdu ve Pederin kutsal sözleri okumasını izledi.

Beden, bölmenin önündeki masanın karşı tarafında bulunan diğer masaya yerleştirilmişti. Ölü duası için mor işlemeli siyah cübbesini giymiş olan yaşlı Peder, masanın başında dikiliyordu. Kır saçlıydı ve teni saçıyla aynı renkteydi, üzüntüden şaşkına dönmüş bir ses tonuyla konuşuyordu.

Alec uzun masanın diğer ucunda duruyordu. Değişik rütbelerden askerler aradaki boşluğu dolduruyorlardı. Anna, Edith ve Jamie'nin Elizabeth olduğunu tahmin ettiği başka bir kadın, şöminenin yanında ayakta duruyorlardı.

Jamie'nin kalbi yerinden uçup dertlenen bu kadına kondu. Elizabeth'in yanaklarından aşağı doğru süzülen gözyaşlarını

görebiliyordu. Kadın hiç ses çıkarmıyordu ve bu da Jamie'nin ona karşı olan hayranlığını büsbütün arttırıyordu. Benzer koşullar altında kendisi büyük olasılıkla kontrolsüzce feryat figan ediyor olurdu.

Matemini tuttukları adama daha iyi bakabilmek için kocasının arkasına geçti.

İlk başta adamın ölü olduğunu düşündü. Jamie her türlü yara bereyi görmeye alışıktı ve bu nedenle karşısındaki korkunç görüntüye dahi zorda olsa tahammül edebiliyordu. Her yer kanla kaplıydı ya da ilk bakışta öyle gözüküyordu. Buna rağmen Jamie meselenin ne denli ciddi ve gerçek hasarın ne denli yoğun olduğu hakkında herhangi bir yorum yapamıyordu. Enlemesine açılmış bir bıçak yarası savaşçının göğsünde epey yer kaplıyordu. Sol kolunun alt bölümü de bileğine yakın yerinden kırılmıştı, fakat bu Jamie'ye sanki temiz bir kırıkmış gibi geliyordu.

Dağılmış yüz hatları ve koyu kahverengi saçları olan, savaş yaralısı bir adamdı. Geniş bir kamçı izi ona garip bir görünüm verecek şekilde kaşını yukarıya kaldırmıştı. Jamie ölümüne neden teşkil eden unsurun aynı darbe olup olmadığını da merak ederek, adamın yüzündeki yumruya uzun bir süre baktı.

Ölü adam aniden yüzünü ekşitti. Bu, Jamie'nin şayet o denli dikkatlice bakmış olmasaydı gözünden kaçıracağı kadar belirgin olmayan bir hareketti.

Jamie'nin zihninde bir umut kıvılcımı alevlendi. Jamie savaşçının nasıl nefes alıp verdiğine yoğunlaştı. Tıpkı bir horozun ötüşü gibi kesik kesik nefes alıp verdiğinde karar kıldı. Bu iyiye işaretti, çünkü ölüm kurbanını almaya geldiğinde genellikle kişinin son tavrı takırtılı bir titreme biçiminde olurdu.

Bu gerçek de Jamie'yi gafil avladı. Angus ölmemişti . . . henüz.

Pederin dualarını bitirmesi sonsuza dek süreceğe benziyordu. Jamie beklemek istemiyordu. Jamie onun yaralarının icabına bakamazsa yasını tuttukları adam sabahtan önce hummaya yakalanıp ölecekti.

Jamie elini uzatıp Alec'in omzuna hafifçe vurdu. Alec hemen kendi etrafında döndü, sonra Jamie'nin yaralı askeri gö-

rüşünü engellemek için harekete geçti. Jamie'yi görmekten fazlaca mutlu olmamış gibi görünüyordu.

Jamie "Angus mu?" diye fısıldadı.

Alec başıyla onayladı. "Yatağa dön, Jamie."

"Ölmemiş."

"Ölüyor."

"Hayır, öldüğünü sanmıyorum, Alec."

"Yatağa git."

"Ama Alec –"

"Şimdi."

Alec'in buyruğundaki haşinlik Jamie'yi endişelendirdi. Jamie geriye dönüp yatağına doğru yavaşça yürüdü. Halen, Angus'a yardım etmede gereksinim duyacağı malzemelerin listesini yapıyordu.

Kocasının yanına döndüğünde, kolları kıymetli ilaç kavanozlarıyla doluydu. Uzun bir iğneyi ve dayanıklı bir ipliği sabahlığının bir cebine tıkıştırmıştı. Öbür cebinden de üç tane beyaz çorap sarkıyordu. Jamie kocasının işbirliği olsun ya da olmasın savaşçıyı kurtarabilmek için elinden ne geliyorsa yapmaya kararlıydı. Sadece Alec'in bunu kabullenmeden evvel çok fazla yaygara koparmamasını umuyordu.

Buna karşın Alec durumu kabullenmek zorunda kalacaktı, işte o kadar.

Peder son kutsamasını yaptı ve diz çöktü. Alec adamlarına eliyle işaret etti, döndü ve az kalsın Jamie'yi yere deviriyordu. İçgüdüsel olarak uzandı ve onu sabitleştirdi.

Jamie'ye aşırı derecede öfkelenmişti. Yüz ifadesinden bu gayet net anlaşılıyordu. Jamie'nin omuzlarını sertçe kavrayışı da cabası. Jamie derin bir nefes almasının ardından konuştu, "İngiltere'de eski ve hoş bir âdetimiz mevcuttur, Alec. Kişi ölünceye dek matem tutmayız ve ölüyor olduğundan emin olunca-ya dek Pederimizi çağırmayız."

Jamie bu cümlesiyle kesinlikle Alec'in tüm dikkatini çekmişti. "Alec, Angus'un ölüyor oluşunu tam olarak bilemezsiniz. Onun yaralarına bakmama izin ver. Eğer Tanrı onu şimdi almaya kararlıysa, zaten ne yaparsam yapayım fark etmeyecektir."

Jamie onun cevabını beklerken ellerini iterek uzaklaştırdı.

Cevabın gelmesi uzun zaman aldı. Alec ona sanki az evvel aklını yitirmiş birine bakar gibi bakıyordu. Jamie onun yan tarafına doğru bir hamlede bulunmayı denedi, fakat Alec bir kez daha görüşünü engelledi. "Kan var."

"Gördüm."

"Kan seni hasta ediyor."

"Alec, bu fikre nasıl varıyorsun?"

Alec bu meydan okumaya yanıt vermedi. "Beni hasta falan etmeyecek."

"Şayet hastalanırsan, sana çok güceneceğim."

Jamie eğer Alec'in sesi biraz daha haşinleşseydi, muhtemelen bir şimşek çakmasına neden olacağını düşünüyordu. "Onunla ilgileneceğim, senin izninle ya da iznin olmadan. Şimdi yolumdan çekil."

Alec yerinden kımıldamadı, yine de gözleri Jamie'nin keskin emri üzerine faltaşı gibi açılmıştı. Jamie onun, kendisini boğmaya kalkışabileceğini dahi düşündü. O zaman Alec'e emir vermenin hiç de doğru bir yaklaşım olmadığına karar verdi. "Alec, sana buraya gelirken bize saldıran o haydutlarla nasıl dövüştüğünü anlattım mı?"

Alec bu soruyu yanıtlanmayacak kadar saçma olarak değerlendirdi. Jamie onun yerine yanıtladı. "Hayır, elbette anlatmadım. Dövüşmeyle alakalı hiçbir şey bilmiyorum, ama iyileştirmeyle alakalı çok fazla şey biliyorum. Angus'a yardım edeceğim, işte o kadar. Şimdi lütfen yolumdan çekil. Arkadaşın acı içinde kıvranıyor."

Jamie'nin son söylediği söz Alec'i işbirliğine sevk etti. "Onun acı içinde olduğunu nasıl bilebiliyorsun?"

"Yüzünü ekşittiğini gördüm."

"Emin misin?"

"Fazlasıyla eminim."

Jamie'nin ses tonundaki sertlik Alec'i şaşırttı. Alec, Jamie'nin dişi bir kaplana dönüştüğüne kendi gözleriyle şahit oldu. "Ne yapabiliyorsan yap."

Jamie masaya koştururken usanmışlıkla iç çekti. Masanın yakın bir köşesine kavanozlarını yerleştirdi, ardından yaralarını incelemek için Angus'un üzerine doğru eğildi.

Savaşçılar masaya geri döndüler. Ağır hakarete uğramışçasına öfkeli görünüyorlardı. Alec kendi elleriyle bir ayaklanmaya zemin hazırlamış olabileceğini düşündü. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve yavaşça seyircilerini yoklamaya koyuldu, zira şimdi hepsi birden dönmüş ona bakıyorlardı. Karısının bu saygısızca müdahalesi konusunda onun ne yapacağını görmeyi bekledikleri aşikârdı.

Jamie dikkatinin birazını bile askerlere vermedi. Parmaklarıyla Angus'un alnındaki kamçı izinin kenarlarını yumuşak bir biçimde dokundu. Sonra göğsündeki yarayı inceledi.

"Tıpkı kuşkulandığım gibi," dedi.

Alec "Hasar mı?" diye sordu.

Jamie başını iki yana salladı. Konuştuğunda sesinde bir gülümseme vardı, "Boşu boşuna koparılan yaygara."

"Yaygara mı?"

Jamie "Uzun lafın kısası, aslında durum göründüğü kadar vahim değil," açıklamasını yaptı.

"Ölmüyor mu?"

Bu soruyu ise Peder sormuştu. Yaşlı adam ayağa kalkma mücadelesi veriyor ve epey çaba sarf ettiğinden ötürü de hırıltılı nefes alıyordu. Jamie'ye onun daha önce görmediği bir sertlikte kaş çatarak baktı.

Jamie "Şansı varmış, Peder," dedi. Bir kadının ağlamasını işitti ve onun Elizabeth olduğunu tahmin etti.

Peder "Size yardım etmek isterim," diye belirtti.

Jamie "Yardımınıza minnettar olurum," yanıtını verdi. Arkasındaki askerlerin soluk soluğa homurdandıklarını duydu. Onlara aldırmadı ve dönüp kocasıyla konuştu. "Adamlarınla birlikte buradan ayrılıyordun, ancak eğer çok önemli bir işin yoksa yardımına ihtiyacım var."

Alec "Bir sandık yapacaktık," açıklamasını yaptı.

"Bir sandık mı?"

Peder "Bir gömme sandığı," diyerek söze karıştı.

Jamie olabildiğince şaşırmış görünüyordu. İçinden, bu cesaret kırıcı konuşmayı duymaması için, elleriyle Angus'un kulaklarını kapamak geldi. "Tanrı aşkına, Angus'u son nefesini bile vermeden mezara mı koyacaksınız?"

Alec "Hayır, bekleyeceğiz," diye yanıtladı. "Sahiden onu kurtarabileceğini düşünüyorsun, değil mi?"

Jamie kocasını cevaplamadan önce, Gavin "Yardım etmek için ne yapabilirim?" sorusunu yöneltti.

Jamie "Daha fazla ışığa, kumaş şeritlere, bir kadeh dolusu ılık suya, hatta biraz daha su takviyesine ihtiyacım var." diyerek talimatlarını sıraladı,

ardından elleriyle istenilen ebatları göstererek "Yaklaşık olarak şu boy ve şu ende iki ahşap çubuğa da gereksinimim olacak, Gavin," dedi.

Eğer Jamie'nin ricalarını mantıksız olarak nitelendirselerdi, ona bundan bahsetmezlerdi.

Peder "Kolu kırık, kızım. Onu kesmeyi mi planlıyorsunuz?" diye sordu.

Jamie'nin tam arkasında duran asker mırıldandı, "Angus kolunu kaybetmektense ölmeyi tercih ederdi."

Jamie sinirlenerek "Onun kolunu kesmeyeceğiz," diyerek belirtti. "Düzelteceğiz."

Peder "Bunu yapabilir misiniz?" sorusunu sordu.

"Yapabilirim."

Masanın etrafında adamlardan oluşan çember daralmıştı. Gavin hanımının yanına varan yolu dirsek darbeleriyle aşarak geçti. "İşte istediğiniz su kadehi burada. Kâselerse arkanızda."

Jamie ilaç kavanozlarından birini açtı, bir tutam kahverengi toz aldı ve onu kadehin içindeki suyla karıştırdı. Sıvı bulanıklaştığında kadehi Gavin'e uzattı. "Bunu bir dakikalığına elinde tutar mısın?"

Gavin iksiri koklayarak "Bu nedir, hanımım?" diye sordu.

"Angus için uyutucu bir içecek. Aynı zamanda acısını hafifletecek."

"Zaten uyuyor."

Jamie bu sesi tanımıyordu, fakat başka bir askerin şahsî yorumunu haykırdığını biliyordu. Onun ses tonu öfkeyle doluydu.

Bir diğeri homurdanarak "Evet, uyuyor," dedi. "Herhangi biri bile onun uyuduğunu fark edebilir."

Jamie sabrını denetim altında tutmaya çalışarak "Uyumu-

yor," misillemesiyle onlara karşı koydu. Onların yardımını alacaksa, güvenlerini kazanmak zorunda kalacaktı, bunun farkındaydı.

"O zaman neden bizimle konuşmuyor ya da bize bakmıyor?"

Jamie "Çok fazla ıstırap çekiyor," diye cevap verdi. "Alec, kolayca içebilmesi için onun başını yukarıda tutar mısın?"

Alec, Jamie'yle tartışmayan tek kişiydi. Masanın daha yakınına yanaşıp Angus'un kafasını kaldırdı. Jamie, Alec'in arkadaşının üzerine eğildi, yüzünü kendi ellerinin içine alarak onunla konuştu. "Angus, gözlerini aç ve bana bak."

Jamie'nin üç kez yinelemek zorunda kaldığı ve sonuncusunu bağırarak söylediği talebine, sonunda savaşçıdan bir karşılık geldi.

Şaşkın bir uğultu masanın etrafını aceleyle dolaştı. En şüpheci tipler bile artık ikna olmuştu.

Jamie "Angus, bunu içmelisin," dedi. "Acını hafifletecek." Savaşçı sıvının büyük bir miktarını yutuncaya dek onu teşvik etmekten vazgeçmedi.

O yuttuktan sonra Jamie memnuniyetle iç çekti. "İksirin etkisini göstermesi yalnızca bir ya da iki dakika içerisinde gerçekleşecektir."

Bu cümleyi kurmasının ardından, Jamie bakışını yukarı kaldırıp baktı.

Alec ona gülümsüyordu.

Jamie, Alec'e çok fazla ümit vermekten ve onu kâfi derecede uyarmamış olmaktan korkarak fısıltıyla "Hâlâ hummaya yakalanabilme ve ölebilme ihtimali söz konusu," dedi.

"Buna cüret dahi edemez."

"Buna cüret dahi edemez mi?"

Alec "Sen ona bu şekilde bağırdıktan sonra ölmeye cesaret edemez," karşılığını verdi.

Jamie yüzünün kızardığını hissetti. "Sesimi yükseltmek zorundaydım," açıklamasını yaptı. "Ona herhangi bir biçimde yanıt verdirebileceğim yegâne yol buydu."

Gavin "Şimdi uyuyor, sanırım," diyerek lafa girdi.

Jamie "Göreceğiz," dedi. Bir kere daha Angus'un üzerine eğilip yüzünü avuçlarının içine aldı.

"Ağrın hafifliyor mu?" sorusunu sordu.

Savaşçı yavaşça gözlerini açtı. Jamie ilacın etkisini göstermeye başladığını fark edebiliyordu, çünkü savaşçının kahverengi gözleri parlıyordu.

Yüzüne de huzurlu bir ifade yerleşmişti. Angus sesinde cızırtılı bir fısıltıyla "Cennette miyim?" diye sordu. "Sen benim meleğim misin?"

Jamie gülümsedi. "Hayır, Angus. Hâlâ Highlands bölgesindesin."

Savaşçının yüzüne bu sefer korku dolu bir ifade yayıldı. "Tanrım, cennette değilim. Cehennemdeyim. Bu, şeytanın zalimce bir oyun olmalı. Meleğe benziyorsun, ama konuşman . . . İngilizce."

Cümlesinin sonunda adeta gürlemişti ve derhal mücadele etmeye başladı. Jamie onun sağ kulağının öyle yakının eğildi ki neredeyse onu öpecekti; ardından ona Keltçe fısıldayarak "Rahat ol, arkadaşım. İskoç topraklarında, güven içindesin" dedi. "Eğer sana kendini daha iyi hissettirecekse

İngilizler'le yapılacak bir sonraki meydan savaşını kafanda canlandır, fakat artık konuşmaman gerekiyor. Bu iksirin seni uyutmasına izin ver."

Kasıtlı olarak sesini değiştirmek amacıyla başvurduğu bu yumuşak telaffuz kulağına berbat geldi. Oysaki Angus bunun farkına varamayacak kadar uykusuzdu. Mücadelesini sona erdirip gözlerini kapamıştı.

Yüzündeki tebessümle uykuya daldı.

Jamie onun, öldüreceği İngiliz askerlerinin sayısını hesaplıyor olabileceğini aklından geçirdi.

Bir asker Jamie'nin omzunun üzerinden "Ona ne söylediniz, hanımım?" diye sordu.

Jamie zarif bir omuz silkme eşliğinde "Ona henüz ölemeyecek kadar inatçı olduğunu söyledim," yanıtını verdi.

Gavin şaşırdı. "Ama Angus'un inatçı olup olmadığını nasıl biliyorsunuz?"

"O bir İskoç, öyle değil mi?"

Gavin, Leydi Kincaid'in yorumuyla alaya mı alındıklarını yoksa hakarete mi uğradıklarını anlamak maksadıyla Alec'e bir göz attı. Alec gülümsüyordu. Gavin hanımının askerle dalga geçmek istemiş olabileceğine karar verdi. Bir çatış, kaşının görünümünü bozdu ve Gavin bu alışılmadık İngiliz kadını anlamasının ne kadar süre alacağını merak etmeye koyuldu. Jamie'nin tatlı sesi görüntüsü kadar aldatıcıydı. O oldukça narin görünen küçük bir kadındı. Çünkü kafası bile kocasının omzuna zar zor erişiyordu. Ses tonu koruma olarak kalmamasına dair edeceği tek bir ricayla Gavin'i bu konuda boyun eğmeye ikna edebilirdi.

"Ben de size yardım etmek istiyorum."

Bu kaygılı ses, Elizabeth'e aitti. Masanın karşı tarafında, Jamie'nin karşısında duruyordu. Bu sarışın kadın hâlâ korkuyormuş gibi, ama aynı zamanda kararlı görünüyordu ve Jamie ona gülümsediğinde tereddütlü bir tebessümle karşılık verdi. "Angus benim kocam. Bana yapmamı söyleyeceğiniz her şeyi yapacağım."

Jamie de ona "Yardımına müteşekkir olurum," dedi. Onu "Bu bezi ıslat ve kocanın kaşına bastır," diyerek yönlendirdi.

Jamie üç adet çorabı cebinden çıkardı ve çoraplardan birini Gavin'in tedarik ettiği ahşap çubuğun üzerine geçirdi. O ara askerlerden biri de ikinci çubuğu çorapla kaplamıştı.

Şimdi Jamie'nin elleri titriyordu, zira en çok korktuğu görev artık ertelenemezdi. Angus'un kolunu düzeltme vaktiydi.

Jamie "İngiltere'de, bir adamı uyutmak için uyku süngeri kullanmak moda haline geldi, ancak ben tedavinin o şeklini onaylamıyorum," diyerek açıkladı. "Angus'un bu süre içerisinde uyuması için dua ediyorum."

Bir asker "Eğer sünger kullanmış olsaydınız daha iyi uyur muydu?" diye sordu.

Jamie "Oh, evet," diye yanıtladı. "Fakat uyanamayabilir. Çoğunlukla da uyanmazlar. Zararı yararına oranla daha ağır basıyor, siz de öyle düşünmüyor musunuz?"

Askerler aynı fikirde olduklarını hususunda ağızbirliği ettiler.

Jamie "Alec? Bunu benim için yapmak zorunda kalacaksın.

Kuvvetim yok," dedi. "Gavin, ahşap çubukları birbirine bağlamak için uzun keten şeritlerin hazır olması gerekiyor."

Jamie üçüncü çorabı Angus'un şişmiş elinin üzerine geçirdi, çorabın burnuna beş delik açmak için durakladı, ardından onun bütün parmaklarını dikkatle deliklerden geçirdi. Onun koluna her temas edişinde uyanmış mı diye Angus'a hızlı, endişeli birer bakış fırlatıyordu.

"Alec, onun elini sıkıca tut. Gavin, sen de kolunun yukarısından tut," emrini verdi. "Çekin, fakat mümkün olduğunca yavaş hareket edin lütfen, ben kemiği yerine yerleştirinceye kadar. Elizabeth, şimdi arkanı dönmelisin. Bunu izlemeni istemiyorum."

Jamie derin, düzenli bir nefes almasının akabinde mırıldandı, "Tanrım, görevlerimin bu bölümünden nefret ediyorum. Yapın şimdi."

Jamie kemiğin kırık uçlarının doğru konumda oluşuna kanaat getirmeden evvel üç defa girişimde bulunuldu. İlk çubuğu Angus'un kolunun altına, ikincisini de üstüne koydu. Jamie'nin elleri titriyordu. Jamie uzun keten şeritleri ahşap çubukların etrafına çepeçevre dolarken Alec çubukları sabit durumda tuttu. Jamie işini tamamladığında, Angus'un kolu sımsıkı sarılarak yerine oturtulmuştu.

Jamie rahatlamayla derin bir nefes alarak "İşte, en kötüsü sona erdi," dedi.

Peder, Jamie'ye "Peki ya göğsü ne olacak, hanımım," diye anımsattı. Yüksek sesle ve acı acı öksürdükten sonra ekledi, "İçinde açık kalan bir delik var."

Jamie "Aslında olması gerekenden çok daha kötü görünüyor," yanıtını verdi.

Toplu halde bir iç çekiş Jamie'yi gülümsetti. Jamie ilave aydınlık rica ettiğinde, askerlerin onun için tuttukları mumlar nedeniyle neredeyse kör olacaktı.

Jamie başka bir ılık su kadehi istedi. Diğer kavanozunun kapağını açtı, epeyce bir miktar portakal rengi tozu suya karıştırdı ve sonra bu kadehi Pedere uzattı, bu Pederi bir hayli şaşırttı. Pedere "İçin bunu. Öksürüğünüze iyi gelecektir," dedi. "Canınızı acıtacağını söyleyebilirim."

Pederin nutku tutuldu. Jamie'nin bu ince düşüncesi Pederi hayretler içinde bıraktı. Peder sıvıdan hatırı sayılır bir yudum aldı, ardından yüzünü buruşturdu. Jamie "Hepsini için, Peder," diye buyurdu.

Bir çocuk misali, bir dakikalığına ayak diredikten sonra Jamie'nin buyurduğunu yerine getirdi.

Jamie dikkatini Angus'un göğsündeki yaraya çevirdi. Gece yarısına dek iyice uğraştı. Yara pislik ve kurumuş kanla kabuklaşmıştı. Jamie kılı kırk yarmaktaydı, çünkü geçmiş tecrübelerinden ve annesinin talimatlarından iyi biliyordu ki yaranın içinde bırakılan tek bir pislik parçası bile korkunç bir hasara yol açabilirdi. Bu gerçeğin arkasında yatan sebebi anlamıyordu, fakat hep aynı kuralın işleyeceğine inanıyordu. Yara yırtılmış bir vaziyette olduğundan dikmek için iğneyi ve ipliği kullandı.

Alec bir yatağın salona taşınması emrini vermişti. Jamie'nin hastasını yakınında alıkoymayı isteyeceğini, zira Angus'un kulübesinin epeyce bir mesafe uzakta olduğunu biliyordu.

Angus'un karısı uzun gece boyunca başka tek bir kelime etmemişti. Jamie'nin tam karşısındaki yerinden kımıldamamış ve onun her hareketini gözlemlemişti.

Jamie ise ona anca arada sırada dikkatini veriyordu. Çok uzun bir süre savaşçının üzerine doğru eğilmiş olduğu için masadan doğrulduğunda omurgasına korkunç ağrılar saplanıp onu soluksuz bıraktı. Geriye doğru sendeledi. Dengesini yeniden bulamadan önce, en azından bir düzine el onu sırtından destekledi.

Jamie endişeli görünen kadını eyleme katmayı düşünerek "Elizabeth, lütfen bana kocanın göğsünü sargılamamda yardım et," ricasında bulundu.

Elizabeth yardımcı olmaya istekliydi. Görev tamamlanır tamamlanmaz, Alec arkadaşını yatağa taşıdı. Jamie ve Elizabeth de onu takip ettiler.

Jamie "Uyandığında ağrıdan ötürü çılgın gibi bağırıp çağırıyor olacak," diyerek önceden haber verdi. "Senin ellerinde sanki bir ayı varmış gibi olacak, Elizabeth."

"Yine de uyanacak."

Elizabeth'in sesinde bir gülümseme vardı. Jamie "Evet, uyanacak," diyerek onu onayladı.

Jamie "Edith ve Annie nereye gittiler?" sorusunu sormadan evvel Elizabeth'in, kocasının üzerine örtüleri sıkıca örtmesine müsaade etti.

Elizabeth "Uyumak için kulübelerine döndüler," diye yanıtladı. Kocasını ne denli çok sevdiğini anlatan sevgi dolu, yumuşacık bir hareketle elini Angus'un kaşında gezdirdi. "Onları uyandıracağım Angus . . . öldüğünde."

Jamie, Alec'e şaşkın bir bakış fırlattı.

Rahip Murdock horlamaya ve herkesin dikkatini çekmeye başladı. Yaşlı Peder o esnada, masanın yanına çektiği bir sandalyede yayılmış bir halde oturmaktaydı. "Ah canım," dedi Jamie. "Ona iksirin uyutacağını söylemeyi unuttum."

Alec "Orada uyuyabilir," dedi. Angus'un karısına dönüp konuştu, "Elizabeth, git ve biraz dinlen. Gavin ve ben, sen dönünceye dek, sırayla kocanın yanında bekleyeceğiz."

Elizabeth'in yüzündeki düş kırıklığına uğramış ifadeden, Jamie onun kocasının yanından ayrılmak istemediğini söyleyebilirdi. Ama Elizabeth başıyla onaylayıp kapıya doğru yöneldi. Jamie, Elizabeth'in beyine olan bağlılığının diğer bütün düşüncelerine üstün geldiği sonucunu çıkardı.

"Alec, şayet sen hasta olsaydın, ben kesinlikle senin yanından ayrılmazdım. Neden Elizabeth burada uyumuyor? Bir iskemlede dinlenebilir veya belki yukarı katlardaki odalardan birini kullanabilir, sen de öyle düşünmüyor musun?"

Elizabeth kendi etrafında döndü. "Kendimi çok daha rahat hissederim," deyiverdi.

Alec bir kadından diğerine baktı, ardından başıyla onayladı. "Gidip eşyalarını toparla," dedi. "Üst kattaki odalardan birinde uyuyacaksın,

Elizabeth. Kendine dikkat etmelisin. Angus eğer uyanıp da seni böyle tükenmiş bulursa kızacaktır."

Elizabeth resmî bir reverans yaptı. Onu "Teşekkür ederim, asilzadem," diyerek cevaplandırdı.

Alec "Marcus? Elizabeth'i eşyalarını alması için kulübesine götür," çağrısında bulundu.

Jamie yatağın yanında durmuş, Angus'u izliyordu. Elizabeth, Jamie'nin yanına yaklaştı, duraksamasının akabinde elini uzatıp onun eline dokundu. "Size teşekkür etmek istiyorum, hanımım," diye fısıldadı.

Jamie "Edith ve Annie'yi uyandırmak zorunda kalmayacaksın," yanıtıyla karşıladı.

Elizabeth gülümsedi. "Hayır, onları uyandırmak zorunda kalmayacağım." Başka bir tarafa dönmeye yeltendi, sonra fikrini değiştirdi. "Oğlum dünyaya geldiğinde babasının adını taşıyacak."

Jamie "Bu kutsal olay ne zaman gerçekleşecek?" diye sordu.

"Altı aylık bir süre içinde. Ama eğer kız olursa . . ."

"Evet?"

"Ona sizin adınızı vereceğim, hanımım."

Jamie eğer dermanı olsaydı gülecekti. Fazlasıyla tükenmiş olmasına karşın sadece bir defa gülümsemeyi başarabildi. "Onun vaadini işittin mi, Alec? Elizabeth hiç de Jamie'nin bir erkek adı olduğunu düşünüyormuş gibi gözükmüyor. Sen ne düşünüyorsun bu hususta?"

Elizabeth, Alec'e gülümsedi, onun onayını almasının ardından konuştu, "Jamie mi? Ben isminizin Jane olduğunu sanmıştım, hanımım."

Alec karısının namına güldü. Elizabeth, Jamie'ye yalnızca şaka yaptığını bildirmek için onun elini sıktı, sonra Marcus'la birlikte salondan ayrıldı.

Jamie bir kere daha baş başa kalınca Alec'e "Bu adam hiç gülmez mi?" sorusunu yöneltti.

"Kim?"

"Marcus."

"Hayır, gülmez, Jamie."

"Benden hiç hoşlanmıyor."

"Evet, hoşlanmıyor."

Jamie onun bu kolay kabullenişi üzerine Alec'e hoşnutsuz bir bakış fırlattıktan sonra, ateş düşürücü olarak bilinen başka bir iksir daha hazırladı. İlgilenmesini gerektirecek farklı yaralar olup olmadığını saptamak amacıyla Angus'un vücudunun

alt yarısına bakmadığı birdenbire aklına geldiğinde, yatağına geri dönmek üzereydi.

Jamie gözlerini kapalı tutarken bu bakma işini Alec'e bırakmaya karar verdi.

Jamie'nin isteğini yerine getirdikten sonra Alec "Farklı hiçbir yara bere yok," diye belirtti.

Jamie'nin rahatlaması kısa süreli oldu. Gözlerini açtığında, Alec sadece bir ya da birkaç adım ötede dikiliyor ve ona gülümsüyordu. Yumuşak, alay eden bir ses tonuyla "Yüzün kızarıyor. Bu soruya kendin cevap ver," diye emretti. "Eğer yara olsaydı, ne yapardın?"

Jamie "Mümkünse tedavi ederdim," cevabını verdi. "Büyük olasılıkla da bu sırada tümüyle kızarırdım. Anımsamalısın, Alec, ben saf bir kadınım."

Ondan karşılık vermesini bekledi.

"Evet, sen saf bir kadınsın."

Alec'in Jamie'ye bakış şekli yüzünün kızarmasını daha da arttırdı. Alec'in nesi vardı? Sanki ona daha fazla şey söylemek istiyormuş da bir türlü karar veremiyormuş gibi davranıyordu.

"Sana gene çirkin mi görünüyorum? Kendime epey çeki düzen vermem gerektiğini biliyorum."

Alec "Asla çirkin görünmedin," diye yanıtladı. Jamie'nin saçının bir buklesini omzundan geriye attı. Bu duyarlı eylem Jamie'nin kollarından aşağıya bir ürperti yolladı. "Fakat kendine çeki düzen vermelisin."

Jamie bu sözü nasıl algılayacağını bilmiyordu. Alec ona gülümsüyordu, böylelikle Jamie Alec'in kendisini aşağılamadığı varsayımında bulundu. Yoksa aşağılamış mıydı? Bu adamın eğlenme anlayışı da bir tuhaftı.

Alec ona bakmaya devam ettiği müddetçe, Jamie daha da fazla sinirleniyordu. "İşte, Angus'a içir bunu." Kadehi Alec'in eline tutuşturdu.

"Son birkaç saattir savaş meydanındaki bir kumandan misali emirler yağdırıyordun, Jamie. Şimdi ise benden utanıyorsun. Bu değişikliğe sebep olan nedir?"

Jamie "Sen," yanıtını yapıştırdı. "Bana böyle baktığında beni utandırıyorsun."

"Bunu bilmek güzel."

Jamie "Hayır, bunu bilmek kesinlikle güzel değil," diye mırıldandı. Kadehi

onun ellerinden kaptığı gibi Angus'un yanına gitti ve hastasına bütün iksiri içmesi doğrultusunda telkinlerini sıraladı.

Alec "Senden benim ekoseli kumaşımı giymeni istiyorum," dedi.

"Ne?"

"Benim renklerimi giymeni istiyorum."

"Neden?"

Alec sabırla "Çünkü sen artık bana aitsin," açıklamasını yaptı.

"Yüreğim sana ait olmayı dilediğinde senin ekoseli kumaşını giyeceğim, Kincaid, ama o andan bir dakika bile öncesi olmaz. Peki ya bu hususta ne düşünüyorsun?"

"Sana emredebilirim bunu –"

"Fakat emretmeyeceksin."

Alec gülümsedi. Narin küçük karısı onu anlamaya başlıyordu, nihayet. Alec ise, Jamie'nin aklının tam olarak nasıl işlediğini öğreniyordu. Bu ahmak kadın yüreğinin hâlihazırda ona karşı yumuşamış olduğunun farkında bile değildi. Buna rağmen, Alec ondan itirafta bulunmasını istiyordu. "Elizabeth'e söylediğin şey, demek istediğin şey miydi? Şayet ben yaralansaydım yanımda kalır mıydın?"

"Elbette."

Jamie ekleme yaptığında omzunun üzerinden bile bakmadı, "Kendini şu burnun havada gülümseyişinden kurtarabilirsin. Bir eş kocasının yanında kalır. Bu onun görevidir."

"Sen de daima görevini yapacaksın."

"Yapacağım."

"Ben de sana karar alman için iki hafta vereceğim, Jamie, fakat sen eninde sonunda benim ekoseli kumaşımı üzerinde taşıyacaksın."

Alec, Jamie'yi izliyorken, gerçek, içindeki bir hayli çelişkili bir itirafı tetikledi. Jamie'nin fiilen kendisiyle ilgilenmesini istiyordu. Onun kendisini sevmesini istiyordu. Fakat her ne olursa olsun, ona gönlünü kaptırmamalıydı. Tepkisi basitti:

bir savaşçı karısını sevmezdi, ona sahip olurdu. Bunun için iyi bir bahane vardı, elbette: aşk bir ilişkiyi karmaşıklaştırıyordu. Bir beyin görevlerini de aksatabiliyordu. Hayır, Jamie'yi asla sevemezdi. Fakat Jamie çok yakında onu sevmeye başlamazsa, Alec kahrolurdu.

"İki hafta."

Jamie'nin bu hatırlatmaya ihtiyacı yoktu. "Çok küstahsın."

"Farkına varman senin için iyi."

Jamie onu yeniden yeterince rahatsız edecek kahkahasını bastırmadan evvel, Alec salondan ayrıldı. Askerleri iç ve dış avlularda arkadaşlarının nasıl olduğuna ilişkin herhangi bir duyum almayı umarak bekliyor olacaklardı. Birkaç yüz adam Angus'un ölüm nöbetini tutuyorlardı. Arkadaşlarını görmek için içeriye girinceye dek yataklarına yatmayacaklardı. Bu onların hakkıydı ve Alec onları bundan yoksun bırakamazdı.

Jamie gözlerini kapıyorken, Angus ilaç tesirli uykusundan henüz uyanıyordu. Jamie yere çöktü, ayaklarını sabahlığının kenar kıvrımının altına kıvırdı. Uzun saçı bir battaniye misali sırtını boydan boya kaplıyordu. Angus elini kıpırdatmaya çalıştığında inledi, diğer elini ise biri tutuyordu, bunu hissedebiliyordu.

Angus gözlerini açtı ve hemen kadını gördü. Kadının kafası Angus'un baldırının yanına dayalıydı. Gözleri kapalıydı. Angus bunu nasıl bildiğini bilmiyordu, ama gözlerinin berrak, büyüleyici menekşe rengi olduğundan emindi.

Angus onun uyuduğunu sandı, ancak elini bu kavrayıştan öteye çekmeyi denediğinde Jamie ona izin vermedi.

O esnada askerler Angus'un dikkatini çekerek sırayla salona girdiler. Arkadaşlarının hepsi şimdi ona gülümsüyorlardı. Angus onların selamlamalarına karşılık vermeye çabaladı. Acı içindeydi, evet, ama onların tebessümleri ölmediğini kanıtlamaktaydı. Son duyduğu ayinlerin muhtemelen başka biri için olduğunu varsaydı.

Alec, yanında Gavin'le birlikte, sanki birini bekliyormuş gibi girişin yakınında dikiliyordu. Gavin'i hesaba katmayarak gözlerini karısına sabitledi. Askerler tanık oldukları görüntüy-

le şaşkına dönmüşlerdi. Her biri Leydi Kincaid'in arkadaşlarını kesin bir ölümden kurtardığını biliyorlardı. Angus'un takatsızce gülümsemesi bu mucizeyi onaylıyordu.

Salon onların sayısının anca üçte birini alabiliyordu, ama ilk adam diz çöküp de başıyla selamladığında ötekiler, dışarıdaki son asker dahi diz çökünceye dek, onun öncülüğünü takip ettiler.

Alec bunun birleşik bağlılık gösterisi olduğunu biliyordu, fakat askerlerin diz çöküşü Angus için değildi. Hayır, Angus onlarla aynı mevkide yer alıyordu. Onun önünde diz çökmezlerdi. Askerler Leydi Kincaid'e sadakatlerini, tam güvenlerini takdim ediyorlardı.

Karısı ise onların sessiz sunuları sırasında uykudaydı.

Gavin, Alec'e "Onların güvenini kazanmasının uzun zaman alacağıyla böbürleniyordum," dedi. "Yanılmışım. Bir günden bile daha az zaman aldı."

Marcus, kız kardeşi Edith'le beraber, tıpkı salona dolan askerlerin en sonuncusuymuş gibi geldi. Annie'nin elini tutan Elizabeth onlarla ilgileninceye dek Gavin'in yanında beklediler.

"Görüyor musun, Annie? Sana Angus'un daha iyi olduğunu söylemiştim. Nasıl gülümsediğine bir bak." Elizabeth mutlu haberi fısıldadı, sonra Annie'nin elini bırakıp kocasının yanına doğru hızla ilerledi.

Gavin, Marcus'a "Leydi Kincaid, Angus'u kurtardı," dedi. "Sevinç vaktidir, arkadaşım, öfke vakti değil. Neden böyle kaş çatıyorsun?"

"Angus, Leydi Kincaid'in yardımı olsa da olmasa da kurtulacaktı. Bu Tanrı'nın kararıydı, onun değil..."

Marcus'un ses tonundaki acımasızlık Alec'in dikkatini çekmişti. Alec sesindeki aldatıcı ılımlılıkla "Karımı kabullenmiyor musun, Marcus?" diye sordu.

Savaşçı hemen başını iki yana salladı. "Onu kabulleniyorum, çünkü o senin karın, Alec ve onu hayatım pahasına koruyacağım," dedi. "Ancak benim bağlılığımı bu denli kolay kazanamayacak."

Anna ve Edith, Marcus'un yanında dikiliyorlar, konuşmayı dinlerlerken onun kaş çatışını taklit ediyorlardı. Alec her birine tek tek bakmasının ardından yeniden konuştu. "Hepiniz onu hoş karşılayacaksınız. Beni anlıyor musunuz?"

Kadınlar derhal itaatlerini başlarıyla onayladılar. Marcus'un aynı fikri paylaşmasıysa biraz daha uzun zaman aldı. "Helena'mızı ne kadar çabuk unuttun, Alec?"

Gavin "Neredeyse üç yıl oldu," diyerek söze girdi.

Alec "Unutmadım," dedi.

"O zaman neden –"

"Kralımı hoşnut etmek amacıyla evlendim, Marcus ve sen bunu pekâlâ biliyorsun. Karıma sırtınızı dönmeden evvel, bunu aklınıza getirin, hepiniz. Jamie de kendi kralının buyruğuyla evlendi. Bu evliliği benim kadar o da istemiyordu. Onu, görevini yerine getirdiği için onurlandırın."

Annie "Seninle evlenmeyi gerçekten istemedi mi?" diye sordu. Kahverengi gözleri şaşkınlığını yansıtıyordu.

Alec başını iki yana salladı. "Böyle meseleleri seninle tartışmamın tek sebebi, Annie, kız kardeşin Helena. Jamie başka bir adamla sözlüymüş. Neden benimle evlenmek istesin?"

Gavin "İngilizler bizim onlardan hoşlanmadığımız kadar bizden hoşlanmıyorlar," diyerek lafa karıştı.

Annie utana sıkıla "Karın ne denli talihli olduğunu bilmiyordur," deyiverdi.

Alec, Annie'nin sesindeki samimiyete gülümsedi. Arkasından sürekli bakan üçlüden ayrılıp uyuyan karısına doğru yürüdü ve onu nazikçe kollarına aldı. Göğsüne yapıştırdı.

Gavin, Angus'un yanında kalma nöbetini devralmayı düşünerek Alec'i takip etti.

"Merak ediyorum, Alec, karının bizi kabullenmesi ne kadar uzun sürecek?"

Alec "Çok az bir zaman," öngörüsünde bulundu. Yatağına doğru yönelmesinin ardından omzunun üzerinden seslendi, "Alışacak, Gavin. Göreceksin."

On Birinci Bölüm

Jamie ilk hafta üç savaş başlattı.

Jamie'nin hedefleri bir hayli saygıdeğerdi. Artık bir beyle evli olduğu gerçeğini kabul ederek konumunu en iyi şekilde kullanmaya karar verdi. Onun eşi olarak vazifesini yerine getirecek, ona ve onun ev halkına iyi bakacaktı. Jamie'nin bu duruma alışması Alec için ne denli zor olursa olsun, Jamie zorunluluklarından kaytarmayacaktı.

Zihninin gerisinde bir yerlerde bir umut ışığı parıldıyordu, öyle ki Jamie yeni görevleriyle meşgulken, birtakım gerekli değişiklikleri de yapmaya başlayacaktı. Çünkü aklına hakikaten koyarsa, Highlands bölgesinde yaşayanları bile uygarlaştırabilirdi.

Biri diğeriyle üst üste gelen savaşlar, Jamie'nin üstüne üstüne geliyordu. Jamie iç çatışmalara sebebiyet verme suçlamalarını üzerine almak istemiyordu. Hayır, bu suçlama İskoçlar'a, onların saçma sapan adetlerine, inatçı doğalarına ve özellikle de taviz vermez gururlarına aitti. Bu barbarlardan hiçbirinin bir parçacık makul davranmaması onun kabahati miydi?

Jamie, Angus'u tedavi ettikten sonraki gün, öğle yemeği vaktini geçirinceye dek uyudu. Günlerden pazar olduğunu ve ayini kaçırdığını anımsayıncaya dek uzun bir dinlenmeyi hak ettiğini düşünüyordu. Ayinde hazır bulunmak bir yükümlülüktü ve hiç kimsenin uyandırmaya tenezzül etmediğini algılaması onu kızdırdı. Şimdi şilinlerinden bir tanesini bir kilise affı satın almak için kullanmak zorunda kalacaktı.

Krem rengi bir iç gömleği ve yakut rengi bir tunik giydi, ardından belinin etrafına şeritlerle bezenmiş, kalçalarına inecek kadar gevşek bıraktığı ve o günlerin modası olan bir kemer

bağladı. Bu halde avluya çıkamazdı, ama sıkıntılı da olsa en yeni tarzlara ayak uydururdu. Yine de İskoçlar'ın onu sadece kibirli bir taşra kızı olarak düşünmelerini istemiyordu. O artık beylerinin hanımıydı ve daima şık görünmeliydi. Saçını taradı, renklenmesi için yanaklarına sağlam birer çimdik attı ve hastasının nasıl olduğunu görmeye gitti. Eğer Angus'a dair her şey yolundaysa, Peder'i bulacak kendi günah meselesini onun ellerine bırakacaktı.

Gelecek cezadan ödü kopuyordu.

Neyse ki şansı yaver gitti. Angus huzur içinde uyuyordu, peder de salonda bulunuyordu. Savaşçının yanında oturma sırası pederdeydi.

Jamie'nin yaklaştığını görünce ayağa kalkmaya çalıştı. Jamie tebessümle "Ne olur rahatsız olmayın, Peder," dedi.

Peder "Doğru dürüst tanıştırılmadık," dedi. "Bendeniz Peder Murdock, Leydi Kincaid."

Onu anlamak hâlâ zordu. Pederin sesi saçı kadar inceydi. Konuşmasındaki yumuşak aksan bu soruna ekleniyordu. Sesi sanki iyi bir öksürüğe aşırı derecede gereksinim duyuyormuş gibi çıkıyordu. Jamie ona öksürmesini tavsiye etmemek için zor duruyordu.

Jamie "Göğsünüzde ağrı mı var, Peder?" diye sordu.

Peder Murdock "Var, hanımım, kesinlikle var," yanıtını verdi. "Gecenin çoğunda pek de iyi uyumadım. Bana verdiğiniz şu iksir etkisini yitirdi."

Jamie "Göğsünüze ovarak sürmeniz için size bir merhem hazırlamak istiyorum," dedi. "Haftanın sonuna gelmeden öksürüğünüz geçmiş olacak."

"Teşekkür ederim, kızım, bu yaşlı adama yardım etmeye zaman ayırdığın için..."

"Sizi uyarmalıyım, Peder, bu macunun pis kokusu arkadaşlarınızı sizden bayağı uzakta tutacaktır."

Peder Murdock gülümsedi. "Önemsemeyeceğim."

"Angus iyi mi?"

"Şu an uyuyor, ama daha erken saatlerde Gavin onu zor zapt etti. Angus kötü durumdaki kolunun sargılarını yırtmaya

uğraşıyordu. Elizabeth öylesine çok telaşlandı ki sizi uyandırmak istedi. Gavin ona yatağa dönmesini emretti."

Jamie savaşçının şişmiş parmaklarını incelerken bu haber üzerine kaşlarını çattı. Rengi onu memnun edecek kadar iyiydi. Jamie elini savaşçının kaşına götürdü. "Hummaya yakalanmamış," dedi. "Dualarınız onu kurtarmış, Peder."

Peder "Hayır, kızım," diyerek karşılık verdi. "Onu kurtaran tek kişi sizsiniz. Tanrı, Angus'un bizimle kalmasına karar verdi ve sual olunmaz hikmetiyle, ona bakması için buraya sizi gönderdi."

Pederin övgüsü Jamie'yi utandırdı. Jamie içindeki korkuyu sona erdirmeyi arzulayarak "Evet, ama O size bir günahkâr göndermiş," deyiverdi. Pederin eline bir şilin sıkıştırdıktan sonra "Bu sabahki ayini kaçırdım," açıklamasını yapmayı da ihmal etmedi. "Lütfen bu madenî parayı kilise affı için kabul edin."

"Fakat hanımım –"

"Şimdi, Peder, cezamda karar kılmanızdan evvel, gerekçelerimi açıklamak istiyorum. Şayet Alec beni uyandırmış olsaydı, ayini kaçırmamış olacaktım," dedi. Ellerini kalçalarının üstüne yerleştirdi ve Peder Murdock'ın büyüleyici bulduğu bir hareketle saçını omzunun üzerinden geriye attı. Bir kaşını kaygıyla yukarı kaldırdı. "Düşünecek olursanız, bu konuda Alec'in de günahı olması gerekir. Siz ne düşünüyorsunuz?"

Peder yeterince çabuk cevap vermedi. Jamie "Biliyor musunuz," diye devam etti, "bu sorun hakkında düşündükçe, Alec'in size bir madenî para vermesi gerektiğine ikna oluyorum. Çünkü bu gerçekten onun günahı."

Peder Murdock, Jamie'nin düşüncelerini takip etmekte zorlanıyordu. Kendini hortuma yakalanmış gibi hissediyordu. Günışığı yüklü bir hortuma. Peder katışıksız neşeyle gülmek istiyordu. Helena'nın ölümünden bu yana

Alec'in evinin üzerine çöken kasvet artık dağılıyordu. Bundan emindi. Beyinin bütün bir gece boyunca Angus'u ameliyat eden karısını izleyiş biçimini görmüştü. Beyi tıpkı geri kalanlar kadar şaşkın. . . ve tıpkı geri kalanlar kadar hoşnut görünmüştü.

Jamie "Peder?" dedi. "Endişem hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Hiçbiriniz günah işlememişsiniz."

"İşlememiş miyiz?"

Peder Murdock kendi cümlesinin sebep olduğu şaşkınlığa gülümsedi. Leydi Kincaid hayretler içinde kalmış gibi görünüyordu. "Çok dindarsınız, değil mi, Leydi Kincaid?"

Pederin böyle düşünmesine müsaade etmek günah olurdu. Jamie acele acele "Oh, Tanrı aşkına hayır," deyiverdi. "Böyle bir yalana inanmanıza izin veremem. Yalnızca bizim evdeki peder. . . pek tabii ki çok dindar biri, fakat size onun cezalarının genellikle çok daha berbat olduğunu söylemeliyim. Sanırım, can sıkıntısı onu müsamahasız olmaya yönlendiriyor. Bir keresinde Agnes'ın saçını kestirmişti. Kızcağız bir hafta boyunca ağlamıştı."

"Agnes mı?"

Jamie "Sevgili kız kardeşlerimden biri," diye açıkladı.

Peder Murdock "Bu berbat bir günah olmalı," diyerek düşüncesini belirtti.

Jamie "Agnes onun vaazlarının birinde uykuya dalmıştı," itirafında bulundu.

Peder gülmemeye çalıştı. "Biz burada o kadar katı değiliz," açıklamasını yaptı. "Size söz veriyorum, katiyen saçınızı kestirmeyeceğim, Leydi Kincaid."

Jamie "O vakitler bizimle yaşamamış olmanız ne yazık," deyip söze girdi. "Agnes'ın saçı zorla kestirildiğinden bu yana kıvırcıklaşmadı."

Peder "Ailenizde kaç kişisiniz?" sorusunu sordu.

Jamie nazik bir gülümsemeyle "Biz hepimiz beş kızdık, ancak en büyüğümüz Eleanor, ben henüz yedi yaşındayken öldü, bu yüzden onu çok net hatırlamıyorum. İkizler, Agnes ve Alice, sonra gelir; onların ardından Mary... ve ben en küçükleriyim. Babamız çoğunlukla bizi tek başına yetiştirmek zorunda kaldı," diyerek açıkladı.

Peder başını sallayarak "Gözümün önüne sanki oturaklı bir aileymişsiniz gibi geliyor," dedi. "Kız kardeşleriniz de sizin kadar güzeller mi?"

Jamie "Oh, onlar çok daha güzeldirler," dedi. "Annem, babamla evlendiği zaman bana hamileymiş. Babam o zamanlar karısını kaybetmiş, sizin anlayacağınız, annem de evlendikten hemen sonra kocasını yitirmiş. Buna rağmen bu durum babam için hiçbir sorun teşkil etmemiş. Annemi nikâhına alır almaz da ben doğmuşum."

Peder Murdock "İyi bir adam," yorumunu yaptı.

Jamie iç çekmesiyle birlikte "Evet," diyerek ona katıldı. "Sadece ailemden bahsetmek bile bana onları özletiyor."

Peder Murdock "Öyleyse artık bundan konuşmayalım," diyerek tavsiyede bulundu. "Bu madenî parayı geri alın, lütfen ve daha hayırlı bir işte kullanın."

"Şilini muhafaza etmenizi yeğlerim. Kocamın ruhu kesinlikle biraz daha özen gösterilmek isteyebilir. Kocam bir bey olsa da savaşta birilerini öldürmek zorunda kalmış olabilir. Beni yanlış anlamayın, Peder, çünkü Alec asla ve asla iyi bir nedeni yokken bir hayat söndürmeyecektir. Onu sizin tanıdığınız kadar tanımasam da, onun dertsiz başına dert açmayacağına inanıyorum. Bütün kalbimle bunun doğru olduğunu biliyorum. Bu konudaki sözüme güvenmelisiniz, Peder."

Alec karısının kendi karakterini savunmasına kulak misafiri olmak için tam zamanında salona girdi.

Peder "Sizinle aynı fikirdeyim, kızım," yanıtını verdi. Yukarı doğru baktığında beyinin yüzündeki kızgın ifadeyi gördü. Kıkır kıkır gülmemek için kendini zor tuttu.

Jamie belirgin bir rahatlama eşliğinde iç çekerek "Pekala," dedi. "Aynı fikirde olduğumuza sevindim. Bunu itiraf etmek benim için utanç verici de olsa, her zaman ruhumla ilgili düşünmekten yoruluyorum. Peder Charles bize her düşüncemizi itiraf ettiriyordu. Sırf adamın gönlünü almak için bir şeyler uydurduğum zamanların varlığı hakikattir. Çok dürüst bir pederdir ve biz çok ağırbaşlı bir yaşam sürdük. Günah içeren hiçbir şey vuku bulmadı."

Murdock işittiği kadarıyla o pederin tam bir fanatik olduğunu düşündü. "Biz burada çok daha rahatız, Leydi Kincaid."

Jamie "Bunu duyduğuma sevindim," diye bildirdi. "Evli olduğumdan, kocamın ruhuyla da ilgilenmeliyim ve eğer bu da

saçımı kırlaştırmaya yetmezse, ne yeter bilmiyorum. Peder, iyi arkadaş olacağımıza inanıyorum. Bana Jamie diye hitap etmeye başlamalısınız, siz de öyle düşünmüyor musun?"

"Düşündüğüm tek şey, Jamie, senin iyi bir kalbin olduğudur. Sen bu soğuk eski şatonun ihtiyaç duyduğu taze soluğun yegâne sahibisin."

Alec "Evet, Peder, onun iyi bir kalbi var," diyerek lafa karıştı. "Bu kusurunun üstesinden gelmek zorunda kalacak."

"İyi bir kalbe sahip olmak bir kusur değildir."

Jamie pedere bakarken bu vurgulu cümleyi kurduğunda şükran doluydu, kocasına karşı koymak niyetiyle kendi etrafında döndüğünde hiçbir şey demedi. Konuşmak yerine nefesini tuttu.

Alec yarı çıplaktı.

Alec bir barbar gibi giyinmişti. Dev cüssesini örten tek uygar kıyafet olma sıfatıyla üzerinde beyaz bir gömlek vardı. Bu gömlek, omzunda asılı duran ekoseli kumaşın uç tarafıyla kısmen kaplanıyordu. Ekoseli kumaşın geri kalanı belinin çevresini sarıyordu. Bu ekoseli kumaş geniş kıvrımların içine katlanıyor, dar bir ipten kemer tarafından yerinde sabit tutuluyor ve baldırlarına sarkıyordu. Yıpranan yerleri grileşmiş siyah çizmeler, kaslı bacaklarının yalnızca bir kısmını kapatıyordu.

Dizleri bir bebeğin poposu kadardı.

Alec, Jamie'nin sanki bayılmaya hazırmış gibi göründüğünü sandı. Onun sabırla bu kılığına alışmasını beklerken kızgınlığını sakladı, sonra sordu, "Angus'un durumu nasıl?"

"Affedersin?"

Jamie hâlâ gözlerini diktiği dizlerine bakmaktaydı. Alec biraz daha kuvvetli bir biçimde "Angus," diye tekrarladı.

Jamie başıyla birkaç kez onaylayarak "Oh, evet, Angus, elbette," yanıtını verdi.

Jamie başka bir kelime etmeden, Alec emretti, "Benimle konuşurken yüzüme bak."

Jamie onun azarlamasındaki haşinlikle afalladı. Çabucak emrettiği gibi davrandı.

Alec, Jamie'nin yüzündeki kızarmanın bir yangın başlatabi-

leceğinden emindi. "Bu şekilde giyinmemi görmeye alışmanın ne kadar süre alacağını düşünüyorsun?" sorusunu yönelttiğinde çileden çıktığı belliydi.

Jamie hızla kendine geldi. Saf saf gülümseyerek "Ne şekilde?" diye sordu.

Hafif bir sırıtış, ifadesini yumuşattı. "Sürekli sorularımı yenilemek zorunda mı kalacağım?"

Jamie cevaben omuzlarını silkti. "Benimle hakkında konuşmak istediğin herhangi bir şey mi vardı?" sorusuyla devam etti.

Alec onu yeniden utandırmaya karar verdi. "Jamie, sen beni üzerimde hiçbir kıyafet yokken görmüştün, şimdi ne demeye böyle davranıyorsun –"

Jamie hemen yerinden fırladı ve Alec'in ağzını kapadı. "Sana çıplakken dokundum. Seni çıplakken görmedim. Arada bir fark var," diyerek fısıldadı. Az önce yaptığı şeyi ayrımsayınca elini indirdi, akabinde geri geri gitti. "Pederin önünde tavırlarına çekidüzen ver, Alec."

Alec gözlerini cennete çevirdi. Jamie onun sabır için dua ettiğini varsaydı. "Şimdi bana söylemeyi dilediğin şeyi söyle."

Alec "Angus'la konuşmak istiyorum," dedi. Yatağa yöneldi, ama Jamie onun yolunu kesmek için harekete geçti. Elleri tekrardan kalçalarına yerleşmiş vaziyetteydi.

"Şu an uyuyor, Alec. Onunla daha sonra konuşabilirsin."

Alec işittiklerine inanamıyordu. "Uyandır onu."

Jamie "Kükremen muhtemelen uyandırmıştır zaten," diye mırıldandı.

Alec derin bir nefes aldı. "Uyandır onu," emrini yineledi. Sesinin daha yumuşak bir tonuyla ilave etti, "Ve Jamie?"

"Evet?"

"Katiyen bana ne yapabileceğimi veya ne yapamayacağımı söylemeye kalkma."

"Neden?"

"Neden mi?"

Jamie ona cevap vermeye cesaret edemeden, kendi kendine kocasının asla sinirlenmeyeceğine dair vermiş olduğu sözü anımsadı. Alec'in yüzündeki bakış dondurucuydu. "Neden ka-

tiyen sana ne yapabileceğini veya ne yapamayacağını söylememeliyim?"

Jamie sorusundan Alec'in hoşlanmadığını biliyordu. Alec'in çenesi kenetlendi. Yanaklarındaki kaslar kasılıp gevşedi. Jamie kocasının eskiden beri mi bu sinir hastalığına tutulduğunu yoksa yeni mi yakalandığını merak ediyordu.

Peder Murdock "Buradaki davranış şekli böyledir," dedi.

Peder sandalyesini yolundan çekip aceleyle Leydi Kincaid'in yanında dikilmeye gitti. Endişesi kolaylıkla anlaşılıyordu. Alec Kincaid'i uzun yıllardır tanıyordu, gözlerindeki bu bakışı çok iyi biliyordu ve Alec'in öfkesi patlak vermeden önce Jamie'nin namına araya girmeyi planlıyordu. Zamanla Jamie böylesine güçlü bir adamı sorgulamanın tehlikelerini muhakkak öğrenecekti. O zamana dek Peder Jamie'ye çeki düzen vermeye karar verdi. "Kız yalnızca kısa bir süredir burada, Alec. Kesinlikle sana meydan okuma derdinde değil."

Alec kabul etti. Jamie reddini dile getirdi. "Terbiyesizlik etmek istemesem de, Peder, eğer bu meydan okuma anlamına geliyorsa gelsin. Benim ondan istediğim sadece neden ona ne yapması gerektiğini söyleyemeyeceğimi açıklamasıdır. O bana yeterli sıklıkta bunu söylüyor ama..."

Jamie Alec'i hoşnutsuz edecek cesarete sahipti. "Ben senin kocanım ve beyinim. Bu iki sebep senin için yeterli mi?"

Çenesindeki kas bir defa daha kasıldı. Jamie bundan büyülenmişti. Onu bu hastalığından kurtarmak için ona ne tür bir iksir verebileceğini merak etmesinin ardından Alec kendisine baktığında utanıp sıkılmayacağına ilişkin karar aldı.

Alec ona doğru tehditkâr bir adım atıp "Evet?" talebinde bulundu.

Jamie bir adım bile gerilemedi. Tanrı biliyor ya, hatta Alec'e doğru bir adım attı. Alec hayrete düşmüştü. Yetişkin erkeklerin can havliyle Alec'ten kaçtıkları bilinirdi, fakat bu küçük kadın ona meydan okumaya çalışıyordu.

Kahretsin, homurdanarak itirafta bulundu, evet, bu küçük kadın ona resmen meydan okuyordu.

Peder gene arabuluculuğu denedi. "Leydi Kincaid, onu kızdırmak için mi böyle cüretkâr davranıyorsunuz?"

Jamie "Alec bana öfkelenmeyecek," diye ilan etti, sabit bakışını kocasına yönlendirmişti. "Alec çok sabırlı bir adamdır." Sürekli Alec'e baktığı için Pederin şaşkına dönmüş yüz ifadesini göremiyordu.

"Bana söz verdi, Peder. Sözünü asla bozmaz."

Yüce Tanrı, Jamie onu nasıl da cezbediyordu. Alec onu boğarak öldürmeyi mi yoksa öpmeyi mi istediğine bir türlü karar veremiyordu. "Beni sana söz verdiğime pişman etmek mi istiyorsun?"

Jamie başını iki yana salladı. "İstemiyorum. Yine de tutumun beni kaygılandırıyor. Şayet boyun eğmeyi öğrenmezsen, biz nasıl anlaşacağız? Alec, ben senin karınım. Konumum sana bunları söylememe müsaade etmiyor mu?"

Alec kaya gibi sert ses tonuyla "Etmiyor," diye belirtti. "Bu civarda boyun eğilmesi gerekiyorsa, boyun eğecek tek kişi sen olacaksın. Açıkça izah ediyor muyum?"

Yüzündeki ifade Jamie'ye onunla tartışmamayı öneriyordu. Jamie umursamadı. "Bir kadın kendi görüşünü dile getiremez mi?"

"Getiremez." Alec devam etmeden önce derin bir iç çekti. "Bizim burada bir şeyleri yapış biçimimizi anlamadığını görebiliyorum, Jamie ve bu sebeple senin saygısızca davranışını bugünlük bağışlayacağım. Ama gelecekte –"

Jamie "Saygısızca davranmıyorum," diyerek ona karşı çıktı. "Ben sadece bunu değersiz aklıma tam olarak yerleştirmek istiyorum. Bunu bana anlat, lütfen," dedi. "Karın olarak görevlerim neler? Mümkün olduğunca çabuk başlamak istiyorum."

"Herhangi bir görevin yok."

Jamie, bu cevap karşısında tokat yemiş gibi bir tepki gösterdi. Jamie ondan uzağa bir adım attığında Alec, Jamie'nin gözlerinde gerçek öfkenin parlamasını gördü. Neyin böylesine tuhaf bir tepkiye yol açtığını bilmiyordu. Jamie, Alec'in ne kadar nazik olduğunu fark etmiyor muydu?

Alec, Jamie kendisine başka bir saygısızca laf daha ettiğinde bunun farkında olmadığını varsaydı.

"Her kadının kanaatler dâhilinde bile olsa yükümlülükleri vardır."

"Senin yok."

"İskoç hukukuna göre mi yoksa seninkine göre mi?"

Alec "Benimkine göre," dedi. "Avuçlarındaki bu nasırlardan kurtulacaksın, Jamie. Burada köle olmayacaksın."

Jamie zorlukla soludu. "Benim, evimdeyken köle olduğumu mu öne sürüyorsun?"

"Köleydin."

Jamie neredeyse bağırarak "Değildim," dedi. "Senin için o kadar önemsiz miyim ki burada yer edinmeme izin vermeyeceksin, Alec?"

Alec ona yanıt vermedi, çünkü Tanrı aşkına... onun daha ne kadar sesini yükselterek konuşacağını gerçekten bilmiyordu.

Angus, beyinin sert buyruğuyla uyandı, ardından hızla Keltçe sorular sordu. Yaralı savaşçının zihni şaşırtıcı derecede açıktı. Sesi cılız çıkmasına rağmen, Alec'in veciz tarzdaki sorularına cevap verebiliyordu. Beyi sorgusunu bitirdiğinde, Angus gülümsemeyi başararak ona ava gidip gidemeyeceğini sordu.

Alec bu teklifi sırıtarak geri çevirdi. Jamie, Alec'in askere kendini daha iyi hisseder hissetmez kulübesine gönderileceğini ve karısının orada ona bakabileceğini söylediğini işitti.

Alec karısı ile yeniden konuşmaksızın salondan ayrılıyordu ki Jamie onun peşinden gitti. "Alec?"

Alec onunla tekrar yüz yüze gelmek için kendi etrafında döndü ve "Ne var?" diyerek onu tersledi.

Jamie "İngiltere'de bir kocanın karısına sabah öpücüğü vermesi diye geçerli bir gelenek vardır," yalanını uydurdu. Bu prensibi onun nasıl olsa bilemeyeceğinden emin olmak için icat etmişti.

"İngiltere'de değiliz."

Jamie mırıldanarak "Bu her yerde geçerlidir," dedi.

"Burada kadın, kocasının ekoseli kumaşını giydiğinde geçerlidir."

"Demek ki tek yol bu, öyle mi?"

"İşitmemde sorun yok, Jamie. Bana sesini yükseltmene gerek yok."

Alec sert yüz ifadesini muhafaza ediyordu. Böyle davranmak gittikçe zorlaşıyordu. Jamie'nin hayal kırıklığı yaşadığı belliydi. Alec'e dokunmak istiyordu. Alec ise onun üzerinde kurmaya çalıştığı üstünlüğü az önce elde ettiğini düşünüyordu. Birbirlerine karşı kullandıkları fiziksel çekiciliği kendi yararına çevirmekten ötürü en küçük bir pişmanlık dahi duymuyordu ve bunu düşündüğünden de çabuk elde etmişti. Özellikle de şu sıralarda ona dokunmayı reddederse Jamie'nin muhtemelen bu hafta sonunda ekoseli kumaşını giyiyor olacağını tahmin ediyordu.

Jamie "Alec, madenî paralarımı nerede güvenle saklayabilirim?" diye sordu.

Alec "Arkandaki şömine rafında bir kutu var," yanıtını verdi. "Eğer istersen, şilinlerini diğer madenî paralarla birlikte koy."

Jamie "İhtiyacım olduğunda madenî paralarından birkaçını ödünç alabilir miyim?" sorusunu yöneltti.

Alec omzunun üzerinden "Sorun olmaz," dedi.

Jamie, Alec'in arkasından kaşlarını çattı; öfkelenmişti, zira Alec hoşça kal deme zahmetine bile girmemişti. Alec uzanıp duvardan kılıcını almak istediğinde onun ne yapmak üzere olduğunu merak etti.

Alec salondan ayrıldıktan sonra Jamie "Onun şimdi nereye gittiğini biliyor musun, Peder?" diye sordu.

Peder Murdock, Angus'un yanındaki sandalyeye yerleşirken "Avlanmaya," dedi.

"Ama oyun için değil, akşam yemeğimiz için, değil mi?"

"Hayır, kızım. Angus'a bunu yapan adamları avlayacak. Onları bulduğunda, bu kadar talihli olmayacaklar."

Jamie bir savaşçının ölçütleri dikkate alındığında böyle bir intikamın onurlu bir davranış olacağını biliyordu. Yine de bundan hoşlanmıyordu. Hem de hiç. Şiddet daha fazla şiddeti doğururdu, öyle değil miydi? Bu, Jamie ve kocasının asla aynı fikirde olmayacakları başka bir mevzuydu.

Jamie kaderine boyun eğmişçesine iç çekti. Pedere "Gideyim ve sana birkaç tane daha madenî para getireyim," dedi. "Bu adamın günün sonunda kaç adet kilise affına gereksinim duyacağını Tanrı bilir."

Peder Murdock gülmemek için kendini zor tutuyordu. Alec'in nasıl iyi bir seçim yapmış olduğunun farkına varıp varmadığı merak ediyordu. Peder, Angus'un uyuduğu gerçeğini önemsemeyip ona "Dağlarımızda çok sayıda ateş yanacak," dedi.

Angus "Bu dediğiniz doğru," diye fısıldadı.

"Alec ve gelininin birbirlerine bağrışlarını duydun mu? Şayet gözlerin açık olsaydı, kıvılcımları görürdün."

"Duydum."

"Kurtarıcın hakkında ne düşünüyorsun, Angus?"

"Onu çıldırtacak."

"Zamanıdır."

Angus başıyla onayladı. "Evet, zamanıdır. Kincaid yeterince acı çekti."

"Karısına ne yapacağını bilmiyor. Bu arada onu hayran hayran seyrettiğini söyleyebilirim."

"Alec onu her kızdırdığında o sana bir madenî para mı verecek?"

"Sanırım."

Peder Murdock dizine bir şaplak atarak kahkahalara boğuldu. "Yaşam tarzımıza ayak uydurması zaman alacak. Ayak uydurmasını izlemekse bu yaşlı adam için pek keyifli olacak."

Jamie pederin yanına döndü, eline iki tane daha madenî para bıraktı ve ona neden gülümsediğini sordu.

Peder "Yapmak zorunda kalacağın tüm değişiklikleri düşünüyordum, kızım," itirafında bulundu. "Senin için kolay olmayacağını biliyorum, ama zamanla bu oymağı benim sevdiğim kadar seveceksin."

Jamie, yaramazlıktan ışıl ışıl yanan gözleriyle "Bütün bu değişiklikleri bu oymak üzerinde uygulayacağımı düşündün mü, Peder?" sorusunu yöneltti.

Peder onun kendisiyle dalga geçtiğini düşündü. Ona zevk homurtusu eşliğinde "Korkarım sen kendine imkânsız bir hedef seçmişsin," dedi.

Jamie ona "Ne kadar imkânsız olduğunu düşünüyorsun?" sorusuyla karşılık verdi. "Kocaman bir ayıyı kendi başıma yemem kadar mı imkânsız?"

"Evet, tıpkı onun kadar imkânsız."

"Yiyebilirim."

Peder onun tuzağına güzelce düşerek "Nasıl?" diye sordu.

"Lokma lokma."

Peder Murdock tekrar dizine bir şaplak atıp öksürük kriziyle sonuçlanan bağırtılı bir kahkaha kopardı. Jamie alelacele yatak odasına koştu, ona söz verdiği kötü kokulu merhemi hazırladı ve onun yanına döndü. "Bunu ovarak göğsüne sürmeden önce iyice koyulaşması için bir ya da iki saat beklemelisin, Peder."

Peder onun önerisini bir kaş çatmasıyla kabul etti. "Ölülerin koktuğu gibi kokuyor, kızım."

"Kokusu mühim değil, Peder. Sana temin ederim ki öksürüğüne iyi gelecek."

"Sana inanıyorum, Jamie."

"Peder? Alec üst katlara bir göz atmama aldırış eder mi dersin?"

"Elbette etmez, kızım. Burası artık senin de evin."

"Odalar dolu mu?"

Peder başını iki yana salladı.

"O halde eşyalarımı yukarıdaki odalardan birine taşıyabilirim, değil mi?"

"Eşyalarını taşımak istiyorsun demek... Kızım, Alec onu bırakmandan hoşlanmayacaktır."

Jamie "Bu tam da tahmin ettiğim şey," karşılığını verdi. "Burada hiç mahremiyet yok, Peder. Yukarıdaki odalardan birinde çok daha rahat edeceğinden eminim. Bu soruyu benim namıma ona sen sorarsın, değil mi?"

Peder onun ricasını geri çeviremedi. Leydi Jamie en büyüleyici gülümseyişini gösterdi. Peder "Soracağım," diyerek Jamie'ye söz verdi.

Peder Murdock, Angus'un yanında oturup dinlenmekten memnundu. Taşa sürten metalin gıcırtısı dikkatini çektiğinde

neredeyse uyumak üzereydi. Gürültü istikametinde döndü ve Leydi Jamie'yi büyük bir sandıkla mücadele ederken gördü. Jamie bir parça mobilyayı ilk yatak odasından en üst kata itekliyordu.

Peder aceleyle salonu geçip yukarı kata çıktı. "Ne yapmaya çalışıyorsun, Jamie?" diye sordu.

Jamie "Ön taraftaki yatak odasını kullanmayı düşündüm, Peder," dedi. "Hoş, geniş bir penceresi var."

"Ama neden bu sandığı taşıyorsun?"

Jamie "Çok fazla yer kaplıyor," diyerek söze girdi. "Kendini zorlama, Peder. Ben bunu kendim taşıyabilecek kadar kuvvetliyim."

Peder onun böbürlenmesini umursamadı ve sandığı ikinci kata taşıma işine engel oldu. Sonradan aklına gelen tek şey "Bunu taşımadan evvel boşaltman gerekirdi," cümlesi oldu.

Jamie başını iki yana salladı. "İçine bakmak doğru olmayacaktı. Benim mülküm değil ve bunu yapma hakkı ona mahsus."

Peder Murdock "Bu sandık Helena'ya aitti," diye açıkladı. "Kendi malınmış farzet, Jamie."

Jamie bu sözlere karşılık veremeden peder dönüp kapıya yöneldi. "Ben en iyisi Angus'un yanına ineyim. Gavin, Elizabeth'i getirene dek başında beklemem gerekecek."

Jamie arkasından seslenerek "Yardımın için teşekkür ederim," dedi.

Peder Murdock yaklaşık bir saat sonra kızın çok uzun süre ortalarda görünmediğine karar verdi. Onun ne yaptığını merak ederek yukarıdaki yatak odasına bakmayı sürdürdü. Elizabeth büyük salona geri geldiğinde ise Peder Murdock, Jamie'nin neyle bu derece meşgul olduğunu görmeyi kafasına koymuştu.

Jamie hâlâ ikinci yatak odasındaydı. İki tane mum yumuşak bir kırmızılık vererek odayı aydınlatıyordu. Leydi Jamie sandığın önünde diz çökmüş bir halde duruyordu. Peder Murdock içeri girdiğinde, tam da sandığın kapağını kapıyordu.

Peder "İşe yarar bir şey buldun mu?" diye sordu.

Jamie ona bakmak için dönünceye dek peder onun ağlıyor olduğunu fark etmedi. "Ne oldu, kızım? Neden üzülüyorsun?"

Jamie "Aptalca davranıyorum," diye fısıldadı. "O şimdi ölü ve ben onu tanımıyorum bile, Peder, fakat o sanki benim öz be öz kendi kız kardeşimmiş gibi üzülüyorum. Bana Helena'yı anlatır mısın?"

Peder Murdock "Sana Alec'in anlatması gerekir," dedi.

Jamie "Lütfen, Peder," diye yalvardı. "Ne olduğunu bilmek istiyorum. Onu Alec'in öldürmediğinden eminim."

Peder "Yüce Tanrı, tabii ki hayır," dedi. "Bu söylentiyi de nerede duydun?"

"İngiltere'de."

"Helena kendini öldürdü, Jamie. Çayırlığın yukarısındaki sırttan atladı."

"Bir kaza olmuş olamaz mı? Düşmüş olmasın?"

"Hayır, bir kaza değildi. Görmüşler."

Jamie başını iki yana salladı. "Anlamıyorum, Peder. Burada çok mu mutsuzdu?"

Peder başını öne eğdi. "Fazlasıyla mutsuz olmalı, Jamie, ama duygularını iyi saklıyordu. Kendi bakış açımız yüzünden ona hiç dikkat etmediğimizi şimdi anlıyorum. Hem Annie hem de Edith, onun Alec'le evlendiği andan itibaren kendini öldürmeyi planladığını sanıyorlar."

Jamie "Alec buna inanıyor mu?" diye sordu.

"İnandığını tahmin ediyorum."

"Onun ölümü Alec'i çok incitmiş olmalı."

Peder Murdock bu cümle üzerine yorum yapmadı, yine de Jamie'nin haklı olduğuna inanıyordu. Aslına bakılırsa, Alec'in Helena hakkında hiçbir tartışmaya girmemesi bile bu konuya ne kadar duyarlı yaklaştığının kanıtıydı.

Jamie "Peder, intihar etmeyi tasarlayan bir kadın niye bütün değerli eşyalarını kocasının evine getirme zahmetine girsin ki? Bebek elbiselerini dahi bohçalamış," diyerek konuşmasına devam etti. "Güzel masa örtüleri ve yatak çarşafları da mevcut. Bunun tuhaf bir durum olduğunu düşünmüyor musun herhangi biri için –"

Peder Murdock "Makul bir şekilde düşünemiyordu," diyerek ona karşılık verdi.

Jamie başını iki yana salladı. "Hayır, Peder. Onun kendini öldürdüğünü sanmıyorum. Bir kaza olduğuna eminim."

"Hassas bir yüreğin var, kızım ve eğer Helena'nın söylediğin şekilde öldüğüne inanmak sana kendini daha iyi hissettirecekse, ben de seninle hemfikir olacağım."

Peder, Jamie'nin ayağa kalkmasına yardımcı oldu. Jamie mumları söndürdü ve pederle birlikte alt kata indi. "Onun ruhu için her gece dua edeceğim, Peder," vaadinde bulundu.

Bir uşak alelacele salona geldi, Jamie'yi ayırt edip ona seslendi, "Kız kardeşiniz burada, hanımım."

Jamie, Peder Murdock'ın elini sıkıca kavradı. Pedere "Mary beni ziyarete gelmiş olmalı," açıklamasını yaptı. "Beni bağışlar mısınız, lütfen?"

Peder Murdock başıyla izin vermeden önce Jamie kapıya varan yolu yarılamıştı. Omzunun üzerinden seslenerek "Mary'i seninle tanıştırmaya getireceğim," dedi.

Jamie hızla dışarı çıktı, yüzüne kardeşini karşılayacak olmanın gülümsemesi yerleşmişti. Kız kardeşinin görüntüsünü yakaladığı dakikada, her nasılsa, gülümsemesi kayboldu. Mary gözyaşlarına boğulmuştu. Jamie, Daniel'in nerede olduğunu görmek için etrafına bakınmasının ardından kız kardeşinin yapayalnız olduğunu anladı.

Kız kardeşine sımsıkı sarıldıktan sonra "Seni buraya hangi rüzgâr attı, Mary? Nasıl buldun burayı?" diye sordu.

Mary "Her zaman kaybolan sensin, Jamie, ben değilim," dedi.

Jamie "Ben asla kaybolmam," karşılığını verdi. "Yeter artık ağlama." Birkaç Kincaid askerinin onları izlediğini fark etti. "Gel, özel konuşabilmemiz için hoş bir yürüyüş yapacağız. Bana seni neyin üzdüğünü anlatmalısın."

Jamie kız kardeşini şatonun aşağı avlusuna inen yol boyunca sürükledi. Mary sükûnetini yeniden kazandığında "Daniel'in adamlarından üçü bana buranın yolunu gösterdi," diye

açıkladı. "Onlara yalan söyledim, Jamie. Onlara Daniel'dan ziyaret müsaadesi aldığımı söyledim."

Jamie "Oh, Mary, bunu yapmaman gerekirdi," dedi. "Niye Daniel'a yalnızca beni görmek istediğini söylemedin?"

Mary "O adama hiçbir şey söyleyemezsin," diye mırıldandı. Sarı tuniğinin kenar kıvrımını kaldırıp onunla gözlerinin kenarlarını kuruladı. "Ondan nefret ediyorum, Jamie. Kaçtım."

"Hayır, bunu yapmış olamazsın."

"Bu kadar dehşete kapılmana gerek yok, kardeşim. Sana ondan nefret ettiğimi söylüyorum. O zalim ve aşağılık biri. Sana ne olduğunu anlattığımda, yemin ederim ondan sen de nefret edeceksin."

Duvardaki oyuğa ulaştılar. Jamie ve kız kardeşi alçaktaki taşın çıkıntısına oturdular. Jamie "Pekâlâ, Mary, bana ne olduğunu anlat," dedi. "Burada yalnızız."

Mary "Bu çok utanç verici bir durum," diye ikaz etti. "Ama bunun hakkında konuşmaya cesaret ettiğim yegâne insan sensin, kardeşim."

Jamie "Evet?" diyerek onu teşviklendirmeye çalıştı.

"Daniel benden kendimi ona vermemi talep etmedi."

Bu cümle sessizliğe asılı kaldı. Jamie, Mary'nin daha fazla şey söylemesini, Mary ise Jamie'nin tepkisini beklemeyi sürdürdü.

"Sana bir gerekçe öne sürdü mü?"

Mary "Sürdü," dedi. "İlkin onun çok anlayışlı davrandığını düşündüm. Onu tanımam için zaman vereceğini söyledi."

Jamie "Bu onun çok anlayışlı oluşundan kaynaklanıyor," dedi. Alec'in neden hiç kimseye böyle bir sevecenlik göstermediğini merak ederek kaşlarını çattı.

Mary yine ağlamaya başladı. "Sana anlatırken şimdi ben de öyle düşündüm. Sonra benimle çok mutsuz olduğunu çünkü o adamlar bize saldırdığında seni zorla kendime kalkan yaptığımı söyledi. O aslında benim sana kalkan olmam gerektiğini düşünüyormuş."

"Neden?"

"Çünkü yaşı küçük olan sensin."

"Beceriler konusunda senden çok daha iyi eğitimli olduğumu açıklamadın mı?"

"Açıklamaya çalıştım ama beni dinlemeye niyeti yoktu. Sonra beni tekrar aşağıladı. Ben de ona bazı adice şeyler söylediğimi itiraf ediyorum. Buna karşın . . ."

"O ne dedi?"

"Benim büyük olasılıkla bir balık kadar soğuk olduğumu ve bütün İngiliz kadınlarının aynı olduğunu söyledi, Jamie."

"Oh, Mary, bu sahiden de yeni bir geline söylenecek en nezaketsizce sözlerden biriymiş."

Mary "Bundan daha kötüsü de oldu, Jamie," diye ağzında geveledi. "Evine vardığımızda, onu şişman, çirkin bir kadın bekliyordu. Kendisini doğruca

Daniel'ın kollarına attı. Daniel ise onun bu hareketini karşılıksız bırakmadı. Benim önümde öpüştüler. Peki ya bu hususta ne düşünüyorsun?"

"Haklısın, kardeşim."

"Haklı mıyım?"

"Daniel'dan birden nefret ettim."

Mary "Edeceğini sana söylemiştim," dedi. "Pekala? Şimdi ne yapacağımı sana soruyorum? Kesinlikle babamızın evine dönen yolu bulamayacağım, ayrıca Daniel'ın adamlarına beylerinin İngiltere'ye dönüş iznimi verdiğini söylersem, bana inanmayacaklarından da eminim."

Jamie "Evet, bu yalana inanacaklarından kuşkuluyum," diyerek ona katıldı.

"Babamın yanında olmak istiyorum!"

"İstediğini biliyorum, Mary. Onu ben de özlüyorum. Bazen eve gitmek de istiyorum."

"Alec senin bir balık kadar soğuk olduğunu düşünüyor mu?"

Jamie omuz silkti. "Öyle bir şey söylemedi."

"Alec'in bir metresi var mı?"

"Ne?"

Mary "Alec'in bir metresi var mı?" diye tekrarladı.

Jamie "Bilmiyorum," cevabını verdi. Fısıltıyla "Belki de..." dedi. "Oh, Tanrım, Mary, bu olasılığı düşünmemiştim."

"Burada seninle beraber yaşayabilir miyim, Jamie?"

"Bunu yapmayı istediğinden emin misin?"

Kız kardeşi kafasını salladı. "Mary, biliyor musun, kocalarımızla ilk tanıştığımızda, Daniel'ın Alec'e nazaran çok daha nazik olduğunu düşünmüştüm. Gülümsüyordu ve sanki çok neşeli bir yaradılıştaymış gibi görünüyordu."

Mary "Bunu ben de fark etmiştim," dedi. "Jamie, ya o sahiden haklıysa? Ya ben bir balık kadar soğuksam? Bir erkeğin dokunuşuna karşılık veremeyen kadınlar var. Sanırım Ruth Hala onlardan biri. Kocasına karşı nasıl huysuz olduğunu hatırlıyor musun?"

Jamie "O herkese karşı huysuzdu," dedi.

"Bunun, senin için utanç verici olduğunu biliyorum, fakat merak ediyorum da . . ."

"Evet, Mary?"

"Bütün erkekler Daniel gibi mi yoksa Alec daha . . . Oh, daha sorduğum şeyi bilmiyorum. Daniel'ın bana şimdi dokunmasına müsaade etmekten korkuyorum ve bu tamamıyla onun hatası."

Jamie, Mary'e nasıl yardım edeceğini bilmiyordu, ama denemeye kararlıydı. "Mary, avına çıkmadan önce onu yakalamalıyım," dedi.

Mary "Kalmamı söylemen için onun iznine mi gereksinim duyuyorsun?" diye sorduğunda korktuğu belliydi. "Ya hayır derse?"

Jamie böbürlenerek "Ondan izin almama gerek yok," derken bu yalanına gerçekmiş süsü vermeyi denedi. "Onunla konuşmam gereken başka bir mesele var. Git ve beni salonda bekle, Mary. Kendini bizim pedere tanıştır. Adı Peder Murdock. Suratını da asma artık, kardeşim. Onu seveceksin. Bizim Peder Charles'a hiç benzemiyor. Ben de Alec'le konuşur konuşmaz size katılacağım. O zaman bu tartışmayı sonlandıracağım, söz veriyorum."

Jamie tepeden inmeye başlamadan önce kız kardeşinin gidişini izledi. Alec ve adamlarının hâlihazırda oradan ayrılıp ay-

rılmadıklarını anlamak için aşağıdaki yola bakmayı düşünüyordu.

Duvarın dışına adımını atar atmaz, çıkışı bir sıra asker tarafından engellendi. Kale hendeğinin karşısındaki patikayı kalaslarla dolduruyorlardı. Jamie askerlerin gökten düşmüş olduklarını sandı. Kesinlikle duvardan daha heybetlilerdi. Her birine tek tek bakmak zorunda kalacağı aklının ucundan bile geçmezdi.

Jamie doğrudan doğruya önünde duran kızıl sakallı adama "Niçin yolumu kesiyorsunuz?" diye sordu.

Asker "Emir böyle, hanımım," dedi.

"Kimin emri?"

"Kincaid'in."

Jamie sesindeki kızgınlığı muhafaza etmeye çabalayarak "Anlıyorum," karşılığını verdi. "Kocam kalesinden ayrıldı mı?"

Asker "Hayır," diye cevapladı. Bir tebessüm, gözlerinin kenar çizgilerini yumuşattı. "Tam arkanızda duruyor."

Jamie kendi etrafında dönüp Alec'in göğsüyle karşı karşıya gelene dek ona inanmadı. Dinginliğini yeniden elde ettiğinde mırıldanarak "Bir gölge gibi hareket ediyorsun," dedi.

Alec "Sen nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu.

"Seni arıyordum. Neden adamlarına yolumu kesmelerini emrettin?"

"Can güvenliğin için, elbette."

"Sen dışarıdayken ben bir tutuklu olacağım, öyle mi?"

Alec "Hangi açıdan baktığına bağlı," yanıtını verdi.

"Alec, öğleden sonraları ata binmek istiyorum. Eğer sana kaçmayacağıma dair söz verirsem. Kesinlikle –"

Alec "Jamie, asla kaçacağını düşünmedim," diye karşılık verdiğinde kızmış olduğu yeterince belli oluyordu.

"Peki neden?"

"Kaybolurdun."

"Ben kesinlikle kaybolmam."

"Evet, kaybolursun."

"Eğer sana kaybolmama sözü verirsem?"

Alec, Jamie'ye bu sorunun ne denli ahmakça olduğuna ilişkin düşüncesini belli etti. Gavin elinde Alec'in aygırının dizginlerini tutarak beyine yaklaştı. Jamie onunla Mary hakkında konuşması gerektiğini açıklayamadan, Alec atına binmişti.

Jamie onun yolunu kesti. "Mary burada."

"Onu gördüm."

"Gitmeden önce seninle kız kardeşim hakkında konuşmam gerek. Bu çok önemli bir mesele, Alec, aksi takdirde seni rahatsız etmezdim."

"Dinliyorum. Bana ne istiyorsan sor."

Jamie alelacele "Oh, hayır, özel olmalı," açıklamasını yaptı.

"Niçin?"

Jamie kaşlarını çattı. Bu inatçı adam kesinlikle durumu onun için kolaylaştırmıyordu. Jamie onun yanına yürüdü, bacağına parmağıyla dokundu ve ardından, "Kincaid, seninle özel olarak konuşmak istiyorum. Senden istediğim akla uygun olan her şeyi bana vereceğini söyledin. Bu da bana kesinlikle akla uygun gözüken bir mesele."

Alec zihnini toparlarken Jamie gözlerini yere dikti. Onun iç çekişini işittiğinde kazandığını biliyordu. Alec elini uzatıp onu kolayca atına aldığında Jamie hayretler içinde kalarak bağırdı. Aygır doludizgin koşmadan önce Jamie, Alec'in beline sıkıca sarılacak yeterli zamanı zarzor bulabildi. Adamlardan ve duvardan iyice uzaklaşıncaya dek, Alec atını sürmeye devam etti.

Eteklerini düzleştirmesi Jamie'nin bir hayli zamanını aldı. Ağaçlarla kuşatılmışlardı. Jamie tamamen yalnız olduklarından emin olmak için bölgeyi gözleriyle adamakıllı taradı. Ardından dikkatini ellerine odakladı.

Jamie birden "Benimle yatmak için neden biraz daha beklemedin?" dediğinde Alec'in sabrı neredeyse taşma noktasına geldi.

Alec bu soruya hazırlıklı değildi.

"Alec, Daniel Mary'nin duygularına anlayış gösterdiği için bekliyormuş. Evvela kendisini daha iyi tanımasını istiyormuş. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Sanırım onunla yatmayı özellikle arzulamıyor, yoksa şimdiye kadar çoktan onunla birlikte olurdu; benim düşündüğüm budur."

Alec "Seninle birlikte oldum çünkü seni arzuluyordum," diyerek konuşmasına devam etti. "Sen de beni istiyordun, değil mi?"

Jamie "Evet," diyerek itiraf etti. "Yani, hayır, ilk başta hiç istemiyordum. Bak, Alec, konuşmak zorunda olduğumuz Mary'nin sorunu, benim değil."

Alec onun utanmasını umursamadı. "Ama bu hoşuna gitti."

Jamie onun kibrini daha da körükleyeceğini bile bile ona gerçeği söyledi. "Evet, hoşuma gitti."

"Bana bak."

"Bakmamayı tercih ederim."

"Bense, bakmanı tercih ediyorum."

Alec onu yüzüne bakmaya zorlayarak yavaşça Jamie'nin çenesini kaldırdı. Onun nasıl kızardığını gördü. Aşağıya doğru eğilip kırışık alnından öpmeden edemedi. "Seni endişelendiren nedir?"

Jamie "Senin hoşuna gitti mi?" diye sordu.

"Bunun yanıtını sen veremez misin?"

Jamie dalga geçtiğini sanmaması için bir baş onayı eşliğinde "Daniel, İngiliz kadınlarının balıklar kadar soğuk olduklarını söylüyormuş," dedi.

Alec güldü.

Jamie sert bir biçimde "Bu hiç komik değil," diyerek Alec'e karşılık verdi. "Sorumu yanıtlamak zorundasın."

Alec "Ne sorusu?" diyerek Jamie'ye şaka yollu takıldı.

"Ben bir balık kadar soğuk muyum?"

"Hayır."

Jamie ferahlayarak iç çekti. "Evli bir kadının bunları duymaya ihtiyacı vardır, Alec."

"Benimle şimdi, burada birlikte olmak ister misin?"

"Güpegündüz mü? Hayatta olmaz!"

Alec boğuk bir sesle "Şayet ellerini öteye hareket ettirmezsen, şimdi seninle sevişeceğim," dedi.

Jamie elleriyle onun çıplak baldırını kavradığının farkına

vardı. Onu derhal serbest bıraktı. "Anlaşılan, ekoseli kumaşını giyip giymemem senin için sorun yaratmayacak?"

"Ben böyle bir şey söylemedim. Sana tekrar dokunmadan önce benim ekoseli kumaşımı giyeceksin. Pekala, soruların bitti mi?"

"Kızıyor musun?"

"Hayır."

"Sesin kızgın çıkıyor."

"Bana meydan okumaktan vazgeç."

"Başka bir kadının var mı?"

Alec oracıkta onun beyninin nasıl işlediğini asla anlamayacağına karar verdi. Jamie en saçma endişeleri ileri sürmekteydi. Alec "Olması senin için fark eder mi?" diye sordu.

Jamie başıyla onayladı. "Ben başka bir erkek alsam senin için fark eder mi?"

"Alsan mı?"

"Ne kastettiğimi biliyorsun."

"Müsaade etmezdim, Jamie."

"İyi, ben de kabul etmezdim."

"Eşit haklara sahipmişiz gibi konuşuyorsun."

Jamie onu kızdırdığını biliyordu. Onun kaşındaki çatıklığı fırçalayıp atmak istiyordu. "Soruma hâlâ yanıt vermedin, Alec."

"Hayır, başka bir kadınım yok."

Jamie gülümsedi. Alec ona "Sen soğuk değilsin," dedi. "Fakat böyle bir soru sorarak bana hakaret ediyorsun."

"Sana nasıl hakaret ediyorum?"

"Çünkü benim görevim seni kızıştırmak. Sen de kızıştın, Jamie, kızışmadın mı?"

Nedeni hakkında en ufak bir fikri olmamasına rağmen, Alec'in kendini beğenmişliği fiilen Jamie'yi rahatlattı. Jamie onun dudaklarına gözlerini dikerek "Belki," diye fısıldadı. "Belki de değil. Unutmuşum gibi geliyor."

Alec ona anımsatmaya karar verdi. Onun yüzünü kavradı ve dudaklarına uzandı. Jamie gözlerini kapadı.

Alec dudaklarını, sahip olduğu dudaklara bastırdı. Dili cinsel bir ayindeymiş gibi içeri girip dışarı çıkmaya başladığında

Jamie'nin kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Jamie kendisini bırakmak üzere olduğunu hissettiğinde ondan uzaklaşmayı denedi, fakat Alec geri çekilmesine izin vermedi. Alec'in dudakları Jamie'ninkileri defalarca, acıkmışçasına, tam manasıyla kavrıyordu ve çok geçmeden Jamie kendisini dizginlemektan tam manasıyla vazgeçti.

Alec onu daha da fazla tutuşturdu. Jamie, dilleri birbirine en erotik, en tahrik edici biçimde sürtünene dek, ilkin utangaççа, sonra cesurca, onun bu eylemini taklit etti. Jamie inlediğinde ve içgüdüsel olarak ona daha da çok yaklaşmayı denediğinde, Alec durma zamanının geldiğini anladı. Eğer kendi kuduran duygularının üzerinde denetim sağlamasaydı Jamie'yi o an elde ederdi.

Kahretsin, Alec muhtemelen Jamie'den daha şehvetliydi. Bir hüsran homurtusuyla ondan geriye çekildi. Jamie'nin ellerini kendi omuzlarından adeta koparmak zorunda kaldı. Jamie hemen yüzünü Alec'in boynuna gömdü. Jamie'nin nefes alıp verişi sanki demin yokuş yukarı uzun bir mesafenin tamamını koşmuşçasına kesik kesik çıkıyordu, Jamie de soluyuşunun inişli çıkışlı olduğunu fark etti. Böylesine bir algılayış Jamie'ye bu öpüşmenin kendisini etkilediği ölçüde Alec'i de etkilediğini düşündürttü.

Alec "Şayet şu aptalca soruları bitirdiysen, daha önemli meselelere dönmek istiyorum," dedi ve Jamie'nin ümidi kırıldı.

Onunla böyle harika bir yakınlık paylaştıktan sonra bu şekilde can sıkıcı konuşmaya nasıl cüret ederdi? "Başının belası olmanın dışında bir şey değilmişim gibi davranman gerekmiyor, Alec."

Alec iç çekerek "Öylesin," karşılığını verdi. Tam da Jamie kendini ondan uzağa iterken, Alec ileri doğru gitmesi için atını hafifçe dürttü. Hemen Jamie'nin sırtını kendi göğsüne yapıştırdı. Bu kadının Alec'in evindeki konumunu öğrenmeye gereksinimi vardı. Alec onun efendisiydi, beyiydi ve Jamie bu olguyu en kısa zamanda kabullenmeye başlasa iyi olacaktı.

Jamie "Sen kendi gücünün farkında değilsin," diye mırıldandı.

"Hayır. Sense gücümü henüz anlamayan tek kişisin."

Alec'in ses tonundaki sertlik karşısında Jamie ürperdi. "Sen–"

Alec "Sana kızgın olup olmadığımı sormaya yeltenme," derken kükredi.

Jamie yanıtı olmadığını varsaydı. Bu adam kızgındı ve mesele kapanmıştı. Tanrı biliyor ya, kulakları bir hafta boyunca çınlayacaktı. "Bana bağırmana lüzum yok," dedi. "Ben sadece soracaktım ki acaba Mary –"

Alec "Kız kardeşinin sorunlarıyla canımı sıkma," emrini verdi. "Ailen her zaman ziyaretine gelebilir, bu hoşgörüyle karşılanacaktır." dedi, ses tonu bu kez daha yumuşak çıkmıştı.

Ziyaret tam olarak Jamie'nin aklındaki şey değildi, ama Jamie bir gün boyunca Alec'in canını yeterince sıktığına karar verdi.

Duvara döndüklerinde ve Alec ona yere inmesi için yardım ettiğinde, Jamie "Ruh halin hakkında hüküm vermek çok zor," diyerek belirtti.

"Alec?"

"Gene ne var?"

"Sanırım senin ekoseli kumaşını giymeden evvel bana verdiğin iki haftanın her gününü kullanacağım. Belki sen de bu zamanı beni birazcık sevmeyi öğrenmek için kullanırsın."

Alec aşağıya eğildi, eliyle onun çenesini kavradı ve konuştu, "Seni sevmek mi? Lanet olsun, tam şu dakika senden hoşlanmıyorum bile..."

Kızgınlık ve düş kırıklığı içerisinde konuşmuştu, çünkü Jamie bunu hak ediyordu. Buna karşın Jamie'nin yüzüne yerleşen gücenmişlik Alec'i pişman etmişti. Alec, Jamie'nin başından beri ona hiçbir biçimde sıkıntı vermediğini düşündü. Jamie ise dokunsalar ağlayacak gibi görünüyordu.

Jamie aniden kendisini ondan geriye çekip ne kadar kızgın olduğunu ona gösterdi. Alec'e yabanî bir kediyi anımsatıyordu. Üstelik ağlayacakmış gibi de görünmüyordu. Alec çok eğleniyordu. Rahatlamıştı da...

"Ben de özellikle senden hoşlanmıyorum, Kincaid."

Alec ona gülümseme terbiyesizliğinde bulundu. Jamie sözlerine "Aşırı derecede küstahsın," diyerek devam etti. "Hayır, senden hiç mi hiç hoşlanmıyorum."

Alec adamlarına eliyle işaret etti, ardından karısına bir kere daha baktı. "Yalan söylüyorsun."

"Ben asla yalan söylemem."

"Evet, söylüyorsun, Jamie ve hiç beceremiyorsun."

Jamie kocasından öte tarafa döndü ve tepeye doğru yöneldi. Alec kendi ekoseli kumaşını giydiğinde Jamie'nin ne kadar güzel görüneceğini tasavvur ederek onu izliyordu. Jamie ansızın kendi etrafında dönüp Alec'e seslendi, "Alec? Dikkatli olacaksın, değil mi?"

Alec onun sesindeki korkuya karşılık verdi. İstediğini sandığı şeyi vererek onu başıyla onayladı, ama eklemeden de edemedi, "Benden özellikle hoşlanmadığını zannediyordum, İngiliz. Fikrini bu kadar çabuk mu değiştirdin?"

"Değiştirmedim."

"O halde neden –"

Jamie ona "Bak, Kincaid, şu an ayrıntılı bir tartışma için uygun zaman değil," dedi. Hızla Alec'in yanına döndü, böylece konuşmaları askerler tarafından kasıtsızca dahi olsa işitilmedi. Jamie "Avlanmaya çıkacaksın," dedi. "Ben de Mary'i ağırlayacağım. Senden dikkatli olmanı istiyorum, Alec." Alec'in bacağına dokundu ve onu okşamaya başladı. Alec onun bu hareketin farkında oluşundan bile şüpheliydi. Jamie'nin endişeli bakışı Alec'in yüzüne yönlendi. "Sırf beni sinir etmek için bunu yap."

"Kızgınken bana Kincaid dediğini biliyor musun?"

Jamie onu çimdikledi. "Asla kızmam," dedi. Bir baş onayı eşliğinde "Sen bana görev vermediğinde bile," eklentisini yaptı. "Sen uzaktayken mutfakları yeniden düzenlemem iyi olur mu? Oyalanmış olurum, Alec. Diğerlerinden de ev işlerini yapmalarını isterim. Onları yönlendiririm."

Onu reddetmeye Alec'in gönlü razı gelmedi. "Parmağını oynatmayacak mısın?"

"Oynatmayacağım."

Alec başıyla onayladı. Jamie ona tekrar pusu kurmadan ön-

ce bacağını bırakmasını aksi takdirde onu kendisiyle beraber sürükleyeceğini söyledi.

Jamie bu tehdite inanmış gibi görünmedi.

Alec onun tavrı üzerine derin bir nefes almak zorunda kaldı. Ardından onu aklının dışında bırakıp dikkatini daha önemli düşüncelere çevirdi. Günün ilerleyen saatlerinde, Gavin Alec'e yetiştiğinde, Jamie'nin kız kardeşini ağırlamasıyla alakalı sözünü hatırlattı.

Alec onun gün boyunca ziyareti kastettiğini düşünmüştü. Jamie'nin daimî ziyaretten dem vurduğu apaçık ortadaydı.

Evet, Gavin Leydi Kincaid'in kız kardeşine sığınma hakkı verdiğini açıkladığında Alec meseleyi tam olarak idrak etmiş oldu.

Ferguson'lar savaş ilan etmişti.

Alec, Daniel'in savaşmak zorunda kaldığı için kızgın olduğunu biliyordu. Gavin'i Jamie'den gözünü ayırmaması için eve geri yolladı, güvendiği başka bir askeri avı sürdürme sorumluluğuna atadı ve Ferguson toprağına doğru yola koyuldu.

Topraklarını ayıran sınırın yakınında Daniel'in yolunu kesecekti. Alec yalnız başına at sürüyordu – bu bilinçli bir seçimdi – ama Daniel'in yanında küçük bir ordusu bulunuyordu. Hepsi de meydan savaşı için silahlanmıştı.

Alec aygırını durması için zorladı ve Daniel'in ilk hareketi yapmasını bekledi.

Geldiğinden beri çok uzun zaman geçmemişti. Daniel kılıcını çekip havaya fırlattı, bu sayede kılıcın keskin ucu doğruca Alec'in aygırının tam önündeki zemine saplanacaktı.

Bu eylem savaş ilan edildiğinin bir simgesiydi. Şimdi Daniel, Alec'in ritüeli tekrarlamasını bekledi. Daniel'in yüz ifadesi duygularını açığa vurmaz mahiyetteydi, ancak Alec silahını fırlatmayı reddederek başını iki yana salladığında birden şaşırdığı belli oluyordu.

Daniel "Savaş yapmayı reddetmeye mi cüret ediyorsun?" diye bağırdı. O kadar kızgındı ki damarları boynunun yanlarından çıkıntı yapıyordu.

Alec bağırarak "Yaptığım kahrolasıca şey doğru," karşılığını verdi.

"Yapamazsın."

"Yaptım bile."

Şimdi kafasını iki yana sallama sırası Daniel'e geçmişti. Ağzından kor saçıyormuş gibi konuşmamasına karşın "Nasıl bir oyun oynuyorsun, Alec?" diye sordu.

Alec "Kazanmayı istemediğim bir savaşa girmeyeceğim," dedi.

"Kazanmak istemiyor musun?"

"İstemiyorum."

"Neden istemiyorsun?"

"Daniel, benim iki İngiliz kadını ev halkıma katmayı istediğime gerçekten inanıyor musun?"

Bu soru Daniel'ın öfkesinden bir kısmını alıp götürdü. "Fakat –"

"Kazansaydım, ömrümün geri kalanını Jamie yetmezmiş gibi bir de Mary'yle geçirecektim. Benden çok fazla şey istiyorsun, arkadaşım."

Daniel "Karıma sığınma hakkı tanımaya razı olmadın mı?" sorusunu sordu. Bir tebessüm belirtisi yüz ifadesini yumuşattı.

Alec "Olmadım," karşılığını verirken öfkeliydi.

"Karın, Mary'i benden korumaya kalkışmış, Alec. Benden. Karım da ona müsaade etmiş. Bir çocuk misali onun arkasına saklanmış."

"Onlar İngiliz, Daniel. Senin hatan bu gerçeği göz ardı etmen."

Daniel derin bir iç çekişle "Bu doğru," itirafında bulundu. "Unuttum. Her şeye rağmen karımın ödlekçe davranmasını istemem. Küçük kız kardeşine sığınması utanç verici –"

Alec "O bir ödlek değil, Daniel," deyip söze girdi. "Bu şekilde davranmak için eğitilmiş. Jamie bütün kız kardeşlerini, onları koruyacağına inandırmış."

Daniel sırıttı. "Her ikisi de kaçık."

Alec "Evet, öyleler," diyerek onunla aynı fikri paylaştı. "Bizim arkadaşlığımız kadınların aramızı bozmasına izin vere-

meyeceğimiz kadar uzun süreli. Sana iyi niyetle geldim, Daniel, arazime gelip karını almanı istemene . . . hayır, emretmeye."

Daniel sırıtarak "Bana az önce bir emir mi verildi?" sorusunu yöneltti.

"Verildi."

"Ya eğer hâlâ bir dövüş için sızlanıyorsam?"

Alec sözcükleri uzata uzata "Öyleyse sana uyum sağlayacağım," dedi. "Fakat kurallar değiştirilmek zorunda kalacak."

Daniel, Alec'in sesindeki kahkahadan ötürü meraklandı. "Nasıl?"

"Kazanan her iki gelini de alır."

Daniel kafasını geriye atıp yüksek sesle kahkahayı bastı. Alec onun adamlarının önünde bu olaydan yüzünün akıyla çıkmasına yardım etmişti. Kaybeden biri gibi görünmeksizin vazgeçmesine izin vermişti. "Ödülünden vazgeçmeyecektin, Alec, ama karınla pek kolay zaman geçirmeyişin de yüreğimi ısıtmıyor değil hani..."

"Alışacak."

"Benim Mary hakkında kuşkularım var."

"Tüm ihtiyaç duyulan sağlam bir el, Daniel."

Daniel, Alec'in yorumunu yanıtlamadan evvel askerlerini başından savdı. "Sağlam bir el ve susturmak için ağza sokulan tıkaç, Alec. bu kadın eve ulaştığımızdan beri şikâyet etmekten usanmadı. Onun aslında bir metresim olduğu gerçeğine itiraz ettiğini biliyor musun?"

Alec gülümsedi. "İtiraz etme konusunda ne kadar eğlenceliler," dedi.

"Belki de onun Jamie'yle kalmasına müsaade ederim . . ."

"O zaman harp çıkar, Daniel. Mary sana ait."

"Onların ikisini de görmen gerekirdi, Alec." Daniel kılıcını saplandığı yerden geri çekip kınına yerleştirdi, ardından "Karın Mary'i koruyorken bana durmadan hakaretler savuruyordu. Bana domuz diye bağırdı." dedi.

"Sana daha kötüsü de söylendi."

"Evet, ama yalnızca erkekler tarafından ve bundan dolayı böbürlenmeye yetecek kadar uzun yaşamadılar."

Alec gülümseyerek "Karım çabuk öfkelenen biri," diyerek itiraf etti.

"Keşke bir kısmı Mary'ye de geçmiş olsaydı. Bu kadın korkak bir tavşan gibi davranıyor."

Alec konuyu değiştirerek "Bana bu sorun haber verildiğinde tam da Angus'a saldıranların izini sürmeye gidiyordum," dedi.

Daniel "Olanları duyduk," yanıtını verdi. "Bu avda seninle birlikte at sürmeme ne dersin? Ben bu hadiseden dağ Baronlarının sorumlu olduklarını hissediyorum, sen ne düşünüyorsun?" Daniel sorusunu, oymaklarından kovulan ve kendilerine bir birlik oluşturan adamların çetesini ima ederek sormuştu. Onlara Baronlar deniyordu çünkü bu, İngilizler'in çok değer verdiği, Highlands bölgesinde yaşayanların en iğrenç isim olarak öne sürdüğü bir ünvandı. Biçilmiş kaftandı, zira bu dağ adamları, İngilizler gibi, onursuzca ve şuursuzca savaşan alçaklardı.

"Benimle gelmenden memnun olurum, Daniel, fakat ilk önce Mary'i eve götürmelisin. Tepe'nin yakınlarında bize yetişebilirsin."

Ne Alec ne de Daniel, Alec'in evine ulaşıncaya dek tek kelime etmediler. Jamie avlunun ortasında, kız kardeşinin yanında dikiliyordu. Kocasını gördüğünde, yüzündeki iyi bakışı algılayıncaya dek, gülümsedi. Sonra gülümsemesi kayboldu.

Mary kız kardeşinin daha da yakınına sokularak "Oh, Tanrım, Daniel sanki beni öldürmek istiyormuş gibi görünüyor," diye fısıldadı.

Jamie "Gülümse, Mary, bu onun kafasını karıştıracak," talimatını verdi.

Alec atından inip yavaşça karısına doğru ilerdi. Kesinlikle gülümsemiyordu. Tanrı biliyor ya, Alec'in yüz ifadesi sütü ekşitebilirdi. Jamie derin bir nefes aldı. "Avlanmanı bitirdin mi, Alec?"

Alec onun sorusuna aldırış etmedi. "Leydi Ferguson'a sığınma hakkı mı verdin?"

Jamie "Sığınma hakkı mı?" diye yineledi. "Ben konuyu bu açıdan hiç düşünmemiştim."

"Bana cevap ver."

Alec'in ses tonundaki kızgınlık onu sıcak bir demir misali yaktı. Jamie'nin öfkesi tutuştu. Onu misafirlerinin önünde eleştirmeye nasıl cüret ederdi? "Mary bana burada kalıp kalamayacağını sordu, ben de ona izin verdim," dedi. "Eğer siz buna sığınma hakkı demek istiyorsanız, bu sizin bileceğiniz bir şey. Ben Mary'i korumak zorundayım."

Alec hayretler içinde kalarak Jamie'ye "Onu kendi kocasından mı koruyacaksın?" diye sordu.

Jamie "Kocası duygusuz bir paçavra gibi davranırsa, evet," diye yanıtladı. Daniel'a kaş çatmaya ara vermesinin ardından kocasına döndü. "Onun hassas duygularını kötüye kullanmış, Alec. Ne yapacağımı düşünüyordun?"

Alec "Kendi işlerinle uğraşmanı," diyerek onu tersledi.

"Ona karşı merhametsizce davranıyormuş."

Mary kız kardeşinin hararetini yakalayarak "Evet, merhametsizce," diye bağırdı. "Şayet burada kalmam benim için uygun değilse, o zaman İngiltere'ye dönüş yolunu bulacağım."

Jamie mırıldanarak "Ben de yolda öncülük edebilirim," dedi. Ellerini kavuşturdu ve Alec'in bu gözdağına karşılık vermesini bekledi.

Alec "Normandiya'yı boylarsınız," diye öngördü.

Jamie yanıt veremeden önce Alec, Mary'e döndü. Karısının yanından ayrılıncaya dek gözlerini ona dikti, ardından Jamie'yi kolları arasına aldı. Tutuşu çelik gibiydi. Jamie boş yere olacağını bildiğinden ona direnmedi. Bunun haricinde, merdivenlerde durmuş onları seyreden Peder Murdock'ı fark etmişti.

Bir din adamının onu hanımefendiliğe yakışmayan biri olarak düşünmesini istemiyordu.

Mary "Eve seninle beraber gitmiyorum, Daniel," diye haykırdı.

Bu meydan okuma cevapsız kalmadı. Daniel böylesine büyük bir adama göre hayret verici bir hızda hareket etti. Mary ağız dolusu bir çığlık atamadan evvel kendisini, yüzü aşağıya gelecek şekilde, eyerin üzerindeki kocasının kucağında buldu.

Jamie bu korkunç durumun içerisinde can havliyle haysiyetini korumaya çabaladı. Zavallı Mary eyerin üzerinden bir arpa çuvalı misali sarkıyordu. Bu çok küçük düşürücü bir durumdu, evet, fakat Jamie hâlâ Mary'nin böyle devam etmemesini arzuluyordu. Feryatları, acınacak halinden çok daha fazla dikkat çekiyordu.

Jamie "Onu bu şekilde utandırıyorken boş boş duramam," diye fısıldadı.

Alec "Oh, elbetteki durabilirsin,"dedi.

"Alec, bir şey yap."

Alec "Müdahale etmeyeceğim, sen de karışmayacaksın," yanıtını verdi. "Mary ucuz kurtuluyor, Jamie. Daniel'ın öfkesi aşağı yukarı benimki kadar fenadır. Kız kardeşin kocasını küçük düşürdü."

Jamie, Daniel ve Mary'i onlar kalasların karşı tarafında gözden kaybolana dek izledi.

"Gerçekten onu incitmeyecek, değil mi, Alec?"

Jamie'nin ne kadar korktuğu belli oluyordu. Alec bunun anlamsız olduğunu düşündü. "Endişelendiğin şey buysa, onu dövmeyecek," diye yanıtladı. "Mary onun meselesi artık."

"Atını unuttu."

"Ona ihtiyacı olmayacak."

Jamie onun tarafından öpülmenin ne hissettirdiğini anımsayarak Alec'in dudaklarına bakıyordu. Çok ahmakça bir düşünceydi, özellikle de şimdi, Mary'nin sorunu hâlihazırda çözülüyor, ancak Jamie'nin kendine dahi hayrı dokunamıyorken...

Jamie kendisini tekrar Alec'e nasıl öptürebileceğini merak ederek "Belki yarın atını ona yollattırırım," dedi.

Alec onu serbest bıraktı ve yürüyerek uzaklaşmaya başladı. Jamie onun hemen şimdi gitmesini istemiyordu. "Alec? Sen Daniel'ın öfkesinin aşağı yukarı seninki kadar alevli olduğunu söyledin, ama bana daha önce öfkelenmediğinden bahsetmiştin. Bu tuhaf bir çelişki, sen de öyle düşünmüyor musun?"

Alec "Yanlış anlamışsın," yanıtını verdi. "Ben 'sana' öfkelenmeyeceğimi söyledim."

Tepeden aşağıya doğru inmeye başladı. Jamie eteklerini

toplayıp onun peşine düştü. "Ne zaman öfkelenirsin, öyleyse?"

Alec bu ayartmaya direnemiyordu. Karısı inanılmaz derecede kolay kanıyordu. Arkasını dönmedi, çünkü gülümsemesini Jamie'nin görmesini istemiyordu. "Benim için sorun yaratan herhangi bir şey olduğunda. Önemli bir şey."

Jamie'nin zorlukla soluması Alec'in gülümsemesini genişletti.

"Jamie?"

"Ne var?" Sesi sanki onun boğazını sıkmak istiyormuş gibi çıkmıştı.

"Beni bir kere daha rahatsız etme."

Bu, Jamie'nin ondan duyacağı son aşağılamaydı. Jamie "Bak, Kincaid, beni son derece aşağılık bulduğun gerçeğini her fırsatta belirtmene lüzum yok. Amacını açıkça anlıyorum," dedi. "Eğer kaçacak olsam, ardımdan bile gelmezsin, değil mi?"

Alec ona cevap vermedi.

"Ya, elbette ardımdan gelmezsin. Ben çekilmeyecek kadar çok mu değersizim?"

"Hayır, ardından gelmezdim."

Jamie, Alec arkasını dönüp de sözlerinin onu ne denli incittiğini görmesin diye bakışını yerde sabitlemek zorunda kaldı.

Onun, ardından gelip gelmemesini neden umursuyordu? Bu adamın bir İskoç barbarı olduğunu kendi kendine hatırlattı.

"Ardından birini gönderirdim." Alec en sonunda arkasını dönüp onu kollarına aldı. "Fakat hiçbir yere gitmeyeceğin için bu soru önem taşımıyor, öyle değil mi?"

"Senden bir hayli hoşlanmamaya başlıyorum, Alec Kincaid."

"Huysuzluğun hakkında gerçekten bir şeyler yapman gerekiyor, İngiliz." Alec, Jamie'nin yanağını yukarıdan aşağıya doğru hafifçe okşadı. "Ben giderken huzursuzluğundan kurtulman için dua etmeyi dene."

Alec küheylanına binip onu ardından bakar halde bıraktı.

Eli, Alec'in okşadığı yanağına dokundu.

Omuzlarını dikleştirdi ve elini yanağından çekti.

Ondan neredeyse nefret ediyordu. Neredeyse.

Jamie mutfaklarını yeniden düzenlemesi için Alec'in kendisine verdiği müsaadeyi hatırladı. Bunun sadece küçük bir ev işi olduğunu düşünüyordu, fakat bu yine de yeni bir başlangıçtı. Alec evinin ne kadar hoş göründüğü fark ettiğinde er ya da geç Jamie'ye güvenmeye başlayacaktı.

Jamie omuzlarını dikleştirip tepeyi çıkmaya koyuldu. Hemencecik işe başlaması yapacağı en iyi şey olacaktı.

Yeni bir heyecanla gülümsedi. Alec ona bir vazife vermişti.

On İkinci Bölüm

Leydi Kincaid'in dikkat çekici iyileştirme yeteneği fırtına hızıyla bir uçtan öteki uca Highlands bölgesine yayıldı. Bununla birlikte Angus'un iyileşme hikâyesi abartılmadı, çünkü mutlak gerçeğin, bölge sınırlarının çevresinde çiçekler açtırmasına gereksinim duyulmayacak kadar etkileyici olduğu düşünülüyordu. Anlatılanlar da hep aynı biçimde, Kincaid savaşçısının tam da ruhunu teslim ediyorken yapılan ayinler esnasında ve ölümden yalnızca bir nefes uzaklıkta bulunduğu sırada cümleleriyle başlıyordu. Bu başlangıç her seferinde her bir hikâye anlatıcısının arzu ettiği kadar şaşkınlık yaratıyordu.

Gillebrid'in arazisindeki yıllık bahar şenliğine katılan oymakların üyeleri, onlara Angus'un öldüğü söylendikten kısa bir müddet sonra bu haberi işittiler. Angus'un küçük kız kardeşi ve karısı Elizabeth'in dışında, yegâne akrabası Lydia Louise duygu yoğunluğu içerisindeydi. Önce ağabeyinin zamansız ölümünden duyduğu gerçek ıstırapla gözyaşlarına boğuldu, sonra da onun mucize eseri kurtuluşundan kaynaklanan ferahlamayla. Uzun günün sonunda, kafası allak bullak olmuş kadına çok miktarda keskin şarap verilmek zorunda kalındı ve zorla yatağına yatırıldı.

McPherson oymağından hiç kimse şenliğe katılmamıştı. Yaşlı oymak beyinin üç aylık tek çocuğu, öleceğine kanaat getirildiğinden oymağı üzüntüye sokuyordu. Çocuk, babasından kalıtsal olarak geçen inatçılık özelliğiyle, aniden annesinin sütünü beğenmeme kararı almıştı. Her emzirilmeden sonraki şiddetli kusma onu hiç meme verilemeyecek kadar takatsiz bırakıyordu.

McPherson huzurlu ormanında bir nebze olsun teselli bulmaya gitmişti. Üzüntüsü neredeyse denetlenemez nitelikteydi. Bir çocuk gibi ağlıyordu, zira evine döndüğünde tamamen adaşının gömülmüş olmasını bekliyordu.

Ferguson'ların çok nefret edilen balıkçı McCoy'lara karşı McPherson'larla birleştikleri bir hakikattı. Bu kan davası hiç kimsenin başlangıcını anımsamadığı, uzun yıllardır sürüyordu. Diğer taraftan da Kincaid'ler, bir McCoy savaşçısı bir Kincaid kızını ırmakta boğuluyorken kurtardığından ve bunun onuruna Kincaid'ler McPherson'lara karşı McCoy'ların yanında yer almaya mecbur kaldıklarından beri, McCoy'larla müttefiktiler.

Tüm bu olanlara rağmen Leydi Cecily McPherson'a Leydi Kincaid'in mevcut iyileştirme yeteneklerine ilişkin haber ulaştığında, Highlands bölgesinde hüküm süren yasalarının hiçbirini umursamadı.

Cecily McPherson çocuğunu kurtarmak uğruna şeytanla bile pazarlık edebilirdi. Planını kimseye anlatmaksızın, çocuğu Ferguson arazisine götürdü ve Leydi Ferguson'un yardımını istedi. Mary zavallı kadının bu haline son derece yakınlık gösterdi. Daniel hâlâ Angus'a saldıranları avlamak için uzakta bulunduğundan, onun iznini alma zahmetine katlanmak zorunda kalmadı. Derhal küçüğü Jamie'ye götürdü.

Tüm Kincaid askerleri bu çocuğun kime ait olduğunu biliyorlardı, elbette, çünkü dağlardaki herkes diğer herkesin faaliyetlerinden haberdardı. Bununla birlikte kimse düşmanlarının oğlu oluşundan söz açmadı. Bunun Jamie için önem arz etmeyeceğini varsaydılar. Leydi Kincaid İngiliz'di ne de olsa ve onların topraklarındaki kan davalarından bîhaberdi. Hem bir kadındı hem de muhtemelen annelik içgüdüsü ona savaştan çok daha fazlasını ifade edecekti. Daha da önemlisi, Jamie bir kan davasından anlamayacak kadar hoşgörülüydü ve bu hususta, Alec'in direnmesine karşın Angus'un bakımını üstlenmeyi istemiş; karşı çıkılmayacak kadar inatçı olduğunu kanıtlamıştı.

Oysa Gavin eğer çocuk Kincaid toprağında ölürse ne olacağını çok iyi biliyordu. Acınacak haldeki sübyana hızlı bir bakış baktıktan sonra savaşın kaçınılmazlığına iyice ikna oldu. Birliklerine meydan savaşına hazır olmaları buyruğunu verdi, iki

ulağı Alec'in izini sürmeye gönderdi, sonrasında McPherson'ların saldırmalarını sabırla bekledi.

Dört gün sonra tüm McPherson ordusu cesedini gömme talebinde bulunmak için geldiğinde bebek tombul ve sırnaşık bir haldeydi.

Gavin yalnızca beyin ve öteki iki kişinin girmesine izin verdi. Marcus'la birlikte kalenin merdivenlerinde bekliyorlardı.

Jamie avludan gelen bağrışmaları işittiğinde bebeği uyuması için henüz Alec'in yatağına yatırmıştı. Bütün bu kargaşanın ne ile alakalı olduğunu görmek amacıyla dışarı koşturdu, ama at sırtındaki kötü bakışlı üç askeri gördüğünde en üst basamakta duraksadı. Koyu renk ekoseli kumaşlarının aynı olmayışından onların Kincaid askerleri olmadıklarını hemen anladı.

Ortadaki iri yarı adam "Ölümü almadan buradan ayrılmayacağım," diye bağırdı. "Geri geldiğimde ise, duvarlarınıza kan sıçrayacak. Kincaid kanı."

Jamie "Biri mi ölmüş, Gavin?"sorusunu yöneltti.

Alec'in sağ kolu Jamie'nin bu sorusunu kendi etrafında dönmeksizin yanıtladı. Jamie onun, bakışını yabancılardan ayırmak istemediğini düşündü. Kesinlikle Gavin'i ayıplayamadı, çünkü arkasını döndüğünde bu yabancılar bir adamı yere indirecek tipte görünüyorlardı. "McPherson oğlunun iadesini istemeye gelmiş."

Gavin'in öfkeli ses tonu Jamie'yi korkuttu. Jamie havadaki gerilimi algılamasının ardından üç yabancının birden gözlerini dikip kendisine baktıklarını fark etti. Onların bu kabalığına tepki olarak omuzlarını dikleştirdi.

Ortadaki adam yine bağırarak "O, Kincaid'in karısı mı?" sorusunu sordu.

Gavin "Öyle," yanıtını verdi.

"Demek ki oğlumu sessiz sedasız çalan o."

Bu bey her kelimeyi bağırarak söylemek zorunda mıydı? Jamie böylesine iyi huylu bir bebeğin babasının böyle bir adam olduğuna inanamıyordu. Oymak beyi koyu renk gözlerinin çoğunu gizleyen gür kaşlara sahip yaşlı bir adamdı. Jamie onun, göründüğü kadar da kötü koktuğunu tahmin edebiliyordu.

Marcus, Jamie'ye bakmak için döndü. Yüzü ne düşünüyor olduğunu azıcık bile olsa açık etmiyordu. "Gidip çocuğu getirin," diye emretti.

"Çabuk ol."

McPherson bu emri haykırdığında Jamie zaten kaleye doğru yönelmişti. Durdu, peşi sıra onunla tekrar karşı karşıya gelmek maksadıyla yavaşça kendi çevresinde döndü.

"Zamanımı alır," dedi.

"Ölümü istiyorum."

Jamie'nin işittiği asla aynısı olmayacaktı. Bu münakaşacı adam tıpkı yaralı bir ayı misali kükrüyordu. Jamie öfkesini denetim altına almaya çalıştı. Gene de kendi kendine adamın, oğlunun öldüğünü sandığını ve acısının görgüsünü ortadan kaldırdığını söyledi.

Jamie dışarıya geri gelene dek karşılıklı olarak hiçbir söz söylenmedi. Kucağında uyuyan çocuğu taşıyordu. McPherson'un oğlu rüzgârdan korunsun diye sıkı sıkı kalın, yünden bir battaniye ile örtülüydü.

İhtiyar beyin yüz ifadesi hiçbir tepki içermiyordu. Jamie onun yanına doğru yürüdü ve bebeğin yüzünden örtüyü çekti.

"Onu bana ver."

Jamie alçak sesle "Bu dakikadan itibaren bağırmaktan vazgeçeceksin," diye emretti. "Onu uyutmak için çektiğim onca zahmetten sonra eğer bu çocuğu uyandırırsan, kıyamet kopacak ve sen de bunun bedelini ödeyen kişi olacaksın. Bilmem, açıkça anlatabiliyor muyum?"

"Onu uyandırırsam mı?"

Jamie bizzat kendisi de neredeyse bağırarak ona "Sana demin bağırmamanı söyledim," hatırlatmasını yaptı. Anlık dışavurumundan pişmanlık duydu, çünkü çocuk gözlerini açıp kollarını kıpırdatmaya başladı. Jamie çocuğa gülümsemesine ara vermesinin hemen akabinde gözlerini dikip çocuğun babasına baktı.

Jamie küçüğü kımıldadığında McPherson'un yüzünden geçen şaşkınlık ifadesini kaçırdı.

Jamie "Şimdi ne yaptığını gördün mü? Bağırtıların bebeği üzdü," diye mırıldandı. Bebeği omzuna doğru kaldırıp sırtını

pışpışlamaya başladı. Bebek hemencecik yüksek sesli gaz çıkardı. Jamie onun kabak kafasının tepesine süratli bir öpücük koydu, ardından "Bu iyi bir oğlan," cümlesini şarkı gibi mırıldandı.

McPherson'a döndüğünde yüz ifadesi sertleşti. "Bu sevimli çocukla Tanrı'nın seni niye kutsadığını asla anlamayacağım. Bu ufaklık öğlen gıdasını daha yeni aldı ve şayet onu sinirlendirirsen, kesinlikle kusacak."

Oymak beyi onun yorumlarına karşılık vermedi. Jamie bebeği gönülsüzce babasına uzattı. Bebeğini tuttuğunda adamın ellerinin titrediğini fark etti. Ona "Buradan ayrılmadan önce sana talimatlar vermek istiyorum," dedi.

İhtiyar savaşçı uzun bir süre tek kelime etmedi. Kendi kontrolünü yeniden kazanmayı denerken göz ucuyla oğluna baktı. Herhangi bir sevinç gösterisinde bulunamıyordu, çünkü böyle yapmak Kincaid'ların önünde onun konumunu kesinlikle yumuşatırdı, ancak neredeyse imkânsız olan böylesine bir kahramanlık gözlerini buğulandırdı. Çocuk ani sessizlikte yine sesli bir gaz çıkardı, ardından kendi başarısına tatlı tatlı gülümsedi, sanki babasının mücadelelerini biliyormuş ve kasıtlı olarak onun tahammülünü sınıyormuş gibiydi.

"Ölü değil."

Jamie "Eğer bağırtılarını sürdürürsen onu bağırarak öldürmüş olacaksın," duyurusunu yaptı. "Şimdi ne olur dikkatini bana ver, sör. Eşine oğlunu sadece keçi sütüyle beslemesini söyleyeceksin."

"Söylemeyeceğim."

Jamie sanki yıldırım çarpmışçasına tepki verdi. McPherson tepki veremeden evvel bebeği onun kollarından kaptı, göğsüne yasladı ve oymak beyinin atının yanında volta atmaya başladı. "O vakit evine oğlun olmadan gidebilirsin, McPherson. Onu umursamazlığınla öldürmene izin vermeyeceğim. O kendisini koruyacak kadar büyüdüğünde geri gel."

Beyin boncuk gözleri hayretler içerisinde daha da açıldı. Gözlerini öncelikle Gavin'e, sonra tekrar Leydi Kincaid'e sabitledi. "Onu bana ver."

"İlk olarak bana onu sadece keçi sütüyle besleyeceğine dair söz vereceksin."

"Annesinin sütünü içecek."

"Annesinin sütünü beğenmiyor."

"Sen, benim karımı aşağılıyor musun?"

Jamie şu yaşlı adama iyi bir ders verme niyetiyle onu dövecek gücü olmasını ne kadar çok isterdi. "Sana bu bebeği canlı tutman için yapmak zorunda kalacağın şeyi söylüyorum," diye bağırdı. "Başka bir hastalık nöbetine daha dayanamaz." Yalnızca birkaç adım kalıncaya ve onun dizinden biraz ötede duruncaya dek McPherson daha da yakınına doğru hareket etti, ardından "Bana söz ver," dedi.

Onun beklenmedik baş onayı Jamie'yi hoşnut etti. Jamie bebeği babasına geri verdi, ardından Gavin ve Marcus'a yöneldi. "Sen şimdiye kadar rastladığım en iyilikten anlamaz adamsın," diye söylendi.

"İyilikten anlamaz mı?"

McPherson misillemesini bağırarak yapmıştı. Jamie kendi etrafında fırıldak misali dönüp ellerini kalçalarına koydu ve savaşçıya, onu adeta yakacak, imalı bir bakış fırlattı. Bağırarak "Evet, iyilikten anlamaz," yinelemesinde bulundu. "Takdirini dile getirmen gerekiyor, McPherson, bana bağırman değil."

McPherson gözleri yeniden yuvalarına döndü. Jamie onun gururunun bir şekilde incindiğini biliyordu, ama nedenine ilişkin en küçük bir fikre sahip değildi. Adam "Evimden oğlumu aldığın için bana özür borçlusun," derken bir kez daha bağırıyordu. "Eğer istediğimi elde edemezsem burada bir savaştan bahsediyor oluruz."

Jamie de "Senin ihtiyacın olan şey, kıçına güzel bir tekme, seni ihtiyar keçi," diye bağırdı. "Şayet bana biraz saygı göstermezsen de elde edeceğin şey budur."

"Çocuğumu aldın."

Jamie bu adamın akılsızlığına inanamıyordu. Atı da tıpkı sahibi kadar çirkin gözüküyordu. Yaşlı adam dizginlerini gevşetir gevşetmez hayvan, Jamie'nin omzundan bir ısırık almayı denedi. McPherson öfkesini dizginlemeyi denemediği gibi atına da söz geçirmek istemiyormuş gibiydi.

McPherson "Özür dileyeceksin," derken kükredi.

Jamie bir meydan okumayla yanıt vermeden önce atına şaplak vurdu. "Özür dilememi istemeye nasıl cüret edersin? Oğlunu ben almadım ve sen bunu çok iyi biliyorsun. Çürüyene dek orada oturabilirsin, fakat benden bir özür duyamayacaksın."

Bebek, Jamie'nin konsantrasyonunu bozarak ağlamaya başladı. Jamie "Oh, oğlunu eve, annesine götür," emrini verdi. "Bazı görgü kurallarını öğreninceye kadar da Kincaid toprağına geri geleyim deme."

Oymak beyi sanki ona vurmaya can atıyormuş gibi görünüyordu. Bu sefer bilakis kasıtlı olarak atının dizginlerini gevşetti. At yeniden Jamie'nin omzunun tadına bakmaya çalıştı. Jamie de ata daha sert şaplattı.

McPherson tepkisel olarak yeniden kükredi. Bağırarak "O, atıma şaplak vurdu," dedi. "Gördünüz, adamlar. Kincaid'ın karısı atıma vurdu. Bu bir adamın karısını aşağılayacak yegâne şeydir, kaldı ki atına vurmak –"

Jamie "Oh, Tanrı aşkına," diye söze girdi. "Burayı terk et artık yoksa sana vuracağım."

Beyin solundaki asker kılıcına uzandığında, Jamie kemerindeki kınından hançerini çekti. Askere döndü, nişan aldı ve meydan okuyarak konuştu, "Elini silahından çekeceksin aksi takdirde hançerim sen son nefesini alamadan gırtlağında yerini bulacak. Ve ben bir yaralanmaya sebebiyet verirsem, o yarayı onarmam."

Asker tereddüt etti, ardından onun buyruğunu yerine getirdi. Jamie başıyla onayladı. Hançerini yerleştirirken "Şimdi toprağımdan ayrılın," emrini verdi.

Jamie ansızın tükenmişti. Çok uzun bir süredir hiç böyle adamakıllı öfkelenmemişti. Davranışından biraz mahçup oldu; Gavin ve Marcus'a karşıysa, gösterdiği öfkesine orada tanık oldukları için son derece şükran doluydu.

Tüm bunlar McPherson'un hatasıydı, elbette. Bu adam büyük olasılıkla bir mağarada yaşıyor olmalıydı. Kesinlikle vahşi bir hayvanın davranışlarına sahipti. Bir azizi bile çığlık atmaya teşvik edebilirdi.

Şimdi köşeye çekilme en mantıklı seçim olarak gözüktü. Ja-

mie omzunun üzerinden ölçülü bir bakışla dahi bakmaksızın şatoya girme niyetiyle arkasını döndü. Böyle yaparak, mümkün olabildiğince kaba bir biçimde McPherson'ları kovacaktı.

Bir bölük Kincaid askerini arkasında gördüğünde sendeleyerek durakladı. Hepsi de silahlı ve savaşa hazırdı. Jamie bu gerçeği yeterince çabuk fark ettiğinde, henüz başı tam manasıyla ağrımıyordu. Hayır, aslında, askerlerin ortasında dikilmiş duran Alec Kincaid onun tüm dikkatini çektiğinde başı fena halde ağrımaya başlamıştı.

Olan olmuş, Alec muhtemelen bütün olan biteni görmüştü.

Jamie utanmıştı. Birdenbire yalnızca arkasını dönüp İngiltere'ye dek yürüyebilmeyi diledi.

Şimdi kimin daha büyük bir tehdit oluşturduğundan hakikaten emin değildi. Alec'in yüzündeki ürkütücü bakışlar bir koyunu postundan edebilirdi. McPherson onunla kıyaslandığında bir aziz gibi kalıyordu.

Alec kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Bacakları ayrık vaziyette – ki bu kötüye işaretti – duruyordu ve yüz ifadesi vücudunun geri kalan kısmı kadar kaskatıydı. Jamie aynı duruşu serseriler saldırdığı gün de görmüştü. O an canının çok sıkkın olduğunu düşündü.

Artık onu daha iyi tanıyordu.

Onun o an için tehlike içermediğine karar kıldı. Eğer Alec, Jamie'yi öldürecek olsaydı, büyük olasılıkla bunu gizlice yapardı. Kafasındaki bu canlandırmayla ilintili olarak midesine sancılar saplandı. Alec'in zihninde yeterince önemli bir yer tutmadığını tahmin ederek böyle bir olayın yaşanamayacağını düşündü. Hayır, Alec bir sonraki haftaya dek bu olayı gündeme getirmezdi.

Jamie onun yanına doğru yürüdüğünde Alec tek bir sözcük dahi telaffuz etmedi. Jamie'yi kendi arkasına ittirdi ve bir adım ilerledi. Adamların oluşturduğu duvar derhal Jamie'nin dört bir yanını çevreledi.

Jamie parmak uçlarına basarak da yükselse, Marcus'un omzunun üzerinden bakıp görmeyi de denese, savaşçılar kalkanı onun görüşünü engelliyordu.

Kızgın sözcükler iki oymak beyinin arasında oklar misali uçuştu. Jamie, Alec'in fiilen onu savunduğunu anladığında afallamıştı. Alec, McPherson'lardan biri kılıcını Leydi Kincaid'in mevcudiyetine dokundurmaya cüret eder diye derinlemesine bir önlem almıştı. Oh, Alec'in tamamen gözü dönmüştü. Gözünü kan bürümüştü.

Hiddeti alevlenmişti ve Jamie kendi öfkesi tarafından yönlendirilmediği için Yaratıcı'sına hızlı hızlı şükran duası ediyordu.

Sonra tekrar bağırılan nefret dolu "savaş" sözcüğünü duydu. McPherson savaş çağrısında bulunuyordu ve Alec de onunla anlaşma sağlamada artık daha fazla ısrarcı olamıyordu.

Yüce Tanrım, Jamie ne yapmıştı?

Alec bütün bunların onun hatası olmadığına kesinlikle inanmayacaktı. Şayet öfkesine hâkim olsaydı, bu savaşı önleyebilirdi.

McPherson'lar patikaya ininceye kadar askerler Jamie'den uzaklaşmadılar. Jamie, kocası dikkatini kendisine yoğunlaştırmadan evvel oradan ayrılmanın en iyisi olacağına karar verdi. Kesinlikle kaçamayacağını kendi kendisine söyledi. Hayır, bu kafa karıştıran sorunu çözüme kavuşturmak için yalnızca biraz zamana ihtiyacı vardı. Şansın da yardımıyla bu, sadece bir ya da iki gününü alırdı.

Marcus'a sırtını dönüp merdivenleri çıkmaya koyuldu. Tam da Alec fark etmeden kaçtığını düşünüyorken, Alec onun kolunu sıkıca kavradı. Onu yüz yüze gelmek için zorla kendine çevirdiğinde hiç nazik değildi. Marcus ve Gavin onları izlerken, Jamie gülümsemeye karar verdi. Alec'in sert bakışı, her nasılsa, onun eğilimini değiştirmişti.

Alec "Açıklamak ister misin?" diye sordu. Sesi bir aslanın esnemesi kadar yumuşaktı.

Jamie "Hayır," yanıtını verdi. "Açıklamamayı yeğlerim."

Alec onun yanıtından hoşlanmadı. Çenesindeki kas inatçı bir tik gibi gene kasılmaktaydı. Jamie'nin kolunu kavrayışı, kolundaki çilleri pembeleşinceye dek yoğunlaştı.

Jamie onun gözlerindeki uğursuz bakıştan korkmadığını bilmesi açısından kendi gözlerini onunkilerle buluşturmaya

kararlıydı, ama gözünü daha ilk kırpışıyla birlikte bu kararından caydı.

Ona "Bebek hastaydı," dedi.

"Ve?"

"Ona baktım."

"Bir McPherson çocuğu buraya nasıl geldi?"

Jamie "Ben de en çok bunu merak ediyorum," diye yanıtladı.

"Cevap ver bana."

Alec sesini yükseltmemişti, fakat Jamie onun öfkeli olduğunu biliyordu. Alec'i gerçek manada doğrudan doğruya cevaplandırmayarak sakinleştirmeye karar verdi. "Alec, ben yalın bir biçimde doğru şeyi yapmaya çalışıyordum. Eğer bu sevimli çocuğun böylesine hırçın yaşlı bir adama ait olduğunu bilseydim de ona bakardım. Bebek fazlasıyla ıstırap çekiyordu. Bunu yine de engeller miydin?"

Alec, Jamie'ye "Soruma cevap vermeni sağlardım," hatırlatmasını yaptı.

"Mary'i suçlayacaksın."

Alec "Mary bu işin içerisinde miydi ki?" diye sordu. Başını iki yana sallamasının ardından konuştu, "Hiç şaşırmadım."

"Bebeği bana Mary getirdi. McPherson'un eşi benim yardımımı dileyerek oğlunu Mary'e vermiş."

Alec en nihayet onun kolunu bıraktı. Jamie acıyan yerini ovma dürtüsünü bastırdı. "Şimdi Mary'e kızmayı aklına koydun, değil mi, Alec?"

Alec ona yanıt verme zahmetine girmedi. Gavin, Jamie'ye cana yakın bir bakış attıktan sonra Alec'e sordu, "Daniel'in bundan haberi var mıydı?"

Alec "Bundan haberi olamazdı," yanıtını verdi. "Benimle avlanıyordu. Eğer doğruca eve gittiyse, şimdi büyük olasılıkla haberdar oluyordur. Tanrı'nın izniyle, Mary'i güvenli bir yerde tutacaktır."

Jamie "Mary'nin iyi bir yüreği vardır," diyerek lafa karıştı. "Daniel hasta bir çocuğa yardım ettiğini öğrendiğinde ona kesinlikle kızmayacaktır."

Alec onun kız kardeşini savunmasına aldırmayarak "Artık içeri girebilirsin," dedi.

Alec'in soğuk davranışı Jamie'yi üzdü. Tanrı biliyor ya, Jamie'nin, onun bu ters davranışlarına şimdiye dek alışması gerekiyordu. Alec dört uzun gün ve gece boyunca evinden uzak kalmıştı, ancak Jamie onu kesinlikle özlememişti.

Jamie, Gavin ve Marcus'tan çekinerek "İçeri girmeye hazır değilim," karşılığını verdi. Buna karşın Alec şaşırmışa benzemiyordu. her şeyi oluruna bırakmış gibiydi. "Öncelikle sana soracağım bir soru var."

Alec sabırsızlıkla derin bir iç çekti. Jamie'ye tekrar dikkatini vermeden önce "Marcus, birkaç adamı McPherson'ları sınıra kadar takip etmeleri için gönder," diye emretti. "Peki? Bu soru nedir?"

"Avının iyi gidip gitmediğini merak ediyordum."

"İyi gitti."

"Angus'u inciten adamları buldun, öyle mi?"

"Evet."

"Ve?"

"Ve ne?"

"Herhangi birini öldürmek zorunda kaldın mı?"

Alec bunun o ana dek kendisine sorulan en gülünç soru olduğunu düşündü. Jamie bu soruyu fısıldadıktan sonra Gavin'e endişeli bir bakış fırlattı. Alec karısının sorusuna ne anlam vereceğini bilmiyordu. Jamie ona kızmış görünüyordu. Bu kadın basitçe, can sıkmaya değmeyecek kadar mantıksızdı.

Yine de çok çekiciydi. Alec yalnızca dört kısa gün ve gece boyunca uzaktaydı, fakat bu süre şimdi ona çok, çok daha uzun geliyordu. Bu hayranlık onu karamsarlaştırıyordu. Jamie hâlâ İngiliz kıyafeti giyiyordu – Alec bu kabahati anında fark etmişti – ve Alec onun tıpkı kendisi kadar inatçı oluşunu anlamaya başlıyordu. Belki de kendisinden bile daha fazla inatçı olabilirdi. Alec sert bir ses tonuyla "Altı, yedi," diye ilan etti. "Onları nasıl öldürdüğümü bilmek ister misin?"

Jamie basamaklarda durduğunu unutarak geriye bir adım attı. Alec düşmemesi için onu omuzlarından yakaladı. "O halde, bilmek istemediğini varsayıyorum?"

Jamie omuzlarını silkerek onun ellerini uzaklaştırdı. "Hayır, onları nasıl öldürdüğünü bilmek istemiyorum, seni katlanılmaz adam, fakat gerçek sayıyı bilmek istiyorum. Altı mıydı yoksa yedi miydi?"

Alec "Tanrı aşkına nereden bileyim?" sorusunu sorduğunda, öfkeden çıldırdığı bariz bir şekilde belli oluyordu. "Savaşın en heyecanlı yerindeydim, Jamie. Sayacak zaman bulamadım."

Jamie "İyi, ama sayman gerekirdi," diye mırıldandı. "Gelecekte, sayıyı aklında tutmanı isteyeceğim."

"Neden?"

"Çünkü sadece sekiz şilinim kaldı, nedeni bu."

Alec onun ne hakkında konuştuğunu bilmiyordu. Yine de bu onu şaşırtmadı; zira onun ne hakkında konuştuğunu asla bilmemekteydi. Jamie savaşlardan ne kadar hoşlanmadığını Alec'e hatırlatırken yüzündeki renk gitmişti. Alec, Jamie'nin hiç kimseyi öldürmesini istemediğini tahmin ediyordu. Bu eğlenceli düşünceye gülümsemeden edemedi. Lanet olsun, muhtemelen bu sayının iki mislini öldürmüştü. Kavga hararetli geçmişti. Buna rağmen bu bilgiyi Jamie'yle paylaşacak değildi.

"Gülümsüyorsun, Alec. Bu benimle dalga geçtiğin anlamına mı geliyor?"

Alec onun kaş çatışını gidermek amacıyla "Dalga geçiyordum," yalanını söyledi.

Jamie ona inanmadığını gösterir mahiyette bir bakış fırlattı. Sonra eteklerini toplayıp süratle içeriye girdi.

Gavin "Alec," dedi gülümseyerek, "sen düşmanlarımıza yetiştiğinde başka ne olacağını düşünmüş?"

"En ufak bir fikrim yok."

Gavin sırıtmaya devam ediyordu. Konuyu değiştirerek konuşmasına "Sırası gelmişken," diye devam etti, "Franklin, oymağın Gillebrid'in arazisinden eve döndüğünü söylemek için önden at sürmüş. En geç yarın öğleden sonra burada olmaları gerekiyor. Harold'ın oymağından gelenler de var. Saygılarını sunmak istiyorlarmış."

Alec "İyi halt ediyorlarmış," diye bağırdı. "Karımı görmek istiyorlardır."

Gavin kıkırdayarak "Evet," dedi. "Güzelliği daha şimdiden

dillere destan olmakta. Bir de Angus'u kurtarması. Ağrısı veya sızısı olan kapımızın eşiğinde kamp kuracak."

"Angus nasıl?"

"Şu an sakin."

"Bu da ne demek?"

"İşlerine geri dönmek istiyormuş. Karın onu tam kulübesinden ayrılıyorken yakalamış. Ona da yardım etmesi için daha evvelden Elizabeth haber vermiş." Gavin devam etmeden önce bir kahkaha patlattı. "Angus'un bağırmasını kale kapılarına varan yol boyunca ben bile duyabiliyordum. Angus'un bağırmasını kale kapılarına varan yoldayken duyup da oraya ulaştığımda –"

"Sesini Jamie'ye mi yükseltiyordu?"

Gavin, Alec'in nasıl da hiddetlendiğini gördüğünde "İyi bir gerekçesi vardı," açıklamasını yaptı. "Ondan kılıcını almıştı."

Alec bu cümleye tepki olarak tek kaşını kaldırdı. Sırıtarak "Gerçekten haklı bir gerekçesi varmış," itirafında bulundu. "Sonra ne oldu?"

"Karın asla ona sesini yükseltmedi, ama onu birkaç dakika içerisinde yatağına geri gönderdi."

Alec ellerini arkasında birleştirmiş bir halde ahırlara doğru yöneldi. Gavin onun yanında yürüyordu. "Harold'ın adamlarından hiçbirine güvenmiyorum, bilhassa da piç oğullarına," diyerek konuyu yine gelen ziyaretçilere çevirdi.

"İkizler mi?"

Alec "Justin sorun olacak," dedi. "Her istediğini almaya alışmış."

"Onun fiilen başka bir erkeğin karısının peşinden gideceğini mi düşünüyorsun?"

"Gider. Adam, İngiltere kralından bile daha fazla sayıda piç çocuğun babası olmuş."

"Yakışıklılığı sayesinde, kadınlar onun ayaklarına kapanıyorlar. İşin tuhaf tarafı, Philip'in görüntüsüne fazlasıyla tezat oluşturan tabiatı. Hiçbir şeyi deneyemeyecek kadar çekingen."

Alec "Philip'e de güvenmiyorum." diye homurdandı.

Gavin gülümsedi. "Karısını umursayan bir erkek gibi konuşuyorsun, Alec."

Alec "O benim malım," karşılığını verdi. "Onu benden başka hiç kimse aşağılayamaz."

Gavin "Kolay zaman geçirmiyor," dedi. "Verdiğin görevin ona yardımı oldu, elbette, ama Edith hâlâ zorluk çıkarıyor. Jamie'nin verdiği her emri geçersiz kılıyor. Annie'nin de ondan aşağı kalır yanı yok. Jamie'yle konuşmuyor bile."

Alec bu sözü cevaplandırmadı, çünkü Jamie'nin merdivenlerden aşağıya aceleyle indiğini fark etmişti. "Nereye gittiğini zannediyorsun?" diye bağırdı.

Jamie "Demirciyi ziyaret etmeye," yanıtını gönderdi. Köşeyi döndü ve çok geçmeden gözden kayboldu.

Alec başını iki yana salladı. "Deli kadın yanlış yöne gitti."

Gavin kıkırdadı. "Alec, ona daha fazla görev vermem için bana yalvarıyor. Taş taşımak gibi ağır işleri yapmasına müsaade etmiyorum, fakat ona başka bir iş vermek de istiyorum –"

Alec "Neden bahsediyorsun?" sorusunu sordu. "Taş taşımak mı?"

Gavin beyine şaşkın bir şekilde baktı. "Mutfaklar," diye hatırlattı.

Alec kaş çatışını sürdürdüğünde, Gavin açıkladı, "Ona mutfakları taşıma sözü vermişsin, verdin mi?"

Alec omuz silkti. "Vermiş olabilirim," dedi. "Zayıf bir anımda. Buna rağmen, Tanrı aşkına her neyin yeniden düzenlenmesini istiyorsa istesin yeni düzenlemenin bir saatten fazla sürmemesi gerekirdi."

Gavin hayretler içerisinde "Yeniden düzenlemek mi?" diye tekrarladı. Gülmeye başladı.

"Bu denli eğlendirici olan kahrolasıca şey nedir, Gavin?" Alec bilmek istiyordu. "Karımın sana söylediği –"

Gavin neredeyse tıkanarak "Hayır, sen ona ne yapması için izin vermişsen onu yapıyor," dedi. Alec'in sabrı taşmak üzereyken hızla "Çok yakında göreceksin, Alec. Bu hoş bir sürpriz olabilir," diye ekledi. "Bunu bozmak istemem."

Peder Murdock beyinin bütün dikkatini çekerek süratle yanına geldi.

Pederin kara cübbesi rüzgârda savruluyordu. "Alec? Eğer uygunsan, seninle konuşmak istediğim bir husus var."

Hem Alec hem de Gavin derhal pederin rüzgârına direnmeye çalıştılar. Adamdan yayılan kötü koku gözlerini yaşartıyordu. Saygı gereği, Alec onun bu kokulu halinden söz açmadı. Gavin, her nasılsa, diplomatik davranmadı. "Ulu Tanrım, Peder Murdock, kendine ne yaptın? Domuz yemi gibi kokuyorsun."

Peder bunu hakaret olarak algılamadı. Güldü ve başıyla onayladı. "Kötü kokuyorum, oğlum, fakat kendimi yıllardır hissetmediğim kadar iyi hissediyorum. Jamie göğsüme sürmem için bana özel bir merhem verdi. Başka bir iksir daha karıştırdı. Öksürüğüm neredeyse kalmadı artık."

İleri doğru bir adım attı. Alec yerinden kıpırdamadı, fakat Gavin hemen geriye kaçtı. Bakışını Alec'e doğrultarak "Şimdi sağlığımdan yeterince konuşmuşken, gel gelelim mühim soruma," dedi. "Karın tüm şilinlerini bana verdi," dedi ve ellerini açıp madeni paraları gösterdi. "Kilise affı satın almayı diliyordu. Burada bu madeni paraları kullanmadığımızı söylemeye gönlüm razı olmadı."

Alec başını iki yana salladı. "Ruhuyla ilgili aşırı kaygılanıyor. Yanılmıyorsam bu bir İngiliz eğilimi."

Peder sırıttı. "Ruhu onu hiç kaygılandırmıyor, Alec."

"Madem öyle neden böyle?"

"Senin ruhun onu endişelendiriyor."

Gavin yüksek sesli bir öksürükle kahkahasını gizlemeye çalıştı. Alec'e "Yedi şilin sayıyorum," dedi.

Peder Murdock "Sekiz," diye düzeltti. "Birinin sırf kabahatli geçmişe önlem olduğunu söyledi. Bu sözüyle ne demek istediğini anlamadım."

"Bu kadın kaçık."

Peder Murdock "Önemsiyor," diyerek Alec'e karşı çıktı. "Şimdi bana bu madeni paralarla ne yapılacağını söyle."

Alec omuz silkerek "Onları şömine rafının üstündeki kutuya koy," önerisinde bulundu.

Peder "Nasıl istersen," diyerek Alec'le hemfikir oldu. "Hazır söz sevgili küçük karından açılmışken, yukarı katlardaki boş odalardan birini kullanmasına müsaade edip etmeyeceğini merak ediyorum. Bu soruyu sana sormamı istedi benden, Alec."

Alec "Bu ricayı kabul etmekte herhangi bir sakınca görmüyorum," yanıtını verdi. "Odayı ne için istiyormuş?"

"Yatak odası."

"Yok daha neler!"

Peder Murdock "Şimdi, oğlum, sinirlenmene hiç gerek yok," diyerek onu yatıştırdı. Beyinin ruh halinin çok uzun süre güneşte bırakılan balık misali hızla bozulduğunu görebiliyordu. Bir sonraki sorusunu soruverdi. "Yamaçta at sürmeye gidebilir mi – Kincaid topraklarında kalmak suretiyle, elbette? Bu ona oyalanacağı tarzda bir meşgale olur. Sen uzaktayken seni fena halde özlediğini söyleyebilirim."

Son yorum Alec'in yüz ifadesini yumuşattı. "Elbette beni özlüyordur," diye böbürlendi. "Pekâlâ, Peder Murdock. Ona yanında bir refakatçi olursa at sürebileceğini söyle."

"Uzaklaşacağı ihtimalini düşünmüyor musun, Alec? Evini de özlüyor, ancak ben –"

"Peder, bu kadın tek kapılı bir odadan çıkış yolunu bile bulamıyor. Hayır, İngiltere'ye dönmeyi deneyeceğini sanmıyorum, ama kesinlikle kaybolacaktır. Yön bulma algısı yok."

Peder gözleri parıldayarak "Evet," dedi. "Açık mavi gökyüzü kadar kusurlu."

Gavin "Kendinle çelişiyorsun," diyerek lafa karıştı. "Mavi gökyüzü kusurlu değildir."

Murdock kasıtlı olarak Alec'e bakıp "Kör bir adam için öyledir," yanıtını verdi. "Eğer karın bu denli değersizse, sizi seve seve boşarım."

"Boşamayacaksın."

Alec Pederin komik teklifini bu ölçüde kuvvetle reddetmek istememişti. Peder Murdock ise bile bile bu boşanmanın bir hayli kolaylıkla gerçekleştirilebileceğinin altını çizmişti. Alec yaşlı adamın tuzağına düştüğünü biliyordu, çünkü Jamie'yi ne kadar çok önemsediğini itiraf etmiş oluyordu. "Kadınları konuşmaktan usandım," diye homurdandı. "Gavin? Ben diğer meselelerle uğraşırken sen karımı başka bir savaşı başlatmaktan alıkoyabileceğini düşünüyor musun?"

"Helena'yı sordu."

Pederin sakin cümlesi ikisinin arasına düşüverdi. Alec yavaşça yüzünü bir kere daha Peder Murdock'a çevirdi.

"Ve?" diye sorarken sesi hissiyattan mahrumdu.

"Ona Helena'yı senin öldürdüğün söylenmiş, bunu biliyor muydun?"

Alec başını iki yana salladı. Gavin "Bu çirkin dedikoduyu ne zaman işitmiş?" sorusunu yöneltti.

Peder Murdock "Alec evine ulaşmadan evvel," yanıtını verdi.

"Sana bunun doğru olup olmadığını mı sordu?" Gavin, Alec'in pederi sorgulamayacağını ayrımsadığında soru sormaya devam etmişti.

Peder Murdock onu "Hayır, bana bunun doğru olup olmadığını sormadı," diyerek yanıtladı. Gavin'e hoşnutsuzluk içeren bir kaş çatması fırlattı. "Aslında, o bana bu dedikoduya kati yen inanmadığını söyledi. Helena'nın kendini öldürdüğünü de düşünmüyor. Bunun bir kaza olduğuna inanıyor. İyi bir yüreği var, Gavin ve kocasına inancı tam."

Alec başıyla onayladı. "Hayır, dedikoduya inanmaz," dedi. Sesi gururla doluydu. "Jamie son derece sağduyulu bir kadındır."

Gavin "Evet, sağduyuludur," karşılığını verdi.

Peder Murdock "Elbette, dediğim dedik de olabiliyor," diye itiraf etti. "Ona bazı görevler vermem için başımın etini yiyip duruyor. Bu ailenin parçası olmayı istediğine inanıyorum, Alec. Sana âşık oluyor, oğlum. Onun kalbine şefkatli davran."

Alec pederin, Jamie'nin ona âşık olduğuna dair sözlerinin gerçekliğine hiç inanmadı, fakat bu ihtimal üzerine sırıttı.

Peder "Artık onun mutfakla alakalı gayretlerini övebileceğinden eminsin, değil mi, Alec?" dedi. "Yeni ilave hakkında ne düşünüyorsun? Adamlarını mızırdanmaktan vazgeçirecek, oldukça hoş bir görünüm ortaya çıkıyor."

Alec "Ne hakkında konuşuyorsun?" diye sordu.

Murdock, Gavin'e hızlı bir bakış atıp Alec'e döndü. "Mutfak, Alec. Jamie'ye binayı taşıma izni verdiğini kesinlikle unutmuş olamazsın."

"Ne izni?" Alec kükremişti.

Peder, Alec'in gazabından bir adım geriledi. "Senden mut-

fağı yeniden düzenleyeceğine ilişkin söz aldığını söyledi, Alec. Bu tatlı küçük kız yalan uydurmaz. Unutmuş olabilir misin?"

Alec kalenin kapılarına doğru yöneldiğinde peder, hanımını müdaafa etmeyi denemekten vazgeçti. "Gavin, Alec çok . . . şaşırmış görünüyor."

Gavin "Şaşırmış mı? Kesinlikle öyle," dedi. "Heyheyleri üstünden gidinceye dek Jamie'ye yakın olsan iyi olur. Tam da arkada açılan deliğin farkına varmak üzere –"

Alec'in hakaret böğürtüsü avluyu doldurdu. Peder Murdock "Onu görmüş," diye fısıldadı. "Oh, Tanrı bizi korusun, Jamie buraya geliyor."

Peder, cübbesinin kenarını yukarı kaldırıp hanımına doğru koşmaya başladı. "Bekle, kızım," diye bağırdı.

Jamie, pederin çılgınca çağrısını işitti. Yüzündeki şaşkınlık ifadesiyle derhal çevresinde döndü. Yüksek sesle "Peder, göğsün iyileşene kadar koşmaman gerekiyor," dedi.

Peder merdivenleri çıkıp onu kolundan kavradı. "Alec arka duvardaki deliği gördü."

Jamie ona yumuşak bir gülümseme verdi. "İllaki fark edecekti, Peder."

Peder için bu tatlı kızın başındaki belayı anlamadığı açıktı. "Alec tüm askerlerin açıklamalarını dinleyinceye dek en iyisi sen benimle birlikte kiliseye gel. Bir ya da iki saat içerisinde sakinleşecektir. Sonra sen –"

Jamie "Beyine daha çok inancın olsun," deyiverdi. "Biter bitmez bu değişiklikteki haklılığı anlayacaktır. Bundan eminim, Peder. Üstelik bana bağırmayacak. Söz verdi. Lütfen endişelenme. İçeri girip her şeyi Alec'e izah edeceğim. Kesinlikle korkmuyorum."

Yaşlı adam "Senin korkusuzluğun beni çok korkutuyor," diye itiraf etti. Alec'in öfkeyle ona dokunmayacağını biliyordu. Buna karşın, bağırışlarıyla onun hassas duygularını incitebilirdi. Peder Murdock, Jamie'nin sırtına hafifçe vurup içeri girdikten sonra acil bir haç işareti yaptı. Dizleri onun peşinden gidemeyecek kadar dermansızdı.

Jamie kocasının öfkesine karşı kendisini hazırladı ve aceleyle salona daldı. Manzarayı gördüğünde kazık gibi kalakaldı.

Alec masanın başında oturuyordu. Bir asker yanında durmuş ona hesap veriyordu.

Alec aşırı derecede sinirli görünmüyordu. Dirseğini masaya, alnını da eline dayamıştı. Kızgın değil, daha çok bıkkın görünüyordu.

Mutfak inşaatında çalışan bütün askerler de oradaydı.

Aynı hizada dikiliyorlardı, belli ki ondan bahsetme sıralarının gelmesini bekliyorlardı. Jamie sadakatsizliklerini düşündüğünü onlara bildirmek amacıyla kaşlarını çattı, ardından kocasına doğru yürüdü.

Alec nihayet başını kaldırdığında, Jamie dondu. Alec'in gözü dönmüştü. Sıktığı çenesine gene tik çökmüştü. Gözleri öfkeden ateş saçıyordu. Rüzgâr da Jamie'nin gerekçesini haklı çıkarmıyordu. Büyük boşluktan ıslık çalarak geçmesi Alec'e o boşluğun baş sorumlusunu anımsatıyordu.

Alec uzun bir sessizlik boyunca sabit bakan gözlerle Jamie'yi izledi. Jamie "Açıklamak istiyorum," dedi.

"Bu odayı derhal terk et."

Ona sesini yükseltmemişti, fakat kaba buyruğu aynı acıyı hissetmesine yetmişti.

Jamie "Alec, öfkelenmeyeceğine dair bana söz verdiğini unutma," hatırlatmasını yaptı. Tanrı ona yardım etsin, Alec'in gözlerindeki bakışla bir hayli dehşete kapılmıştı.

O vakit Alec ona bağırdı. "Elimden bir kaza çıkmadan çık dışarı... hemen."

Jamie başıyla onayladı. Aceleyle şömine rafının üzerindeki kutudan bir madeni para kaptı ve böylesine aşağılayıcı koşullar altında sergilenebilecek bir ağırbaşlılıkla salondan çıktı.

Edith ve Annie girişin kenarında dikiliyorlardı. Jamie onları geçtiğinde kıs kıs güldüler.

Jamie ahırlara varıncaya dek ağlamadı. Donald'a Yangın'ı hazırlamasını emretti. Kâhya onun emrine karşılık vermedi ve atına binmesine yardım eder etmez Alec'in aygırını da hazırlayıp hazırlamayacağını sordu.

Jamie başını iki yana salladı, ardından geçite yöneldi.

Peder Murdock avluda duruyor, onun geçmesini bekliyordu.

Jamie aşağıya eğilip madeni parasını pedere uzattı. "Bana yalan söyledi," diye fısıldadı. "Bu onun ruhunun affı için."

Murdock üzengiyi sıkıca kavradı. Gözyaşlarını fark etmiyormuş gibi yaparak "Nereye gidiyorsun, kızım?" sorunu yöneltti. "Beni kaygılandırıyorsun."

"Dışarı."

"Dışarı mı?"

"Onun emri, Peder ve ben de itaat ediyorum. İngiltere yolu ne tarafta?"

Peder yön gösteremeyecek kadar afallamıştı. Jamie yamaçtan gidilebileceğini tahmin etti. "Bana karşı nazik olduğun için teşekkür ederim," dedi.

Pedere inanamazlıktan açık kalan ağzı ve şaşkın bakan gözleriyle arkasında bıraktı.

Jamie, pederin eninde sonunda gidip haber vereceğini biliyordu, sonra bunun bir önem taşımadığında karar kıldı. Alec onun ardından gelmezdi. Nasıl olsa Jamie onun için yeterli bir anlam ifade etmiyordu. Alec ondan kurtulduğuna sevinecekti.

Çekme köprüde sorun yaşayacağını sandı, ama oradaki askerlere beylerinin emrini yerine getirdiğini açıklayınca hemen geçmesine müsaade ettiler.

O vakit Yangın'ı rüzgârla yarıştırdı. Jamie hüngür hüngür ağlıyordu. Nereye gittiklerini ve bu gurur kırıcı yarışın ne kadar süreceğini bilmiyordu. Esasen ağlamaktan başka hiçbir şeyi umursamıyordu. Neticede at, ağaçların oluşturduğu sığınakta durduğunda, Jamie bir parça denetimi tekrar eline geçirme zamanının geldiğine karar verdi.

O esnada erkek çocuğu gördü. Ekoseli kumaşının farklı renkte oluşundan onun bir Kincaid olmadığını anladı. Jamie ses çıkarmadı. Çocuğun kendisini fark etmemesini umdu, zira böyle utanç verici bir durumdayken, çocuk bile olsa, kendisini hiç kimsenin görmesini arzulamıyordu.

Oğlan arkasına bakamayacak kadar dalgındı. Pür dikkat sağındaki çalıları gözetliyordu. Jamie onu bu denli kendinden geçiren şeyin ne olduğunu merak etti.

Oğlan birdenbire çığlık atıp geri çekildi ve dev bir domuz çirkin homurtular çıkararak ileri atıldı.

Jamie içgüdüsel olarak tepki gösterdi. Dörtnala koşması için Yangın'ın böğrüne şaplattı. Kısrak yokuş aşağıya adeta uçtu. Jamie dizginlere ve sol eliyle Yangın'ın yelesine yapışıp sağ tarafına eğildi.

Çocuk onun gelişini gördü. Ellerini uzatarak ona doğru koşmaya başladı. Jamie oğlanı kaldıracak kuvveti olması için Tanrı'ya yakardı. Tanrı merhametini gösterdi. Çocuğun heveslı yardımıyla ve Jamie'nin sağ koluna ölümüne asılmasıyla, Jamie onu bir bacağını Yangın'ın sırtına sallayabileceği yeterli yüksekliğe çekebildi.

Her ikisi de can havliyle birbirlerine sarıldılar. Domuz birkaç dakika sonra çocuğun izini sürmeyi bıraktı, ama Yangın hâlâ korkudan huysuzlanıyordu. At aniden döndü. Jamie ve oğlan yere yuvarlandılar.

Jamie yanlamasına yere düştü. Oğlan da onun üstüne. Çabucak dönüp ayağa kalktı ve Jamie'ye yardım etmeye çalıştı.

Onun sağ koluna asılıyordu. Jamie ise acıyla yüzünü buruşturuyordu. Çocuk "İncindin mi?" diye sorduğunda, korktuğu koyu Kelt aksanından anlaşılıyordu.

Jamie Keltçe "Yalnızca yaralandım," cevabını verdi. Yavaşça ayağa kalktığında tuniğinin omuz kısmından yırtıldığını fark etti.

Dar bir açıklık alanın ortasında dikiliyorlardı. Jamie baştan ayağa titriyordu. "Paçayı zor kurtardık," dedi. "Tanrım, ödüm koptu. Ya sen?" sorusunu sorduğunda oğlan ona bakıyordu.

Çocuk başıyla onayladı.

İkisi de gülümsediler. "Verilmiş sadakamız varmış, değil mi?"

Jamie onun ne güzel bir çocuk olduğunu düşünerek "Evet, verilmiş sadakamız varmış," dedi. Uzun kızıl saçları vardı. Meleksi yüzünün çevresinde kıvrılıyordu. Burnu kocaman çillerle bezenmişti. "Ben Leydi Kincaid, senin adın ne?"

Oğlan "Söylememeliyim," diye fısıldadı. "Kincaid diyarında olmamam gerekiyordu."

"Kayıp mı oldun?"

Başını iki yana salladı. "Sen söyleyeceksin."

"Hayır, ben söylemeyeceğim. Burada ne yapıyorsun, öyleyse?"

Çocuk omuzlarını silkerek kaldırdı. "Ava gitmeyi severim. Benim adım Lindsay."

"Peki oymağının adı ne?"

Çocuk "Lindsay," diye tekrarladı. "Keltçe konuşuyorsun, ancak farklı sesler çıkarıyorsun. Kincaid ekoseli kumaşını da giymiyorsun."

"Ben İngilizim."

Çocuğun gözleri faltaşı gibi açıldı.

Jamie "Alec Kincaid'in karısıyım, Lindsay," açıklamasını yaptı. "Kaç yaşındasın?"

"Bu yaz dokuz yaşında olacağım."

"Annen seni arıyor olmalı."

"Arama işiyle babam ilgileniyordur. Endişelenecek. Artık eve gitsem iyi olur."

Jamie başıyla onayladı. Gülümsemedi, çünkü çocuğun yüz ifadesi çok ciddileşmişti.

Oğlan "Hayatımı kurtardın," dedi. "Babam karşılığını ödemeli."

Jamie "Hayır," diyerek karşı geldi. "Karşılığını ödemek zorunda değil. Fakat sen bana bir daha kendi başına ava gitmeyeceğine dair söz vermek zorundasın. Söz verecek misin?"

Çocuk başıyla onayladığında, Jamie gülümsedi. "Seni eve kadar takip etmemi ister misin?"

Oğlan gayet duygusuz bir biçimde "Takip edersen seni yakalarlar. Kincaid'lerle aramızda kan davası var," diye açıkladı.

Jamie "Dikkatli ol, o zaman," uyarısında bulundu. "Acele et. Sanırım biri geliyor."

Jamie Yangın'a doğru bir adım atmadan önce, çocuk ağaçların arkasında gözden kayboldu.

Alec ve aygırı dalları yarıp geçtiklerinde Jamie açıklık alanın ortasında yalnız başına duruyordu. Alec onu gördüğüne o denli rahatladı ki atını durdurdu ve orada öylece oturup ona baktı, düzensiz aldığı nefesini yatıştırdı.

Alec üzgün olup olmadığını soramadı. Jamie baş eğerek se-

lamladı. Alec onu ürküttüğünü biliyordu. Ona bağırdığında yüzündeki bakış nasıl korktuğunu göstermişti.

Alec her şeye rağmen onun, korkusunun. . . ve gözyaşlarının üstesinden gelmiş olmasını umuyordu. Jamie elindeki madeni parasıyla ona doğru yürüdüğünde Alec bunların üstesinden gelmiş olduğunun farkına vardı.

Kahretsin, Alec muhtemelen özür dilemek zorunda kalacaktı. Bu konuda iyi değildi, biliyordu, ama bu konuda çaba sarf etmek zorunda olduğuna karar verdi. Kendisini sakin. . . ve makul olmaya zorlayacaktı.

O sırada Jamie'nin saçındaki yaprakları ve elbisesindeki yırtığı fark etti. "Lanet olsun, ne oldu?" diye bağırdı. "Birisi mi..."

Aygırından inip Jamie yanıt veremeden, ona doğru hızlı adımlarla yürüdü. Jamie bir adım geriledi. "Bana hiçbir şey olmadı," diye açıkladı.

"Bana yalan söyleme." Alec kollarıyla sararak onu göğsüne çekti.

"Sen bana yalan söyledin."

Alec "Söylemedim," yanıtını verdiğinde sesi bir kez daha sakinleşmişti.

"Bana öfkelendin."

Alec "Adamlara evimin duvarını yıktırmıştın," karşılığını verdi.

Jamie "Mutfaklarını yeniden düzenleyebileceğimi söyledin," diye fısıldadı. "Kışın, Frieda, Hessie ve tüm öteki uşaklar akşam yemeğini yapmak için karda yürümek zorunda kalacaklardı. Doğru olanı yapmaya çabalıyordum, Alec. Evin arkasına bina eklemek mantıklı geliyordu. Yine de açıklamama müsaade etmedin."

Alec gözlerini kapadı ve sabır duası etti. Ona ders vermek istese de Jamie'yi uzun bir müddet kucaklamaktan vazgeçecek gibi görünmüyordu. "Öfkemi unuttum," itirafında bulundu. "Sana hâlâ öfkeliyim."

"Duvarındaki delik için mi?"

"Hayır, beni korkuttuğun için. Seni inciteceğimi mi sandın?"

Jamie "Hayır," diye yanıtladı. Kollarını onun beline doladı ve onu gevşetti. "Beni utandırdın. Bir kocanın karısına bağırmaması gerekiyor."

Alec "Gelecekte bu ilkeyi sana hatırlatmayı deneyeceğim," dedi. "Jamie, bunu unutacağım zamanlar olacak."

Jamie "Buna alışmak zorunda kalacağımı sanıyorum," dedi. "Bağırışın bir çam ağacını devirebilirdi. Ama sen çoğunlukla yağmasan da gürlüyorsun, değil mi, Alec?"

Alec çenesini Jamie'nin tepesine yasladı, onun bu minik aşağılamayla aradan sıyrılmasına izin verip vermeyeceğini kafasında tasarladı. "Peder Murdock İngiltere'ye döndüğünü söyledi. Maksadın bu muydu?"

Jamie ona "Bana dışarı çıkmamı söyledin," anımsatmasını yaptı.

Bir tebessüm Alec'in kaş çatmasını uzaklaştırdı. "Kastettiğim senin salondan ayrılmandı, Jamie, İskoçya'dan değil."

"Yalnızca bir süreliğine ayrılmak istedim. Buradaki düzene çok iyi ayak uyduramadığım bir gerçek."

Sesi aşırı derecede ümitsiz çıkıyordu. "Buna inanmayı güç bulacağını biliyorum, fakat evimdeki insanlar beni seviyorlardı. Gerçek anlamda! Değersizmişim düşüncesine hiç alışamıyorum, Alec. Bu durumu düzeltmek bazı ayarlamaları gerektiriyor. Askerlerin benim gitmem için bekliyorlardı, değil mi? Onlar benden senin hoşlandığın kadar bile hoşlanmıyorlar."

Jamie ansızın gözyaşlarına boğuldu. "Oh, acınacak bir haldeyim, değil mi? Niye benim peşimden gelme zahmetine katlandın?"

Alec "Jamie, askerler seni savunma fırsatına sahip olmak için bekliyorlardı," diye açıkladı. Sesi boğuk, sevecen bir fısıltı halinde çıkıyordu. "Bana sadık oldukları kadar sana da sadıklar."

Başıyla onaylamasını görebilsin diye onun biraz öteye çekilmesine izin verdi. Bu Alec'in mahvolma nedeniydi, çünkü Jamie'nin yanağından süzülen yaşları gördüğünde bütün sertliği onu bırakıp gitmişti. "Senin peşinden geldim, zira sen bana aitsin. Bir daha beni terk etmeyi deneme bile, Jamie yoksa

hakikaten öfkemi göreceksin. Aşkım, gözyaşlarını dindir artık. Öyle demek istemedim . . ."

Alec'in sesi konuşmasına devam edemeyecek kadar çok titriyordu. Alec eğilip onu kaşından öptü. Jamie gözlerinin kenarlarını sildi. Kolu yaralandığı için ona kazasını anımsatarak zonklamaya başladı. "Atımdan düştüm," itirafını yaptı.

"Biliyorum."

Şimdi Alec'in sesi perişan çıkıyordu. Jamie gülümsedi. "Ben sahiden çok yetenekliyim, Alec, ama yabandomuzu korkuttu Yangın'ı ve . . ."

Onun kaş çatışını gördüğünde açıklamaya çalışmaktan vazgeçti. "Boşver," dedi. "Alec? Karı ve koca anlaşmazlığa düştüklerinde, bunu telafi etmelerinin akabinde genellikle öpüşürler."

Alec "Fakat, karısı kocasının ekoseli kumaşını giyiyordur," diye belirtti.

"Hiçbir şey giymese bile sözümü bozmazdım."

Alec onun yırtık tuniğini başından çekip yere fırlatana dek Jamie ne kastettiğini anlamadı.

Jamie "Bunu kastediyor olamazsın," diye kekeledi. Bir adım geriledi.

"Oh, pekâlâ, bunu kastediyorum." Alec bir adım ilerledi.

Ona doğru hamle yaptığında Jamie kahkaha çığlığını basıverdi, ardından dönüp ağaçların örttüğü yere kaçtı. Omzunun üzerinden "Sen kaçıksın, Alec," diye seslendi. "Güpegündüz ne yaptığını sanıyorsun!"

Alec onu sırtından yakaladı ve kendine çekti. Jamie "Çocuklar falan vardır," diyerek onun dikkatini çekti.

Alec onun boynunun yan tarafına burnunu sürttü. "Adamakıllı bir öpücük istiyorsun, değil mi?"

Jamie "Bu hiç adamakıllı değil," yanıtını verdi. Nefesi boğazında düğümlendi ve omuzlarından bir ürperti akıverdi. Alec bir taraftan ona yapmayı planladığı tüm erotik fiiliyatı en ince ayrıntılarıyla fısıldarken diğer taraftan onun kulak memesini dişlemekteydi.

Jamie ona karşı güçsüzleşti. Alec sırtını kalın bir ağaca dayadı ve Jamie'yi baldırlarının arasına aldı. Onu soyması vakti-

ni aldı, onun cılız karşı koyuşlarına aldırmadı ve işini tamamladığında onu çekip sertleşmiş erkekliğine yapıştırdı. Başparmakları ağır ağır onun göğüs uçlarını okşarken elleri göğüslerini avuçluyordu.

Jamie hafifçe inlediğinde Alec onun teslim olacağını biliyordu. "Şimdi sana benim için ne denli değersiz olduğunu göstereceğim," diye fısıldadı.

Jamie zorlukla soluyarak "Gösterecek misin?" diye sordu. Alec'in eli Jamie'nin baldırları arasına kaymıştı.

Jamie'nin sıcaklığını hissettiğinde zevkten homurdandı. Jamie ıslak ve sıcacıktı. Alec "Değersiz vücudunun her köşesini öpeceğim," vaadinde bulundu.

Son olarak onu çevirdi. Aralanmış dudakları açgözlü bir öpüşmede buluştu. Jamie kollarını Alec'in boynuna sardı, göğüsleri Alec'in ekoseli kumaşına sürtünüyordu. Alec ağzını onunkinden ayırmasının akabinde çabucak kendi kıyafetinden kurtuldu. Jamie'yi döndürüp ağaca yasladı ve başını onun göğüslerinin arasındaki vadiden aşağıya indirdi. Dili onu delirtmekteydi. Elleri onun göğüslerini okşuyordu, sonra uzandı ve bir göğüs ucunu ağzına aldı. Basınç eziyet verici derecede lezzetli, tam anlamıyla harikuladeydi. Jamie, Alec'in omuzlarından destek alarak zevk çığlığı attı. Alec onun diğer göğsüne de aynı keyifli özeni gösterdi, ardından sıcak öpücükler vererek karnına kadar bir yol izledi.

Ona nefes almayı unutturdu. Önünde diz çöküp pürüzsüz kalçasını elleriyle avuçladı ve ateşli kadınlığını hoyratça dudaklarına bastırdı.

Jamie düşünme yetisini yitirmiş gibiydi. Alec'in dili onun içindeki tutkuyu okşadı, içinde basınç uyguladı, tekrar tekrar içine girdi ve içinden çıktı ta ki Jamie zirveye ulaşma sancısıyla titreyene, inleyene dek... Alec ayağa kalkarken Jamie durmaması için ona yalvarıyordu. Jamie onun ağzını uzun sıcak bir öpüşle ele geçirmeye çalıştı, fakat Alec geri çekildi. Aniden onun saçını kavradı, yumruğunun etrafına doladı ve onu ileri doğru sarstı. "Bir daha beni terk etmeyi deneme. Sakın."

Jamie'ye yanıt verecek zaman tanımadı. Dudaklarını, Jamie'nin dudaklarına yapıştırdı. Dilini içine soktu. Jamie onun

karşısında eridi. Alec kuvvetli bir hareketle baldırlarını iki yana açarak Jamie'yi yükseğe kaldırdı. Jamie bacaklarını onun beline doladı. O duraksadığında neredeyse haykırarak "Alec," dedi.

"Söz ver bana." Alec'in sesi Jamie'nin kulağını tırmaladı.

Sesindeki ıstırap onun cinsel isteğini kamçıladı. "Söz veriyorum," diye fısıldadı.

Alec inleyerek onayladı, sonra güçlü bir dalgalanmayla onun içine girdi. Kulağına aşk sözleri fısıldadı, geri çekildi ve tekrar içine girdi.

Jamie kendi aşk sözlerini defalarca yineleyerek ona sıkıca sarıldı ve boşalmak üzere olduğunu anladığında onun ismini haykırdı.

Teslimiyetleri katışıksızdı, ihtirasları yatışmıştı. Alec uzun bir süre onun içinde kaldı. Soluk alıp verişi yavaşladıktan ve kalp atışları olağanlaştıktan sonra bile kımıldamadı. Sevişmelerinin bu sahnesini kaybetmeyi istemiyor, Jamie'yi bırakmak istemiyordu.

Hayatında ilk kez mutluydu. Bunun ne anlama geldiğini anlıyordu, yine de içgüdüsel olarak bu gerçeği kabullenmeye karşı koyuyordu. Kendi kendine bunun çok erken olduğunu söyledi. Çok erkendi. Bu onu acizleştirecek, savunmasız bırakacaktı. . . . Alec buna hazır değildi.

Jamie, Alec'in gerginleştiğini hissediyordu. Alec onu sırtüstü yere yatırdı, akabinde ondan uzaklaşıp kıyafetlerini toparladı. Jamie onun karanlık yüz ifadesinde sadece bir kısa bakış yakaladı.

"Alec?" diye fısıldadı. "Seni şimdi de mi memnun edemedim?"

Alec hemen onun sesindeki endişeyi cevaplandırdı. "Beni fazlasıyla memnun ettin." Sesi duygulandığından kaba çıkıyordu.

Her ikisi de giyinene dek Jamie ona başka soru sormadı. "Neden böyle surat asıyorsun? Eğer seni gerçekten mutlu ettiysem –"

"Surat asıyorum çünkü bana kendini değersiz hissettiğini söyledin. Ben hiçbir şekilde senin gelecekte de böyle saçmalık-

lar düşünmeni istemiyorum. Tanrı aşkına böyle cahilce bir fikre nasıl varıyorsun –"

Jamie onun kafasını şimdi tamamen karıştırarak ona "Beni değersiz olarak nitelendirdin," hatırlatmasını yaptı.

Alec şaşkın görünme küstahlığını gösterdi. Jamie'nin gözleri verdiği tepkiyle faltaşı gibi açıldı. "Beni önemsiz olarak da nitelendirdin. Anımsamıyor musun, Alec?"

Alec omuz silkti. Atları almaya gitti, işte o an kaş çatmak yerine gülümsüyordu. Zarif karısı çok hiddetli konuşmuştu.

"Kendi görüşlerini bile takip edemiyor musun?"

Alec omzunun üzerinden "Görüşler değil," diye seslendi. "Hakaretler, aşkım."

Jamie onun peşine takılarak "Öyleyse hakaret ettiğini itiraf ediyor musun?" diye bağırdı.

"Elbette."

Jamie boşluğa pek hanımefendice olmayan bir küfür savurduğunda Alec kahkaha narasını koparıverdi.

Jamie utanç verici küfründen ötürü Alec'ten çok daha fazla dehşete düşmüş bir haldeydi. Bir çok kez özür diledi.

Alec onun yüzüne karşı güldü.

Jamie şimdi ona nasıl bir anlam yükleyeceğini bilmiyordu. Kocasına arkasını döndü ve Yangın'a doğru yürüdü. Alec Kincaid'in dünyadaki en imkânsız erkek olduğuna karar verdi. Ondan kendisinin değerli olduğunu söylemesini duymayı ne kadar çok arzu ediyordu, Alec bunu nasıl oluyor da hala anlamıyordu.

Jamie Yangın'ın sırtına bindi ve dizginleri eline aldı. Birdenbire Alec'in onu bir daha asla terk etmeyi denememesine ilişkin sıkı tembihini hatırladı.

Alec onu umursuyordu. Jamie kocasına bakmak için kendi etrafında döndü, bu düşüncesini yüksek sesle dile getirmeyi düşünüyordu. Onun küstahça sırıtışı Jamie'nin fikrini değiştirtti. Umursadığının farkında olmadığını varsaydı ve Alec'in gerçek duygularını öğrenmeye yeltenseydi kocası büyük olasılıkla yeniden ona kızardı.

Jamie şehvetli bir kahkaha attı. Alec ilk başta karar vermek zorunda kalacak, sonra da Jamie'yi sevdiğini anlayacaktı.

Alec onu daha fazla sorgulayamadan, Jamie Yangın'ı hafifçe dürttü. Alec onun dizginlerini kavradı, sonra başını iki yana salladı.

Jamie ona kaderine boyun eğmiş bir bakış yolladı.

Alec "Bana iyicene kulak ver, aşkım. Yukarısı..." dedi arka tarafı işaret ederek, "Kincaid toprağıdır. Aşağısı İngiltere'dir. Anladın mı?"

Jamie gülümsememek için alt dudağını ısırdı. Alec ona bakmayı sürdürdüğünde, Jamie "Anladım," diyerek onayladı.

Alec uzun bir iç çekişten sonra dizginlere asılıp Yangın'ın istikametini değiştirdi. "Hayır, anlamamışsın, aşkım," diye homurdandı.

Jamie o vakit gülümsedi. Ulu Tanrım, Jamie kendini ne kadar da iyi hissediyordu. Alec'in gelecekte kendisine sinirlenmesi ihtimaline bile aldırmıyordu. Jamie Alec'in hislerini açığa çıkarmayan tavrını fark ettiğinden, onun hakaretlerini kesinlikle umursamıyordu. Hayır, onun zıt davranışlarından hiçbirini kafasına takmıyordu.

Bunun nedenini anlamak çok basitti.

Ona 'aşkım' diye hitap etmişti.

On Üçüncü Bölüm

Ahırlara geri döndüklerinde Alec kaş çatıyordu. Jamie gülümsüyordu. Gavin kalenin merdivenlerinde, pederin yanında durmuş, bu çifti seyrediyordu.

Gavin "Ona çok yakışıyor," yorumunu yaptı.

Peder Murdock "McPherson'lardan birini hançeriyle tehdit ettiği kulağıma geldi," dedi.

Gavin "Tehdit etti," yanıtını verdi. "Yaşlı bir beye ve adamlarına blöf yapabilecek kadar cesaretli."

"Niye bunun bir blöf olduğunu düşünüyorsun?"

"Elbette, blöftü. Muhtemelen bir hançeri nasıl fırlatabileceğini bile bilmiyordur."

"Beyine çok benziyorsun, Gavin, çünkü onun bütün değer yargılarını üstlenmişsin. Beyin, Leydi Jamie hakkında hâlihazırda peşin hükümler vermiş. Senin yerinde olsam bir parça açık kapı bırakırdım. O eğer birini bıçaklayabildiğini söylüyorsa, sanırım, onun bunu yapabileceğine inanırdım. Her şeye rağmen başka birini korumak için bunu yapmak zorunda kalmıştır. Evet, o senin ve Alec'in zannettiğinden çok daha yetenekli. Sözlerimi yabana atma, oğlum."

Gavin "Alec onun çok hoşgörülü olmasından şikâyet ediyor," diyerek karşı çıktı.

Peder Murdock "Çok da kuvvetli," diye yanıtladı. "Alec'in öngördüğü kadar uysallaşamayacak. Kıvılcımlar daha yeni uçuşmaya başlıyor."

Hem Gavin hem de Peder Murdock, Alec'in eşine yere inmesi için yardım etmesini izlemek amacıyla döndüler. Alec,

Jamie'yi konunun icap ettiğinden çok daha uzun süre tutuyordu ve ikilinin birbirine bakış biçiminden ne peder ne de asker araya girmeyi düşünmüyorlardı. Her iki adam da sersemler gibi sırıtarak gerisin geri döndüler ve yavaş yavaş oradan uzaklaştılar.

Alec daha önemli işlerle uğraşması gerektiğini biliyordu. Yine de dudaklarını bir kez daha onunkine değdirmeden edemiyordu. Şayet Donald izinsiz girmemiş olsaydı, onu tekrar öpebilecekti. Alec Yangın'ın dizginlerini askere uzattı. Jamie onu başıyla selamladı ve başka tarafa dönmeye başladı. Alec onu bir veya iki dakikalığına göz hapsine alarak "Şimdi nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Jamie "Yırtık elbisemi değiştirmeye," yanıtını verdi. "Ama ilk olarak gidip birkaç mum almalıyım."

Alec onunla beraber gidebileceğini düşündü, fakat Donald onun fikrini değiştirmesine neden oldu. "Alec? Seninle bir şey konuşmam mümkün mü?"

Alec "Nedir?" sorusunu yöneltti. Aygırını içerideki ahırlar istikametine çekti.

Donald söze "Hanımımın kısrağı," diyerek söze başladı. "Böyle saçma bir sorunu sana aktarmaktan nefret ediyorum, ancak bu inatçı hayvanı nasıl denetleyeceğimi bilemiyorum. Yemiyor. Sürekli ahırından çıkmaya çabaladığı için bir gün bacağını kıracak. Üç çıtayı zaten ayrı ayrı parçalamış durumda."

Alec "O vakit onu başka bir ahıra koy," önerisinde bulundu.

Donald "Ben de öyle yaptım," cevabını verdi.

Alec Yangın'ın tahta çıtaları tekmelemesini işitebiliyordu. Aygırını hasarlı ahıra yönlendirdi. Alec Yangın'ı okşamak için uzanır uzanmaz Jamie'nin atının öfke nöbeti geçti. "Şimdi sakin," dedi gülümseyerek...

Donald "Sakin çünkü senin karan onun yakınında," diye yanıtladı. "Onu görebiliyorsa ya da onun kokusunu alabiliyorsa, sakinleşiyor. Ona alışkın. İkisini bir araya koyup koyamayacağımızı merak ediyorum, asilzadem."

"Aygır onu öldürür."

Donald acele ederek "Hiç sanmam," dedi. "Kısrak yemeye başlamazsa hastalanacak."

Alec hemen Donald'ın teklifini sınama kararı aldı. Aygır, Yangın'a zarar vermeye çalışırsa, gerçek bir hasara sebep olunmadan önce Alec araya girebilirdi.

Büyük kara aygır, Yangın'ın ahırına girer girmez onun beslenme kutusuna gidip kısrağı tamamıyla umursamadan beslenmeye başladı. Yangın kendi alanının istilası karşısında yaygarayı kopardı, fakat aygır Alec'in gülümsemesine sebep olacak şekilde kulak delici bir homurtu çıkararak çabucak üstünlük sağladı. At burun deliklerini genişletmesinin akabinde kıçına sert bir tekme atarak dişiye saldırdı. Yangın beklenildiği üzere korktu. Orada şahlanabileceği yeterli yer yoktu. Gene de birkaç girişimde bulundu. Aygır ona yol verdi ve sonunda kısrak yaygarayı bırakıp yem kutusunda aygıra iştirak etti. Aygırın yiyeceğinden uzaklaşması için bir kez onu burnuyla dürtmeyi denedi.

Alec "Aygırım benim gibi sahiplenici," dedi.

Bu yorumla kafası karıştığı belli olan Donald sordu, "Asilzadem?"

"Boşver," dedi Alec. Gülümsüyordu, çünkü Jamie'yi düşünüyordu. Sonra Peder Murdock'ın, Jamie'nin kendisine bir yatak odası istediğine dair yorumunu anımsadı. "Daha neler artık," diye homurdandı. Atın sahibesinden daha hassas olduğunda karar kıldı.

Alec bu meselenin sürüncemede kalmasına izin vermeyecekti. Bu konuyu acilen Jamie'yle görüşecekti. Onun uyuyacağı tek yatak kendisininki olacaktı. Söylemini yumuşatacaktı, elbette, zira onu yeniden ağlatmak istemezdi. Ama kararında diretecekti. Jamie'nin hoşlanacağı şekilde söyleyecekti.

Jamie kocasının kaygılanmasına sebebiyet verdiğinden habersizdi. Yalnızca yanlış yönde gittiğini fark etmişti. Demirciyle yaptığı keyifli konuşmanın ardından, arka duvarın yakınındaki diğer kulübelerde oturanlarla tanışmaya karar verdi.

Demirci "Hepsi de öğle yemeğini yiyiyor olmalılar," dedi.

Jamie "Her bir kulübeye girip bakabilir miyim dersin, Henry?" sorusunu yöneltti.

Kabak kafalı adam "Elbette, hanımım," diyerek onunla hemfikir oldu. "Onlara yeterince alakadar olduğunuzu anlattığım zaman şeref duyacaklar."

Sarp tepeyi tırmanması Jamie'nin zamanını aldı. Duvarın yanında yetişen hoş kokulu yabani çiçeklerden bazılarını toplamak için durakladı, sonra yine tırmandı. Arkasından bir ses işittiğini sandı ve yaklaşan her kimse, onu selamlamak maksadıyla arkasına dönüp baktı.

Kimsecikler yoktu ve Jamie rüzgârın ona oyunlar oynadığı sonucunu çıkardı.

Jamie kesicinin kulübesinden içeri baktı, son kulübeye, tabakhaneye kadar yürüdü ve arkasından kuvvetle ittirildiğinde tam da içeriyi gözetlemekle meşguldü. Bu ani saldırıyla neye uğradığını şaşırmıştı, dizlerinin üzerine kapaklandı. Şüphe içerisinde soluk soluğayken kapı çarparak kapandı.

Kulübede hiç pencere bulunmuyordu. İçerisi zifiri karanlıktı. Toprak zemine düşürdüğü çiçekleri el yordamıyla aramaya başladığında hanımefendiliğe yakışmayan bir küfür savurdu.

Jamie rüzgârın kapıyı ileri ittiğini ve zamanında yoldan çekilemediğini varsaydı.

Karanlıkta çiçekleri bulmaya çalışmaktan vazgeçti, ayağa kalktı ve eteğindeki kiri silkti.

Alec onu şu an görebilseydi kesinlikle yeni doğmuş bir tay kadar beceriksiz olduğunu düşünürdü.

Hâlâ tehlikenin farkına varmış değildi. Dumanın kokusunu alana dek endişelenmeye başlamadı. Kapıyı açmaya çabaladı. Kımıldamıyordu.

O vakit paniğe kapıldı. Alec'e bağırarak bütün gücüyle kapıyı yumrukladı. Küçük, kare şeklindeki kulübe cehenneme dönmekteydi. Bir dakikadan daha az bir sürede, tüm çatıyı alevler sarmıştı.

Çığlıkları çok geçmeden cılız öksürüklere dönüştü. Bir parça kalas ayaklarının bitişiğine düştü. Jamie kirişten uzaklaştı, böylesine kolay bir hareketin bu denli zor olabildiğine şaşırdı. Sıcaklık yumuşak taçyapraklarının kenarlarını kıvırıncaya dek elinde tuttuğu uzun saplı pembe gülün cazibesine kapıldı.

Alevler ona doğru uzanıyordu. Kulübe dumanla doldu ve ayakta durmak giderek zorlaşıyordu.

Jamie temiz hava solumak için yere çöktü. Toprak zeminde yüzüne karşı harikulade bir serinlik duyumsuyordu.

Öleceğine inanmayı reddediyordu. Alec oraya vaktında ulaşacaktı. Onu kurtaracaktı. Onu koruyacağına söz vermişti.

Jamie "Oh, Tanrım, lütfen acele etsin. Beni tekrar yalnız bırakmasına müsaade etme. Bana ihtiyacı var. Hâlâ beni sevdiğini söylemeye gereksinim duyuyor," diye düşündü.

Peki ya şimdi hangi lanet olası cehennemdeydi?

Jamie ansızın öfkelendi. Alec onu kurtardıktan sonra, Jamie ona dakik olmanın erdemleri hususunda güzel bir konferans verecekti.

Yüce Tanrım, aklını yitiriyordu. Öfkesinin infilakı ona hâlihazırdaki kuvvetini anımsatmıştı. Jamie gözlerini kapadı ve son duasını etmeye başladı.

Alec'in acı kükreyişi duman sisinin içinden geçerek Jamie'ye erişti. Jamie zayıf da olsa gülümsemeyi başardı. Yaratıcı'sına "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Alec haykırışları duyduğunda tepeye doğru yönelmişti. Tabakhane kulübesinin tepesindeki alevleri de o zaman görmüştü. Nefesini tutarak koşmaya başladı. Gavin'e yetiştiğinde öfkelenmişti. Jamie'nin içeride olduğunu biliyordu. Evet, bunu biliyordu.

Alec ve Gavin aynı anda kulübeye ulaştılar. İkisi de ahşap kirişin kapıya dayandığını gördüler. Alec kapıyı menteşelerinden söküp yere fırlatırken Gavin kapıyı yoldan çekmek için tekmeledi.

Dehşet, Alec'in gücüne güç katıyordu. Jamie'yi gördüğünde, öfkeden deliye dönmüştü, acılı haykırışları neredeyse duvarları devirecekti.

Duvarlar çökmeden evvel Jamie'yi kollarına alıp kulübeden çıkardı. Alec onu kollarında muhafaza ederek yere diz çöktü, onun nefes aldığından emin olana dek nefes almaktan korktu. Onun süreğen öksürükleri hayatta kaldığına ilişkin yeterli ka-

nıtı teşkil ediyordu, fakat Alec olayın şokuyla sarsıldığından hâlâ yeterince mantıklı düşünemiyordu.

Alec'in kendine gelebilmesi uzun dakikalar aldı. Gavin onun yanına diz çöktü.

Gavin kendi cılız sesini tanımakta güçlük çekerek fısıltıyla "Alec, bırak biraz hava alsın," dedi.

Jamie gözlerini açtığında kocasının kaygılı yüzüyle karşılaştı. Gözyaşları içerisinde ona gülümsemeyi denedi. Alec'in gözlerinin de buğulu olduğunu fark ettiğinde kafasındaki düşünceler uçup gitti. Dumanın onun görüşünü etkilediğine karar verdi.

Alec'in alnına dokunmak için elini uzattı ve halen solan çiçeklerden birini tutuyor oluşunu ayrımsadı. Çiçeği bıraktı ve onun kaşını okşamaya başladı.

Alec de aynı anda Jamie'nin alnına dokundu.

"Seni bırakmayacağım." Jamie'nin sesi huysuz bir ihtiyar adamınki gibi çıkmıştı.

"Bırakmana asla izin vermeyeceğim." Alec'in sesi yerde ezilen kuru yapraklar misaliydi.

Ortak bir tebessümü paylaştılar. "Şimdi iyi misin, Jamie? Yaralanmadın değil mi?"

Alec'in gözlerindeki şefkat Jamie'yi sersemletti. "Beni kurtaracağını biliyordum."

Alec "Bunu nasıl biliyordun?" diye sordu.

"Çünkü sen beni önemsiyorsun, Alec Kincaid."

Jamie onun aksanını mükemmelen taklit etmişti. Alec başıyla onayladı, onun cevabından hoşnuttu. Kafasını çenesinin altında tutarak ayağa kalktı. Tepeden aşağı doğru yürümek için döndüğünde askerlerin oluşturduğu kalabalığı fark etti. "Talihsizliğini ucuz atlattı," diye bağırdı.

Jamie adamlara baş selamı vermek için birazcık öteye çekilmeye çabaladı, fakat Alec bir ayı kucaklamasıyla onun sırtını kendi göğsüne yapıştırdı.

Alec, farkında olmadan onun diğer bir öksürüğünü de bastırdı. Jamie bu adamın kendi acı kuvvetinden haberdar olmadığını keyifle düşündü. Eylemlerinin çok tesirli olduğunu da

bilmiyordu. Jamie onun kollarındaki sarsıntıları hissedebiliyordu. Kurtarmasını bekliyorken kendi ismini haykırmasını işitmişti. Alec itiraf etmeye istekli olsa da olmasa da Jamie'yi sevmeye başlıyordu.

Bunun idraki Jamie'ye ölümle burun buruna gelişini bütünüyle unutturdu. Jamie, Alec'e "Tatlı zamanını peşimden gelmeye harcadın, Kincaid," dedi.

Alec sırıtarak "Harcadım maalesef," misillemesini yaptı. "Şeytan gibi koştum."

"Buna karşın senin için o denli değersiz değilim, öyle değil mi?"

Alec kale kapılarına varıncaya dek Jamie'ye yanıt vermedi. "Hayır, değilsin."

Jamie bir dakika sonra onun başka bir cevap daha vermeyeceğini anladı. Fakat eşzamanlı olarak, ondan çok memnundu. Kendi kendine başka bir şey anımsadı. Peder Murdock'a dev bir ayıyı nasıl yiyebileceğini ve Alec Kincaid'i nasıl eline geçirebileceğini böbürlenerek anlattığını... Bu seferki kendi aptallığı olmasına rağmen yeniden kahkaha attı. Birbirlerine eşit derecede gereksinim duyduklarını algılaması neden bu kadar uzun zamanını almıştı?

Gavin "Nasıl gülebiliyorsun, Leydi Kincaid?" sorusunu yöneltti. Kapıların onlar için açıldığını işaret etti, sonra çifti içeride de takip etti. "Ben hâlâ öfkeden titriyorum."

Jamie "Gülüyordum çünkü az önce çok önemli bir şeyin ayrımına vardım," diye yanıtladı. "Anlık bir ısırık, senin de anlayacağın üzere, anlık bir öpücüğün yerini tutmayacaktır. Arada belirgin bir fark vardır. Bu benden duyacağın tek açıklamadır."

Alec başını iki yana sallayarak "Duman bariz bir biçimde onu etkilemiş," diyerek söze girdi.

Jamie "Sen neden bu kadar kızgınsın, Gavin?" diye sordu. Alec'in omzunun üzerinden askerin yüzünü görmek için göz ucuyla şöyle bir baktı. "Bunun tamamen benim hatam olduğunu düşünüyor olamazsın, değil mi?"

Gavin karşılık veremeden, Jamie Alec'e döndü. İki adam da

ona inanmıyormuşçasına baktığında "Talihsizliğime rüzgâr sebep oldu. Çok güçlüydü, kapıyı tam sırtıma itti. Çok şiddetliydi" diye devam etti. "Uğultulu gürültüyse tüyler ürperticiydi. Sanki biri bana gülüyormuş gibi ses çıktı. Alec, niye o kadar şüpheli bakıyorsun? Bana inanmıyor musun?"

Alec ona "Sana inanıyorum," dedi.

Gavin "Senin hatan olmadığını biliyoruz, hanımım," diyerek lafa karıştı. "Kapı. . ." Alec'in işaretini yakaladığında açıklamasını sonlandıramadı.

"Kapıya ne olmuş, Gavin?"

Gavin "Sıkışmış. Sıkışmıştı," deyiverdi.

Jamie "Evet, kesinlikle öyleydi," derken ona katılıyordu.

"Gavin, gidip Jamie'nin banyosunu hazırlat. Sonra tepeye dönüp uşakları sorgulamaya başla. Onlardan birinin kesinlikle bize vereceği önemli yanıtlar olacaktır."

Alec, Jamie'yi bölmenin arkasına taşıdı ve yumuşak bir biçimde yatağına yatırdı.

"Banyodan sonra günün geri kalanını yatakta geçireceksin," diye emretti.

"Neden?"

Alec "Neden mi, Jamie? Çünkü kendini toplamaya ihtiyacın var," açıklamasını yaptı.

Jamie "Kendimi zaten topladım," diyerek karşı çıktı.

Alec onun tutumu üzerine başını iki yana sallamak zorunda kaldı. "Şimdi ağlıyor olman gerekiyordu, bana tatlı tatlı bakıp gülümsüyor olman değil. Ne kadar hassas olduğunu bilmiyor musun?"

"Yatakta kalmalıyım çünkü ben. . . hassasım? Alec, bunun akla uygun gelen en ufak bir tarafı yok."

Jamie yatağın kenarına oturdu, yüzü kirden çizgi çizgi olmuştu, saçı karmakarışıktı, islenmiş ellerini mahçupmuşçasına kucağında kavuşturmuştu; orada öylece otururken bile Alec'e hiç kuşkusuz çok güzel görünüyordu. Hizmetçiler ellerinde su dolu kovalarla alelacele geldiler. Jamie her birini neşe içinde selamladı. Yalnızca onların isimlerini değil, kocalarının ve çocuklarının isimlerini de anımsadı. Alec etkilenmişti.

Jamie'nin hafızası gerçekten bir hayli dikkate değerdi. Her bir kadına ailesini sorduğunda onlara ne kadar çok kıymet verdiğini belli ediyordu.

Alec kadınların da selamlamalarında Jamie'ye muhabbetle yaklaştıklarını fark etti.

Çünkü asık suratlı aşçıbaşı Hessie bile hanımına gülümsüyordu. Beyine utangaç bir bakış atarak "Mutfakta çalışan adamları yönlendirmek için işinin başına geçecek misin?" diye sordu.

Jamie gülmemek için kendini zor tutuyordu. Fısıltıyla "Deliği fark etti, Hessie," dedi. "İşi savsaklamaya da niyetim yok. Ben –"

Alec "Bu görevi ben üstleneceğim," dedi.

"Üstlenecek misin?"

Jamie bu sözler karşısında son derece memnun görünüyordu. Alec ise onun o sıradaki hedefinin bu olup olmadığını merak ediyordu. Alec "Ben yapılmasını istediğim şeyi tarif ettikten sonra Angus askerleri yönetebilir," dedi. Duyurusunda "Ben" sözcüğünü vurgulamıştı, fakat Jamie'nin gülümseyişinden işi hâlâ kendi usulünce yapmayı planladığını söyleyebilirdi. "Delik, salon bitirilinceye dek ahşapla kapatılacak."

Jamie "Salon mu? Anlamıyorum," dedi.

Alec "Mutfağın doğrudan doğruya eklenmesini istemiyorum," karşılığını verdi. "Yemek pişerken, dumanı öğle vakti salonu kaplayacak. İki binayı birleştirmek için kapalı bir koridor yapacağız. Bu seni memnun eder mi?"

Jamie ona kuşkulu bir bakış fırlattığında Alec bunun onu hoşnut etmediğini düşündü. "Bu koridorun olması ne kadar sürecek?"

"Uzun sürmez."

Jamie başıyla onayladı, artık hoşnuttu. "İşte, Hessie," dedi. "Sana Alec'in bu değişiklikteki haklılığı anlayacağını söylemiştim." Kocasının kaş çatışını fark ettiğinde hızla ilave etti, "Bütün oymağı onun için önemlidir." Alec'e döndü ve "Hessie'ye askerlerinin ve hizmetkârlarının senin gözünde eşit konumda bulunduklarını söyledim."

Alec bunun üzerine onu şaşırttı. "Bu doğru," dedi. Hizmetçiye doğru başıyla işaret ederek "Hessie'ye söylemene lüzum yok," eklentisini yaptı. "O kıymetinin farkında."

Gururlanan hizmetçi derhal omuzlarını dikleştirdi. Sonra beyine reverans yapıp orayı süratle terk etti.

Alec "Şimdi banyonu yap, rüzgâr suyunu buza çevirmeden önce," diye buyurdu.

Alec kararlı bir şekilde yüzüne yerleştirdiği gülümsemesini sürdürüyordu, ancak bölmenin diğer tarafına geçtiğinde bu sahte gülüş uçup gitti. Bu canavarlığı etraflıca düşünmeyi denerken şömineye doğru yürümeye başladı. Birisi fiilen sevgili Jamie'sini öldürmeye çalışmıştı. Ya vaktinde oraya ulaşmamış olsaydı... Ya ahırlarda sadece birkaç dakika daha kalsaydı...

"Alec? Hiç kimse bu kahrolasıca şeyi görmemiş."

Gavin kendisine seslendiğinde Alec durdu. Ona "Sesini alçalt," diye emretti. "Jamie'nin bu konuşmaya kulak misafiri olmasını istemiyorum."

Jamie bölmenin arkasından "Zaten kulak misafiri oluyor," diyerek seslendi.

Alec çileden çıkmışlığını gösterdiği Gavin'e daha yakınına gelmesi için baş işareti yaptı. Seslenerek "Jamie, dinleme," dedi.

Jamie "Dinlemeden edemiyorum," karşılığını verdi. "Bu korkunç mahremiyet eksikliğinin farkına vardın mı, Alec? Peder Murdock'a eşyalarımızı yukarı katlardaki yatak odalarından birine taşıyıp taşıyamayacağımı sordum. Sana henüz bu ricadan bahsetmedi mi?"

"Bunu bana sen sormalıydın."

Jamie "Meşguldün," diye bağırdı.

"Kesinlikle bir yangın atlatmış gibi ses çıkarmıyor, değil mi, Gavin?"

Gavin beyine sessizce "Sandığımızdan çok daha sağlam," dedi. "Bununla birlikte Peder Murdock haklı olabilir." Gavin, hanımı kulak misafiri olmasın diye sesini alçaltmıştı. Onu hariçte bırakma girişimi her nasılsa işe yaramadı.

Jamie "Elbette Peder Murdock haklı, Gavin," diye haykırdı. "Anımsayacak olursan, Tanrı'nın adamı o."

"Jamie!"

"Alec, sen bana cevabını verir vermez konuşmanıza kulaklarımı tıkayacağım. Ricamdaki hikmeti kesinlikle anlayabilirsin. Yukarıya taşınabiliriz."

"Biz mi?"

"Ne? Şey, evet, elbette."

Alec sırıttı. Jamie sadece kendisinin üst kata taşınacağını kastetmemişti. Aslında Jamie'nin kendi yatacak yerine sahip olma fikrini taşıdığına asla inanmadığını kendi kendine itiraf etti. Buna karşın Jamie planını doğru dürüst tarif de etmemişti.

Alec "Yarın üst kata taşınacağız," müjdesini verdi.

"Teşekkür ederim, Alec."

"Bir kadın kocasına teşekkür etmez. Şimdi, tekrar sözümü kesmeden banyonu yap."

Alec ses tonunu elinden gelebildiğince sertleştirmişti. Jamie'nin kahkahası her nasılsa bu tonun yeterince sert olmadığını açıklıyordu. Alec'in omuzları hayal kırıklığıyla çöküverdi. Alec şömine rafına sırtını yaslarken Gavin'e "Ne öğrendiğini bana anlat," diye emretti.

"Henry, Jamie'yle uzun bir konuşma yapmış, sonra işlerinin başına dönmüş. Senin de bildiğin üzere, demircimizin kulağı deliktir. Çalışma masasında işini yaptığını ve gelip giden kimseyi fark etmediğini söyledi. Ötekileri de sorguya çektim, Alec."

"Ve..."

Gavin başını iki yana salladı. "Öğle yemeğine gitmişler."

"Birisi görmüş olmalı –"

Gavin "Alec, tepe tamamen ıssızmış," diyerek söze girdi. "Niye Jamie'ye söylemek istemiyorsun?"

Alec "Onu kaygılandırmak istemiyorum," diye itiraf etti.

"Hazırlıklı olması gerekiyor."

"Hayır, biz onun için hazırlıklı olacağız. Failin kim olduğunu bulur bulmaz ona haber vereceğim. Bir daha yalnız başına bırakılmayacak. Ben onun yanında olamasam dahi, ya sen ya da Marcus onun yanında olacaksınız."

Gavin başıyla onu onayladı. "Onun korkuya kapılmasını

ben de istemem," diye fısıldadı. "Benim için de büyük önem taşıyor," diyerek itiraf etti. "Bu kalleşliğe inanasım gelmiyor."

Alec "Hain içimizden biri," dedi. "Ve onu bulduğum zaman. . ."

O esnada Jamie'nin sesi bu iki adama erişti. Yıkanırken söylediği şarkı, onu takdirle karşılayan dinleyicilerin gülümsemesine ve kaşlarını kaldırmalarına neden olan bir hayli müstehcen bir İngiliz baladıydı. Alec bu tuhaf gerçeklik karşısında başını iki yana sallayarak "Sanki olağandışı bir durum yokmuş gibi davranıyor," yorumunu yaptı.

Gavin "Onun niçin üst katta bir yatak odası istediğini anlıyorum," dedi. "En küçük bir sesi dahi işitebildiğin doğru, asilzadem."

Alec başıyla onayladı. "Herkesi salonun dışında tut," emrini verdi. Şömineden uzaklaştı.

"Nereye gidiyorsun, Alec?"

"Yatağa."

Gavin inanamayarak "Yatağa mı?" diye yineledi. "Daha öğlen bile olmadı."

Alec arkasına döndü ve sağ koluna kızgın bir bakış gönderdi.

"Rahatsız edilmek istemiyorum," dedi.

Gavin sonunda anladı. Alec girişe doğru yürürken Gavin sırıtıyordu. Niyeti kapının önünde nöbet tutmaktı. "İyi istirahatler, Alec," diye seslendi, sesindeki kahkaha aşikardı.

Alec bölmenin çevresinde dolaştığında Jamie banyosunu tamamlamış ve yeni ayağa kalkmıştı. Onu görür görmez, kısa bir çığlık atmasının ardından soluğunu tutup tekrar oturdu. Dizlerini yukarı kaldırarak ve öne eğilerek göğüslerini örtmeye çalıştı.

Jamie "Üstümde hiçbir şey yok," cümlesini kurmakta fayda görerek onu bilgilendirdi.

Alec uzun adımlarla yürümesine katiyen ara vermedi. Jamie aniden kendisini onun göğsüne yapışmış bir halde buldu. Alec onu kollarının arasına alarak döndü. Jamie ona ne yaptığını dahi soramadan, Alec onu yatağa yatırdı. Jamie'nin kızar-

maya bile vakti olmadı. Alec onun ellerini başının yukarısına kaldırıp kendi vücuduyla onunkinin üzerini kapladı.

Onu öpmedi ama yüzündeki çapkın bakışla bedeninin aşağılarına yöneldi.

Jamie'nin göğüsleri Alec'in geniş bağrı sayesinde ısınmıştı, baldırları onun ağır butlarının sıcaklığıyla adeta yanmaktaydı ve Jamie ayak parmaklarıyla onun kalın bacaklarını ovmadan duramıyordu.

Alec çizmelerini çıkarmıştı. Onun bu hali Jamie'nin allak bullak olmuş aklına sevişmek istediğini getiriyordu. "Alec, düşündüğünü sandığım şeyi mi düşünüyorsun?"

Alec "Şimdi benim ekoseli kumaşımı giyiyorsun," karşılığını verdi. "Benim düşündüğüm budur."

Jamie "Hiçbir şey giymiyorum," diye fısıldadı.

"Evet, giyiyorsun. Sırtın ekoseli kumaştan battaniyeyle örtülü, ben de ekoseli kumaşımla ön tarafını örtüyorum. Evet, benim ekoseli kumaşımı bal gibi de giyiyorsun."

Jamie bu muhakemeye kusur bulamadı. Sesindeki muzip kıvraklıkla "Beni dinlendirmeyi düşünme sebebin bu muydu?" sorusunu yöneltti.

Alec başıyla onayladı. Jamie'nin hayal kırıklığı fazla belli olmadı.

Alec ona "Dinleneceksin," dedi.

"Hiç yorgun değilim."

"Olacaksın." Alec hafifçe dürterek onun bacaklarını iki yana ayırdı ve baldırlarının arasına kendisini yerleştirdi. "Seninle işim bittiğinde çok yorgun olacaksın. Söz veriyorum."

Jamie'nin düşünce tarzı için Alec ziyadesiyle kendini beğenmiş bir görüntü veriyordu. Jamie ellerini onun kolay kavrayışından öteye çekti ve onun boynuna doladı. "Ben seninle işimi bitirdiğimde sen de yorgun olacaksın. Sana söz veriyorum."

Alec bir tebessüm edebilirdi, fakat Jamie'nin içindeki tutku onu zaten fazlasıyla etkiliyordu. Gözleri koyu menekşe rengine dönmüştü. Bacakları durup dinlenmeksizin hareket ediyordu. Jamie onu daha içerilere bastırabilmek için kımıldadığında Alec şehvetle homurdadı.

Alec sadece bunu yapmasını engelleyebilmek amacıyla onun dudaklarını dişledi, sonra alt dudağının tümünü kendi ağzının içine çekti. Jamie ise onun yaptığından ne denli hoşlandığını sözcük kullanmadan ifade edebilmek adına derin bir iç çekti. Alec onu kendinden geçirmek için en tatlı zamanını harcarken Jamie'nin yüzünü ellerinin arasına aldı. Ne kadar tahrik ederse etsin onunla yavaş yavaş sevişecekti.

Jamie'nin dudakları çok yumuşaktı, çok esnekti ve Alec'in dili nihayet onun sıcak ağzının en derinine daldığında, Jamie gırtlağının gerisinden şu seksi küçük iniltileri çıkarmaya başladı. Jamie daha da fazlasını istemek gayesiyle onun saçını çekinceye dek Alec okşadı, yağmaladı, verdi ve aldı.

Jamie'nin çıkardığı sesler Alec'in iyi niyetini unutturuyordu. Dilinin pürüzsüz sokuluşları Jamie'yi daha çok utanmaz bir hale getiriyordu. Alec onun kolları arasında titrediğini hissederek boynuna boydan boya ıslak, sıcacık öpücükler konduruyordu. Jamie de onun sarsıntılarını hissederek omuzlarını, sırtını ve kalçasını okşuyordu.

Birlikte Alec'in üzerindeki kıyafetleri çıkardılar. Sonra Jamie onu itip arayı açtı. Jamie yeniden okşamaya başlar başlamaz Alec onun bacaklarını kendininkilerin arasına aldı. Jamie onun gözlerinde yanan ateşi gördüğünde bir kez daha ürpererek dirseklerine yaslandı. "Bana dokunduğun biçimde sana dokunmak istiyorum," diye fısıldadı. "Lütfen, Alec? Benim vücudum sana ait olduğu kadar senin vücudun da bana ait, değil mi?"

Alec ona candan katılıyordu. Yine de onun haklı olduğunu, vücudunun ona aitliğini söylemeye dili varmıyordu. Jamie her nasılsa ondan müsaade aldığına karar vermiş olmalıydı, çünkü gözlerine afacan bir bakış yerleşmişti.

Jamie başını indirip onun göğsüne sıcak öpücükler yağdırmaya başladığında Alec, Jamie'nin niyetini anladı. Jamie'nin dili onun sağ göğüs ucunda daireler çizdiğinde Alec tıslayan bir ses çıkardı. Jamie'nin parmakları sihirliydi, yakıcıydı. Ya dudakları. . . Ulu Tanrım, dudakları Alec'in nefesini kesiyordu. Jamie araştırmasının konusuna erişinceye dek aşağıya doğru ilerlemeyi sürdürdü. Alec onu durdurmayı denediğinde Ja-

mie onun baldırının iç kısmını ısırdı. Alec'in elleri mutlu bir teslimiyetle iki yanına düştü.

Jamie ilkin beceriksizdi, ama coşkusu masumiyetini çok gerilerde bırakıyordu. Netice itibariyle Alec'in sertleşmiş erkekliğini ağzına aldığında, Alec gözlerini kapadı ve onun ateşinin kendisini tüketmesine izin verdi. Bu, ıstıraptı. Bu, cennetti. Yalnızca tohumunu akıtmak üzere olduğunu hissettiğinde nihai kontrolü ondan devraldı. Çok nazik davranmadığının farkındaydı. Her şeye karşın, kendisini hoyratlaşmış bir halde bulmadan önce, Jamie'yle ilgilenmeye gereksinim duymaktaydı.

Jamie umursuyormuş gibi gözükmüyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, kendi talepleri söz konusuyken o da Alec kadar hoyratlaşıyordu. Tırnakları Alec'in kalçasına saplanıyordu. Yolun sonuna varmadan önce Alec içine tümüyle gömülebilsin diye Jamie ihtirasla bedenini ona doğru geriyordu. Birbirlerine bakarak ve birbirlerinin bakışlarındaki tutkuyu görerek yan yana uzandılar. Soluyuşları yüzeyseldi, çıplak tenleri terden kayganlaşmıştı. Onların bu harika sevişme sahnesi aralarındaki boşluğu dolduruyordu.

Jamie "Senin tadını seviyorum," diye fısıldadı. "Hoşuna gitti mi?"

"Oh, Tanrım, evet, hoşuma gitti. . ." Jamie bacağını onun kalçasından aşağı sarkıttığında Alec tiz bir ses tonuyla inledi. "Kımıldama, daha değil. . . hayır. . ."

Jamie ona kımıldamamaya çalıştığını söylemek istiyordu, fakat kımıldamaktan kendini alamıyordu. Alec'in eli birleşen vücutlarının arasında alt kısımlarda geziniyordu ve Jamie'nin vücudundaki aşırı derecede dokunulmaya ihtiyacı olan yerlere dokunuyordu.

Derken ikisi birlikte hareket etmeye başladılar. Çiftleşmeleri vahşice, ilkelce ve karşı konulmaz bir şekildeydi.

Ve aşkla doluydu.

Alec'in daha fazla bekleyecek gücü yoktu. Alec, Jamie'nin gerginleştiğini ve ilk teslim oluş kasılmalarını hissediyordu ve derhal tohumunu onun içine boşalttı.

Alec uzun süre kıpırdayamadı. Sonra bedenini ondan ayırmadan sırt üstü yuvarlandı.

İhtirasıyla Jamie'yi öldürmemiş olmayı umdu. Kafasından geçirdiği bu hayli küstahça fikre gülümsedi, aslında şehvetli karısı tarafından neredeyse öldürüleceğini kendi kendine itiraf etti.

Alec ondan ne kadar çok hoşnut olduğunu ona söylemek istiyordu, ondan da övgü sözleri duymayı arzuluyordu. Hayır. Bundan daha da fazlasını, güzel övgü sözlerinden daha fazlasını arzuluyordu.

Küçük kadının hususi görevinin ne olduğunu anlaması için tam vaktiydi. Bunu ona açıklamak zorunda kalması gerekmiyordu. Bunu onun bilgilendirilmeksizin anlamasını istiyordu.

Jamie'nin görevi Alec'i sevmekti.

Kendisi sevmesini istemesinin nedenine ilişkin tam algılaması Alec'e sanki bir yumruk gibi çarptı: Alec Jamie'ye âşık olmuştu.

Tanrı aşkına bu nasıl olmuştu? Jamie, Alec'in hayatı boyunca karşılaştığı en sabit fikirli, en hırçın, en inatçı kadındı. Başka hiç kimse ona sahip olmak istemezdi. Alec kendi yalanına kendisi bile inanmadığından gülümsedi. Oh, herkes ona sahip olmaya can atardı, pekâlâ, ancak o, Alec'e aitti.

Oluruna bırakmanın iç çekişiyle, Alec gözleri kapadı ve Jamie'yi hararetle kucakladı. Onun düzensizce nefes alıp verişini hâlâ işitebiliyor, kalbinin kendine has ritmiyle atışını hissedebiliyordu. Onun tutkusunun dahi kendisine ait olduğunu düşünüyordu.

Alec'in kalbi ise Jamie'ye aitti. Alec yüksek sesle esnedi. Bu bilinmeyen hastalığı asla iyileştirmeyeceğini tahmin etti.

Bir diğer esnemenin eşliğinde zarif küçük karısının dinlemeye gereksinim duyduğuna karar verdi. Onun uykuya daldığından emin oluncaya dek bir ya da iki dakika daha onunla kalacaktı.

Bu, Alec'in horlamaya başlamadan evvelki son düşüncesiydi.

Alec, birinin karısını öldürmeye çalıştığını artık biliyor. Akşam vakti bu günahı herkes duymuş olacak. Onu çok iyi koruyacaklar. Alec onun güvenliğini şansa bırakmayı arzu etmeyecek.

Onun öldürülmek istenmesine henüz bir anlam veremiyor. Ben Alec'ten daha marifetliyim, ama keşke kahramanlığımla birilerinin övünç kaynağı olabilsem. Cüret etmiyorum, elbette ve onların hepsinin buna inanmalarını sağlamam gerekiyor. Oh, o kadının kurtarılacağını biliyordum. Yangın illaki fark edilecekti. Biliyordum.

Şimdi görmeyi istediğim şey Alec'in öfkesidir, kederi değil. Yarına kadar cinayeti gerçekleştirmeyeceğim. . . Eğer hırsımı denetleyebilirsem belki de yarından sonraki gün gerçekleştiririm.

Alec'in çığlığı hala kulaklarımda. Onun adını haykırıyordu. Sanırım onu sevmeye başlamış. Şayet seviyorsa bu ders hepsinden çok daha tatlı olacak. . .

O ölüyorken ona dokunmayı arzuluyorum.

On Dördüncü Bölüm

Jamie onun arkasından usulca yanaşıp omzuna nazikçe vurduğunda Gavin'i bir hayli korkuttu. Gavin onun yaklaştığını duymamıştı. Bu meydan okuyuşla karşılaşmak için fırıldak misali döndü, önünde dikilenin hanımı olduğunu gördüğünde rahatlattı. Jamie bir çift ayakkabı taşıyordu. Gavin kendini ahmak gibi hissederek onlara baktı, sonra açıkça bir itirafta bulundu. "Yaklaştığını kesinlikle duymadım."

Jamie "Seni korkutmak istemezdim," yanıtını verdi. "Sesini alçalt, Gavin. Alec şekerleme yapıyor."

"Kincaid mi?"

Jamie "Lütfen, Gavin, böyle bağırma," dedi. "Bu denli kuşkucu görünmene de lüzum yok. Alec de etten kemikten ne de olsa. Eğer şimdi dinlenmeye ihtiyacı olmasaydı böyle derin derin uyumazdı, değil mi?"

Gavin başını iki yana salladı. Kahkaha eşliğinde yüksek sesle konuşmamaya çalışıyordu. Kincaid'i en son gördüğünde gözüne birazcık bile yorgun gözükmemişti. Elbette, yatağa gitmişti, ama Gavin onun uyumayı planlamadığını biliyordu.

Jamie ayakkabıları giyerken dengesini sağlamak amacıyla Gavin'in kolunu tuttu. "Şimdi üst kattaki yatak odasını temizlemek için Hessie'den bana yardım etmesini isteyeceğim." Gavin'in kolunu bıraktı, eteklerini düzeltti ve onun çevresinden dolaşmayı denedi.

Gavin onun yolunu kesmek için bir hamle yaptı. "Sana yardım etmesi için adamlardan birini yollayacağım," dedi.

"Yürüyüş bana iyi gelecek."

Gavin "Gücünü işine sakla," öğüdünü verdi.

Jamie askeri sakinleştirmeyi düşünerek "Pekâlâ, Gavin," dedi ve razı geldi. Gavin kaygılı görünüyordu. Jamie ona anlaşılmaz bir bakış fırlattı. "Kendini iyi hissediyor musun? Çok garip davranıyorsun."

Gavin ona cevap vermeden önce Jamie'nin elini alnına götürmesine müsaade etti. "Gayet iyiyim, Jamie. Neden şimdi işine başlamıyorsun?"

Jamie dönüp merdivenleri çıkmaya başlamadan evvel Gavin'e uzun uzun baktı. Gavin tam arkasındaydı. Jamie üçüncü kapıya varıncaya dek bu gariplikten söz etmedi. Sonra yüzünü tekrar ona çevirdi.

Jamie soramadan önce Gavin seslendi. "Eğer taşıman gereken bir şey varsa sana yardım edebilirim."

Jamie ona sevimli bir gülücük verdi. "Çok ince düşüncelisin, Gavin. Peder Murdock zaten bir sandık taşımama yardımcı oldu, eşyalarım ulaştığında onları koyabileceğim bir sürü de yer var artık."

"Eşyaların ulaştı, hanımım." Gavin birdenbire hatırlamıştı. "Bu sabah erken saatlerde. Adamlara aşağı avludan onları getirmesini söyleyeyim mi?"

Jamie "İyi olur, Gavin," diye yanıtladı. "Gördün mü acaba... Yük arabasının içindeki parçaların arasında bir iskemle var mıydı?"

Gavin "Yük arabasına benzer bir şey yoktu," açıklamasını yaptı. Jamie'nin hayal kırıklığına şahit olduğunda "Bir yük arabasının dar bir tırmanış yapması mümkün değildir. Dört tane yük beygiri vardı," diyerek konuşmasını sürdürdü. "Tepeleme doldurulmuştu, hanımım ve evet, bir hayli garip görünüşlü bir şey fark ettim –"

Jamie ellerini birbirine kenetleyip "Benim iskemlem," diyerek söze girdi. "Ayakları yüzünden tuhaf göründüğünü düşünüyorum, ama ileri geri sallanır, Gavin. Annemin ailesine aitti. Babam her gece ona oturmaktan hoşlanırdı ve onu bana göndermekle çok büyük nezaket göstermiş."

"Sallanan bir iskemle mi, hanımım?"

Jamie iç çekerek "Biliyorum," dedi. "Bu yenilik hiçbir zaman moda olmayacak, korkarım. Yine de, o annemindi ve onu

ölene dek muhafaza edeceğim. Nesilden nesile miras bırakılacak."

Gavin böylesine mantık dışı bir iskemleyi biçimlendiren adamın nasıl bir kaçık olduğunu merak ediyordu, fakat her ihtimale karşı düşüncelerini kendine sakladı.

Toz alması için Jamie'yi yalnız bıraktı. Ona merdivenlere kadar eşlik etmekteki ilk hedefi hiç kimsenin habersizce onu yakalamayacağından emin olmaktı. Gavin merdivenlerden inmeye başlamışken Marcus henüz içeri giriyordu. "Marcus, seninle konuşmam lazım," diye seslendi.

"Evet, Gavin?"

Marcus büyük salonda onun iyice yakınına gelinceye dek Alec'in sağ kolu hiçbir açıklama yapmadı. Gavin durdukları yerde bile gözünü üst kattaki kapıdan ayıramadı. Onun haberi olmadan hiç kimse odaya girip odadan çıkamazdı. "Pencerenin altına iki asker istiyorum."

"Hangi pencerenin?"

Gavin "Jamie üst kattaki ilk odada çalışıyor," diye açıkladı. "Kapının dışına ve pencerenin altına ikişer asker koy."

Marcus kasten kaş çatarak "Onlara bir gerekçe vereyim mi?" sorusunu sordu.

Gavin "Elbette. Hanımlarını koruyorlar," dedi.

Marcus sabrı tükenerek "Gavin, bana ne anlatmaya çalışıyorsun?" sorusunu yöneltti.

"Duymadın mı?"

"Neyi duymadım mı?"

Gavin derin bir nefes almasının ardından yakın zamanda vuku bulan trajediyi anlattı. "Biri onu içeride tuzağa düşürmüş, Marcus. Ahşap kirişi kaldırarak kapıdan uzaklaştıran benim," diyerek böbürlenmeden edemedi. "Buna rağmen ben bile bu duruma güçlükle inanabildim."

"Böyle bir şeyi kim yapmış olabilir?"

Gavin "Hiç kimse tepenin yakınlarında dolanan birini görmemiş," diye açıkladı. "Alec senden ve benden Jamie'yi gözetimimiz altında tutmamızı istiyor."

Marcus sanki inanmamış gibi görünerek "Özellikle benden bahsetti mi?" sorusunu sordu.

"Bahsetti. Senin bağlılığına değer veriyor, Marcus. Bundan işkilleniyor musun?"

Marcus başını iki yana salladı. "Bağlılığımdan kuşkulanması için herhangi bir sebep yok," dedi. "Yine de onun evliliğinden hoşnut olmadığımı açıkça ifade ettim, evliliği zoraki olsun ya da olmasın..."

"Beyine hakaret ediyorsun şayet buna inanıyorsan –"

Marcus "Hayır," karşılığını verdi. "Ben yalnızca muhalif davranıyorum. Alec bana değer verdiğini belli ediyor, Gavin ve onun bana olan inancı sebebiyle ben. . . mütevaziyim."

Gavin kahkayı patlattı. "Daha önce hiç bu denli tutkulu konuşmamıştın ve işte ben sana gülüyorum. Darılma, dostum, ama şu an yüzün adeta alev alev yanıyor."

Gavin onun omzuna sertçe vurduğunda Marcus'un sert bakışı kayboldu. Hatta Marcus az da olsa gülümsüyordu.

Bey onlara iştirak ettiğinde bu iki asker gülümsemelerinden vazgeçtiler. Alec'in yüzündeki bakış, tasasız bir konuşma önermiyordu.

"Karım nerede?"

Bağırışı o kadar yüksekti ki Gavin dış avluda eğitim yapan askerlerin dahi kesinlikle bu sesi işittiklerini düşündü.

Gavin "Üst kattaki odayı temizliyor," diye açıkladı.

"Yalnız başına mı?"

Gavin aceleyle "O girmeden evvel ben odayı iyice gözden geçirdim," dedi. "Benim gözetimim haricinde hiç kimse odaya giremez ya da odadan çıkamaz," ilavesini yaptı.

Alec başıyla onayladı. "Ben dönene kadar siz ikinizin onunla kalmasını istiyorum," emrini verdi. "Birinizin önünde diğerinizin arkasında bulunmaksızın bir adım dahi atmasın. Anlıyor musunuz?"

Gavin ve Marcus başlarıyla onayladılar. Sonra Marcus "Nedenini merak edecek," dedi. "O İngiliz Alec, salak değil."

Gavin, Marcus'un şakacı ses tonuna Alec'in şaşırmasından da fazla şaşırdı. "Evet, merak edecek," diye katıldı.

Alec "O vakit bırakın da merak etsin," dedi. "Sadece ona bunun benim emrim olduğunu söyleyin. Bu kadının sıradan ev işleriyle uğraşmaması gerekiyor," diye ekledi.

Gavin "Uğraşmak istedi, Alec," dedi. "Enerjisini harcaması için çalışmak istemesine hak verdim. Belki de senin gücünün bir kısmını ödünç almıştır. Bana kalırsa, bariz bir biçimde bitkin görünüyorsun. Daha uzun süreli bir şekerleme yapmaya gereksinim duyuyor musun, asilzadem?"

Marcus duyduğuna inanamayıp "Şekerleme mi yaptı?" diyerek lafa karıştı.

Alec "Benimle eğlenmeniz hoşuma gitmiyor," dedi. "Eğer siz ikiniz bana gülümsemeye devam ederseniz, Tanrı'ya yemin ederim, ikinizi de dümdüz ederim. Bunu yaptığımdaysa, yemin ederim benim uyuduğumdan çok daha uzun bir süre uyumak zorunda kalırsınız."

Bu tehdit Alec'e tam da istediği yeterli miktarda saygıyı kazandırdı. Omzunun üzerinden "Angus'la konuşacağım," diye seslendi. "Birkaç dakika içerisinde dönerim."

Angus'un kulübesine yöneldiğinde Alec'in ruh hali şiddetlenen rüzgâr kadar berbattı. Sadık askerinin yuvasına ulaştığında işittiği bağırtı ona, Angus'un çok da iyi zaman geçirmediğini açıklıyordu.

Elizabeth kapıyı açtı. Kocasının bağırmalarından olumsuz etkilenmediğini vurgulamak istercesine beyine kocaman bir gülümseme verdi. Alec evlerine girerken ona "Sanki bu yabani adamla yaşamaya tahammül eden biri değilmişsin gibi görünüyorsun, Elizabeth," dedi.

"Karın, Angus'u istirahatte tutmaya çalışmanın kolay olmayacağı konusunda beni uyardı. Haklıymış, çünkü Angus gerçekten bir ayıya dönüştü. O, şu sıralarda sevilmesi en zor erkek." Elizabeth bu son cümleyi kocasının duyabileceğinden emin olmak maksadıyla yüksek sesle söylemişti. "Ancak eminim ki göğsündeki dikişler alınır alınmaz, sürekli şikâyet etmekten vazgeçecek."

Angus yatağından "Benim hakkımda böylesine saygısız bir üslupla konuşmayı kesecek misin?" diye bağırdı. "Bey beni görmeye gelmiş. Bir kadının şikâyetlerini dinlemeye değil."

Elizabeth kocasının üzerine atılmadan önce Alec'e öfkeden deliye dönmüşlük ifadesiyle baktı. "Beye şarap ikram edebilir miyim?" sorusunu yöneltti.

Angus karısına hoşnutsuz bir bakış gönderip, başıyla onayladı. "Ben de birazcık içebilirim."

Elizabeth bu imayı umursamadı. Alec'in kadehine koyu kırmızı şarap doldurdu, kocasına ise bir fincan su verdi. Şayet Angus homurdanmaya başlasaydı, Alec hiç şaşırmazdı. Elizabeth "İkinizi baş başa bırakayım," dedi. Alec'i başıyla selamlayıp kapıdan çıkmaya yöneldi.

Angus "Elizabeth? Ayrılmadan evvel buraya gel," talimatını verdi.

Alec pencere pervazına yaslandı ve Angus'un güzel küçük karısının hızla kocasının yanına gelişini seyretti. Elizabeth'in yüz kızarmasını yakalamıştı ve Angus sağlam eliyle karısının ensesinden tutup onu öne doğru çektiğinde bu utanışın nedenini anladı. Angus, Elizabeth'i uzun uzun ve ihtirasla öptü.

Elizabeth sırtını dikleştirdiğinde Angus ona bir şeyler fısıldadı, sonra onun kalçalarını okşadı. Elizabeth doğruca dışarıya çıktı.

Angus derin bir iç çekerek "İyi bir kadın," dedi. Fincanındaki suyu toprak zemine boşaltmasının ardından şarap sürahisini aramak için yatağından kalktı.

Alec kahkahayı koparark "Yanında götürmüş," duyurusunu yaptı. "Bu kadın seni, senin sandığından daha iyi tanıyor."

Angus bu cümleden memnun görünüyordu. Alec'e şarabını paylaşması için eliyle işaret etti ve beyi razı olduğunda şaraptan ağız dolusu bir yudum içti. "Tanrım, tadı enfes. Karın, Elizabeth'e dikişler alınıncaya dek şarap içemeyeceğimi söylemiş. Onun böyle korkunç bir şeyi niye söylediğini yalnızca Tanrı bilir. Elizabeth verilen her emri harfiyen uyguluyor. Beni tavuklar misali gagalayan bu iki kadınla başım fena halde dertte, Alec. Ölmeme izin vermen ve beni bunlardan kurtarman gerekirdi, be adam –"

"Meleklerden mi?"

Angus başıyla onayladı. "Benimle konuşmak istediğin özel bir mesele mi var yoksa benim bu biçare halimi görmeye mi geldin?"

Alec "Kapıyı kapat, Angus," diye buyurdu. "Hiç kimsenin

konuşmamıza kulak misafiri olmasını arzulamıyorum. Biraz malumata ihtiyacım var, arkadaşım ve tavsiyeye."

Angus kapıyı tekmeleyerek kapattı. "Anladığım kadarıyla sanırım bu çok ciddi bir mesele, Alec. Zira yüz ifaden acımasız."

Alec, Jamie'nin başından geçen olayı anlattı. Angus'a anlattığı gerçek öyküden çıkan sonuç şuydu: Jamie birinin kendisini öldürmeye çalıştığını bilmiyordu.

İki adam, suçlu bulununcaya dek ilave korumaya ihtiyaç duyulacağına dair konuştular. Angus herhangi bir ölçüte göre yaşlı bir adam olmamasına karşın, beyinden üç yaz daha büyüktü; Alec'in ölçütüne göre ise, üç yaz daha deneyimliydi.

Angus bir sandalyeye oturup ayaklarını yatağa dayadı. Onlar plan yapmayı bitirdiklerinde Angus'un sert bakışı Alec'inki kadar derindi.

Alec odada uzun adımlar atarak yürümeye başladığında, Angus konuşulacak daha başka konuların mevcut olduğunu biliyordu. Beyinin devam etmesini sabırla bekliyordu.

Alec, Angus'a tekrar dönmeden önce uzun, sessiz dakikalar geçti. "Angus, senden Helena hakkında hatırladığın her şeyi bana anlatmanı istiyorum. Onunla evli kaldığım kısa dönem içerisinde sen, Marcus ve Gavin'le birlikte buradaydın. Ben uzaktayken –"

Angus "Evet, o kısa dönemin çoğunda kralın işini yapıyordun," diyerek onu destekledi. "Gömüldüğü günden beri ilk kez onun adını andığının fakında mısın, Alec?"

Alec "Onu geçmişte bırakmak istiyordum," diye duyurdu. "Buna rağmen ben daima. . ." Cümlenin ortasında durdu, başını iki yana salladı ve sonra bir defa daha Angus'a Helena hakkında bildiklerini söylemesini emretti.

Kincaid güvendiği dostunu sorgulamak için yarım saatini harcadı. Angus'dan ayrıldığında ruh halinde fazla bir gelişme olmamıştı. Elizabeth dışarıda dolaşıyordu. Alec ayrılmadan önce onun gene kızarmasına yol açacak bir göz kırptı.

Alec, Jamie'yi birinci katın yukarısındaki pencerede gördüğünde tepenin zirvesine ayağının tozuyla daha yeni varmıştı.

Jamie biraz sola dönse, Alec'i görebilirdi. Jamie'nin dikkati, her nasılsa, aşağısındaki taş duvarın karşısında tembellik eden iki askere merkezlenmişti.

Gülümsüyordu. Ruhsal karartısı hemen aydınlandı. Yüce Tanrım, o aklını başından alıyordu. Kafasının tepesinde topladığı saçıyla bu kız cidden güzel görünüyordu. Uzun kıvırcık bukleleri yüzünün yanlarına dökülüyordu. Burnunda ve alnında kir lekeleri vardı. Akşam olmadan bir banyo daha yapması gerekiyordu. Alec bu kararı alırken sırıtıyordu.

Askerlerden birinin diğerine söylediği şeyler Jamie'nin bir hayli dikkatini çekiyordu.

Alec onu seyrediyorken, Jamie dirseklerini pervaza dayamış ve dışarı doğru abanmıştı. Alec, Jamie'nin dinlediklerinden bir hayli keyif aldığını söyleyebilirdi.

Alec yaklaştı, adamlarının Keltçe konuştuklarını ayrımsayınca aniden durdu.

Jamie her lanet olasıca kelimeyi anlıyordu.

Alec ona kızamayacak kadar çok şaşırmıştı. Sonra askerin yanındaki arkadaşına anlattığı, yolun kenarında uzanmış çıplak kadını bulan İskoç savaşçı hakkındaki eski bir fıkranın sonunu işitti. Erkeğin doğal eğilimi gereğince, fıkradaki savaşçı da kadının üzerine düşmüş ve kadını halletmişti.

Arkadaşı ona kadının bariz ölü olduğunu ve Tanrı göstermesin, sadece alçak bir imansızın ölü bir kadınla beraber olmak isteyeceğini anlatmadan evvel, anlatandan yaşça daha küçük olan asker bir takdir homurtusu saldı.

Jamie elleriyle ağzını örttü, muhtemelen kahkahasını zaptetmek istiyordu. Gözleri keyiften parıldıyordu. Fıkranın en esprili son cümlesini bekliyordu.

Alec ise onun tepkisini görmek için bekledi.

Asker "Ölü mü?" diye bağırdı. "Ben onun İngiliz olduğunu sanıyordum."

Bunun üzerine Jamie gülüşünü yitirdi. Kaygısız iki asker neşeyle gülmeyi sürdürüyorken Jamie pencereden çekildi. Alec'in görüş menziline yeniden giriverdiğinde elinde büyük bir su kovası tutuyordu. Alec, Jamie'nin taşıdığı zorluk çıkaran ağırlıkla mücadelesini izlerken, kahkaha atmamak için

kendini zor tuttu. Adamlarını uyarmaya tenezzül etmedi. Jamie dikkatle nişan aldıktan sonra sabunlu suyu kurbanlarının üzerine döktüğünde zafer sevinciyle gülümsedi.

Onlar küfür ayinlerini bitirip yukarı baktıklarında Jamie yüksek sesle "Çok affedersiniz," dedi. Tatlı tatlı "Orada durduğunuzdan habersizdim," yalanını söyledi.

Askerlerden biri, diğerini "Leydi Kincaid," diyerek uyarırken soluk soluğa kalmıştı.

İki adam derhal bağırdıklarına bağıracaklarına pişman oldular. Özürlerini sundular. Alec'in yanından hızla geçtiler. Alec tam o esnada onlardan hanımlarının iyi ki Keltçe bilmediğini aksi takdirde kaba sözlerinden ötürü çok güceneceğini içeren bir şükür duası işitti.

Ama Jamie anlamıştı. Alec, karısının dikkatini çeken ağız dolusu bir kahkaha patlattı.

Jamie de ona gülümsedi. "Keyfin yerinde," diye seslendi. "Kendini dinlenmiş hissediyor musun?"

Jamie onun şekerlemesinden söz edecekti. Alec gülmeyi kesti. İkisinin bu ahmakça kandırmaca oyununu iyi oynayabildiklerinde karar kıldı ve sırf Jamie'nin sinirini zıplatmak amacıyla edeceği – hepsi Keltçe, elbette – lafları kafasında tasarlamaya başladı. Jamie misilleme yapamayacaktı, çünkü öyle yaparsa Alec'in söylediklerini anladığı ortaya çıkardı.

Alec onu kendi oyunuyla yenecekti. Alec tasarladığı hakaretleri ona savurmayı sabırsızlıkla bekliyordu. Jamie sinirlendiğinde çok baştan çıkarıcı oluyordu. Alec de onu baştan çıkaracak tek erkekti.

Jamie sürprizlerle doluydu, yanında Keltçe konuşulduğunda sanki umursamıyormuş gibi yapıyordu. Kahretsin, adamlarına Jamie'nin daha kolay uyum sağlamasına yardımcı olmaları amacıyla onun dilini adamakıllı öğrenmelerini buyurmuştu. Alec eğer daha dikkatli olmazsa Jamie'nin o İngiliz elbisesi içinde kışa kadar herkesi etrafında pervane edeceğine karar verdi. Bu düşünce Alec'in kanını dondurdu.

Jamie pervazdan dışarı sarkarak "Pekala, Alec? Niçin gülüyordun?" diye sordu.

Alec "Ne yaptığının farkında mısın?" diye haykırdı. "Kafanın üstüne düşeceksin, seni kaçık kadın."

Jamie bir adım geri çekildi. "Bu denli alakadar olduğun için teşekkür ederim. Şimdi niçin güldüğünü bana söyler misin?"

Alec tam da onu sinir etmek için kulak misafiri olduğu hikâyeyi anlattı.

Jamie yine de onun bu fıkrayı bitirmesine izin vermedi. "Bu eski fıkrayı duydum, Alec," dedi. "Kadın ölü değilmiş," diye ekledi. "İskoçmuş ve mesele hallolmuş."

Alec onunla tartışamadan önce pencereden çekildi.

Jamie ona merdivenlerin dibinde rastladı. Alec homurdanarak "Bütün bu dağınıklık nedir?" diye sordu. Aralarındaki mesafe bohçalarla doluydu. Acayip görünüşlü iskemle iki iri yapılı erkek kadar genişti ve yığının üstünde duruyordu.

Jamie "Eşyalarım," dedi. "Bazısı yatak odamıza girecek, Alec ve geri kalanı da salona yerleşecek."

Alec "Kesiciden hoşlanmam," dedi. Aşağıya uzandı, eline bir goblen aldı ve şeklini görebilmek onu yukarı kaldırdı. Jamie eşyalarının çevresinde dolaştı ve gobleni Alec'in ellerinden kaptı.

Jamie "Böyle kaş çatma," diye fısıldadı, çünkü hem Gavin hem de Marcus oradaki manzarayı gözlemliyorlardı. "Bu gobleni şömine rafının yukarısına yerleştiririz diye düşündüm," diyerek devam etti.

Alec "Bu kahrolasıca şey de ne?" diye gürledi.

Jamie "Yanlış tarafına bakıyorsun," karşılığını verdi. Gavin'e doğru koşturdu, gobleni ona uzattı.

"Lütfen as bunu – bir mızrak kadar dümdüz olsun, lütfen. Asıyorken de bakmamaya çalış, Gavin. Şaşırmanı istiyorum."

Gavin onun coşkusu üzerine gülümseyerek "Bunu kendi ellerinle mi yaptın, hanımım?" diye sordu.

Jamie onu "Oh, maalesef, hayır," diyerek yanıtladı. "Agnes ve Alice'in emeği. Bana onların doğum günü armağanıydı." Hem Gavin'e hem de Marcus'a uzun uzun baktıktan sonra, bakışlarını gene Alec'e çevirdi. "Biliyor musun, ikiz kız kardeşlerimi Gavin ve Marcus'la buluşturmalıyız. İnanıyorum ki onlar–"

Alec "Öyle bir şeye niyetlenme, Jamie," diyerek onun sözünü kesti.

Gavin "İkizler sana benziyorlar mı, Jamie?" diye sordu.

"Hayır, hayır, çok daha güzeldirler."

Gavin'in gözleri faltaşı gibi açılmıştı. "O halde bu hanımlarla tanışmalıyım."

Alec homurdanarak "Kişilikleri tıpkı Mary'ninkiyle benzeşiyor," dedi.

Gavin "Umrumda olmaz," dedi. Döndü ve gobleni asmak için aceleyle şömineye doğru gitti. Alec'in kahkahası Gavin'e yetişti. "Gavin, şayet birine beyinin bütün gün uyuduğunu anlatmazsan, seni kesinlikle iki kız kardeşle tanıştıracağım."

Gavin "Ne uyuması?" diye seslendi.

Marcus bile onların kahkahasına katıldı. Jamie bu siyah saçlı askerin gülümsediğini daha evvel hiç görmemişti. O da içgüdüsel olarak gülümsedi. "Hepiniz neden bu kadar eğlendiniz?"

Alec "Boşver, Jamie," dedi.

Jamie kocasına kuşkucu bir bakış gönderdi. "Yoksa adamlarına kız kardeşlerimin onlar için değerli olmayabileceğini mi öneriyordun?" Ellerini kalçalarına yerleştirdi ve belli bir meydan okuyuşla ona doğru bir adım ilerledi.

"İkisini bir keçiye bile yüklemezdim."

Jamie zorlukla soluyordu. Alec dayanamadı. İleri bir adım attı, ardından tembel bir ses tonuyla ekledi, "Hayvanlara karşı zalim olduğumu sanmıyorum. Bu gerçeği şimdiye dek kesinlikle fark etmişsindir. Atımın üzerinde kırbaç kullanmam ve ben–"

"Aileme hakaret mi ediyorsun?"

Alec ona cevap vermedi, yalnızca onun çok fazla hoşlandığı şu karşı konulamaz aksak sırıtmasını gösterdi. Jamie gülmeden edemedi. Bu adam tam anlamıyla umutsuz bir vakaydı. "Geldiklerinde onları utandıracaksın, Kincaid. Ailemi doğru bir değerlendirme yapacak kadar iyi tanımadığının şimdi farkına vardım. Ben, elbette, bu meselenin icabına mümkün olan en kısa zamanda bakacağım."

Alec'in sırıtması duraksadı. Jamie gülümsemesini tatlılaştırdı. "Onlardan bizi ziyaret etmelerini isteyeceğim. Hoş, uzun bir ziyaret."

Gavin, Jamie'nin dikkatini çekerek "Bunun ne anlamam gerekiyor?" diye seslendi. Asker gobleni asmak için üzerinde durduğu tabureden aşağıya iniyordu.

Jamie yüksek sesle "Gerilersen onun kim olduğunu kesinlikle görebilirsin," cevabını verdi.

"Bu şey mi. . . aman Tanrım, Alec, astım ama –"

"Bu William, bizim sevgili Fatihimiz, Gavin. Bana güzel bir tasvir olduğu söylendi. Hayli yakışıklı bir adammış, siz de öyle düşünmüyor musunuz?"

Bir dakika boyunca kimse tek kelime etmedi. Gavin ve Marcus tepkisini değerlendirmek için gözlerini dikmiş, Alec'e bakıyorlardı.

Bey yüzünde şaşkına dönmüş bir ifadeyle karısına bakıyordu.

Marcus değerlenme yapan ilk kişi oldu. "Şişmanmış."

Jamie "Yapılıymış, Marcus, şişman değil," diyerek onu düzeltti.

Gavin bir adım daha gerileyerek "Tanrı aşkına, kafasının yukarısındaki şu şey de nedir?" diye sordu. "Şu sarı şey."

Jamie "O bir hale," diye açıkladı.

Marcus "Siz bu adamı azizler mertebesine mi çıkardınız?" sorusunu yöneltti.

Jamie "Resmi olarak değil," dedi. "Kilise onun azizliğini tasvip etmeden önce epey zaman geçmesi lazım."

Marcus üç adamın düşüncesine tercüman olup "Neden?" sorusunu yöneltti.

Jamie kocasının ve onun askerlerinin kendi tarihine ilgi göstermelerinden memnundu. William'ın tek eliyle İngiltere'deki yaşam biçimini nasıl değiştirdiğini onlara açıklamak için bir hayli zaman harcadı. Onları derebeyine bağlı olan lordların yöntemleri, görevleri ve birbiriyle ilişkileri hakkında en ince ayrıntısına dek bilgilendirdi. Bitirdiğinde kendisine pek çok soru soracaklarından emindi. "Böyle bir sistemin burada işleyebileceğini düşünüyor musunuz?"

Alec "Birkaç yüzyıldır burada zaten böyle bir sistem var, Jamie," diye açıkladı.

Gavin onun, kocasının tepkisinden kaynaklanan hayal kırıklığını telafi etmeye çabalayarak "Sen şimdi İskoç oymağını tarif ettin." dedi.

"İndirin onu."

Jamie "Alec, böyle demek istemiş olamazsın," derken ağlıyordu. "Kız kardeşlerim bu duvar örtüsünü yapmak için çok uzun zaman harcadılar. Doğum günü hediyemdi. Ruhum daraldığında ona bakmak isterim."

Peder Murdock salona tam da Jamie'nin sözüne kulak misafiri olabileceği zamanda uğradı. Şöminenin yukarısına alıcı gözüyle bakınca beyinin kaş çatma nedeni açığa çıkmış oldu.

Bir münakaşanın patlak vermek üzere olduğunu görebiliyordu. Küçük kızın duygularının incinmesini istemiyordu ve nüfuzunu ondan yana kullandı. "Şimdi, şimdi, Alec, aslında Jamie evine düşmanının resmini koyarak sana hakaret etmeyi aklının ucundan bile geçirmiyordur."

Jamie "Oh, hayır, elbette ona hakaret etmek gibi bir maksadım yok," dedi.

"Diğer taraftan, onun kesinlikle benim sabrımı sınadığını sana söyleyebilirim."

"Senin sabrını mı sınıyorum?" Alec bağırmamak için kendini zor tutmuştu. Jamie'nin duyarlı doğası bu engellemeye neden teşkil etmişti.

"Kesinlikle sınıyorsun, Alec Kincaid." Jamie konuşmasını sürdürdü. "Bu benim de evim, öyle değil mi? İstediğim herhangi bir goblenin asılmasına müsaade edilmeli."

"Hayır."

Jamie ve Peder Murdock, Alec'e surat astılar. Gavin ve Marcus gülümsüyordu. Jamie, Alec'e sırtını döndü. "Peder, bu iskemleyi salona taşımama yardım eder misin? Yoksa bu da kurallarına aykırı mı, Alec?"

Peder Murdock bu mobilya parçasını adamakıllı bir yokladı. "Ahşabın dip tarafına eğri bıçaklar çakılmış," diye vurguladı. "Burada bir hata var, kızım."

Jamie sabırla açıkladı. "İskemlenin ileri geri sallanması gerekiyor."

Peder onun cümlesine tepki olarak kaşlarını oynattı. Jamie

"Biliyorum," dedi. "Asla moda olmayacak. Buna rağmen, çok rahat bir iskemle. Denemelisin, Peder."

Peder bu acayip görünüşlü eşyadan uzaklaşarak "Belki başka sefere," karşılığını verdi.

Alec hiddetini belli etti. İskemleyi kaldırdı ve üç basamak aşağıya taşıdı, sonra uzun adımlarla odanın karşı tarafına yürüyüp iskemleyi şöminenin yanına koydu. William'ın ona gülümseyen çirkin suratına bakmamaya çalıştı.

"İşte. Şimdi mutlu oldun mu?"

Sesi Peder Murdock'ın bir kere daha lafa karışmasına vesile olacak yeterlilikte sert çıkmıştı. "Çünkü bu oturak beni yutacak kadar büyük."

Jamie hatırasından yüzüne yansıyan yumuşak bir gülümsemeyle "Kız kardeşlerim akşam yemeğinden sonra babamızın kucağına otururlardı ve babamız onlara en harika hikâyelerini anlatırdı," itirafında bulundu.

Alec'in daha önce işitmediği nitelikteki sesi 'özlem' barındırıyordu. Yorumuyla Alec'in kafasını karıştırmıştı, bu yorumu yanlışlıkla mı yapmıştı? Alec işaret parmağını oynatarak Jamie'ye gelmesini işaret etti.

Jamie onun tam önünde durduğunda ve hiç kimse konuşmalarına kulak misafiri olamadığında, Alec açıklamasını istedi. "Nerede otururdun, Jamie? Bir dizde Mary'nin yanına mı otururdun yoksa öteki dizde ikizlerden birinin yanına mı sığışırdın?"

Yatma vakti hikâyesi için babalarının kucağında oturan dört küçük kızın resmi Alec'i gülümsetti. İkizler muhtemelen ağlıyorlardı, Mary büyük olasılıkla şikâyet ediyordu ve Jamie yüksek ihtimalle herkesi sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Eleanor ve Mary genellikle bir dizde otururlar, ikizler de diğerinde yer alırlardı."

"Eleanor mu?"

Jamie "En büyük kız,"diye açıkladı. "Ben yedinci yazımdayken öldü. Alec, şimdi neden kaş çatıyorsun? Seni üzecek bir şey mi söyledim?"

Alec "Her zamanki gibi, bana doğrudan bir yanıt verme-

din," tespitini yaptı. Hâlihazırda anlamaya başlıyordu, ama tahmininin doğru oluşundan emin olmak istiyordu. "Sana oturduğun yeri sordum."

Jamie "Oturmazdım. Ben ekseriyetle babamın sandalyesinin yanında dikilirdim," yanıtını verdi. "Ya da tam karşısında... Nerede oturduğum senin için neden bu kadar önemli?"

Onun için önemli değildi, fakat Alec esasında Jamie için çok önemli olduğuna inanıyordu. "Sana hiç sıra gelmedi mi?"

"Yer yoktu."

Bu basit cümle o kadar gerçekçi söylenmişti ki Alec'in huzuru kaçtı. Demek ki Jamie dışlanmıştı. Alec birdenbire onun duygu yoksunu üvey babasını eşek sudan gelinceye kadar dövmeyi arzuladı. Kahrolasıca adamın ona pekâlâ yer ayırmış olması gerekirdi.

Jamie ona kafasının tam olarak nasıl çalıştığını da göstermişti. Babasının ona önem vermesini sağlamıştı. Görevleri. . . evet, şimdi Alec için her şey çok daha netti. Jamie kendisini babası için öncelikli kılarak onu kendisine kıymet vermeye mecbur bırakmıştı. Jamie sevgiye olan gereksinimini itiraf etmişti. Alec onun belki de farkı hakikaten bilmediğini düşünüyordu.

Şimdi Jamie onun da kendisine aynı şekilde davranmasını sağlamaya çalışıyordu. Alec ona ne kadar çok görev yüklerse, ona o kadar çok önem veriyor olacaktı.

Lanet olsun Alec ne yapması gerektiğine karar veremiyordu. Bu kadın kaçıktı, ama yine de onun kadınıydı ve Alec, Jamie'nin mutlu olmasını istiyordu. Yine de onun kendini harap edercesine çalışmasını izleyerek, ona ömrünü kısaltması hususunda destek verecek değildi.

Artık düşünecek çok şey vardı. Alec, sevmenin ve gereksinmenin ne olduğu hakkında Jamie'yi doğru düzgün bilgilendirmede bir yöntem keşfedinceye dek onunla bu konuda tartışmama kararı aldı. İçgüdüsel olarak biliyordu ki onu ne kadar önemsediğini söylemesi onun için yeterli olmayacaktı. Bunu ona göstermenin bir yolunu bulmak zorunda kalacaktı.

Alec "Hiç kimse bu kötü tasarlanmış iskemleye oturmayacak," dedi.

Jamie "Denemeye korkuyor musun?" diyerek meydan okudu.

Alec ona teslim olmadan önce çileden çıktığını gösterdi. Sandalye onun ağırlığı altında gıcırdadı. Sandalyeyi sallanması için kasten ittiğinde sırtı sandalye arkalığına cuk oturmuştu. Gerisin geriye uçacağından emindi. Buna rağmen tepetaklak devrilmedi ve mecburen gülümsedi.

Alec "Korkarım haklısın," dedi. "Asla moda olmayacak. Askerler bu eşyayı gördüklerinde makaraya almalarına hazırlıklıysan iskemleni muhafaza etmene izin vereceğim."

Jamie "Elbette bana izin vereceksin," dedi. Elleri yeniden kalçalarına yapışmıştı.

Alec, bile bile onun gözünü korkuttuğunda, kule misali üzerine yükselebilmek niyetiyle sandalyeden sıçradı. Alec "Bunu şöminenin yanında muhafaza edebilirsin," diye açıkladı. "Artık takdirini de kazanırım."

Jamie onun, ona teşekkürlerini sunmayla ilintili önerisine aldırmayarak "Peki ya William?" diye sordu.

"William gidebilir –"

Peder Murdock merdivenlerden inerken söze karıştı, "Yatak odasına mı?"

Alec "Uyumadan evvel görmeyi arzuladığım en son surat değil," cevabını verdi. "Eğer ille de onu asacak bir yer arıyorsan şarap mahzenine koy, Jamie, ama ben onun suratını bir kez daha görmek istemiyorum."

Jamie sanki kocasıyla münakaşa etmek istiyormuş gibi görünüyordu. Peder Murdock onun elini avuçlarının arasına aldı. Ona "Bir seferde bir ısırık, tatlı kızım," diye fısıldadı.

Alec pedere sert bir bakış yolladı, sonra masaya doğru yürüdü ve kendine bir kadeh bira doldurdu. Peder, Jamie'yi de peşinden sürükleyerek Alec'i takip etti.

Alec'e "Ben kendime bir kadeh su alayım," dedi. Ani bir düşünce pederin kaşlarını tekrar oynattı. "Alec, birayla suyu karıştırdığında ne elde edeceğini biliyor musun?"

Alec başıyla onayladı. "Sulu bira."

"Ve ikisini karıştırdığında, onları birbirinden ayıramazsın, değil mi?"

Alec "Elbette hayır," yanıtını verdi. "Bana ne anlatmaya çalışıyorsun, Peder?"

Murdock "Sen onun uyum sağlamasını istiyorsun," diye cevapladı. "Defalarca söylediğini işittim."

Alec "İnkâr etmiyorum," dedi. "Uyum sağlayacak."

"Onun değişmesini mi istiyorsun? Başka biri mi olmasını istiyorsun?"

Alec "Hayır, beni bu haliyle hoşnut ediyor," diye itiraf etti.

Jamie onun kendisine iltifat ettiğini biliyordu, ancak sert sesi ve kaş çatışı bu övgüsünü ekşitiyordu.

"Öyleyse, onun bir İskoç kızı olmasını istemiyor musun?"

"Elbette hayır."

Alec'in sesi o denli vurguluydu ki Peder Murdock kendi güçlü kanaatine göre onun Jamie kadar şaşkın olduğunu varsaydı.

"O, İngiliz. Bu gerçeği değiştiremez. Ama ayak uyduracak."

"Sen de öyle."

Pederin sözü onların arasına düştü. Uzun bir dakika sonra, Alec'ten karşılık geldi. "Ne demek istediğini iyice bir anlat. Sabrım sulu bira kadar inceliyor."

Peder Murdock "Jamie kendi usulünce bir şeyler yapmaya çalışıyor. Gelenekleri onun birer parçası," dedi. "Tıpkı senin kendi geleneklerinin birer parçan olması gibi. Bu iki olguyu barışçıl bir tarzda harmanlayamaz mısın? Kralımız Edgar'ın güzel bir goblenini William'ınkinin yanına asmak etkileyici görünürdü. Bu fikre ne dersin?"

Alec bu fikirden pek hoşlanmadı, fakat karısı gülümsediği için onun bu fikri beğendiğini söyleyebilirdi. Jamie'nin hassas duyguları, her nasılsa,

Alec'in gerçek görüşlerine tesir ediyordu ve Alec kendini istemeyerek de olsa onunla hemfikir buluyordu.

Alec "Çok iyi," diye belirtti. "Ama ebatları William'ınkilerden daha geniş olacak."

Jamie, Alec'in gobleninin ölçüsüne itiraz edip münakaşa çıkaramayacak kadar mutluydu. Kişisel olarak Edgar'ın resmi-

nin yarım ölçüde yapılması gerektiğini düşünüyordu, ama onları eşitlemek zorunda kalacağını tahmin ediyordu. Alec bunu ayırt etmek zorundaydı. Evet, Jamie onları eşitleyecekti. Yine de Edgar'ın kafasının üstüne bir hale koymayacaktı ve mesele kapanmıştı.

"Teşekkür ederim, Alec," diye mırıldandı.

Alec'e verdiği gülümseme onun esnek davrandığından haberdar oluşunu açıklıyordu. Fakat Alec son sözü söylemeye kararlıydı. "Marcus, Edgar'ınki tamamlanana dek şu gobleni kaldır. Askerler az sonra yemek yemek için gelecekler. Yemeklerini yiyiyorken ona bakmak zorunda kalırlarsa bu öğleden sonra eğitim yapamayacak kadar rahatsızlanırlar."

Peder Murdock komiklik gösterisini sergilemeden önce beyinin salondan ayrılmasını bekledi. İhtiyar adam, Jamie'ye yavaşça göz kırptı, sonra kıkırdamaları arasında kıpır kıpır bir İskoç nağmesini ıslık çalarak salondan dışarı çıktı. Peder kopacak fırtınayı bekleyemedi.

Highlands bölgesinde, yağmur yağdığında, dolu da yağardı. Jamie, Marcus ve Gavin'e yapmaları gereken işleri olup olmadığını sordu, çünkü merdivenleri çıkmaya başladığında ardından geliyorlardı.

İki asker başlarını iki yana salladılar. O vakit onlara temizlediği yatak odasına eşyalarını taşıma işini verdi. Bu mevki sahibi askerlerin, uşakların yaptıkları işi yapmak istemeleri ona garip geliyordu.

Jamie işlerini bitirdiğinde kendi görünümüne çeki düzen vermek için aşağıya indi. Annie ve Edith'in şöminenin yanında beraberce dikildiklerini fark etti. İskemlesine bakıyorlardı, yine de onları selamlamak için seslendiğinde ikisi birden döndüler.

Annie, Edith'in karanlık bakışını yakalayıncaya dek gülümsedi. Sonra o da ona katıldı ve onun gibi bakmaya başladı.

Jamie, Annie'ye hiç dikkat etmiyordu. Çocuk, diğeri gibi yapmaktan kendini alamıyordu. Edith başlı başına sorun teşkil ediyordu.

Jamie, Edith'in İskoçya'daki en taviz vermeyen kadın oldu-

ğunu düşünüyordu. Hiç çekici olmayan görünüm ve davranışında bir baş eğmezlik mevcuttu. Bu kadın sürekli saçını sanki başının üstünde bir taç bulunuyormuş gibi örüyordu. Saçında örülmemiş kalan tek bir tutam dahi yoktu. Ekoseli kumaştan elbisesi ise her zaman lekesizdi. Jamie onu katiyen darmadağınık bir halde görmemişti. Evet, Edith, hanımına karşı düşmanlık besleyecek kadar kusursuz tımar edilmişti.

Jamie'nin sabrı taşmak üzereydi.

Edith hırıltı ses tonuyla "Ne oldu sana?" diye seslendi. "Köpük kovasına mı düştün?"

Marcus, Jamie'nin arkasında duruyordu. İleri doğru bir adım atıp, istemeden de olsa, enli sırtıyla Jamie'nin görüşünü engelledi ve kız kardeşine haykırdı. "Hanımına karşı bu ses tonunu kullanmaya bir daha sakın cüret etme."

Jamie kendisini adeta fırtına bulutlarının ortasındaymış gibi hissediyordu. Marcus'un kükremesi kafasında zonklama başlattı. Jamie, Marcus'un omzunu dürttü ve Marcus arkasını döndüğünde ondan kız kardeşi ile konuşmak için müsaade istedi.

Marcus derhal anlaşmayı başıyla onayladı.

Jamie salonun ortasına doğru yürüdü. "Annie, dışarıya çık. Edith, tam olduğun yerde kalacaksın."

Edith buyruğunu bütünüyle umursamayıp girişe yöneldiğinde, Jamie onun bu umursamazlığını kendi sesinin otoriteden yoksunluğuna yordu.

Marcus tekrar araya girdi. Onun haşin komutu Edith'i yerine çiviledi.

Jamie ona teşekkür etmek için döndü, ardından Edith'le birkaç dakika boyunca yalnız kalıp kalamayacağını sordu. Doğrusu, konuşmasına herhangi bir tanık istemiyordu.

Onu Gavin yanıtlandırdı. En dipteki basamakta duruyor, sertçe kaş çatarak Edith'e bakıyordu. "Hiçbirimiz burayı terk etmeyeceğiz."

Jamie bu askerle tartışmamaya karar verdi. Gavin bir hayli kararlı görünüyordu. Jamie, Marcus'a doğru yürüdü. Tam karşısında durduğunda, saçını gözlerinden çekti ve daha yakına gelmesi için ona eliyle işaret etti.

Marcus söylediğini net işitebilsin diye Jamie'nin fısıldaması çok yumuşaktı. Marcus'un yüz ifadesi değişmedi, ama Jamie bitirdiğinde, Marcus ona hızlı bir baş onayı verdi.

Jamie askere teşekkür ettikten sonra yüz yüze gelmek maksadıyla Marcus'un kız kardeşine döndü.

Edith'e "Buraya geldiğim andan itibaren bana cüzzamlıymışım gibi davrandın," dedi. "Bu tavrından bir hayli usandım."

Edith, hanımının yüzüne bakarak kıs kıs gülüyordu.

Jamie "İyi geçinmeyi denemeye gönülsüz müsün?" sorusunu yöneltti, ses tonu öncekinden çok daha sert çıkmıştı.

Edith mırıldanarak "Seninle iyi geçinmek için hiçbir neden göremiyorum," dedi.

Jamie "Marcus?" diye seslendi. Onun yardımını istemekten nefret ediyordu, fakat Edith'in öfkesine artık ciddi anlamda dayanamıyordu.

"Evet, hanımım?"

"Eğer Alec'ten bu akşam vakti Edith'i Kincaid topraklarından uzaklaştırmasını istersem, razı olur mu?"

Edith nefesini tuttu.

"Razı olur."

Edith "Nereye gideceğim?" sorusunu sordu. "Marcus, izin veremezsin –"

"Susun!"

Ne Marcus ne de Gavin, Jamie'nin kullandığı ses tonunu duymadı. Gavin tepkisel olarak gülümsedi. İçinden Edith'in yüzündeki zorbaca bakışa gülmek geliyordu.

Edith'in elleri yanlarına yapışmıştı. Gözü döndüğü apaçık ortadaydı. Bu kâfi değildi. Jamie onun gerekçesini öğrenmek istiyordu. Öfkesinin kontrolden çıkmasını ve kadının diline hâkim olamamasını istiyordu. Böylelikle Jamie onun azgın kininin altında yatan sebebi öğrenebilirdi.

Jamie yüksek olmayan, küstahça bir ses tonuyla "Burada hanım benim, Edith," dedi. "Toplum dışına itilmeni dilersem, seni kovarım."

"Marcus asla sana izin vermez."

Jamie "Verir," diye böbürlendi. Ulu Tanrım, söylediği yalan-

lardan nefret ediyordu. "O senin erkek kardeşin ve muhafızın, ama bey olan Alec. Marcus, kocama sadıktır," ilavesini yaptı. "Sana benzemiyor. Sen hiç kimseye sadık değilsin, değil mi?"

"Sadığım." Edith bağırmıştı.

Jamie omuz silkerek "Belki bir zamanlar sadıktın," karşılığını verdi. "Evet,

Helena'yla evliyken büyük olasılıkla Alec'e sadıktın. Peder Murdock bana Alec'in ilk karısına çok yakın olduğunu anlattı."

"Sen onun yerine geçemezsin. Sana izin vermem."

"Fakat geçmiş bulunmaktayım."

Şu son alaycı sözler Edith'in özdenetimini kademe kademe yitirmesine yol açtı. Kendisini durduramadan önce hanımına saldırdı. Bütün yapmak istediği Jamie'nin yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi kaldırmaktı. Hanımını, hanımının kendisini incittiği kadar çok incitmeyi arzuluyordu.

Jamie bu saldırıyı beklemiyordu. Edith'ten daha ufak tefekti, ama daha kuvvetliydi. Edith'i bileğinden yakaladı ve ilk çığlığını basmadan evvel dizüstü yere çökmesini sağladı.

Hem Marcus hem de Gavin araya girmek için aceleyle hareket etmişlerdi. Jamie'nin yanına vardıklarında ise durdular.

Jamie bakışını avına sabitlemişken adamlara "Bundan uzak durun," dedi. Şimdi Edith'in bileğini tutmuyordu, ama elini kavramıştı. Aynı zamanda dengesini de sağlamaya çalışmak için nazikçe tuttuğu omzunu sıvazlıyordu. Zira Edith, Jamie'nin eteklerine sarılmış vaziyette hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Edith özdenetimini kazanıncaya dek kimse tek kelime etmedi. Edith "Oh, Tanrım, sana vuracaktım! Çok özür dilerim," diye fısıldadı. "Seni ve Peder Murdock'ı Helena'nın sandığını yatak odasından dışarı taşırken gördüğümde, çok kızdım. Onun eşyalarını atmanı istemiyordum. Çok dolmuştum –"

Jamie "Helena'nın eşyalarını atmayacaktım," açıklamasını yaptı. "Sandığı yalnızca öteki yatak odasına taşıdım, Edith."

Edith sanki Jamie'nin açıklamasını duymamış gibi "Sandıkta bebeğinin elbiseleri vardı," diye devam etti. "Minik elbiseleri çok özen göstererek ve sebat ederek yapmıştı."

Jamie okşayıcı bir ses tonuyla "Alec'in çocuğuna sahip olmayı mı istiyordu, o aralar?" sorusunu sordu.

"Lütfen beni affettiğini söyle, hanımım." Edith öbür tasasına dönmüş, hıçkırarak ağlıyordu. "Seni incitmek istemedim."

"Beni incitmedin, Edith. Ben de özür dilerim."

Edith "Özür mü diliyorsun?" diye sordu. Hâlâ yerde diz çöküyordu ve yüzünü kaldırıp Jamie'ye baktı. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Jamie tuniğinin kenarını ıslaklığı kurulamak için kullandı. "Sana söylediğim tüm incitici yalanlar için özür diliyorum. Edith, bana çok karşı geldin, ben de dikkatini çekmek amacıyla küçük bir hileye başvurmak zorunda kaldım."

"Beni buradan göndermeyecek misin?"

Jamie başını iki yana salladı. Edith'in ayağa kalkmasına yardım etti. "Sen bu oymağın çok önemli bir üyesisin, Edith. Seni asla buradan başka bir yere yollayamam. Helena hakkında da yalan söyledim. Onun yerini almadım."

Edith başını iki yana salladı. "Fakat sen artık Alec'in karısısın."

"Bu hepimizin sanki Helena hiç varolmamış gibi yapmamız manasına gelmiyor."

"O öyle istiyor."

"Alec mi?"

Edith başıyla onayladığında, Jamie fısıldadı, "Bu onun için ıstırap verici."

Edith fısıldayarak "Bilmiyorum," dedi. "Umursamadığından eminim. Hiç de uzun bir süre evli kalmadılar, hanımım. Kızını getirme vakti bile gelmediydi. –"

"Neyini?"

Aslında Jamie sesini yükseltmek istememişti, ama Edith'in gelişigüzel biçimde konuştuğu sözcükler onu o kadar çok şaşırtmıştı ki heyecanını güçbelâ zapt edebilmişti. "Peder Murdock Alec ve Helena'nın sadece iki ay evli kaldığını söyledi."

Edith başıyla onayladı. "Alec, Annie'yle sözlüydü," dedi. "Kral Edgar fikrini değiştirdi. Annie. . . şey, yeterince çabuk büyümüyordu ve Helena kocasını daha yeni kaybetmişti. Adı Kevin'di. Kralını korurken öldü. Helena, Kevin'in çocuğuna hamileydi."

Jamie neredeyse bayılacaktı. Marcus onu sabitlemek için kolundan sıkıca kavradı. "Hasta mısın, hanımım?" diye sordu.

Jamie "Hasta değilim," diyerek karşılık verdi. "Aşırı derecede sinirliyim. Edith, Helena ne kadar süre Kevin'le evli kalmış?"

"Altı yıl."

Jamie "Şimdi, bana bu çocuktan bahset," talebinde bulundu.

Edith "Bir kızı vardı," diye açıkladı. "Helena gidip onu getirmek için Alec'in dönüşünü bekliyordu. Minik kız, Kevin'in annesi tarafından bakılıyordu."

Hanımı oturmaya ihtiyaç duyduğunu söylediğinde Edith, Jamie'yi masaya yönlendirdi. Edith "Rahatsızsın," derken kekeliyordu. "Ben sebep oldum –"

Jamie "Anlaşılan o ki hiç kimse bana herhangi bir şey anlatmıyor," diye haykırdı. "Annem, üvey babamla evlendiğinde bana hamileymiş. Bu yüzden bunun ne demek olduğunu çok iyi anlıyorum –"

Jamie sonunda duygularına hâkim oldu. Askerlerin endişeli yüz ifadelerini fark etti. Derin, teskin edici bir nefes aldı, sonra gülümsedi. "Edith ve ben bu küçük anlaşmazlığı tatlıya bağladık. Her ikimiz de hiç hanımefendice olmayan bu davranışımıza şahitlik etmek zorunda kaldığınız için özür dileriz. Şu halde, hiçbirinizin Alec'e bundan bahsetmenizi istemiyorum. Yalnızca bizi utandırmış ve onu kızdırmış olursunuz. Doğru değil mi, Edith?"

Edith'in hızlı baş onayını bekledi, sonra konuştu, "Edith, evdeki işlerle ilgilenmeye devam edeceksin. Senden bana arada sırada yardım etmeni rica ediyorum. Bugünün akşam yemeğinde koyun etinden başka bir şey yiyebilmemiz mümkün mü dersin? Koyun etinden nefret ediyorum."

Edith gülümsedi. Gözleri tekrar yaşlarla doldu. Jamie ona "Bu kızın adı nedir?" diye sordu.

Edith "Mary Kathleen," yanıtını verdi. "Kevin'in ailesi damarlarında bir miktar da İrlanda kanı taşıyor."

Jamie gülümseyerek "Kız kardeşimin adı da Mary," dedi. "Bu çocuk şimdi kaç yaşında?"

Edith "Üç yaşında," diye yanıtladı. "Yeğenimi doğumundan bu yana görmedim. Kevin'in annesinin de üç ay önce öldüğünü işittim. Şimdi Mary'e uzak bir akrabaları bakıyormuş."

Jamie öfkesini dışa vurmayı hiç ama hiç istemiyordu. Edith sanki yeniden ağlamak istiyormuş gibi görünüyordu, ama Jamie'nin onu yatıştıracak vakti yoktu. Zihni, planlarını yarıştırmakla meşguldü. "Her ikimizin de konuşacak çok zamanı var, kuzen, fakat sen saçını düzelttikten sonra bu zaman yeterince azalacak."

Bu söz, Jamie'nin hedefini açıkça belli ediyordu. Edith derhal doğruldu. "Saçım bozulmuş mu?" sorusunu yöneltti, afalladığı belli oluyordu. Jamie'den bir yanıt beklerken tacının yan tarafına hafifçe dokundu.

Jamie gülümsememeye çabalayarak ona "Birazcık," dedi.

Edith reverans yaptı, sonra da aceleyle odadan çıktı.

Jamie derin bi iç çekti. Gavin "Zorlu bir gün geçirdin, Jamie," yorumunu

yaptı. "Önce bir yangınla mücadele ettin, sonra da kararlı bir kadınla uğraştın."

Jamie bir tebessüm eşliğinde "Esasında, ilkin iri bir yabandomuzuyla, akabinde Alec'le, sonra yangınla ve en sonunda Edith'le mücadele ettim," diye düzeltti.

Gavin "Bir yabandomuzu mu? Bir yabandomuzuyla da mı savaştın?" diye bağırdı.

Jamie "Sadece seninle dalga geçiyorum," dedi. Gavin kızgın yüz ifadesinden birazını yitirir yitirmez, Jamie ona ne olduğunu anlattı.

Bitirdiğinde, bu savaşçıların ona nasıl da inanamaz gözlerle baktıklarını fark etmeden edemedi. "Sizin anlayacağınız, yabandomuzuyla fiilen savaşmadım. Yalnızca yoluna çıktım. Bu çocuğu tanıyor musunuz? Adı Lindsay."

Gavin ona cevap vermeden evvel oturmak zorunda kaldı. "Oymağını tanıyoruz."

Marcus "Tanrım, Jamie," diye başladı, "onun babası güçlü bir –"

Gavin "Merhametsiz," diyerek lafa karıştı.

Marcus "Bey," deyip sözünü tamamladı.

Gavin tekrar ayağa kalkarken "Ölebilirdin," diye bağırdı.

Marcus "Onu tenkit etme, Gavin," diye karşı çıktı. "Eminim Alec yeterince –"

Jamie "Ona kesinlikle söylemedim," diyerek söze girdi.

Adamlar bu kabahat hakkında ne düşündüklerinden onu haberdar ettiler. Jamie "Kaş çatmaktan vazgeçin," emrini verdi. "Ona bu çocuktan bahsetmeyeceğime dair kendi kendime söz verdim. Alec'e olup biteni anlatmam için herhangi bir neden görmüyorum. Yalnızca endişelenecek. Bu hususta senden söz alacağım, Gavin. Senden de, Marcus."

İki savaşçı hemen razı oldular. Ricasını kırmayıp gönlünü hoş etmek istiyorlardı.

Gavin sözcükleri uzatarak "Değinmeyi unuttuğun başka bir şey cereyan etti mi?" diye sordu.

Jamie "Bana zaman tanı," karşılığını verdi. "Hatırlayacaksan daha günü yarılamadık."

Gavin gülümsüyor ve mucizelerin mucizesi yaşanıyor, Marcus da bir kez daha ona eşlik ediyordu. Jamie omuz silkerek "Zorlu bir sabahtı," dedi. "Marcus, Mary Kathleen'in nerede olduğunu biliyor musun?"

Marcus başıyla onayladı.

"Buradan epeyce uzak bir mesafede mi?"

"Üç saatlik at sürüş mesafesinde,"

"O halde, en iyisi yola koyulalım."

Marcus "Özür dilerim, hanımım, bu nasıl olacak?" diye sordu. Hanımlarının duyurusunu anlayıp anlamadığını merak ederek döndü ve Gavin'e şaşkın bir bakış gönderdi. Jamie çoktan bölmenin arkasında kaybolmuştu.

"Derhal buradan ayrılacağız," diye seslendi. Köşeden onlara baktı. "Beni götürmenin sence bir sakıncası yok, değil mi, Marcus? İşin gerçeği, adamakıllı bir yön tarifi verilse bile, büyük olasılıkla kaybolurum."

Marcus "Nereye gidiyoruz?" sorusunu yöneltti.

"Kızımı görmeye."

Bu bir yalandı, elbette, çünkü Jamie'nin sadece kızını görmek gibi bir niyeti yoktu. Fakat gerçeği tüm çıplaklığıyla askerlere anlatamazdı, böylelikle de onların işbirliğini kazanamazdı.

Nasıl olsa, çok yakında anlayacaklarını düşündü.

Mary Kathleen ait olduğu yuvasına dönecekti.

İşte o kadar.

On Beşinci Bölüm

Alec'in sabrı tükenme noktasına yaklaşıyordu. Huysuzluğunu öğleden sonraki eğitimin hiç de iyi gitmemesine yordu. Yorucu, sinir bozucu bir çalışmaydı, çünkü o sırada daha genç ve daha acemi olan savaşçıları eğitiyordu.

Timothy'nin ikinci oğlu genç David, Alec'i hüsrana uğratıyordu. Oğlan ne kadar uzun süre çalışırsa çalışsın, daha iyi olacakmış gibi gözükmüyordu. Alec savunma dersinde onu rezil etmek maksadıyla elinin tersiyle David'i üçüncü kez kılıcıyla birlikte yere devirdi. David'in silahı elinden fırlayıp gitti. Eğer daha yaşlı bir savaşçı tam zamanında yana kaçmasaydı bacağına isabet edebilirdi.

Alec oğlana "Şimdi seni bunu yaparak öldürmem gerekirdi," diyerek kükredi. "David, yaptığın şeye dikkatini vermeyi öğrenmezsen gerçek bir meydan savaşında beş dakika bile dayanamazsın. Silahını bırakma, Tanrı aşkına."

Sarı saçlı savaşçı bu eleştiriye yanıt veremeden önce, Alec onu ayağa kaldırdı. Bunu ne şekilde olursa olsun onun kafasına iyice yerleştirebileceğini düşünerek onu boğazından yakaladı. David'in çilli suratı kıpkırmızı kesilince, Alec onun aklını başına topladığına ikna oldu.

Askerlerden biri "Alec?" diye seslendi.

Alec askere doğru dönmeden önce David'i yere fırlattı. O anki sessizliğin farkına vardı. Askerlerinin hepsi ondan izin almaksızın vazifelerini boşlamışlardı. Hepsinin birden tepenin zirvesine gözlerini sabitlemiş olduğunu fark etti.

Kendi etrafında dönmeden evvel bu aksamanın sorumlusunun kesinlikle Jamie olduğu sanki içine doğmuştu. Çoğunluk-

la da disiplin sahibi daha yaşlı askerlerini böylesine şaşırtabilecek, keşmekeşe sürükleyebilecek tek kişi Jamie'ydi.

Kendisini hazırlamak zorunda kaldı, sonra herhangi bir olaya hazırlıklı olduğunu düşündü, ancak karısının Yangın'ın sırtında tepeyi inerkenki görünüşü nefesini kesti. Jamie ata eyersiz biniyordu, saçı arkasına doğru savruluyordu ve Alec onu ürkütmemek için hareket etmekten korktu. Jamie kesinlikle yere düşecek ve o inatçı boynunu kıracaktı.

Bir kraliçe misali at sürüyordu. Alec onları ayıran bu mesafeden bile Jamie'nin yumuşak, ayartıcı gülümseyişini görebiliyordu.

Yangın, Alec ve adamlarının beklediği yamaca doğru tırıs yürüyordu. Gavin ve Marcus atlarını onun peşinden sürüyorlardı.

Alec elini küstah bir tavırla sallayarak Jamie'yi yanına çağırdı. Jamie Alec'in işlerini aksatıyordu, bunun üzerine açığa çıkan öfkesini bastırmak istese de yapamıyordu. Gururu benliğinde duvar örüyor olsa da karısının biniciliği göğsünü kabartıyordu.

Jamie'nin omzunda asılı duran yayı ve ok kılıfını ayırt ettiğinde Alec'in öfkesi tamamen kayboldu.

Alec gülmemek için kendini zor tuttu.

Jamie dizginleri görünür bir hareketle kımıldatmaksızın kocasının buyruğuna boyun eğdi. Emir vermek için dizlerinin uyguladığı basıncı kullanarak Yangın'ı durdurdu.

Alec aniden onun dizlerinin uyguladığı basıncı kendi bedeninde hissetmeyi arzuladı.

"Nereye gittiğini zannediyorsun?"

"At binmeye."

"Ok ve yayla mı?"

Jamie kocasının ses tonundaki öfkenin nedeni merak ederek "Evet," yanıtını verdi. "Her ihtimale karşı daima hazırlıklı olunmalı," diye de ekledi. "Hem, belki de biraz avlanabilirim."

"Anlıyorum."

Jamie, Alec'in ruh halinin rüzgâr kadar önceden kestirilemez olduğuna yeniden karar verdi, çünkü Alec sanki ona gül-

mek istiyormuş gibi görünüyordu. Gözlerinde belirgin bir parıldama mevcuttu. Jamie karşısında toplanan asker kalabalığından birtakım kıkırtılar yükseldiğini işitti, kalabalığa kaba bir şekilde baktı ve yüzünü Alec'e çevirdi.

"Ciddi misin?"

"Ciddiyim."

Alec "Ahırlarımızın yan tarafındaki hedefleri dahi vuramadan," diye konuşmaya başladı. "Hareket halindeki bir hedefi avlayabileceğini mi sanıyorsun?"

"Sen sanmıyor musun?"

"Bilmiyorum."

Jamie kıvrık yayını yavaşça omzundan sıyırıp oklarından birine uzandığında mırıldanarak "Karına karşı daha fazla inancının olması gerekiyor," dedi.

Bu adama dersini vermenin tam zamanı olduğunu düşündü. Jamie uzaktaki büyük saman balyasına dayalı kahverengi deri hedefi fark etmişti. Derinin merkezinin etrafında on beş ok saplıydı. Hedefi eliyle işaret ettikten sonra konuştu, "Şayet bu yeteneğimi sana ispatlarsam avlanmama izin verecek misin?"

Marcus, bariz bir biçimde kahkahasını gizlemeye çalışarak, öksürdü. Jamie kocasının cevabını bekliyorken kaşlarını çatarak Marcus'a döndü.

Alec "Adamlarımın önünde kendini bu kadar rezil etmene izin veremem," dedi. Bu aşağılayıcı sözüyle karısının sinirini oynatmak istiyordu, karısı tekrardan ona dönüp baktığında kendi amacına ulaşacağını biliyordu. Jamie sanki onu boğmak istiyormuş gibi görünüyordu.

"Kendimi rezil etmeyeceğim."

Alec ona sırıtmaya cüret etti. Jamie nazikçe "Lütfen yolumdan çekil," diye emretti. Kendini tutmasının ne kadar zahmetli bir iş olduğunu gördüğünde "Daha sonra gülebilirsin," deyiverdi. "Eğer kendini gülmeye bu denli meyilli hissediyorsan..."

Alec başıyla onayladı, sonra birkaç adım geriledi.

Jamie okunu yayına yerleştirir yerleştirmez, askerler kendi can güvenlikleri için kaçışmaya başladılar. Jamie onların da bu konudaki yeteneğine ilişkin güvensizlikleri olduğunu tahmin etti.

Yangın'ın kafası Jamie'nin atış menzilinde kalmayı sürdürüyordu. Jamie derin bir nefes aldı. Ayakkabılarını çıkarıp kısrağın sırtında bir dansçının zarafetiyle denge sağlayarak ayağa kalktı. Alec yanına gelmeden önceki saniyede nişan alıp okunu fırlattı. Jamie, Yangın'ı sakin kalması için pışpışlamasının ardından Alec'e gülümsedi.

"Şimdi neden öfkelisin?"

"Bir daha asla böyle riskler almayacaksın."

Alec'in haykırışı az kalsın Yangın'ın yelesini kısımlara ayıracaktı. At hemen fırlamaya çalıştı, ama Alec dizginleri kavradı ve Yangın'ı kısa sürede uysallaştırdı.

Jamie'nin katiyen dengesini kaybetmemesi ve korkusunu en asgari düzeyde tutması Alec'in dikkatinden kaçmadı.

Jamie "Ne diye bağırarak konuşuyorsun?" sorusunu yöneltti. "Ne riski aldım ki ben?"

Alec, Jamie'nin yüz ifadesinden gerçekten kendisini niye üzdüğünün farkında olmadığını söyleyebilirdi. Kontrolünü yeniden kazanmayı deneyerek derin bir soluk aldı. Jamie demin ayağa kalktığında, Alec'in kalbinin atışı durmuştu.

Alec kenetlenmiş dişlerinin arasından "Ölebilirdin," diye homurdandı. "Eğer birisi seni öldürecekse, o ben olmalıyım. Atının sırtında bir daha asla ayağa kalkma. Asla."

"Kafama estiğinde ata bu şekilde binmeye alışkınım, Alec. Yangın, çayırda dörtnala giderken bazen ayağa kalkarım."

"Oh, Tanrım."

Jamie "Bu doğru," dedi. "Göstermemi ister misin?"

"Hayır."

"Bana bağırma, Alec. Bu, Yangın'ı üzüyor."

Alec "Üzmek istediğim sensin," misillemesini yaptı. "Bana söz ver."

Jamie "Oh, pekâlâ, o zaman," dedi. "Sana söz veriyorum. Mutlu musun artık?"

"Mutluyum."

"Öyleyse elini bacağımdan çek. Kavrayışın acıtıyor."

"Gerçek bir tehlikeye ne kadar yakın olduğunu biliyor musun?"

Jamie bu gözdağıyla hiç de endişelenmişe benzemiyordu. "Alec?"

"Ne?"

"Bu tik yanağında ne zamandır var?"

Alec ona yanıt vermedi.

David adındaki genç asker "Oku ötekilere yakın değil," diye seslendi. Hevesli oğlan, ayakkabılarını yerden alıp Jamie'ye sundu. Jamie oğlana teşekkür etti ve çabucak onları giydi.

"Elbette benim okum ötekilere yakın değil."

"Iskalayacağını biliyor muydun?"

Jamie "Iskalamadım," karşılığını verdi. "Okumu tam ortada bulacaksın. Gidip onu bana getir lütfen."

David tepenin aşağısındaki hedefe doğru koştu. Bir kahkaha koparıverdi. "Haklıymış," diye haykırdı. "Oku tam ortada."

Jamie bu tümce haykırıldığında Alec'i seyrediyordu. Adamların tezahüratlarına aldırmadı. Kocasının tepkisi biraz hayal kırıklığına uğratıcıydı. Sadece bir kaşını kaldırdı.

Alec bağırarak "Gavin? Sizinle at sürecek on adam daha istiyorum," dedi.

Asker derhal atını ahırların bulunduğu istikamete çevirdi.

Jamie dizginleri geri almaya çalıştığında Alec "Jamie, bir şey unuttun," hatırlatmasını yaptı.

"Oh. . ." Jamie hemen kızarmaya başladı, sonra Alec'e daha yakına gelmesini işaret etti ve onun kaşını öptü.

Alec kızgınlığını saklayamadı. Ona "Eyerini unuttun, kastettiğim buydu," dedi.

Jamie "Ondan hoşlanmıyorum," diye karşı çıktı. "Çok yeni. Beni rahatsız ediyor, Alec."

"Marcus, karıma benim eski eyerlerimden birini getir. Niçin bana eyersiz ata binebildiğini söylemedin? Seni yeteneksiz sanıyordum. Bugün atından düştün."

"Sana bahsetmedim, çünkü bunu hanımefendiliğe yakışmayan bir davranış olarak düşünürdün." diye cevap verdi.

Alec bu ahmakça durum üzerine gülümsemek zorunda kaldı "Senin pek de hanımefendice olmayan şeyleri yapabildiğini asla düşünemezdim."

Jamie de gülümsedi. Alec "Bana daima anımsatıyorsun," diye ekledi. "Senin yetenekli oluşunu en başta algılamış olmam gerekirdi," itirafında bulundu. "Gaga bana senin bu kısrağa oturabilen tek kişi olduğunu anlattı. Buna rağmen sık sık at sürmediğini ilave etti."

Jamie "Beni koruyordu," açıklamasını yaptı. "Gaga'ya göre, şayet sen benim doğru dürüst eğitilmediğimi düşünürsen bana karşı daha anlayışlı olacaktın."

Alec sırıttı. "Jamie? Beni demin öptüğün gibi bir daha sakın."

Jamie onun, adamlarının önünde sevgisini belli etmek istemediğini düşünüyordu. Alec onu yine işaret parmağını sallayarak çağırdı ve burun buruna geldiklerinde ona fısıldadı, "Beni bunun gibi öp."

Jamie'nin gülümsemesine bile fırsat vermedi. Dudaklarını onunkilerin üzerine iştahla yerleştirdi. Jamie ağzını Alec'i memnun edecek çabuklukta açmadı, ama Alec'in düşük sesli homurdanışı Jamie'nin tüm işbirliğini kazandı. Alec'in dili tam da Jamie'nin iç çekişini tadacak zamanda içeri girdi.

Jamie adamların böylesine aşikâr bir tutku gösterisine tanıklık etmenin memnuniyetiyle tezahürat edişlerini işitmedi. Alec her nasılsa onları işitti ve istemeye istemeye dudaklarını geri çekti.

Jamie'nin kafası tamamen karışmış görünüyordu. Alec onu bütün düşüncelerinden bu denli kolayca yoksun bırakabildiği için kendini beğenmişlik derecesinde hoşnuttu. Alec'in sonraki algılaması ise Jamie'yi kollarında tutuyor oluşuydu.

İkisi de gülümsüyorlardı. Alec ona "Değerli zamanımı yeterince harcadın," dedi.

Jamie kahkaha attı. Sonra tepeden aşağıya at süren askerlerin sesine dikkat kesildi. "Neden bu kadar çok askeri beraberimde götürmem gerekiyor?"

Alec "Onlar da avlanmayı seviyorlar," cevabını verdi. Bir asker onun talep ettiği eski eyeri fırlatınca Alec Jamie'yi yere indirdi. Alec kısrağın karnının çevresindeki kayışları ayarlarken Jamie dizginlerini tutuyordu. Alec, Jamie'yi yukarı kaldırıp Yangın'ın sırtına oturttu. "İyi sürüşler, Jamie," dedi.

Jamie "Eliboş dönmeyeceğim," diye duyurdu.

"Eliboş dönmeyeceğini biliyorum."

Jamie gerçeği bu şekilde çarpıtmaktan hakikaten hoşlanmıyordu, fakat Alec'i kasıtlı olarak avlanacağına inandırdı. Ayrıca, onun önce yaygarayı koparsa bile sonradan mevcut duruma alışacağını düşündü. Alec babalığa da yakışacaktı.

Jamie çekme köprüye eriştiklerinde Marcus'a dönüp "Hangi taraftan, Marcus?"diye seslendi.

"Batı, hanımım."

Marcus onun yanına yaklaştığında Yangın dörtnala koşuyordu. Ona kendisini takip etmesini işaret ettikten sonra, başladıkları yolun aksi istikametine gidecek şekilde bir yarım daire çizdi.

Marcus, Jamie'nin yön algılamasının zayıf oluşundan bahsetmeyecek kadar nazikti. Gavin, her nedense, bunu Jamie'ye anımsatmaktan büyük haz duyuyordu.

Jamie bu iki adamdan, onlara itiraz etmeyecek kadar, çok memnundu. Alec'e onun gerçek doğrultusunu söylememişlerdi ne de olsa ve Jamie onların bu sükûnetlerine çok müteşekkirdi. Bunun kasıtlı olup olmamasına aldırmıyordu.

Alec endişelenmediğini söyleyerek kendi kendini telkin etmeye devam ediyordu, ama yemeğini bitirdikten sonra ve karısı hâlâ eve dönmemişken kendisini şöminenin önünde volta atarken buldu. Hayır, endişelenmiyordu. Marcus ve Gavin onun güvenliğini sağlarlardı. Jamie'nin şimdilerde evde olması gerekiyordu. Güneş tamamen battığında endişelenebileceğini onuncu kez kendi kendine söyledi.

Alec ayrılık vaktini iyi değerlendirmişti. Jamie ayrılır ayrılmaz, Alec atına atlamış ve doğruca Helena'nın oymağına gitmişti. Helena'yı hatırlatan kuzenleriyle birkaç saat sohbet etmişti ve hayatına ümitsizce son veren eski karısı hakkındaki hayli ilginç bazı gerçekleri öğrenmişti.

Alec döner dönmez Peder Murdock'ı buldu ve onun görüşlerini dinlerken epey uzun zaman geçirdi. Beyinin şimdi ölmüş eşinden söz ediyor oluşuna pederin çok şaşırdığı belliydi. Alec gömüldüğü günden beri Helena'nın adını dahi anmamıştı. Beyin soruları pederin kafasını karıştırıyordu, ama peder

Alec'in aradığı şeyi ortaya çıkarmaya çabaladığını iyi biliyordu. Bunu sorgulamaksa pedere düşmezdi.

Şimdi Alec topladığı bilgiyi kendince sınıflandırırken büyük salonu adımlıyordu.

Kaleye henüz dönen Jamie basamakların en yukarısında durmuş, Alec'in kendisini fark etmesini bekliyordu. Alec ansızın arkasına döndüğünde Jamie ona seslenmek üzereydi.

Alec onu gördüğünde içine su serpildi ve ona iyi bir kaş çatışı gönderdi.

Jamie gülümseyerek ona karşılık verdi.

Alec onun eteğinin ileri geri dalgalandığını fark etti, akabinde tozlu küçük bir suratın kendisini gözetlediğini gördü.

Gavin ve Marcus, Jamie'nin her iki yanında duruyorlardı. İkisi de gözlerini dikmiş bir halde çocuğa bakıyorlardı.

Jamie derın bir nefes aldı ve Mary Kathleen'in eline uzandı. Minik kıza "Gelip babanla tanış," diye fısıldadı.

Mary Kathleen işbirliğine yanaşmıyordu. Alec'in cüssesi bariz bir biçimde onun gözünü korkutuyordu. Parıldayan kahverengi gözleri yuvarlak ekmek tahtası gibi açılmıştı. Jamie ona "Seni bütün kalbiyle sevecek," sözünü verdi.

Minik kız başını iki yana sallayamadan, Jamie onunla el ele tutuştu ve merdivenlerden inmesi için onu yönlendirdi.

Alec'in ne olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Bu yalınayak nur topu çocuk, Kincaid'e mensup bulunduğunu belli eder mahiyette, Alec'in ekoseli kumaşını giyiyordu. Alec onu daha evvel görüp görmediğini hatırlayamıyordu.

Yüzünün bir tarafındaki bukleler diğer tarafındakilerden daha aşağıda sallanıyordu. Bal renkli bukleli, dağınık saçıyla, albenili minik bir kızdı.

Alec "Bu kim?" diye sordu.

"Senin kızın."

"Benim neyim?"

Jamie kocasının şaşkınlığını umursamadı. "Şey, aslında artık bizim kızımız," açıklamasını yaptı. "Babana merhaba de, Mary Kathleen."

Minik kız hâlâ korkuyordu. Saçının bir buklesini başının tepesine atarken Alec'e bakmayı sürdürüyordu.

Jamie eğildi ve çocuğa fısıldayarak bir şey söyledi. Bu fikre alışması için Alec'e biraz daha zaman vermeyi denedi.

Jamie tekrar doğrulduğunda, kocasının yüz ifadesinden, Alec'in çok daha fazla zamana gereksinim duyacağını söylüyordu.

Gavin olası bir tartışmayı önlemek için "O, Helena'nın kızı," dedi.

Jamie "Artık benim kızım," karşılığını verdi. Mary Kathleen'in yeniden arkasına saklanmasına müsaade etti. "Bunu anlamak cidden çok basit, Alec. Sen Helena'yla evlendiğinde, Mary'nin babası oldun. Onu buraya sizinle birlikte yaşaması için getirecektiniz, değil mi? Ben seninle evlendiğimde, Mary'nin yeni annesi olmuş oldum. Her ikimiz de bu çocuğa karşı olan görevlerimizde hatalıyız."

Marcus "Kincaid, Helena'nın çocuğunun ihtiyaçlarını pekâlâ karşıladı," dedi.

"Anneannesi üç ay önce ölmüş. Mary'nin, yalnızca senin tahılına ihtiyaç duyan uzak bir akrabaya verildiğini biliyor muydun? Kadının İngiliz olduğunu itiraf etmek bana acı veriyor, Alec. Peki, ya kızının sırtında ve bacaklarında çürükler bulunduğunu biliyor musun? Eğer onu böyle bir bakıma terk etseydim günün birinde ölmüş olacaktı."

Alec bilmiyordu. Öfkelenmiş de görünüyordu. Jamie başıyla onayladı. Sonra herkes aynı anda konuşmaya başladı. Alec elleri arkasında kenetli bir vaziyette orada öylece dikiliyor, ara vermeden Jamie'nin eteklerinin arkasından kendisini gözetleyen şu minik masuma bakıyordu.

Çocuğa "Buraya gel, Mary," diye emretti.

Kız, Jamie'nin elbisesinin yeterli bir kısmını ağzına götürürken Alec'e bakıp başını iki yana salladı.

Alec gülmeye başladı. Jamie'ye "Tanrı bana yardım etsin, seninle bir günden daha az bir zamandır beraber, ama senin inatçılığını hâlihazırda özümsemiş," dedi.

Alec minik kızı kollarına aldı ve yüz yüze bakacak biçimde tuttu.

"Onun sırtına dikkat et, Alec. Çok hassas."

Alec çocuğa bir şeyler fısıldadı, sonra o başıyla onaylayınca gülümsedi.

Jamie "Seninle konuştu mu? Bana tek kelime dahi etmedi," diye fısıldadı. "Sesinde bir sorun olduğunu düşünmüyor musun?"

Alec "Tasalanmayı bırak," emrini verdi. "Ne zaman isterse o zaman konuşacak. Değil mi, Mary?"

Minik kız tekrar başıyla onayladı. Gavin "Kevin'in renklerini kuşanıyordu," dedi. "Kevin, o elbisenin nasıl pis olduğunu görebilseydi mezarından dönerdi."

Alec "Renklerini kim değiştirdi?" diye sordu.

Jamie "Ben değiştirdim," yanıtını verdi. "Bütün çürükleri gördüğüm zaman. İşte o zaman onu sana getirmek zorunda kalacağımı biliyordum," eklentisini yaptı.

"Hayır. Ona benim ekoseli kumaşımı giydirdiğinde bu kararı zaten almıştın."

Bu adam ona göre çok kurnazdı. Jamie "Evet, Alec," diye itiraf etti.

"Bugün buradan ayrıldığında onu getireceğini biliyordun. Bu diğer taraftan da avdan eli boş döndüğün anlamına geliyor, değil mi?"

Alec'in sesi kızgın çıkmıyordu, fakat Jamie onun ne düşündüğünden hâlâ emin değildi. Cevaben "Evet," dedi. "Bu kararı zaten almıştım."

Alec minik kızı, ona adeta çuval bezinden yem torbasıymış gibi muamele ederek, nazikçe koltuğunun altına kıstırdı. Jamie "Bir bebek senin tuttuğun biçimde tutulmaz," dedi. "Henüz üçüncü yazında, Alec."

Mary Kathleen her nasılsa aldırıyormuş gibi gözükmüyordu. Kıkır kıkır güldü.

Alec, Jamie'ye "Sen çürükleri gördükten sonra ne oldu?" diye sordu.

"Kızdım."

"Nasıl kızdın?"

"Ekoseli kumaşı yere attım. Ağır bir hakaretti. Bunu kasten yaptım. Kendimi tuttum. Aklıma geldikçe bu korkunç kadının vücuduna birkaç çürük hatıra bırakmak istedim."

"Ben ona tükürdüm."

Bu cümleyi Marcus kurmuştu. "Tanıkların önünde, Alec."

"Güzel."

Marcus, beyinin onayını alınca kaş çatışını yok etti. Alec'e "Bu, savaş manasına gelir," diye anımsattı.

Gavin "İki savaş," dedi. "Helena'nın ailesini unutuyorsun. Onlar da karışacaklardır."

Alec "Hayır," diyerek karşı çıktı. "Umursamazlar. Helena benimle evlendiğinde Annie'nin onunla birlikte neden geldiğini sanıyorsun? İki kız kardeşe de ailesi feci şekilde davranıyordu. Kral bunun farkındaydı, elbette."

Jamie "İlk kocasının ölümünden sonra onunla evlenme nedenin bu mu? Onu korumak için mi?" diye sordu.

Alec başıyla onayladı. Nihayet karısına baktığında, gülümsüyordu. "Teşekkür ederim."

"Bana niye teşekkür ediyorsun, Alec?"

"Kızımızı eve getirdiğin için."

Jamie onun bu sevecenliği yüzünden neredeyse mahçup oldu. Gözleri yaşla doldu ve şayet Alec, Mary Kathleen'i düşürüyormuş gibi yapmamış olsaydı Jamie hıçkırıklara boğulacaktı. Ağlamak yerine bağırdı.

Baba kız aynı anda güldüler. Alec çocuğu kollarında çevirdi, sonra tekrar yüz yüze bakacak şekilde tuttu. "Jamie? Bu bebek, Murdock'ın koktuğu kadar iğrenç kokuyor. Yıka onu," diye emretti. "Marcus, birini Edith ve Annie'yi bulmaya gönder. Yeğenleriyle tanışmak isteyecekler."

Jamie "Öyleyse Mary Kathleen'i gerçekten kızın olarak kabul ediyor musun?" sorusunu sorduğunda, endişesi gözlerinden okunuyordu.

Alec cevap vermeden evvel uzun bir süre gözlerini dikip Jamie'ye baktı. "Nasıl kabul etmem?"

Jamie ona yanıt veremeyecek kadar çok duygulanmıştı. Alec çocuğu uzattığında, Jamie onu poposundan kavradı.

Jamie tam, bölmenin arkasındaki küvete yöneldiğinde Angus ve Elizabeth salona girdiler. Jamie yeni kızıyla ilgili her şeyi çabucak anlattı. Mary Kathleen bir hayli utandı ve yüzünü Jamie'nin boynuna gömdü. Elizabeth

minik kızı yıkamaya yardım etmeyi önerdi. Jamie razı geldi, sonra Angus'un, krallarının ziyareti için yapılacak hazırlıklara dair sözünü yakaladı.

Alec'e "Kralın seni görmeye mi geliyor?" diye sordu. Afallamış görünüyordu.

Alec böylesine garip bir tepki üzerine tek kaşını kaldırdı. "Geliyor."

"Edgar mı?"

"'Sahip olduğumuz tek İskoç kralı."

"Ne zaman varır?"

"Yarın. Bu haber seni hoşnutsuz mu etti, Jamie? Üzgün görünüyorsun."

Jamie "Zalimliğiyle tanınıyor," deyiverdi.

Salondaki herkes ona şaşkın bakışlarla bakıyordu. Alec "Edgar mı?" sorusunu yöneltti. "Jamie, kralımız iyiliğiyle tanınır."

Alec'in fikrine katılanlar homurdanıyordu, onları duymak Jamie'nin kendini çok daha iyi hissetmesine neden oldu. Jamie, Mary Kathleen'e gülümsedi ve kendi düşüncesini dile getirdi, "Bu hikâyelere inanmamış olmam gerekirdi. Hayır, şayet herkesin söylediği kadar iyiyse, duyduğum şeyleri yapmış olamaz."

Marcus "Ne hikâyesi?" diye sordu.

Gavin "Bize en kötüsünü anlat," teklifinde bulundu. "Biz de sana bunun doğru ya da yanlış olduğunu söyleyelim."

"Edgar'ın tahta çıktığında, başka birini yerinden etmek zorunda kaldığını ve onu. . . kendisine sorun yaratmaması amacıyla kör ettiğini duydum."

Bu sözler üzerine kimse yorum yapmadı. Herkes birbirine baktı.

Jamie aceleyle "Biliyorum," dedi. "Hepiniz böyle bir dedikoduya inandığım için benden utanıyorsunuz."

Gavin başka hiç kimse açıklama yapmaya istekli olmadığında, "Şimdi, Jamie, bu hikâye gerçekten olmuş," diyerek itiraf etti. "Ancak o, selefini öldürmemiş. Sadece kör etmiş."

Marcus "Evet, adam hâlâ hayatta," dedi.

Alec askerlerinin, Jamie'nin korkularını nasıl dindirmeye

çalıştıklarını izliyordu. Onların, Jamie'nin duygularını, kendi korumak istediği kadar, korumak istediklerini fark ediyordu.

"Kendi kralınız tarafından işlenen böylesi bir günahın üzerine nasıl gülümsüyor olabilirsin, Alec?"

Alec "İngiltere kralı çok daha acımasız," dedi.

Jamie "Henry hakkında kötü konuşmaman gerekiyor," karşılığını verdi.

"Kötü konuşmak mı? Jamie, ben sadece onu övdüm."

Alec az önce söylediğini kastediyormuş gibi görünüyordu. Jamie de ona haddini bildirmek istiyormuşçasına kaş çatıyordu.

"Senin gerçek endişen nedir?"

"Ya o, Mary'nin bizimle kalmasına müsaade etmezse ne olacak?"

"Müsaade edecek."

"Emin misin, Alec?"

Alec başıyla onayladı. Jamie "Onun önünde diz çökecek miyim, acaba?" sorusunu sordu.

"Eğer istersen."

"Bu beni Henry'e sadakatsiz kılar mı?"

Alec'in gülümsemesi kibardı. Bu kadının tarihi bilgileri kesinlikle noksandı. "Sadakatsiz olacağından şüpheliyim, Jamie. Edgar, Henry'nin kayınbiraderidir."

Jamie bu haberle o denli ferahladı ki omuzları çöktü. "Peki, bana niye söylemedin? Nicedir bu sadakat meselesine bir çocuk misali kafayı fena halde takmış vaziyetteyim, Alec, hem de boşu boşuna. Edgar ve Henry'nin iyi arkadaşlar olduklarından bahsedebilirdin."

Alec, Jamie'ye, onun bir kaçık olduğunu düşündüğünü söyleyemeden önce Jamie, Mary'yi bölmenin arkasına taşıdı.

Gavin "Edgar ve Henry'nin iyi arkadaş olduklarını düşünmesine neden sebep oluyorsun?" diye sordu.

Alec kuru kuru "Edgar'la ilgili yanıtlarını yumuşatarak vermenle aynı sebepten," yanıtını verdi. "Hiçbirimiz onun kaygılanmasını istemiyoruz. Hepimiz onu mutlu etmeyi aklımıza koymuşuz, bir kere, değil mi?"

Gavin sırıttı. "Evet, koymuşuz."

Ortak bir kahkahayı paylaştılar, ama kadınların çıkardığı gürültü bu kahkahayı bastırdı. Jamie, Elizabeth, Edith ve Annie, Mary Kathleen'i banyo yaptırmak için sıraya giriyorlardı.

Elizabeth "Güzel bir çocuk," yorumunu yaptı.

Jamie "Ona böyle söylemeliyiz," tavsiyesinde bulundu. "Sık sık. Buraya ait olmadığı duygusuna hiçbir zaman kapılmamalı."

Banyo nihayet tamamlandı. Jamie, Mary'yi sandığın üstüne çıkardı ve onun saçını derleyip topladı.

Minik kız, kadınlardan bir nebze olsun utanmış görünmüyordu, fakat belli ki Jamie'nin özenini hepsinden çok yeğliyordu. Edith'in tedarik ettiği temiz beyaz gecelik kendisine giydirilir giydirilmez elini Jamie'nin tutması için uzattı.

Mary akşam yemeğini yerken, Edith, Annie'yle birlikte, onun yatak odasını hazırlamak için üst kata çıktı. Mary'nin, Alec ve Jamie'ninkinin yanındaki odada uyumasına karar verilmişti. Eğer çocuk geceleyin ağlarsa, Jamie onu duyabileceğinden emin olacaktı.

Jamie "Bütün annelerin uykuları hafiftir," dedi. "Kızlarımız bize gereksinim duyduklarında bunu içgüdüsel olarak biliriz. Bebeğin doğduktan sonra ne söylediğimi daha iyi anlayacaksın, Elizabeth."

Jamie'nin sesi o denli coşkuluydu ki onun sadece yarım günlük bir anne olduğunu söylemeye Elizabeth'in gönlü razı olmadı. Elizabeth bunu söylemektense onun söylediğine rıza gösterdi.

Jamie'ye "Angus, göğsündeki dikişlerin alınması için sabırsızlanıyor," diye anımsattı. "Masada seni bekliyor."

Jamie "Onun yanına otur," cevabını verdi. "Yanında olursan fazla bağırmaz."

"Canı yanacak mı?"

Jamie "Endişelenme," diyerek onu yatıştırdı. "Canı hiç yanmayacak. Yine de çekilen sıkıntıdan ötürü bağırıyor olacak."

Elizabeth, Jamie'nin önerdiği gibi yaparak masaya koşturdu. Alec şömineyi yakmıştı. Sırtı Jamie'ye dönüktü, ama ayağa

kalkar kalmaz onu fark etti, kollarına uzattığı kızını kabul edecek yeterli zamanı mevcuttu.

Alec'in şimdi kendisinden ne umulduğuna ilişkin herhangi bir fikri yoktu. Buna rağmen, Jamie'yi memnun etmek istiyordu. Kollarının altından beceriksizce tuttuğu Mary'e baktı.

Keltçe "Benden korkmuyorsun, değil mi, Mary?" diye sordu. "Artık senin babanım."

Mary başını salladı, ardından Alec'e bir gülücük verdi.

Alec de ona gülümsedi.

Onu yere indirmeye hazırlandı, lakin denediğinde, Mary ayrılmaya hazır olmadığını Alec'e bildirdi. Alec'in ceketini sıkıca kavradı ve kendi yerini sağlamlaştırdı.

Alec onu indirmek yerine omuzlarına oturttu. Çocuk bundan bir hayli hoşlandı. Bir kahkaha çığlığı kopardı ve aldığı keyifle ayak parmaklarını kıpırdattı.

Jamie bölmenin etrafında bir daire çizip de Alec'in ne yaptığını görünce az kalsın almaya gittiği malzemeleri düşürecekti. "Bir çocuğu bu şekilde tutamazsın," diye seslendi. "Tanrı aşkına, Alec, bana yeniden omuz silkme. Mary'yi düşüreceksin."

Alec homurdanarak "Ben bu işte yeniyim, Jamie," dedi. "Hayatım boyunca tuttuğum ilk çocuk." Karısına kaş çatmayı sürdürürken Mary'yi kollarına aldı.

Jamie "Ona alışacaksın," dedi.

Alec saygısızca gülümsemelerinden vazgeçmeleri için Marcus ve Gavin'e dik dik bakmak zorunda kaldı.

Sonra kucağına yerleştirdiği Mary'yi sallanan sandalyeye taşıdı ve ona uyumasını emretti. Mary uyumak yerine Alec'in göğsüne tırmandı. Sallanan sandalyeden Alec'in kuşku duyduğu kadar kuşkulanıyordu. Alec, Mary'yi sakinleştirerek yeniden kucağına aldı.

Jamie bu ikiliye bakmak için dönmüştü, ayrıca dikkatini Angus'a yoğunlaştırıyordu. Alec ise içinde bulunduğu an itibariyle ne yapması gerektiğini, Tanrı aşkına, merak ederek iskemlenin kolunda parmaklarıyla tempo tutuyordu. Bir uyku öncesi masalı anlatmayı deneyebileceğine karar verdi. Favori-

sini seçmek bir dakikasını aldı ve sonra bu masalı en iyi meydan savaşlarından birinin betimlemesiyle bağladı.

Birkaç dakika içerisinde Mary Kathleen'i tam anlamıyla büyülemişti. Mary'nin gözleri bir kere daha fincan tabağı kadar açılmıştı ve Mary, Alec'in ağzından çıkan her sözcükten etkileniyormuş gibi gözüküyordu.

Gavin ve Marcus da bu kanlı öyküye ilgi duydular. Taburelerini şöminenin yanına çektiler ve anlatım esnasında onaylama hırıltıları çıkarmak için adeta nöbetleştiler.

Jamie, Alec'in arka plandaki yumuşak aksanını işitebiliyordu, ancak söylediği şeye hiç dikkatini vermiyordu. Angus nasıl mutsuz olduğunu Jamie'ye belli ediyordu, çünkü Jamie kolundaki çıtaların çıkarılmasına müsaade etmiyordu. "Parmakların kımıldıyor, Angus, ama bu iyileşmenin tamamlandığı anlamına gelmiyor. Hayır, bu tahta düzeneği bir ay daha, belki de daha fazla takacaksın ve mesele kapanmıştır. Elizabeth, göğsü güzelce iyileşmiş, değil mi?"

Elizabeth "İyileşmiş," dedi. "İkimiz de sana çok müteşekkiriz, Jamie. Değil mi, Angus?"

Angus "Evet, müteşekkiriz," diye onayladı.

Böyle bir itirafta bulunmak sanki ona acı veriyormuş gibi görünüyordu. Jamie gülmemeye çalışıyordu. Angus'un hırçın tavrının yumuşak bir kalbi gizlediğini hâlihazırda öğrenmişti.

Elizabeth'e gülümsedi, sonra malzemelerini yerine götürmekte acele etti. Mary Kathleen'i üst kata götürme vakti gelmişti. Küçük kız uzun bir gün geçirmiş ve yorulmuştu.

Fakat köşeyi tekrar döndüğünde ve Alec'in Mary'yi kucağında tuttuğunu gördüğünde rahatsız etmeye gönlü razı gelmedi. Ulu Tanrım, Jamie de gerçekten tükenmiş olmalıydı. Zira bu harika manzara karşısında gözleri yaşlarla dolmuştu.

Alec kızına masal anlatıyordu. Hayır, bir gülümseme eşliğinde yeniden durum değerlendirmesi yaptı. Alec, Mary'ye, Marcus'a, Gavin'e ve Angus'a bir masal anlatıyordu. Tanrı biliyordu ya, bu adamlar tıpkı şu üç yaşındaki çocuk gibi masala kendilerini kaptırmışlardı.

Jamie, Alec'i bütün kalbiyle seviyordu. Alec çok anlayışlı ve merhametli bir erkekti. Şimdi Jamie'nin içinden kahkaha at-

mak geliyordu. Alec eğer Jamie'nin kendisi hakkında iyi kalpli nitelendirmesi yaptığını tahmin etseydi ona kesinlikle itiraz ederdi. Jamie netice itibariyle Alec'e aşkını itiraf ettiğinde onun nasıl tepki vereceğini merak ediyordu.

Aniden bir kaş çatışıyla, Alec'in aşkını kabul edip etmemesinin önemi olmadığını düşündü. Jamie onun bunu zamanla öğreneceğinden son derece emindi. Çünkü adamakıllı bir teşvikle, Alec de ona âşık olmaya başlayabilirdi.

Jamie şimdiye dek İskoçlar'ın aşağılık mahlûklar olduklarını nasıl düşünmüş olabilirdi? Bu utanç verici günah üzerine başını iki yana sallamak zorunda kaldı, sonra herkesin o denli kendini kaptırdığı bu hikâyeyi dinlemeye koyuldu.

Elizabeth'in yüz ifadesini gördüğünde herkesin kendini kaptırmadığının farkına vardı. Angus'un karısı kesinkes dehşete düşmüş görünüyordu.

Daha sonra Alec'in sözlerinden birini yakaladı. "Muazzam patlama onun kolunu kopardı. . ."

Jamie bağırmaya yakın bir ses tonuyla "Bu çocuğa neler anlatıyorsun?" diye sordu.

Alec "Yalnızca bir hikâye," yanıtını verdi. "Ne oldu ki?"

Jamie "Ne tür bir hikâye?" sorusunu yöneltti. Mary'yi Alec'in kucağından hızla kapmak için harekete geçti.

"Northumbriyalılar'la olan meydan savaşı."

Elizabeth "En ince ayrıntısına kadar," deyip Jamie'yi bilgilendirdi.

Kocasının kendi tepkisine gösterdiği bariz şaşkınlık, Jamie'nin yüzündeki asabiyeti sildi. "Alec, bebeğin kabuslar görmesine neden olacaksın."

Alec "Hikâyeden hoşlandı," diyerek ona karşı geldi. "Onu bana geri ver, Jamie. Hikâyenin sonunu anlatmam lazım."

Gavin söze girerek "Evet, masalı bitirmesi lazım," dedi.

"Mary yatacak." Jamie iyi niyetine rağmen gülümsedi. "Tatlı bir çocuğa bir savaş hikâyesi anlatmana inanamıyorum."

Çok geçmeden, Alec ve askerlerinin de Jamie'nin masala itiraz etmesine inanamadıkları anlaşıldı.

Jamie "Mary'ye bir iyi geceler öpücüğü ver," talimatını ver-

di. Çocuğu babasına geri uzattı ve babasının çocuğunun kaşına bir buse konduruşunu izledi.

Alec yumuşak bir fısıltıyla "Artık yat, Mary," dedi. "Masalının sonunu yarın anlatacağım."

Minik kızı yere indirdiğinde, kız şömineye koşturdu ve hasırların üzerinde gerindi. Alec "Uyuması gerektiği yerin orası olduğunu mu sanıyor?" diye sordu.

Jamie, Mary'nin peşine takıldı ve Alec'i yanıtlamadan önce onu yerden kaldırdı. "Her şeye karşın, anneannesi ona çok iyi davranmış olmalı. Mary tatlı bir yaradılışa sahip. Bu ona uzun süre kötü davranılmadığının kanıtı."

"Bu niye kanıt olsun ki?"

Jamie endişeli bir ses tonuyla "Bir çocuğa zalimce davranıldığında, bazen zihin karışır, Alec, tam olarak demek istediğim bu. Niye bana bu şekilde bakıyorsun?" ilavesini yaptı. "Sen... sersemlemiş görünüyorsun. Mary'miz hakkında kaygılanmamıza gerek yok, Alec."

Alec zoraki gülümsedi. "Ben asla kaygılanmam," dedi. "Sen ikimiz adına yeterince kaygılanıyorsun."

Jamie bu saçma cümleyi umursamamaya karar verdi. "Bu gece üst katta uyuyabilir miyiz, Alec? Mary'e yakın olmayı istiyorum. Gece boyunca bana ihtiyacı olabilir."

Gece boyunca ona ihtiyacı olan kişi Alec'ti. Kaşının çatılmasına neden olacak bu düşünce bir çırpıda Alec'in aklından geçiverdi. Lanet olsun, Jamie'nin de Alec'e ihtiyaç duyması gerekirdi.

Alec, minik Mary'ye baktı. Çocuğun yüzü Jamie'nin omzuna yaslanmıştı. Gözleri kapalıydı, yüz ifadesi mutluluğunu yansıtıyordu. Jamie tarafından alıkonulmaktan hoşlandığı aşikârdı.

Çocuğun sırtındaki ve bacağındaki çürükler ortadan kalkacaktı ve Alec biliyordu ki Jamie yakında çocuğun bilinçaltına nüfuz eden yarayı da iyileştirecekti. Evet, karısı, Mary Kathleen'i, büyülü aşkıyla Alec'i doyurduğu kadar doyuracaktı.

Jamie, Alec'i seviyordu. Alec'e bakışları bunu kanıtlıyordu, Alec tarafından anlaşılan buydu. Jamie bu gerçeği henüz hesaba katmamış olabilirdi, ama Alec zamanla ve yeterli teşvikle

onun bu alınyazısını kabul etmeye alışacağından emindi. Alec'in aldığı karara göre, Jamie'nin kendisine gönderilmesi Tanrı'nın emriyleydi. Zira birisi Alec'e bir sene evvel sabitfikirli, huysuz, muhalif bir İngiliz kadını seveceğini söylemiş olsaydı, Alec ilkin gülerdi, ardından böyle bir fikri önerdiği için o kişiyi dümdüz ederdi.

Alec onu sevdiğini Jamie'ye söylemek zorunda kalacağını varsayıyordu. Sert bakmaktan vazgeçti. Ona bu akşam söylemeye karar verdi. Keltçe... Sırf muhalefet olsun diye...

Angus beyinin düşüncelerine müdahale ederek "Alec? Bu akşam benimle konuşman gereken bir mevzu var mı?" diye sordu.

"Hayır, Angus. Elizabeth'i eve götür. Yarın planlarımızı tekrar tartışacağız."

Gavin, Alec'e soru sormadan önce Angus'un Elizabeth'i dışarı çıkarmasını bekledi. Elizabeth'in kulak misafiri olduğu herhangi bir şeyi başka yerde tekrarlamayacağından emin olmasına rağmen onu üzmek istemiyordu. "Hangi plan üzerinde düşünüyorsun, Alec? Jamie'yi kimin öldürmeye çalıştığını öğrendin mi?"

Marcus "Tartışmanıza bizi dâhil etmiyor musun?" sorusunu yöneltti.

Alec "Kaş çatmayı bırak, Marcus," diye emretti. "İkinizi dâhil edecek zamanım yoktu. Yatak odalarını kontrol ediyordunuz, değil mi, Gavin?"

Asker başıyla onayladı. "O zamandan beri kapılarda nöbet tutuyorum. Edith, Mary'nin odasında bekliyor. Çocuk uyanır diye bu gece Mary'yle beraber uyumak için Jamie'nin iznini bekliyor."

Marcus "Askerler hâlâ pencerenizin altında bekliyorlar, asilzadem," dedi.

"Merdivenlerin dibine iki kişi daha koy, Marcus. Kimse şu merdivenleri çıkmasın."

Gavin "Kim olduğunu biliyor musun?" sorusunu tekrar sordu.

Alec "Aşağı yukarı eminim," karşılığını verdi. Yüz ifadesi sertleşmişti. "Yarın tuzağı kurarız. Yanlış yöne bakmaktayım.

Eğer haklıysam, bu iş biter bitmez, Peder Murdock, Helena'nın mezarını kutsamak zorunda kalacak."

Marcus "Anlamıyorum," diye fısıldadı.

"Eğer haklıysam..." Alec tekrarladı, "Helena intihar etmemiş. Cinayete kurban gitmiş."

Alec onu sanki değerli bir hazineymişçesine koruyor. Sersem! Fiilen beni durdurabileceğini mi sanıyor?

Kincaid'e göre çok kurnazım. Ona bir kez daha meydan okuma vakti geldi. Kancığı yarın öldüreceğim.

Çocuk bekleyebilir... Bir seferde sadece bir memnuniyet yeter.

Tanrı sevincimi gizlemem için bana kuvvet versin.

On Altıncı Bölüm

Alec en sonunda yatağa girdiğinde Jamie deliksiz bir uykudaydı. Alec'e güzel ve huzurlu göründü. Alec onu gerçekten uyandırmaması gerektiğini düşünmesine rağmen battaniye açtı ve Jamie'yi kollarına aldı.

Jamie uykusunda mırıldandı, sonra ince ve uzun bacağını Alec'in baldırının üzerine attı. Bu kadın uykusunda bile Alec'i azarlıyordu, çünkü Alec parmaklarını onun sırtından aşağıya doğru gezdirdiğinde Alec'in anlamadığı, ama utanç verici olduğunu tahmin ettiği bir şeyler gevelemiş, sırtının üzerinde bir taraftan diğer tarafa dönerken de Alec'in elini tokatlayarak uzaklaştırmıştı.

Alec hiç vazgeçmedi. Jamie'nin geceliği baldırlarının etrafına toplanmıştı ve loş mum ışığında, cildi alacalı altın rengine bürünmüştü. Bacakları çarşafa dolanmıştı. Alec onu bir baldırıyla yakalamadan evvel çarşafı tekmeledi. Bu eylemin neden olduğu mırıldanma üzerine gülümseyerek onun geceliğini çıkardı. Jamie uyurken bile huysuz görünebiliyordu.

Alec parmaklarını onun gül kokulu ipeksi buklelerinin arasından geçirerek saçını öteki tarafa attı ve boynuna burnuyla dokundu.

Jamie keyifle bir iç çekti. Alec başını kaldırıp ona baktı. Artık sinirli olmadığını görünce gülümsedi. Onun aralık dudaklarını, çenesinin ortasını, tekrar boynunu yumuşak bir biçimde öptü, akabinde göğsünün tüyleri ürpermiş derisini öpmek için daha alta indi.

Ürpertileri Jamie'yi uyandırdı. Jamie buna karşın hiç üşümemişti. Hayır, her an. . . her bir öpüşle daha da ısınıyordu. Alec onun güğüslerini elleriyle, ağzıyla, diliyle okşuyordu.

Jamie hayretler içerisinde Alec'in kendisine karşı ne denli anlayışlı bir âşık olduğunu düşünüyordu. Alec, Jamie'yi kollarında eritebilirdi. Alec'in eli Jamie'nin göbeğinde daireler çizdi. Parmakları onun kadınlığındaki yumuşak kıvrımlara defalarca dokundu.

Jamie'nin vücudu Alec için hazırdı. Jamie sıcacıktı, ıslaktı ve tatlı iniltileriyle neredeyse onun kadar azgın olduğunu Alec'e haber veriyordu. Alec diliyle Jamie'nin iştahını kabarttı. Jamie ona sarıldı ve sonunda şehvetli eziyet çektiğinde onun saçına asıldı.

Alec "Sana sahip olmam için beni tahrik ediyorsun, Jamie," diye fısıldadı.

Jamie de fısıldayarak "Bana şimdi sahip ol, Alec," dedi. "Beni daha fazla bekletme. İstiyorum. . ."

Alec'in parmakları onun içine uzandığında Jamie'nin zevk iniltisi, yalvarışına son verdi. Jamie onun elini uzaklaştırmaya çalışırken vücudunu ondan geriye doğru germişti. "Bu eziyeti durdur. İçime gel artık."

Jamie'nin elleri Alec'in erkekliğini zapt etmek için aşağıya hareket etti. Jamie kısık sesiyle "Bu oyunu iki kişi oynayabilir," diye fısıldadı.

Alec inledi, sonra Jamie'nin elini itti. Fısıltıyla "Bu gece olmaz, yapamaz," dedi. "Daha fazla tutamam, Jamie."

Alec onun bacaklarının arasına doğru hareket etti, baldırlarını avuçladı ve güçlü bir dalgalanmayla içine girdi.

Jamie kendinden geçerek çığlık attı.

Alec onun içinde hareketsiz kaldı. Bakışındaki belirgin endişeyle "Seni incittim mi, aşkım?" diye sordu.

Jamie alçak sesli bir inlemeyle "Hayır," yanıtını verdi. "Beni incitmedin."

"Çok kaba davranıyorum." Alec ona zarar vermediğine hâlâ ikna olmamıştı. Kendisini ondan uzakta rahatlatmak için geri çekilmeye çalıştı, ama Jamie'nin bacakları Alec'in geri çekilmesine müsaade etmeyecek kadar sıkıydı.

"Sakın durmaya cüret edeyim deme. Durursan ölürüm."

Alec düzensiz alıp verdiği nefes eşliğinde "Ben de ölürüm,

Jamie," itirafında bulundu. Bir tebessüm edebilirdi, fakat bundan emin olamadı. Alec'in bedeni boşalmayı talep ediyordu, ancak Alec ilk başta Jamie'yi sona ulaştırmakta kararlıydı.

Derine, daha da derine girerken Jamie'nin dudaklarını kavrulan bir öpüşle tutsak aldı. Jamie'nin vücudu Alec'inkiyle bir bütündü, sıkı sıkıya birbirlerine kenetlenmişlerdi. Harikulade bir biçimde birbirlerine uyum sağlıyorlardı. Alec kendisini tüketmesi için onu tutuşturmayı arzuluyordu. Onun kendisini daha, daha, daha fazla yakması için kendisine hayran bırakmayı amaçlıyordu.

Jamie kendini sanki Alec tarafından yıldızlara götürülüyormuş gibi hissediyordu. Onun sunduğu bu ihtişamı yine yalnızca onunla paylaşmayı sevdiği bu adamı sımsıkı sarmalayarak kendisini o anın eşsizliğine adadı.

Alec, Jamie'nin boşalışının ilk sarsıntılarını hisseder hissetmez, son ittirişini yaptı ve sıcak tohumunu onun içine akıttı.

Alec ne kadar uzun süre birlikte kaldıklarını bilmiyordu. Buna karşın ondan katiyen ayrılmak istemediğini düşünüyordu; kalbi ve soluk alışı sakinleşince ona, onu sevdiğini söyleyecekti.

Alec yana yuvarlanırken "Her defasında daha iyi oluyorsun," diye fısıldadı.

Jamie, Alec'le beraber yuvarlandı, yumuşak aksanındaki muzip kıvraklığa gülümseyerek kafasının tepesini onun çenesinin altına dayadı. Ona "Uygulamanın beni daha iyi kılacağını söylemiştin," anımsatmasını yaptı. "Bu denli sık uygulama yapacağımıza ilişkin bir fikrim yoktu," diye itiraf etti.

Alec, Jamie'nin kendini beğenmişliğinden memnun olduğunu söyleyebilirdi. Onun tepesinden gülümsedikten sonra Keltçe fısıldadı, "Sana söylediğim şeyi anlamadığını biliyorum, Jamie, lakin sana kendi dilimde söyleme gereksinimi duyuyorum. Seni bütün benliğimle seviyorum."

Alec söylemi esnasında Jamie'ye, ona karşı olan duygularının pekiştiğini hissettirdi, fakat Jamie kendisini ondan uzaklaştırmayı denediğinde Alec, Jamie'yi daha sıkı kavradı. "Seni seviyorum çünkü sen çok anlayışlı, sevgi dolu ve şefkatlisin. Altın gibi bir kalbin var senin."

Jamie ona karşı iyiden iyiye eridi. Alec "Ama hepsinden çok, Jamie, seni böylesine doğru sözlü bir kadın olduğun için seviyorum. Evet," diye ekledi. "Beni kandırmaya çalışan bir kadını asla sevemezdim, fakat sana olan güvencim tam."

Alec onun bir taşa dönüşmüş olabildiğini düşünüyordu. Gülmemeye tamamıyla kararlı görünüyordu. Kendi dilinde "İyi geceler, Jamie," dedi.

Jamie "Bana az önce ne söyledin?" diye sordu.

Usanmışlık sesi çıkarmaya çalışıyordu. Alec ağır ağır konuşarak "İyi geceler diledim," dedi.

Jamie sesindeki titremeyle "Ondan önce," diye fısıldadı.

Alec "Önemli değil," karşılığını verdi.

Jamie hüsranını ona gösterebilmek için ondan uzağa çekildi. "Söylediğin her ne ise onu mu kastettin?"

Alec omuz silkti. Jamie az kalsın oracıkta hiddetlenivere-cekti, ama hâlihazırda Alec'e ertesi gün sıkı bir sürpriz yapmaya karar vermişti: Edgar'ın önünde diz çökecek ve Keltçe ant içecekti.

Alec'in bu sürprizini bozmasına müsaade etmeyecekti. Orası öyleydi, evet, fakat bu denli doğru sözlü olduğu için Alec'in onu sevdiğini söylemesi de diğer bir gerçekti.

Jamie iyiydi, hoştu, ama kendi kendini tuzağa düşürmüştü. Niye aniden Alec'in bundan haberdar olduğu hissine kapılmıştı?

Alec'in gözlerinin parıldadığına karar kıldı. "Niye bana öyle bakıyorsun?"

"Çünkü sen sanki İngiltere'nin tüm önemli meselelerini çözmeye çabalıyormuş gibi görünüyorsun."

"Çözülmesi gereken küçük bir mesele hakkında düşündüm."

"Bana onun ne olduğu söyle."

Jamie başını iki yana salladı. "Meseleyi yarın çözeceğim, Alec. Ne de olsa benim meselem. İcabına bakacağım. Bu konuda bana güven."

"Oh, sana güveniyorum."

"Sahiden güveniyor musun?"

"Elbette. Dürüstlük ve güven, sağ ve sol eller gibidir. Her

ikisi de mühimdir. . . Şimdi mesele nedir?" Alec konuşurken gülmemeye çalışıyordu. "Yine kaşlarını çatıyorsun."

Jamie'nin canını bir akşamlık yeterince sıktığına karar verdi. Onu gene kollarına alırken "Geç oldu, Jamie," dedi. "Uzun gününün ardından tükenmiş olmalısın. Meselelerini şimdi çözmeye çalışman gerekmiyor. Şimdi –"

Jamie iç çekerek söze girdi, "Uyuyor olmam gerekiyor."

Alec "Hayır," diyerek karşı geldi. "Kocanı memnun ediyor olman gerekiyor."

"Seni demin memnun ettim, değil mi?"

"Bunu da layıkıyla yaptın." Alec onu sırt üstü yuvarladı. "Yine de sabırlı bir kocaya sahip olduğun için çok şanslısın."

"Doyumsuz bir kocaya sahibim, Kincaid. Biliyor musun biz kaç kere..."

"Sevişmelerimizin de mi hesabını tutayım?"

Jamie kocasının uzun bir öpücükle kahkasına engel olusundan önce kollarını ona dolayacak kâfi zamanı bulmuştu.

Yavaşça, tatlı tatlı seviştiler. Sevişirken Jamie, Alec'in sevgi vaadini işitmeyi sürdürdü. Yarın için verdiği sözü tutacak, yarın Keltçe ant içecekti.

Alec öteye yuvarlanmadan evvel, Jamie uykuya daldı. Alec ekoseli kumaşıyla onu ve kendisini örttü; dakikalar sonra kendisi de uykuya yenik düştü.

Kısa gecede sadece bir kez uyandı. Kapı açılmıştı. Kılıcına erişmek istedi, ancak yatağa doğru koşarak gelen Mary Kathleen'di.

Mary ilk olarak Jamie'nin yanına koştuğunda Alec fısıltıyla "Anneni rahatsız etme," dedi. "Ne derdin varsa bana anlat, Mary."

Bu emrine el işaretini de ekleyince Mary itaat etti. Mary'nin yüz ifadesi ciddiydi. Mary, Alec'in yanına gittiğinde, Alec onun gözlerindeki korkuyu fark etti.

Alec ona "Ne oldu?" diye sordu.

Mary geceliğinin alt kısmını tutuyordu. Fısıldayarak "Islağım," dedi. Mary'nin gözlerinden fışkıran yaşlar, yanaklarından süzülüyordu.

Alec onun geceliğini çekip çıkardı ve yere fırlattı. "Artık ıslak değilsin."

Jamie, Mary'nin sesine uyanmıştı. Yine de uyur gibi yapıyordu, zira kocasının ağlayan kadınlardan hoşlanmadığını biliyordu. Hayır, onun, gözlerinin nasıl buğulandığını görmesini istemiyordu. Alec kızını kapıp kollarında salladığında Jamie'nin kendisi için hissettiği karşı konulmaz sevgiyi anlamayacaktı.

Alec ayağa kalkıp uyuyan çocuğu kapının dışında bekleyen askerlerden birine uzattığında Jamie gözlerini kapadı.

Jamie neredeyse babasının kızını dışarıdaki askerlerden birine vermek yerine yatağına yatırması gerektiğini dile getirecekti, sonra kocasının çırılçıplak olduğunu anımsadı ve eğer Edith uyanıp da onu odasında bulsaydı kesinlikle utancından ölürdü.

Bu resim o denli gülünçtü ki kıkır kıkır gülüşlerini bastırmak için yüzüstü dönmek zorunda kaldı.

Alec yatağa geri geldi, Jamie'yi kendine doğru çevirdi ve Jamie kendini adamakıllı yerleştirmeden Alec horlamaya başladı.

Jamie memnuniyet dolu yumuşak bir iç çekişiyle ciğerlerini havayla doldurdu. Sabah olması için sabırsızlanıyordu. Yarın olağanüstü bir gün olacaktı.

Hayatının en berbat günü oldu.

Oysa gün gayet iyi başlamıştı. Jamie ve Edith büyük salonu iki saatten daha az bir süre içerisinde bir saray kadar geniş görünür bir hale getirdiler. Taze çiçekler masaları süsledi, yeni hasırlar yere yayıldı ve Kral Edgar'ın oturacağı kutu şeklindeki yüksek sandalye iyice cilalandı.

Gavin ve Marcus her nasılsa Jamie'nin sabrını zorladılar. Her arkasını döndüğünde, büyük adamlardan biri yolunu engelliyordu. Jamie "Yapmanız gereken bir işiniz yok mu sizin?" diye sordu.

Gavin "Bugün işimiz yok," açıklamasını yaptı.

Jamie ne ona ne de Marcus'a inanmış gibi görünmüyordu.

"O zaman neden etrafımda dolaşıyorsunuz?"

Mary Kathleen, Jamie'nin eteğine yapıştığında askerler bir

yalan uydurarak bu sorudan kurtuldular. Minik kıza bir Kincaid kıyafeti giydirilmişti. Bu kıyafet demircinin ailesinden gelmişti ve Mary'e tıpatıp uymuştu. Jamie kızını kollarına aldı, ona hızlı bir öpücük verdi ve onun kulağına Keltçe birkaç övgü sözü fısıldadı.

Edith "Mary'yi Frances'in kulübesine götürebilir miyim?" diye seslendi.

"Frances mi?"

"Demircinin eşi. Mary'ye deneyebileceğimiz birkaç çift ayakkabısı var."

"Frances'e yardımı için ne kadar minnettar olduğumu söyle."

Edith başını iki yana salladı. "Hakaret sayar. Yardım etmek onun görevi."

Jamie bu sözlere ne anlam vereceğini bilmiyordu. Mary'yi Edith'e uzattı. Mary zorluk çıkardı, zira Jamie'nin bulunduğu yerde kalmak istiyordu. Edith yeğenine bu durumu açıkladı ve sonunda onun işbirliğini kazandı.

Edith omzunun üzerinden seslendi, "Frances'e ondan hoşnut olduğunu söyleyeceğim."

Jamie arkasına döndüğünde Marcus'a çarptı. "Beni niye takip ettiğinizi merak etmeden edemiyorum." dedi. Çileden çıktığını ona gösterdi. "Ve şu askerler neden merdivenlerin yukarısında tembellik ediyorlar? İşleri yok mu?"

Marcus başını iki yana salladı. "Bugün diğer görevlerinden muaflar," diye açıkladı.

Alec, Marcus'un bu kötü açıklamasını işiteceği zamanda salona girdi. Karısının inanmaz yüz ifadesini de fark etti. "Jamie? Oymak buraya geliyor. Beş dakika içerisinde burada olacaklar. Harold'ın oymağından bazıları da onlarla beraber. Senden–"

Jamie "Misafir mi ağırlıyoruz şimdi?" diye haykırdı.

Alec "Ağırlıyoruz," diye yanıtladı.

Karısının bu denli çabuk hareket edebildiğinin farkında değildi. Jamie önünden geçmeye çabalarken Alec onu kavramak için uzandı. Kollarına çekti ve kendisine bakmaya mecbur etti.

Jamie çok kaygılı görünüyordu. Alec direnemedi. Onun üzerine eğildi ve

kırışık kaşını öpüverdi. Bu doğaçlama sevgi gösterisi Alec için hâlâ yeniydi, yine de Alec'in bu gösteriden çok hoşlandığı belli oluyordu. Alec, Jamie'yi tekrar öptü.

Alec fısıldayarak "Surat asmanı görmek istemiyorum," dedi. "Yine mi endişeleniyorsun?"

Jamie başını iki yana salladı. "Elbisemi değiştirmem lazım."

"Niçin? İngiliz kıyafetin temiz olsa da olmasa da fark etmez. Ondan benim nefret ettiğim kadar çok nefret edecekler."

Jamie onun bu sözüne herhangi bir cevap vermedi. Jamie'nin kızmaktan ziyade eğlendiğini söyleyebilirdi. Onun tatlı dudağına uzun, ıslak bir öpücük kondurdu ve Jamie kollarını Alec'in beline sardığında, Alec'in dili Jamie'nin ağzından içeri girip damağını okşadı.

Alec öpüşünü sonlandırdığında Jamie sersemlemiş görünüyordu. Alec Keltçe onu sevdiğini fısıldadı, onun ellerini kendinden uzaklaştırdı ve üç adımda salona vardı.

Gavin ve Marcus'a masaya yaklaşmalarını işaret etti. Jamie'nin duvara yaslanarak baktığını fark etti. "Sen elbiselerini değiştirmek istemiyor muydun?" diye seslendi.

Jamie doğrulup duvardan uzaklaştı ve aceleyle basamakları çıktı. Alec onun söylendiğini işitti ve bu tepkisine gülümsedi.

Bu adam Jamie'ye görevlerini kolayca unutturabiliyordu. Alec, Jamie'yi öptüğünde, Jamie'nin bütün düşünebildiği ona aynı karşılığı verebilmek oluyordu.

Kendi kendisini Alec'i aklından çıkarmaya zorladı. Alec'in, kararlılığını bozmasına karşı çıkmalıydı.

Yataklarının üzerindeki örtüleri düzeltti, krem rengindeki, ayak bileğine dek uzayan iç gömleğini giydi. Bunları yapmak sadece beş dakikasını aldı, ama ekoseli kumaşı vücuduna sarmak başlı başına bir meseleydi.

Bu kumaş parçası, üçte birini kestikten sonra bile tahminen on iki fit uzunluğuna gelmişti. Daralmış, katlaması kolaylaşmıştı, ama nasıl denerse denesin bir türlü olmuyordu.

Umutsuzluk içerisinde, kapıyı açtı ve askerlerden birine Peder Murdock'ı çağırmasını emretti.

Peder kısa bir süre içinde geldi. Jamie onun ürkek çalışına

karşı kapıyı açtı, sonra onu yatak odasına çekti ve arkasından kapıyı çarptı.

Alec basamakları tırmanan pederin hırıltısını işitmişti. Peder yatak odasının girişindeyken Alec tek kaşını yukarı kaldırdı. Jamie'nin pedere ne için ihtiyaç duyduğunu Tanrı aşkına merak ediyordu, sonra bu meseleyi aklından çıkardı.

Buna rağmen, kapıyı gözetlemeye devam etti. En nihayet kapı açıldığında ve Murdock dışarı çıktığında, Alec pederin yüzündeki geniş gülümsemeyi fark etti.

"Peder Murdock? Benim odamda ne yapıyordun?" diye bağırdı.

Peder, Alec'in yanına ulaşıncaya dek yanıt vermedi. Ulaşınca "Karına yardım ediyordum," dedi.

"Ona hangi konuda yardım ediyordun?"

Peder Murdock "Sana söyleyemem," karşılığını verdi. Alec'in yüzündeki karanlık ifadeye karşın, gülümsemeye devam etti, sonra ekledi, "Karın sana küçük bir sürpriz yapmak istiyor, Alec. Bırak yapsın. Önceden öğrenerek onun duygularını incitmek istemezsin."

Alec kuru kuru "Demek ki sen de onun duygularını önemsiyorsun," diye yanıtladı. "Bu hepimizin paylaştığı bir dert." Önce Marcus'u sonra Gavin'i kısa süreli göz hapsine aldı.

Yatak odası kapısı onun pür dikkatini çekerek açıldı.

Alec birden ayağa kalktığının farkına bile varmadı. Çevresindeki askerlerin gülümsemeleri eşliğinde görülmeye değer, inanılmaz derecede gurur verici bir manzarayla karşı karşıyaydı ve güçlükle nefes alıyordu.

Jamie onun ekoseli kumaşını giyiyordu. Alec o kadar hoşnuttu ki konuşamıyordu. İçinden bunun hakikaten tam zamanı olduğunu, kendi kendine, dile getiriyordu.

"Katlayamıyormuş. Kız nasıl denerse denesin bir türlü olmuyormuş. O da askerle haber yollayıp beni çağırdı."

Gavin başıyla onaylayarak lafa karıştı. "Ve böylece sen de ona yardım ettin."

Peder "Hızlı ellerim olduğu için beni övdü," derken Jamie'nin merdivenden inişini izledi. Hayranlıkla "Vay be, ne kadar da güzel bir kız!" dedi.

Jamie erkeklerin tüm dikkatini çektiğini biliyordu. Omuzlarını dikleştirdi ve kıyafetinin bir azizliğine uğramaması, örneğin kumaşının katlarının kemerinden sıyrılmaması için kollarını iki yanına indirdi. Salona vardığında ise kocasını resmi bir reveransla selamladı.

Alec onu yeniden öpmek istiyordu. Onunla ne kadar gurur duyduğu bile söyleyebilirdi.

Eliyle ona işaret ettiğinde, Jamie elbisesinin kenarını nazikçe kaldırıp Alec'e doğru yürüdü. Alec ona uzanmak istediğinde ise başını iki yana sallayıp geriye adım attı. "Dokunma bana, Alec."

"Ne?"

Jamie kaş çatarak "Sesini de yükseltme," dedi. "Tam durduğun yerde bana ne denli hoşnut olduğunu söyleyebilirsin. Kral gelmeden evvel plilerimi bozdurmayacağım, kararım karar."

Alec şimdi hiç de mutlu görünmüyordu. "Benden hoşnutsun, değil mi?"

"Çok hoşnutum."

Jamie biraz daha övülmeyi umarak "Ve?" diye sordu.

"Ve ne?"

O vakit Jamie gülümsedi. Alec kesinlikle iltifatlar sunacak biri değildi. Jamie'nin tahminine göre, o ne söylemesi gerektiğinden dahi bihaberdi.

Jamie "Boşver," yanıtını verdi. Plilerini hatırlamadan önce omuz silkti. Herhangi bir hasar olup olmadığını hemencecik denetleyiverdi. "Bu katlamaları asla bu şekilde yapamayacağım."

Alec "Onun da uygulamasını yapacağız," diye söz verdi.

Peder Murdock başka ne uyguladıklarını sorana kadar Jamie kızarmaya başlamadı. Peder hevesli hevesli "Belki uzmanlığımı ödünç verebilirdim," önerisinde bulundu.

Jamie "Özel bir mesele," deyiverdi. "Senin yardımından faydalanamayız, Peder, ama her ikimiz de önerin için sana çok teşekkür ediyoruz."

Alec'in şeytani gülümsemesi genişledi. "Benimle gel, Jamie. Misafirler dışarıda seninle tanışmayı bekliyorlar."

Bir yabancı, girişten "Misafirlerinizden biri zaten içeride," diye seslendi.

Jamie misafiri tanımak için döndü, sonra tanıştırılma sırasında kocasının yanında durması gerektiğine karar verdi. Onun yanına yöneldi ve Alec tarafından hemen tasvip edildi.

Alec kolunu onun omzuna attı. Bu doğaçlama sahiplik gösterisi onu, neredeyse, Alec'in sıkı kavrayışı kadar şaşırttı.

"Plilerime dikkat et."

Alec herşeye rağmen Jamie'ye dikkatini veremiyordu. Alec'in karanlık bakışı onlara doğru yaklaşan adama yönelmişti. Tanışmak üzere olan bu adamdan çok hoşlanmadığı belliydi.

"Karınla tanışmayı çok istiyordum, Alec ve içeri girmeyi kendime vazife bildim."

Alec, Jamie'ye sardığı kolunu sıktı. "Bu Harold'un oğlu Justin."

Jamie gülümseyerek "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi. İşin doğrusu, hiç memnun değildi. Bu sarışın adam, bakışıyla, Jamie'yi arzular bir tarzda değerlendiriyor gibiydi. Evli bir adam ancak kendi karısına böyle bakabilirdi.

Yetişkin bir adam olsaydı, Jamie muhtemelen onu bir güzel benzetirdi, fakat kollarında ve yüzünde herhangi bir iz bulunmadığından henüz harp görmediği belli oluyordu. Tavırları ise kesinlikle büyümeye gereksinim duyduğunun nişanesiydi.

Justin "Benim kadar memnun olamazsınız, hanımım," misillemesini yaptı.

Jamie onu sertçe onayladı, sonra katı bir ses tonuyla diğerlerinin yanına yönlendirdi. "Alec ve ben çok geçmeden size katılacağız," vaadinde bulundu.

Jamie'nin önerisi kaba bir biçimde umursanmadı. Justin orada durup hayret ve şaşkınlıkla Jamie'ye bakmaya devam etti. "Söylemeyi arzuladığınız başka bir şey var mı?"

Justin utanmış görünüyordu. "Hayır, hanımım. Ben – ben sadece alışılmadık aksanınızı dinlemekten keyif alıyorum," diye kekeledi.

Jamie "Bu İngiliz aksanı, Justin," hatırlatmasında bulundu. "Çoğu İskoç'a pencere camını çiviyle çizme sesi kadar çekici gelir."

Marcus eğlencesini gizlemek için yüksek sesle öksürdü. Gavin tepkisini görmemesi için Justin'e sırtını dönmek zorunda kaldı.

Justin'in hâlâ vazgeçmeye niyeti yoktu. "Yanlış anlamadıysam adınız Jamie," dedi.

"Öyle."

"Güzel bir isim."

Jamie "Bir erkek ismi olduğunu kabul etmek gerek," derken artan öfkesini saklamaya çabalıyordu. Zira Justin gözlerini dikmiş Jamie'nin göğüslerine bakıyordu. Jamie onu tekmelemek istiyordu.

Bu terbiyesiz mahluktan kurtulmak için sabırsızlanıyordu. Alec'in neden bu oğlanın utanç verici davranışını fark etmediğini ve ona haddini bildirmediğini merak ediyordu.

Alec gülümsüyordu. Jamie bu tuhaflığın ne anlama geldiğini bilmiyordu. Gavin avluda kurulan masaları anımsatarak söze girdi.

Alec kafasını salladı. "Uşakları yiyecek servisine başlamaları için yönlendir. Jamie ve ben birkaç dakika içerisinde geleceğiz. Marcus, Justin'i götür. Kendi başına gidebilecekmiş gibi görünmüyor."

Alec'in buyruklarının sonuncusu sert bir ses tonuyla verilmişti. Jamie kocasının en sonunda misafirinin kendisine şehvet dolu bakışını fark etmişti.

Alec, Jamie'yi bırakır bırakmaz, Jamie bölmeye doğru yöneldi. Bir gün önce hançerini sandığa bırakmıştı ve unutmadan onu gene kemerine takmak istedi.

Justin, Jamie'yi takip etmeyi denedi. Oğlan kendisine dokunmaya cüret ettiğinde Jamie ona kaş çatmak zorunda kaldı. Yine de Justin kararlı oluşunu ispatladı. Bu utanılası bir durumdu, çünkü diğer adamlar seyrediyordu, ama Jamie uzaklaştırmak maksadıyla onun eline tokat atmaya mecburdu.

Jamie "Senin Bey McPherson'la akrabalığın falan yok, değil mi?" diye sordu.

Justin "Hayır, Leydi Kincaid," yanıtını verdiğinde kafası karışmış görünüyordu. "Akraba değilim. Niye böyle bir soru sordunuz?"

"Davranışların bana o beyi hatırlatıyor."

Jamie, Justin'in bu sözü neye yoracağını bilmediğini söyleyebilirdi. Alec, Jamie'nin oğlana hakaret ettiğini her nasılsa anladı. Alec'in kahkahası bölmenin arkasına dek Jamie'yi izledi.

Hançer, Jamie'nin bıraktığını düşündüğü yerde değildi. Silahını aramak birkaç dakikasını aldı, sonra bu işten vazgeçti.

Jamie kendi etrafında dönüp Alec'in kendisine baktığını gördüğünde bir hayli korktu. "Beni korkuttun."

Alec eteğinin plisinin bozulmasına aldırmaksızın Jamie'yi kollarına aldı. Göz hizasına gelinceye dek onu kaldırdı. Alec'in dudakları Jamie'nin nefesini soluyacak kadar ona yakındı. Boğuk bir sesle "Plilerini düzelteceğiz," diye vaat etti.

Jamie parmaklarını Alec'in saçının arasından geçirdi ve yavaşça Alec'e doğru eğildi.

Dudakları buluştu. Alec dudaklarını sahiplenerek onunkine bastırdı. Dili derinlere ilerledi. Alec direncini bertaraf edip onu kendinden geçirmek istiyordu, fakat Jamie diliyle Alec'inkini okşadığında, Alec Jamie'nin ikna edilmesi gerekmediğini algıladı. Jamie yatıştırılmayı arzuluyordu.

Jamie, Alec'in titremesi üzerine inledi. Alec dudaklarını ondan ayırdı. Onun gözlerindeki ihtirası görmeyi arzuluyordu.

"Benim için yanıp tutuşuyorsun, değil mi, aşkım?" diye fısıldadı.

Jamie onu saçından tutup kendine çekti. Alec, Jamie'nin seksi küçük iniltisini işitti ve ona homurdanarak karşılık verdi. Onun sesini bir başka dil sokuşlu öpüşle kesti ve boynuna boydan boya ıslak öpücükler ekti.

Yumuşak, ıslak dudaklarıyla kendisine ne yapmasını istediğini, kendisini tekrar nasıl içine almasını istediğini, kendisini nasıl sımsıkıca kucaklamasını istediğini Jamie'ye söylemekten büyük haz alıyordu. Jamie'nin kafasını karıştırmak gayesiyle bütün bunları, elbette, Keltçe söylüyordu.

Ancak kendi oyununa kendi geldi, çünkü artık durmak mümkün değildi. Jamie'yi yatağa taşıdı. Niyetine itiraz etmesine izin vermeyerek onu defalarca

öptü. Jamie'nin bacaklarını uzatıp baldırlarının arasına aldı.

Sertleşmiş erkekliğini Jamie'nin bedenine yapıştırıp, kocaman elleriyle onun yüzünü kavradı.

Kendini kaybetmek üzereydi. Jamie'nin tırnakları Alec'in sırtına battı. Jamie, Alec'i daha iyi hissedebilmek için dizlerini iyice yukarı çekti. Alec bir taraftan dilini Jamie'nin ensesinde gezdiriyorken diğer taraftan da elbiselerini çıkarmaya çalışıyordu.

Jamie birdenbire Alec'e karşı gerginleşti. Şaşırtıcı bir kuvvetle Alec'in omuzlarını itti ve dudaklarını onunkilerden sökerek Alec'le mücadeleye girişti.

Alec o esnada bir gürültü işitti, fakat Alec'in gün ortasında olduğunu, vazifelerini, misafirlerini hatırlayabilmesi için dakikalar geçmesi gerekti.

Alec, kızgın bir küfür eşliğinde, kafasını kaldırdı. Dirseklerinden destek alarak konumunu sağlamlaştırdı ve altında sereserpe yatan baştan çıkarıcı kadına baktı.

Jamie tam anlamıyla kendinden geçmiş görünüyordu. Alec hoşnutluğunu başıyla onayladı. Jamie'nin dudakları biraz şişmiş, gül renginde pembeleşmiş ve Alec'in aklını başından daha da fazla alır hale gelmişti. Alec onun dudaklarını dolgun, hızlı bir öpücükle bir kere daha mühürledi.

"Seni şimdi niye öptüğümü biliyor musun, Jamie?"

Jamie başını iki yana salladı.

"Kime ait olduğunu sana anımsatmak için."

Bu duyuru üzerine Jamie'nin gözleri faltaşı gibi açıldı. Alec onu çekip ayağa kaldırdı, sonra inanılmaz bir süratle onun ekoseli kumaşını düzeltti.

Jamie "Peki, benim seni niye öptüğümü biliyor musun?" diye seslendiğinde Alec yürüyerek ondan uzaklaşıyordu.

Jamie, Alec'e onun da kendisine ait olduğunu hatırlatmaya hazırlandı, ama bu küstah adam Jamie'ye fırsat tanımadı. "Çünkü öpüşmek hoşuna gidiyor."

Jamie saçını düzeltti, omuzlarını dikleştirdi ve salona döndü.

"Jamie?"

"Evet?"

"Peder Murdock sana dışarıda eşlik edecek. Ben de birazdan size katılacağım."

Alec karısı salondan ayrılıncaya dek bekledi, sonra hâlâ üst katta duran iki askere eliyle işaret etti. "Gözünüzü üstünden ayırmayın," dedi "Hanımınızla on adımlık mesafede kalın."

İki asker Alec'in emrini yerine getirmek için koşturdular. Alec "Colin'i bana gönderin," diye seslendi.

Gavin "Harold'un muavini de burada mı?" sorusunu yöneltti.

Alec başıyla onayladı. "Bizimle paylaşmak istediği havadisleri var," diye açıkladı.

"Karın, Justin'in cezbedici bakışlarından etkilenmemiş, değil mi?"

Alec "Onu yakışıklı bulacağını hiç zannetmezdim," yalanını uydurdu.

Alec'e göre, Colin kapıların dışında bekliyor olmalıydı, çünkü büyük salona girişi bir hayli hızlı olmuştu. Kır saçlı adam, Kincaid'e haber iletmede belli ki aceleci davranıyordu.

Zaman Alec'ten bağımsız işliyor gibiydi. Alec, Highlands bölgesindeki oymaklarının olası birleşmesi hakkındaki hararetli tartışmaya tutuşmuştu. Bunun mümkün olamayacağını, ısrarcı fikirleriyle dile getiriyordu. Colin ise tam aksini savunuyordu.

Alec şayet o kendisiyle hemfikir olmadan evvel Colin'in salonu terk etmesine müsaade etseydi, kahrolurdu. Colin, Alec'in tezini çürütmeyi kafasına koymuş, yine de kendi görüşüne yeterli kanıt sunamamıştı.

Jamie aceleyle salona geldi. Alec karısına yalnızca göz ucuyla bakıp konuğuyla ilgilendi.

Jamie yanında dikildiğinde Alec tekrar baktı. Onun alev kusacak kadar öfkeli göründüğünü düşündü. Jamie'ye sözüne ara vermek istemediğini bildirmek amacıyla kaş çatarak baktı, ardından Colin'e döndü.

Jamie dikkate alınmamayı kabul etmiyordu. Alec'in kolunun üst kısmını dürttü. Alec'le konuşan askere belli belirsiz bir tebessüm etmesinin akabinde "Bu tartışmayı böldüğüm için lütfen beni bağışlayın, sör," dedi.

Alec onun öfkesinin sabırsız doğasından kaynaklandığına

inanarak ona hızlı bir yanıt verdi. "Beklemek zorunda kalacaksın."

"Alec, bu bekleyemez."

"Bunu kendin halledemez misin?"

"Ben öyle bir şey söylemedim."

"O zaman kendin hallet."

Alec'in ses tonu Jamie'yi kızdırdı. Alec onu kovsaydı daha iyiydi. Ona sırtını döndü ve askerden devam etmesini istedi.

Gavin ve Marcus ikilisi Jamie'ye sevecen bakışlarla baktılar. Jamie girişe doğru yürürken onları başıyla selamladı.

Jamie kemeraltının yakınında durduğunda Alec ona kısa süreli bir bakış fırlattı. Jamie kancalarından sarkan silahların ihtişamına gözlerini dikmiş bakıyordu. Alec bütün dikkatini Colin'e vermeyi deniyordu, ama Jamie uzanıp da uzun bir sopayı kaldırmaya çabaladığında bu kararlılık unutuldu.

Silahın ağırlığı Jamie'ye çok fazla gelmiş olmalıydı. Jamie'nin kavrayışı azaldı ve sopa yere düştüğünde bir ses yankılandı.

Jamie her nedense bir hayli kararlıydı. Herkesin dikkatini çekmeyi de başarmıştı. Jamie'nin bu sopayı sürükleyerek götürmesini seyrettiklerinde kimse tek kelime dahi konuşmadı.

Alec onun, sopanın taş zeminde çıkardığı takırtı üzerine söylenmesini işitebiliyordu.

Jamie gittikten sonra, zarif küçük karısının Tanrı aşkına ne için bir sopaya gereksinim duyduğunu merak ederek, uzun bir süre girişe bakmayı sürdürdü.

Yanıt ona göz kamaştırıcı bir parlamayla geldi. Justin!

Alec sandalyesinden öfkeyle haykırarak fırladı. Ses neredeyse avludan gelen çığlıkları bastırdı.

Dışarıya koştu, üç asker de peşinden gidiyordu. Tanık olduğu manzara onu o denli şaşırtıcıydı ki takipçilerini durdurdu.

Peder, Jamie'nin yanında dikiliyordu. Peder Murdock'ın yüzündeki ifade inanamamazlıkla afallamışlığı gözler önüne seriyordu. Buna karşın Jamie pedere bakmıyordu. Hayır, Harold'un oğluna kasten kaş çatarak yere bakıyordu. Geleceğin beyi yüzükoyun yerde yatıyordu.

Jamie "Eğer bir kez daha bana dokunmayı denersen, sana iki misli sert vuracağım," diye haykırdı. "Ben kalkmana müsaade etmeden önce sen bana söz vereceksin, Justin."

Peder Murdock kelimelerini yutarak söze girdi. "Hanımım, anlamaz –"

Jamie pederin cümlesini tamamlamasına izin vermedi. Peder, Justin'in, onun lisanından anlamadığını söylemeye çalışmıştı. Jamie şimdi Keltçe konuşarak "Oh, ona niye vurduğumu pekâlâ biliyor," dedi. "Anlıyor."

Peder Murdock bir daha açıklamaya çalışarak "Ama Jamie, kızım," sözcüklerini sıraladı.

Yerdeki adam pişman görüneceğine kızgın görünmeye yelteniyordu. Jamie'ye göre, Justin dersini yavaş öğreniyordu. Öfkeli bir ses tonuyla "Bana dokunmaya nasıl cesaret edersin?" diye sordu. "Ben Alec Kincaid'in karısıyım, seni ahmak. Ve bu adamı senin büyük olasılıkla asla tasavvur bile edemeyeceğin bir tutkuyla seviyorum."

Gavin lafa karıştı, "Hanımım?"

Jamie "Sen bu işe karışma, Gavin," diye emretti. "Alec bu sorunu kendi başıma halletmem gerektiğini söyledi ve senin müdahale etmeni istemiyorum. Justin'i ayaklarını yerden keseceğim konusunda uyarmıştım ve söylediğimi yaptım."

"O Justin değil."

Bu tümceyi Alec kurmuştu. Jamie'nin sırtına o kadar yakın duruyordu ki Jamie onun sıcaklığını hissedebiliyordu. Jamie arkasına dönmeden evvel "Şimdi şakanın sırası değil, Alec," dedi. "Bu utanmaz, terbiyesiz oğlan beni tutup öpmeye kalktı. Plilerime yaptığına bir bak."

"Sen, Philip'e vurmuşsun, Justin'e değil..."

"Vurmadım. O –"

"Justin'in kardeşi."

"Philip mi?"

Alec yavaşça kafasını salladı. Şaka yapıyormuş gibi görünmüyordu. Jamie'nin midesine ağrı girdi. Jamie "Anlamıyorum, Alec." diye fısıldadı. "Benziyor –"

"İkizler."

"Oh, Tanrım, ikiz değiller."

Alec tekrar başını salladı. "İkizler."

Jamie dehşete düşmüştü. Toplanan kalabalık ona ne kadar küçük düştüğünü hissettiriyordu. Yalnızca Alec'in duyabileceği bir sesle "Lanet olsun," diye mırıldandı. "Bana neden söylemedin? Yanlış adamı yaralamışım."

Jamie elindeki sopayı yere bırakıp kurbanının ayağa kalkmasına yardım etmeye çabalarken, kocasının yüzündeki karanlık ifadeye bakamadı. Philip her nasılsa Jamie'nin yardımını kabul etmemekten yanaydı.

Zavallı adam bariz bir biçimde onun kaçık olduğunu düşünüyordu. Jamie kocasının bulunduğu tarafa manidar bir bakış fırlatarak "Sana vurduğum için özür dilerim, Philip. Anlayacağın, hiç kimse bana senin bir ikiz kardeşin olduğunu söyleme zahmetine girmedi," dedi. "Bu günah için sana başka bir kilise affı satın alacağım, Alec."

Philip ondan geri geri uzaklaşmayı sürdürürken "Beni yere sermeyi amaçlamadın mı?" diye sordu.

Jamie onu takip etmekten gitgide usanıyordu. "Eğer yeterince uzun süre sabit durursan, sana ne olduğunu izah etmeye çalışacağım," vaadinde bulundu.

Philip kuşkulu görünmeye devam etti, ama neticede geri geri gitmeye son verdi.

Jamie "Kesinlikle seni yere sermeyi amaçlamadım," diye yineledi. "Seni tanımıyorum bile, sör. Niye sana zarar vermek isteyeyim?"

Jamie'nin sözleri Philip'in gönlünü alacakmış gibi görünüyordu, fakat Jamie gelişigüzel bir sesle "Amacım kardeşini haklamaktı, elbette," dediğinde Philip onu affetme kararından caydı.

"Elbette mi? Justin'e mi vuracaktın?"

Aslında, Jamie, Justin'e birkaç defa vurmayı amaçlamıştı. Philip sanki böyle bir dürüstlüğe itiraz etmiş gibi görünüyordu. Philip'in, Justin'in ne denli şımarık bir oğlan olduğunu bilmediği ortadaydı. O aynı zamanda korumacıydı. Jamie bu takdire şayan hususiyeti ayıplayamazdı, yine de bu korumacılığın gereksiz olduğuna inanıyordu.

Jamie diplomatik davranmaya karar verdi. "Evet, kardeşine vuracaktım. Philip, şimdiye dek Justin'in domuz misali davranışlar sergilediğini anlamışsındır."

"Bana Justin'i getirin."

Alec'in kükreyişi Jamie'nin dikkatini kendine çekmişti. "Bu sorunu halletmemi bana sen söyledin, Alec ve ben de –"

Alec ona "Ben şimdi halledeceğim," dedi.

Jamie, Alec'in bakışlarından kaygılanarak "Nasıl?" diye sordu. "Oğlanı hakikaten incitmeyeceksin, değil mi?"

"Sana dokundu mu, Jamie?"

Jamie onun nasıl gözünün döndüğünü görmeden önce "Şey, evet," yanıtını verdi.

"Ancak sadece küçük bir dokunuş, Alec. Yalnızca çabuk bir kavrayış ve ufak bir öpüş –"

Alec "O piçi öldüreceğim," diyerek Jamie'nin sözünü kesti. Bağırmamıştı, fakat soğuk ses tonu Jamie'nin omurgasından aşağıya ürpertiler göndermeye yetmişti.

Jamie ekoseli kumaşının plilerinin geri kalanını burmaya başladı.

Birkaç dakika sonra, kendini en komik konumda buldu. Fiilen canını korumak için Justin'in önünde dikiliyordu. Justin, Jamie'nin kelime seçimine itiraz etmeyi denediğinde "Şimdi, Alec, o henüz bir çocuk. Kincaid'ler çocukları öldürmezler. Sakin ol, Justin," diye emretti. "Sen bir çocuksun ve Alec'e meydan okunmayacağını daha iyi biliyor olmalısın. Lütfen, Alec? Bazı davranışları öğrenecek yeterlilikte uzun yaşamasına izin ver."

Jamie gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi görünüyordu. Bu durum, Alec'in niyetine tesir etti. Alec en nihayet başıyla onaylayarak anlaşmaya razı oldu.

Jamie rahatlamayla güçten düştü. Bu, her nasılsa uzun sürmedi. Sonra Justin'den uzaklaşıp Alec'e yaklaştı. Jamie, Alec'i durduramadan önce, Alec ayağını yerden kestiği genç adamı bir ok misali havaya fırlattı. Justin bir toz bulutunun içine sırtüstü düştü.

"Alec, bana söz verdin."

"Onu öldürmeyeceğim, aşkım. Sadece haddini bildireceğim."

Bu korkunç cümle üzerine bazı onaylama homurtuları duyuldu. Jamie, Colin'in de başıyla onay verdiğine şahit oldu.

"Şayet onun pestilini çıkarırsan, günün geri kalanını onu tedavi ederek geçireceğim, Alec. Beni Justin'e bu denli yakın tutarak günümü bütünüyle harap mı edeceksin?"

Alec Justin'in ensesinden tutuyordu. Onu yerden kaldırdı, ama kendi bakışını Jamie'ye çevirip sordu, "Bunu mu demek istedin, Jamie?"

Jamie o an, Tanrı aşkına, neden gülüyor olabildiğini merak ederek "Neyi demek istedim?" karşılığını verdi.

"Beni sevdiğini."

Jamie ansızın Keltçe konuştuklarını hatırladı. Jamie'nin nefesi kesilmişti.

Güçbelâ nefes alabilen Justin'in içinde bulunduğu durumu hiçe sayan Jamie, Justin'e "Sürprizimi berbat ettin," dedi.

Alec "Aşkını herkesin önünde haykırdın. İnkâr etme şimdi," dedi.

"İlk başta oğlanı yere indireceksin."

"İlk başta bana cevap vereceksin."

"Evet, seni seviyorum. İşte, mutlu oldun mu?"

Alec, Justin'i yere fırlattı. Jamie, Alec'in acı kuvvetinin kendisini üzmediğinin farkına vardı. Tam tersine yerinde kullanılmış bir güç gösterisiydi. Gücünden hoşlanmakla kalmıyor, onun gücüne güveniyordu. Alec'e gülümsedi, zira en sonunda içinden geçenleri dile getirmişti.

Alec ona "Çok mutluyum," dedi.

Philip herkesin dikkatini çekip "Justin'in ona dokunmadığını söylüyorum" diye bağırdı.

Jamie nefesini tutup sopaya uzandı.

Alec, Jamie'yi yanına çekti. Eğer Jamie ekoseli kumaşı sımsıkı kavramamış olsaydı, kumaş yeri boylayacaktı.

Alec kalabalığa "Başka kimse bu saldırıyı gördü mü?" diye sordu.

Jamie'yi takip etmeleri istenilen iki asker öne çıktı.

Askerlerden biri "Biz ikimiz şahidiz," dedi.

Alec kasten sert sert bakarak "Hiçbiriniz müdahale etmediniz mi?" sorusunu yöneltti.

Daha genç olan asker "Müdahale etmek üzereydik," yanıtını verdi. "Ama sen bize eşinin onu takip ettiğimizi bilmemesi için on adım gerisinde kalmamızı söyledin, tam atılıyorduk ki iş işten geçti."

"Alec, neden adamlarına beni takip etmelerini. . ."

Kocası omuzlarını sıktığında Jamie sorusundan vazgeçti. Onun gerekçe göstermek istemediğini düşündü.

İlk asker "Karın köşeyi döndüğünde Justin'in onu kavradığını gördüm," diyerek devam etti.

"Ve?"

Alec'in çenesi bastırılmış öfkeyle sıkıca kenetlendi. Asker "Justin, karına olan hayranlığını ilan etti," diyerek olayı anlatmaya başladı. "Ona Leydi

Kincaid'in, dizlerinin bağını çözecek güce sahip olduğunu söyledim. Harold müttefikimiz olduğu için, birimizin gidip seni getirmesi gerektiğini düşündüm, fakat –"

Philip "Müttefikiniz idi," diye bağırdı.

Jamie söze girip "Philip, bu kadar üzülmene gerek yok," dedi. "Ben yalnızca kardeşinle sıkı bir konuşma yapması için Alec'i dışarıya getirecektim." Göz ucuyla kocasına baktı. "Çok meşguldün."

"Böylelikle sen de bir sopa kullandın."

Jamie kocasının gözlerinde keyifli bir parıltı belirdiğini zannetti, ama emin olamadı. "Alec, Justin'i benden vazgeçirmenin yegâne yolu ona dizlerinin bağını çözecek iyi bir ders vermekti. Aptal oğlan beni elde edebileceğini sanıyordu. Ben sadece senin onu azarlamanı istiyordum. Zira senin sesin herhangi birinin bile dizlerinin bağını çözebilir."

Philip yeniden herkesin dikkatini çekerek "Beni rezil ettin ve kardeşimi küçük düşürdün," dedi.

Jamie "Hayır," diyerek karşı çıktı. "Siz ikiniz tüm bunları kendi kendinize yaptınız."

Şayet Philip'in yüz rengi biraz daha koyulaşsaydı, derisi kesinlikle alev alırdı. "Babam bütün bu aşağılamalardan haberdar olacak, Kincaid. Sana yemin ederim."

Beyin iki oğlu dönüp ahırlara doğru koşmaya başladılar. Kalabalık onlara geniş bir yol açtı.

Harold'un güvenilir askeri Colin, genç adamların peşinden gitmedi. Alec'in yanında durdu. "Koşulların, Kincaid?"

"Bir haftası var."

Colin başıyla onayladı.

Jamie askerin oradan ayrılmasını bekledi, sonra Alec'e sordu, "Kimin bir haftası var?"

"Justin'in babasının."

"Bu hafta süresince ne yapması gerekiyor?"

"Öfkemi yatıştırmaya çalışacak."

"Ya başarısız olursa?"

"Savaş çıkacak."

Jamie onun bu Tanrı'nın cezası sözcüğü söyleyeceğini biliyordu, fakat yine de şok oldu. Bu hangi açıdan bakılırsa bakılsın, Jamie'nin hatasıydı. Olmak zorundaydı. Peder Murdock yalan söyleyen bir adam değildi ve Jamie'ye bir gün önce Highlands bölgesinin yaşamak için çok huzurlu bir yer olduğunu düşündüğünü söylemişti. Jamie kendi kendine "Ben gelinceye kadar," diye itiraf etti. Hasta bebeğe müdahalesi yüzünden Kincaid'ler, McPherson'larla savaşıyorlardı; Daniel'ın karısı Mary'ye sığınma verdiği için neredeyse Ferguson'larla da birbirlerine gireceklerdi; Mary Kathleen'in akrabaları ise büyük olasılıkla şimdilerde Kincaid topraklarına doğru ilerliyorlardı.

Üstüne üstlük, Justin'in babası da düşmanlar listesine katılacaktı. Eğer işler karmaşıklaşmaya devam ederse, başka bir haftalık süre içerisinde tek bir Kincaid savaşçısı hayatta kalmayacaktı.

Aniden her şey Jamie'nin üstüne üstüne gelmeye başladı. Jamie ömründe ilk defa hıçkıra hıçkıra, uzun uzun ağlama ihtiyacı duydu. "Mary Kathleen'i bulacağım," diye fısıldadı.

"Elizabeth'le birlikte. Bu geceye dek Angus ve karısıyla kalacak, Jamie."

"Niye?"

"Beni sorgulama."

"Beni kırıcı konuşmana lüzum yok, Alec. Niye gidip kızımızı alamıyorum? Onu kollarımın arasına almak istiyorum."

Alec, Jamie'nin sesindeki endişeye tepki gösterdi. Ona "Sürprizimi berbat edeceksin," dedi.

Jamie'yi sakinleştirmeyi düşündüğünden onun bu sorusuna hazırlıksızdı. Jamie'nin gözleri yaşlarla doldu. Jamie "Senin için bir sürprizim vardı," derken ağlıyordu. "Berbat oldu."

Peder Murdock ileri atıldı ve Jamie'nin omzunu beceriksizce okşadı. "Şimdi, şimdi, kızım. Gün henüz bitmedi. Kral hâlâ–"

Gavin "Tüm bunlara rağmen, gelmiyordur," diyerek lafa karıştı. Bu duyurunun hanımını hoşnut edeceğini düşündü, çünkü Edgar'ın ziyaret edeceği söylenildiğinde onun ilk tepkisine tanık olmuştu.

Jamie "Kahretsin," diye feryat etti. "Şimdi her şey berbat oldu."

Alec, Jamie kendisine doğru döndüğünde bu yanlış varsayımı düzeltmeyi arzuladı. Jamie "Edith nerede? Ona sormak istiyorum –"

Alec "O ve Annie eşyalarını hazırlıyorlar. Marcus?" diye seslendi. "Gidip sen de eşyalarını hazırlasan iyi olur."

Jamie "Neden herkes eşyalarını hazırlıyor?" sorusunu yöneltti.

Alec "Buradan ayrılıyorlar," dedi.

"Nereye gidiyorlar?"

Gavin "Marcus, Edith ve Annie'yi Brack'ın arazisine götürüyor. Uzaktan kuzenler," açıklamasını yaptı.

Jamie ekoseli kumaşıyla gözlerinin kenarlarını kurulayarak "Hoş bir ziyaret için mi?" diye sordu.

Alec "Hayır," yanıtını verdi. "Brack'ın ailesiyle birlikte yaşayacaklar."

"Niçin? Anlamıyorum, Alec. Edith ve ben iyi arkadaş olduk. Annie de Helena'nın kız kardeşi, Alec. Ona sırtını dönemezsin. Bu kararı tekrar düşünmeyecek misin?"

"Hayır,"

Alec'in yüz ifadesi taşlaşmıştı. Jamie, Marcus'a döndü. "Geri geleceksin, değil mi?"

Marcus, Jamie'ye hızlı bir baş onayı verdi. Jamie yüzünü bir kez daha Alec'e çevirdi. "Şimdi içeri gidiyorum. Eğer birine beni takip etmeyi emredersen, başka bir sopayı da onun üzerinde kullanırım. Birkaç dakika yalnız kalmak istiyorum."

Alec bunun güvenli olduğunu bildiğinden, uygunluğunu başıyla onayladı. Jamie'nin zaten kalenin basamaklarına yöneldiğini fark edince herhangi bir girişimde bulunmaya gereksinim duymadı. Ona "Salonda bekleyen misafirler var," demekle yetindi.

Sözlerinin üzerine kapı çarpılarak kapandı. Alec iç çekti. Askerlerine doğru dönüp onlara yeni talimatlar verdi. Jamie'nin ardından gidebilmek için emirlerinin hızla yerine getirilmesini istedi. Jamie çok keyifsiz görünmüştü. Gözlerindeki yaşlar Alec'i üzmüştü. Belki Alec onun plilelerini düzeltseydi, Jamie kendini çok daha iyi hissederdi. O vakit Jamie'yi kendisini sevdiğini söylemeye tekrar teşvik edebilirdi.

Jamie kapıyı arkasından kapar kapamaz girişteki dört büyük askerin aylaklık ettiklerini fark etti. Ekoseli kumaşlarının renkleri, onların farklı bir oymaktan olduğunu vurguluyordu. Şöminenin yanında dikilen beşinci askeri, arkadaşlarına onun geçmesine izin vermelerini söylediğinde fark etti. Adama dönüp hızlı bir reverans yaptı. Asker derhal bir hayli küstah bir el sallayışıyla ona ileriyi işaret etti.

Şimdi sohbet etmek zorunda kalmayı arzulamıyordu. Yine de nezaket gereği kendini tanıtmalıydı.

Ekoseli kumaşını bel kısmından sıkıca tutarak çabucak merdivenden indi. Bu sıkıcı alışkanlığı mümkün olduğunca çabuk yerine getirmekte kararlıydı. Sonra yatak odasına çıkacak ve ağlayacaktı.

Kır saçlı ihtiyar asker hâlihazırda kendini evinde gibi hissediyordu. Bir elinde şarap kadehi, diğer elinde şişman bir kalıp beyaz peynir vardı.

Jamie onun bir ya da iki adım ötesinde durduğunda, asker şömine rafından doğruldu. Jamie gülümsedi. İkinci reveransını yaptığında ekoseli kumaşı yere düştü. Bu adeta bardağı taşıran son damlaydı. Gözyaşları yanaklarından süzülmeye başladı, Jamie elbisesini yerden kaldırdı. Eğer asker böylesine nazik, böylesine sevecen bir yüz ifadesine sahip olmasaydı, Jamie her şeye rağmen özdenetimini yeniden sağlayabilirdi.

"Sevgili leydi, bu üzüntünüze sebep olan nedir?"

Kahretsin, adamın sesi de bir hayli nazik çıkıyordu. Gözleri merhamet yayıyormuş gibi gözüküyordu. Yaşı, Jamie'ye biraz babasını hatırlatıyordu, en kötüsü de buydu. Jamie şimdi yalnızca berbat hissetmiyor, aynı zamanda evini de özlüyordu.

Asker "Beterin beteri vardır," diye ekledi.

Jamie "Benim Kincaid'lerin ne denli utanmasına sebep olduğumu bilseydiniz, muhtemelen siz de ağlardınız," deyiverdi. "Neredeyse sayamayacağım kadar çok savaş başlattım."

Bu beyan üzerine askerin gözleri faltaşı gibi açıldı. Jamie başıyla onayladı. "Size doğruyu söylüyorum. Pekâlâ itiraf ediyorum, çünkü ziyaretinizin sonunda bu karışıklıktan kesinlikle haberiniz olacak. Bir ödlek olsaydım, günlerimin geri kalanını yatağımda geçirirdim."

"Belki ben yardım edebilirim."

"Hiç kimse yardım edemez, kral dışında, elbette. Gerçi o bu sorunun kokusunu aldığında, büyük olasılıkla beni kırbaçlattıracaktır."

Jamie açıklamada acele ettiği için sözcükleri birbirine karışıyordu. "Doğru

olanı yapmaya çabalıyordum, sizin anlayacağınız, İngiltere'de yolunda giden her şey burada tersine işliyor. Teşekkür dahi edemiyorsunuz, zira bunu bir hakaret olarak algılıyorlar. Bir bebeğin hayatını bile kurtaramıyorsunuz, çünkü onu kaçırdığınızı zannediyorlar. –"

Asker "Yavaş yavaş, sevgili leydi," diyerek söze başladı. "Baştan başlayın. Kaygılarınızı paylaştıktan sonra kendinizi tümüyle daha iyi hissedeceksiniz ve ben gerçekten size yardımcı olmayı istiyorum. Buralarda hatırı sayılır ölçüde sözüm geçer."

Bu adam samimi konuşuyordu. Jamie "Bu acınacak haldeki itiraflara nereden başlayacağımı bilmiyorum," diye açıkladı.

"Birinci savaştan başlayın."

Jamie başıyla onayladı. "McPherson'larla bir savaş başlattım, çünkü beyin ölmek üzere olan oğluna baktım. Bebek iyileştiğinde, bey onu almaya geldi ve beni çocuğunu kaçırmakla suçladı."

Asker ona sevecen bir yüz ifadesi sundu.

"Bebeği kaçırmadım, elbette, ama mutlak bir ölümden kur-

tardım. Babasının bana teşekkür borçlu olduğunu düşünebilirsiniz."

Asker "Elbette," yanıtını verdi.

"Müteşekkir değildi. Ona domuz dedim."

"Beye?"

"Hayır, keçi dediğimi sanıyorum." Jamie omuzlarını silkti. "Şimdi bir önem taşımıyor. Bey surat asarak evine gitti ve artık Kincaid'ler onun topraklarına yaklaşamazlar. Ferguson'un arazisine de giremeyiz, zira Daniel'ın karısına sığınma hakkı tanıdım."

"Anlıyorum."

"Daniel'ın gözü dönmüştü, elbette."

Asker "Elbette," diyerek onayladı. Daniel da mı savaşla tehdit etti?"

"Hayır, fakat savaşı düşünmüyor değil. Eğer Daniel kız kardeşime daha iyi davranmazsa, krala onun ne denli asabi bir adam olduğunu anlatacağım."

"Kralın ne yapacağını sanıyorsunuz?"

"Büyük ihtimalle, Daniel'la sıkı bir konuşma yapacaktır. Ona karısına karşı olan ödevlerini hatırlatacaktır."

"Kral Edgar'a inancınız tam, öyleyse?

"Oh, evet. Bu adamla karşılaşmadım, elbette, fakat Alec'in sadık olduğu kral iyi bir kraldır.

Asker gülümsedi. "Yine de Edgar hakkında harika hikâyeler duymuş olmalısınız."

"Oh, hayır." Jamie ekoseli kumaşıyla gözyaşlarını kuruladı ve ekledi, "Onun bir canavar olduğunu duydum."

Yabancının tepkisi, hoşnutsuzluğunu yansıtıyordu. Jamie "Ben İngiltere'deyken, elbette," diye devam etti. "Artık bu hikâyelerin doğru olmadığını biliyorum. Alec bir canavara bağlılık yemini etmez."

"O halde Kincaid'e sadıksınız, öyle mi?"

Jamie askerin bu konuyu sürdürmede neden bu kadar ısrarcı davrandığını merak ederek "Hem Alec'e hem de Edgar'a," dedi. "Edgar'ın bile sebebiyet verdiğim sorunlardan haberdar olduğunda beni boğmak istemesini anlayışla karşılayabilirim."

"Onun çok anlayışlı olacağından eminim."

"Sör, hiç kimse o kadar anlayışlı değildir. Mary Kathleen'in ailesiyle de bir savaş başlattım. Bundan bahsettim mi? Çocuğu onlardan kaçırdığımı söylüyorlarmış."

"Ama kaçırmadınız."

"Oh, evet, kesinlikle kaçırdım. Onların ekoseli kumaşını yere fırlattım. Marcus üzerine tükürdü. Çocuk dövülmüştü. Artık Alec ve bana ait. Kocam, Edgar'ın bizi destekleyeceğinden emin."

"Kimdir bu Mary Kathleen?"

"Helena'nın kızı."

"Ve zulüm mü görmüş?"

"Hem de nasıl! O henüz bir bebek. Kendisini kesinlikle koruyamazdı. Gavin kızın öz babası Kevin'in Mary'nin bu halini görse mezarından çıkacağını bile söyledi."

"Kral sizin tarafınızı tutardı. Şimdi bana, eğer lütfederseniz, ben vardığım esnada dışarıda süregelen kargaşayı anlatın."

"Justin beni yakalayıp öptü. Bunun intikamını almak zorundaydım, elbette ve böylece onun bacaklarının arkasına Alec'in sopalarından biriyle vurdum."

Bu itiraf karşısında askerin gözleri faltaşı gibi açıldı. "Sizin karınızın da aynı şeyi yapacağından eminim. Hiçbir hanımefendi kocasından başka bir erkek tarafından ellenmeyi arzulamaz."

"Ben evli değilim."

"Ama evli olsaydınız?"

"Evli olsaydım, karımın aynı şeyi yapacağından hiç kuşku duymazdım."

"Alec, Justin'e vurduğunuzu biliyor muydu?"

"Evet – yani, hayır. Sizin anlayacağınız, yere devirdiğim kişi Justin değilmiş. Philip'miş. Bu hatayı yapmak kolaydı, sör, çünkü Alec bana söyleyene dek Harold'un oğullarının ikiz olduğundan haberim yoktu."

"Philip'e vurdunuz, ha?"

"Sör, gülme zamanı değil. Hayır, bu ciddi bir mesele."

"Affedersiniz, leydim. Ya sonra ne oldu?"

"Alec, beyin oğlunu yerden kaldırıp bir oyun sırığı misali havaya fırlattı."

"Philip'i mi fırlattı?"

"Hayır, hayır. Dikkatinizi verin. Fırlattığı Justin'di. Bunu yapması gerekmezdi, ama ona gerçekten kızamıyorum."

"Justin'e mi?"

"Alec'e." Jamie onun bu dikkat eksikliğinden kaynaklanan memnuniyetsizliğini ona gösterir mahiyette bir bakış fırlattı, akabinde "Alec'in Justin'i fırlatmaması gerekiyordu, o benim sürprizimi bozdu," dedi.

Jamie aniden ve yeniden ağlamaya başladı.

"Alec nasıl bozdu sizin –"

"Alec hiçbir şeyi bozmadı. Şayet bu hikâyeyi dinlemek istiyorsanız, sizden anlattığım şeye yoğunlaşmaya çalışmanızı istirham ediyorum. En kötüsü nedir, biliyor musunuz? Edgar'ın önünde diz çöküp bağlılık andımı Keltçe içmek istiyordum. Sizin anlayacağınız, Alec benim onun kendi dilini konuşabildiğimden bihaber. O an beni Justin'e Keltçe bağırırken duydu ve elbette öğrenmiş oldu. Alec'in ekoseli kumaşını kuşandım, fakat ne yaparsam yapayım şu plileri bir türlü biçimlendiremiyorum. Kralımın önünde diz çöktüğümde her şeyin mükemmel olmasını arzuluyordum. Ona, onu sevdiğimi de söyleyecektim."

"Kralınıza mı?"

"Hayır, Alec'ime. Kralımla onur duyuyorum, sör, fakat kocamı seviyorum. Kesinlikle, bundaki haklılığı görebiliyorsunuz, değil mi?"

"Alec, verdiğinize inandığınız hasarı telafi edecektir. Neden bana, şu bağlılık andınızı kralınıza nasıl sunacağınızı göstermiyorsunuz?"

Jamie bunun bir hayli tuhaf bir teklif olduğunu düşünüyordu. Yine de, bu nazik beyefendiyi gücendirmek istemiyordu. O, sıkıntısını sabırla dinlemişti. "Sanırım, uygulama yapmam gerekirdi," itirafında bulundu. "Beni kırbaçlatmadan önce, benden andı ezbere söylememi isteyebilirdi."

Jamie diz çöktü ve karşısındaki adamı başıyla selamladı. "Elimi kalbimin üzerine koyup koymamam gerektiğinden emin değilim," dedi.

Asker "Bir tercihi olmazdı," dedi.

Jamie gözlerini kapadı ve bağlılık sözlerini ezbere söyledi. Asker, Jamie'nin tekrar ayağa kalkmasına yardımcı oldu. Jamie'nin çabasından son derece hoşnut görünüyordu.

Asker "Şimdi de ekoseli kumaşınızı düzeltmenize yardım edeyim," dedi.

Jamie minnettarlıkla gülümsedi ve askerin ona yardımcı olabilmesi için ona sırtını döndü.

Alec, İskoçya kralının, karısının ekoseli kumaşını düzeltmesini izlerken yüzünde yumuşak bir tebessümle girişin kemerine yaslanıyordu.

On Yedinci Bölüm

Alec, Jamie'ye karşısında ağladığı adamın kim olduğunu hakikaten söylemesi gerektiğini biliyordu, ama onu yeniden üzmeye gönlü razı olmuyordu.

Jamie ekoseli kumaşı düzeltildiği için sevinç içerisindeydi. Tekrar şükranlarını sunduğunda sesi de mutlu çıkıyordu. Kocasının girişte yaslandığını fark ettiğinde, ona kocaman bir gülümseme gönderdi. Alec, Jamie'nin ağlamıyor oluşundan o kadar memnundu ki ona aynı şekilde karşılık verdi.

Hayır, onu şimdi üzmeyecekti. Onunla yalnız kalıncaya ve başka herhangi bir kimse onun utanmasına tanıklık etmeyinceye dek bekleyecekti.

Jamie elleri ölçülü bir şekilde plilerinin önünde kavuşmuş bir vaziyette, kocasının tüm dikkatini çekerek merdivene doğru yürüdü. Onun önünde durdu, onu başıyla selamladı ve ona Keltçe fısıldadı, "Seni seviyorum, Alec."

"Ben de seni seviyorum, Jamie."

Alec onu kollarına almayı denedi, ama Jamie geriye bir adım atıp başını iki yana salladı. Alec'e "Bir konuğumuz var," diye anımsattı.

"Bu yüzden seni. . . ellemek için daha sonrasını mı beklemeliyim?"

"Her şeyi duydun, değil mi?"

Alec "Duydum," diyerek itiraf etti. "Buna karşın, bana çok üzgün bakmıyorsun."

"Kralın çok nazik bir adam."

Alec'in ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. "Demek ki bütün bu süre içerisinde biliyordun?"

"Eğer bütün bu süre içerisinde bilseydim adama söylediklerimi iyicene dinlemesini söyler miydim hiç, dürüstçe söyle buna inanıyor musun? Biraz geç anlıyorum, Alec, fakat tümüyle bilgisiz değilim. Diz çöktüğümde onun kim olduğunu fark ettim."

Alec gülmeye başladı. Jamie "Ona benim bildiğimi söylememelisin," diye fısıldadı.

"Niye?"

"Bu onun duygularını incitir."

"İncitir mi?"

Jamie başıyla onayladı. "Benim duygularımı koruduğunu düşünüyor, Alec. Onu hayal kırıklığına uğratmamalıyız."

Alec bu gülünç söze bir yorum yapamadan evvel Jamie onu başıyla selamladı ve salondan ayrıldı. O sırada kralı onun tüm dikkatini çekerek Alec'i çağırdı.

Alec "Sana meydan okumaya kalkışacağımı mı sanıyorsun, Edgar yoksa beni onunla evlenmeye zorladığın için sana teşekkür etmememi mi bekliyorsun?" dedi.

Edgar "Bana teşekkür edeceksin, elbette," diyerek karşılık verdi. "Bize nasıl bir mücevher bahşettiğini anlarsa, Henry asıl o zaman ikimize de meydan okur."

Hem Alec hem de Edgar kendi kurnazlıklarına güldüler. Alec "Beklemek için fazla zamanımız olmayacak," öngörüsünü dillendirdi. "Karım muhtemelen önümüzdeki bir veya iki haftaya kalmaz, İngiltere'yle bir savaş başlatır. Karımın, Henry'nin gizli silahı olduğunu düşünmedim dersem yalan olur," diye itiraf etti.

Jamie kapılardan geçen kahkaha uğultularını işitebiliyordu. Alec'in krala hangi fıkrayı anlattığını merak ettikten sonra bunun büyük olasılıkla şu ölü İngiliz kadın hakkındaki fıkra olduğunda karar verdi.

Kapılar arkasından kapandığı dakikada Jamie neredeyse dizlerinin üstüne çökecekti. Edgar'a yapmış bulunduğu bütün korkunç yorumlar kafasının içinde yankılanıyordu. Tanrı aklına mukayyet olsun, adamın karşısında fiilen ağlamıştı.

Edgar da ona anlayış göstermişti. O ani düşünce şükranla Jamie'nin yüreğini ısıttı. Edgar gerçekten iyi bir adamdı.

Gavin "Jamie, orada kendi başına ne yapıyorsun?" sorusunu yöneltti.

"Niçin bana böyle bir soru yöneltiyorsun, Gavin? Her zaman bir refakatçi mi bulundurmam gerek?"

Asker hızını alamadan önce "Bulundurman lazım," dedi.

"Alec'in emri mi?"

Gavin ona yanıt vermek yerine konuyu değiştirdi. "Aşçılarımızdan biri elini yakmış, Jamie. Senin bir bakmanı istiyor."

Jamie'nin dikkati hemen o konuya çevrildi. "Oh, zavallı kadın," dedi. "Beni derhal ona götür, Gavin ve ne yapabileceğime bir bakayım."

Sonraki iki saat hasta kadına bakmakla geçirildi. Kadının yanığı esasında çok ağır değildi, ama Jamie aşçının geniş ailesine hoş bir ziyaret gerçekleştirerek bu işi de aradan çıkarmış oldu.

Gavin tüm bu süreçte Jamie'nin yanında kaldı. Malikhaneye doğru yöneldiklerinde Jamie "Helena'nın mezarına taze çiçekler koymak istiyorum, Gavin. Benimle yürür müsün?"

"Yürürüm." Ahırları geçerlerken atını hazırlayan Marcus'u gördüklerinde, Gavin ona seslenip gittikleri yeri söyledi.

Jamie kır çiçekleri toplarken huzurlu sessizliği sürdürüyor, Gavin de ona eşlik ediyordu. Jamie'nin kolları topladıklarıyla dolduğunda, Helena'nın mezarının yer aldığı tepeye çıktılar. Eski çam çıtalarıyla karelere bölünmüş kutsal mezarlığı geçip devam ettiler.

"Gavin? Helena öldüğünde sen burada mıydın?"

"Buradaydım."

"Bana onun kendisini öldürdüğü anlatıldı. Peder Murdock uçurumların birinden atladığını söyledi."

Gavin başıyla onayladı. Helena'nın mezarının sol tarafındaki yükseltiyi eliyle işaret etti. "Tam orada olmuş."

"Herhangi biri atladığını görmüş mü?"

Gavin başıyla onayladı. "Evet, Jamie."

"Sen neredeydin? Gördün mü?"

"Jamie, bunu konuşmamız gerekiyor mu?"

Jamie, Helena'nın mezarının yanına diz çöküp önceden bırakılmış çiçekleri eliyle süpürdü. "Sadece anlamaya çalışıyorum, Gavin," diye fısıldadı. "Eğer Helena'nın benden bunu anlamamı istediğini itiraf etseydim benim kaçık olduğumu düşünür müydün?"

Gavin ses tonunu inceltmeye çabalayarak "Büyük ihtimalle düşünürdüm," cevabını verdi. Konuyu değiştirme girişimiyle "Birisi hâlihazırda onun mezarına çiçekler bırakmış," dedi.

Jamie "Ben bıraktım," açıklamasını yaptı. "Dünden önceki gün."

Jamie mezarı rengârenk çiçeklerle örtmeyi bitirinceye dek yeniden konuşmadı.

Gavin ona soru sormadan evvel yüzünü dönmesini bekledi. "Jamie? Sen Helena'nın senden anlamanı istediği şeyden bahsederken ne kastettiğini açıklar mısın?" Bir dizinin üzerine çöktü ve Jamie'nin yanıt vermesini beklerken parmaklarının arasındaki çiçeklerden birini döndürmeye başladı. O vakit Jamie'nin mezarı okşadığını fark etti.

Jamie ansızın "Akla uygun gelmiyor," deyiverdi. "Mary Kathleen'e bu durumun anlatılmasının zamanı geldiğinde onun anlamasını nasıl sağlayabilirim? İlk olarak benim anlamam gerekiyor."

"Bunda anlamayacak ne var? Helena ümitsizlik içersindeydi. O–"

"Fakat bu ümitsizliği gördün mü, Gavin?"

Gavin başını iki yana salladı. "Kadının böyle bir karar aldığını yeterince iyi bilmiyordum. Şaşırdığımı itiraf ediyorum..."

"Öyleyse bu berbat mutsuzluğu görmemişsin. Peder Murdock tıpkı senin şaşırdığın kadar şaşırmış. Ona göre, Helena halinden memnun gözüküyormuş. Bebeğini buraya getirmeye can atıyormuş. Eğer Alec'ten korksaydı ya da nefret etseydi, kızını buraya getirmek istemezdi."

Gavin "Belki de başka bir seçeneği olduğunu düşünmüyordu," diyerek fikrini belirtti.

Jamie ayağa kalktı ve Helena'nın atladığı yükseltiye doğru

yöneldi. "Düşmüş olabilir. Evet, bir kaza olmuş olabilir. Neden Helena herkesçe lanetlendi?"

Yükseltiye yaklaştığında durdu. Kollarından aşağıya bir ürperti aktı. Bu ürpermeyi gidermek için kollarını ovdu. "Alec'le ilk karşılaştığımda, ondan biraz korktum. Ne kadar iyi bir adam olduğunu algılamam bir günden daha az zamanımı aldı. En başından beri onun bana özen göstereceğini biliyordum, Gavin. Helena'nın da aynı şeyi hissettiğinden eminim."

Gavin başıyla onayladı. "Helena'nın Alec'i iyi tanımadığını göz önünde bulundurmalısın, Jamie. Alec uzağa çağrılmıştı –"

Jamie fısıltıyla "Çabucak öldü mü?" diye sordu.

Gavin "Hayır," diye yanıtladı. Sivri uçlu taşı gösterek "Oradaki çıkıntıya düşmüş," dedi. "Alec eve ulaştığında, Helena'yı zaten yukarı çekmişlerdi. Onu sen bile kurtaramazdın. Kimse kurtaramadı. Sırtı kırılmıştı."

"Ölmemiş miydi?"

"İki gün sonra öldü. Gözlerini asla açmadı; acı çektiğini de sanmıyorum, Jamie."

"Dengesini kaybetmiştir." Jamie bu olasılığa inanmakta ısrar ediyordu.

Gavin konuyu değiştirmeyi deneyerek "Artık geri dönmemiz gerekiyor, Jamie," dedi. "Alec seni arıyordur. Kral kaleyi terk ettiğinden."

Jamie sözünü kesti. "Gitmiş midir? Ne zaman, Gavin? Daha yeni gelmişti."

"Sen çiçeklerini topluyorken, o buradan ayrılıyordu, Jamie."

Jamie "Hay aksi," diye mırıldandı. "Güle güle diyemedim."

Gavin "Yakında gene gelir," sözünü verdi. "Alec onun oğlu gibidir. Alec'i düzenli olarak ziyaret eder."

Ani bir ses Gavin'in dikkatini çekti. Gavin tam arkasına dönüyorken büyük bir kaya parçası kafasının yan tarafına çarptı. Gerisin geriye sendelemeden önce, yalnızca göz kamaştırıcı bir ışık gördü.

Gavin tam yuvarlanmaya başlamıştı ki Jamie döndü. Başka bir kaya parçası ise Jamie'nin alnına çarpıp orayı derinlemesine yardı. Jamie, Gavin'i arkasından yakalarken çığlık attı. As-

kerin çıkıntıdan düşmemesi için can havliyle onu tutmaya çabalıyordu.

Keskin bir şey, bu kez, Jamie'nin omzuna çarptı. Jamie duyduğu acının etkisiyle feryat etti. Gavin'in ağırlığı onun için çok fazlaydı. Jamie düşeceklerini biliyordu, fakat yükseltinin kesin olarak sola mı yoksa sağa mı eğim yaptığını hatırlamaya çalışıyordu. Savaşçının belinden sımsıkı tutarken ağlayarak "Lütfen, Tanrım, bize yardım et," dedi. Gücünün her bir zerresini Gavin'i ve kendisini alçak çıkıntıya itmek için kullanıyordu.

Ürkütücü bir kahkaha sesi onları çıkıntıda takip etti. Jamie, Gavin'in kafasını korumak için onun yüzünü kendi omuz kıvrımına ittirdi. Üzerlerine yuvarlanan taşların neden olduğu keskin acılar Jamie'nin bütün vücuduna yayıldı ve nihayet çıkıntıya vardıklarında Gavin'in vücudu fazlasıyla darbe almıştı.

Kahkaha yaklaşıyordu. Kan, görüşünü engelleyecek şekilde Jamie'nin sol gözüne akıyordu. Jamie elinin tersiyle kanı sildi, sonra Gavin'i yukarıya çekti. Umutsuzca da olsa kendilerini düşmanından saklamaya çabalıyordu. Onu çıkıntının altına tıkıştırıyorken Gavin inledi. Eliyle onun ağzını kapadı ve onun üstüne kapandı.

İğrenç kahkahanın kesildiğini fark etmeden önce uzun dakikalar geçti. Jamie'nin omzu ve kolunun üst kısmı zonkluyordu. Jamie, ağrısını ovarak gidermeyi denemek için elini ağrıyan üst bölüme koydu. Kolundan çıkıntı yapan hançerin sapına dokunduğunda ağlıyordu. Keskin nesnenin kendi hançeri olduğunu fark etti – birisi ona kendi hançerini fırlatmıştı!

Birinin ona seslendiğini işitti, ama sesi tanıyınca dek yanıt vermedi. İç ferahlaması sesini cılızlaştırmasına rağmen "Marcus! Burada, çıkıntıdayız," diye bağırdı.

Marcus uçurumun kenarından eğilip Jamie'nin ona bakan kanlı yüzünü gördüğünde "Aman Tanrım, Jamie, ne –" sorusunu yöneltemedi. "Bana elini ver."

"Dikkatli ol, Marcus. Kenara o kadar yakın diz çökme. Birisi Gavin'i ve beni incitmeye çalıştı. Güvenli olduğundan emin olmak için arkana bak."

Marcus, Jamie'nin buyurduğu gibi yaptı ve tekrar Jamie'ye

döndüğünde, yüzündeki bakış Jamie'yi korkutmaya başladı. Jamie onun uzattığı eli umursamayarak aceleyle "Gavin yaralı," dedi. "Şayet onu bırakırsam, çıkıntıdan aşağıya yuvarlanabilir."

Marcus başıyla onayladı. Elini geri çekmeye başladığında Jamie birdenbire uzanıp onu sıkıca yakaladı. "Alec'i istiyorum," diye haykırdı. "Fakat bizi burada bırakmanı istemiyorum, Marcus. Lütfen bizi bırakma."

Savaşçı, Jamie'nin elini sıktı. "Gavin'i tut, Jamie. Sizi bırakmayacağım. Yardım çağıracağım."

Jamie bunun o ana dek duyduğu en harika fikir olduğunu düşündü ve bunu ona uzun, saçma sapan cümleler kurarak anlattı. Jamie'nin zihni şimdi acıyla doluydu, anlamlı cümleler kuramıyordu.

"Jamie, elimi serbest bırak. Bana güvendiğini biliyorum."

"Biliyor musun?"

Marcus ona müşfik bir tebessüm verdi. "Bu, elimi sımsıkı kavrayışından belli oluyor," dedi. "Artık elimi bırakmalısın. Gavin'i tut."

Marcus, sesini yumuşak, sakin bir tonda tutmaya çalışmıştı. Jamie onun söylediklerini can kulağıyla dinlemeye çalışarak "Evet," onayını verdi. "Gavin'i tutacağım, Marcus. Onu koruyacağım."

Jamie sonunda Marcus'un elini serbest bıraktı. Marcus'un "Bu iyi bir kız," dediğini işittiğinde Gavin'i tutuyordu. Gavin'in başını kucağına yatırdı. "Alec beş dakikaya kalmaz burada olur, Gavin. Marcus, o gelinceye kadar bizim güvenliğimizi sağlayacak."

Marcus'un güçlü haykırışı yamaçtan aşağıya birkaç çakıl taşı düşürdü. Jamie bu gürültüye karşın gözlerini kapadı. Çıkıntı ve beraberindeki her şey adeta etrafında fıldır fıldır dönmeye başlamıştı.

Sonrasında tam anlamıyla hiçbir şey düşünemedi.

Jamie birinin ellerinden onu yukarıya çektiğini hissedinceye kadar uyanmadı. Gözlerini açtı ve Alec'in üzerine doğru eğildiğini gördü. Merakla "Alec," diye fısıldadı. Ona elini uzatmayı denedi, ama kolunun üst kısmındaki ağrı Jamie'yi engel-

liyordu. Halen çıkıntıda bulunduğunu idrak ederken, ona elini uzatmak yerine cılız bir gülümseme sundu.

Alec'in yüz ifadesi acımasızdı. Jamie bunun farkına vardığında, kaş çatmaya başladı. "Bana bir tabut hazırlama. Söz ver bana, Alec. Bana bir tabut hazırlamayacağına..."

Jamie, Alec'in şaşkın bakışlarından onun hiçbir şey anlamadığını söyleyebilirdi. "Angus'a bir tabut hazırlayacaktın," anımsatmasını yaptı. "Lütfen . . ."

Alec "Sana bir tabut hazırlamayacağım, aşkım," diye fısıldadı.

Jamie yeniden gülümsedi. "Seni gördüğüme sevindim."

Alec'in elleri sallandı. Alec boğuk bir sesle "Ben de seni gördüğüme sevindim ," dedi.

"Hançerimi kaybettim."

Jamie'ye, Alec'in bu cümleye inanması sanki çok zormuş gibi geldi. Alec, Jamie'nin saçını yüzünden çekerken, Jamie, Alec'e sormayı arzuladığı diğer bir soruyu anımsamaya çalışarak kaşlarını çattı.

Bir dakika sonra caydı. "Alec, hançer –"

Alec onu "Hançerini dert etme, aşkım," diyerek telkin etti. "Bacaklarını kımıldatabiliyor musun, Jamie? Seni kollarıma almak ve adamlarıma uzatmak istiyorum. Sevgilim, Gavin'i bırak. Bırak ben –"

"Gavin mi?"

"Evet, aşkım, Gavin."

Alec, Jamie'nin elini Gavin'in göğsünden ayırmaya başladığında Jamie aşağıya baktı. O vakit her şeyi hatırladı. "Ona bir kaya parçası çarptı," dedi. "Darbe onu geriye doğru devirdi. Uçurumun kenarından aşağıya düşecekti. Arkasından tuttum. Çok ağırdı. Düşmesini engelleyemiyordum, bu sebeple kollarımı beline sardım ve ikimizi alttaki çıkıntıya ittim."

Jamie onun endişeli yüz ekşitmesine aldırmayarak kocasına gülümsedi. "Eğimin hangi istikamette olduğunu hatırlayamadım, ama doğru tarafı tahmin etmişim, değil mi?"

Alec fısıldayarak "Doğru tahmin etmişsin," dedi.

Jamie "İlk olarak onu yukarı çıkarmak zorundasın," diye

emretti. Jamie'nin sesi şaşırtıcı derecede netti. Yüreğine, Alec'in bu sorumluluğu üstlenmesinden ötürü, su serpilmişti.

Alec onunla münakaşa etmemeye karar verdi. Gavin'i, aynen bir kadının omuzlarının üzerine şal alması gibi, omuzlarına alıp ayağa kalktı. Uyuyan askeri yavaşça kaldırırken, dengesini sağlamak maksadıyla bacaklarını iki yana açtı.

Marcus aşağıya "Onun ellerini tuttuk," diye bağırdı.

Alec yükü azalır azalmaz Gavin'in bacaklarını da kayadan yukarı itti. Tekrar Jamie'nin yanına diz çöktü. Alec'in gözleri kuşkulu bir biçimde bulanık bakıyordu. Jamie kocasının bu azımsanamaz endişesine sebebiyet verdiğini fark etti. "İyi olacağım, Alec. Seni terk etmeyeceğimi söylemiştim."

Alec, Jamie'nin kendisini rahatlatmaya çalışmasına inanamıyordu. Sevecenlikle "Hayır, beni terk etmeyeceksin," diye mırıldadı. Onun, Angus'un yarası hakkındaki sözlerinden ilham alarak "Yüzündeki yara olması gerektiğinden çok daha kötü görünüyor," diye de ekledi.

Jamie "Hançerim omzumda," dedi.

Alec bu sözler üzerine herhangi bir tepki göstermedi. Jamie hemen yaranın tasavvur ettiği kadar korkunç olmadığında karar kıldı. Yine de, kaygısından vazgeçmeden önce, Alec'in sözlü onayına gereksinim duyuyordu. "Çok mu kötü, Alec?"

Alec "Hayır," diye yanıtladı. "Omzunda da değil, Jamie."

Jamie "Onu hissedebiliyorum," diyerek itiraz etti. Kendisi bakmak için başını çevirmeye çabaladı, fakat Alec onun çenesini kavradı. "Kolunun üst kısmında," diye açıkladı. "Çok şanslısın. Yağa saplanmış."

"Benim hiç yağım yok." Jamie, Alec'in ekoseli kumaşından bir şerit yırtmasını izledi, buna rağmen niyetinin ne olduğunu tahmin edemedi. "Çıkaracak mısın, Alec? Oh, Tanrım çok acıyacak."

Cümlesini asla bitiremedi. Alec hançeri Jamie'nin etinden şimşek hızıyla çıkardı ve Jamie çığlık atmak için yeterli gücü toplayamadan, kumaş şeritle kolunu sıkıca sardı.

"İşte! Acımadı, değil mi?"

"Acıdı!"

"Şşşş, aşkım. Sen kendi kendini hasta edeceğin yerde hançerin çıkması için endişelenseydin ya..."

Alec haklıydı ve bunu ikisi de biliyordu. "Eğer sen kendi kendini hançerletmek zorunda kalsaydın, zannımca en iyi noktayı seçerdin. Hançer, kemiğe isabet etmemiş."

Jamie nefesini tuttu. "Bütün bunların benim hatam olduğunu düşüneceğini biliyordum," dedi. Zihnini Alec'in muhalif sözüne yoğunlaştırdığından Alec'in onu kucağına almasının ve yavaş yavaş ayağa kalkmasının güçbela farkına vardı. "Kendi kendimi hançerletmedim ve sen bunu gayet iyi biliyorsun."

"Biliyorum, aşkım, fakat bana anımsatman senin için daha iyi oldu," diyen Alec şimdi Jamie'ye yukarıya kaldırıyordu. Jamie aşağıya bakmaya başladı. Alec tutuşunda onun gerginliğini hissediyordu. Jamie'yi aşağıya bakmaması için uyarmayı düşündü, sonra uyarmamaya karar verdi. Alec'in uyarısı Jamie'ye yalnızca tehlikeli konumunu hatırlatırdı.

"En azından hançerini buldun."

Jamie "Orası öyle," dedi. Alec kazara koluna sürtündüğünde "Alec, canımı acıtıyorsun," diye haykırdı. Bu ıstıraplı ağrı karşısında gözlerini kapadı.

"Özür dilerim, Jamie. Seni incitmek istemedim."

Alec'in sesindeki kıvranış Jamie'nin yüreğini cezbetti. Jamie hızla "Çok fazla acımadı," deyiverdi. Birinin onu Alec'ten aldığını hissetti ve gözlerini tekrar açtı. Bir veya iki saniye sonra Marcus, Jamie'yi kucakladı ve en sonunda Jamie yeniden, yukarı tırmanışı tamamlanan, Alec'in kucağındaydı.

Alec aygırına bindiğinde Jamie hala Alec'in kollarındaydı. Alec'in acı kuvveti Jamie'yi rahatlatıyordu. Jamie, Alec'in omzunda derin bir nefes aldı.

"Bana neden saldırganı görüp görmediğimi sormadın?"

"Kim olduğunu biliyorum."

Jamie "Ben de öyle düşünmüştüm," diye fısıldadı. "Ama ilkin sen bana bu ismi vermek zorunda kalacaksın."

Jamie bunun bir anlamı olmadığını biliyordu ve Alec'in acımasız yüz ifadesi artık onun bu konuyu tartışmamayı yeğlediğini açıklıyordu. Jamie bu ifadeyi, elbette, umursamadı ve sordu, "Şahit kimdi?"

"Ne şahidi?" Alec'in konsantrasyonu aygırını rahat bir yürüyüşte tutmaya merkezlenmişti ve Alec, karısının yüzüne bakmaya zar zor vakit ayırabiliyordu.

"Helena'nın ölümüne şahit olan kişi."

"Annie."

İki saat sonra, Jamie büyük salondaki yatağında yatıyordu. Alec, Jamie'yi süratle yatağına yatırmak için bölmeyi tekmeleyip yere devirmişti. Bölme dışarıya taşınmıştı ve salon kalabalıktı.

Alec, Jamie'nin yaralarına bakıyordu. Jamie ona özel tozlarını nasıl kullanacağı hususunda talimatlar vermişti ve memnun kalana dek kolundaki sargıyı iki kez değiştirtmişti.

Gavin de uyanıktı. Başı berbat bir şekilde ağrıyordu. Yine de Jamie hiç kimsenin ona bira vermesine müsaade etmeyecekti. Başına soğuk tampon yapılmasını ve ona su içirilmesini emretti. Gavin baş ağrısına katlanmak zorunda kalacaktı, Jamie yatağından her şeyi yönetiyordu ve emir demiri kesiyordu.

Jamie yaraları tedavi edilirken ne bir ses çıkardı ne de yüzünü ekşitti. Aslında Jamie'yi güdüleyen kibirdi, cesaret değil... Hısımlarının önünde ödlekçe davranamazdı.

Peder Murdock bu işi onun için kolaylaştırmıştı. Sevgili peder yatağın kenarına oturdu ve Alec'in çalışması boyunca Jamie'nin elini tuttu. Alec işini bitirdiğinde minik Mary Kathleen getirilip annesinin yanına yatırıldı. Üç yaşındaki kız çocuğu, Jamie'nin alnındaki sargıyı gördüğünde ağlamaya başladı. Alec annesine bir öpücük vermesini söylemek suretiyle çocuğu yatıştırdı.

Mary derhal Alec'in önerdiği gibi yaptı ve annesinin kendini çok daha iyi hissettiğine ilişkin şaşırtıcı açıklamasıyla ödüllendirildi. Minik kız birkaç dakika sonra, Jamie'ye sarılmış bir halde uykuya daldı.

Jamie, Marcus'un Alec'e eliyle işaret ettiğini gördü. "Onu bulmuşsunuz, öyleyse?" diye seslendi.

Hiç kimse ona cevap vermedi. Alec kapıya doğru yöneldi.

Jamie "Alec, Annie'yi içeri getir," dedi. "Ona nedenini sormak istiyorum."

Alec başını iki yana salladı. "Onun anlatacaklarını dışarıda dinleyeceğim."

"Ve sonra?"

"Karar vereceğim."

Jamie tekrar kocasına seslenmeye hazırlandığında Peder Murdock onun elini sıktı. "Bu işi onun ellerine bırak, kızım. O merhametli bir adamdır."

Jamie başıyla onayladı. "Bunu itiraf etmekten hoşlanmıyor, ama o merhametli bir adam. Annie'nin zihni bulanık," diye fısıldadı. "Alec bunu göz önünde tutacaktır."

Derken korkunç, insanca olmayan bir kahkaha sesi salonu doldurdu ve

Jamie kendini pederin elini sıkıca kavramış bir halde buldu. Annie'nin sözleri kırbaç misali şaklıyordu. Annie şarkı söyler gibi tiz bir ses tonuyla çığlık çığlığa adeta zehrini kusuyordu. "Karın olacağım. Ne kadar zamanımı alırsa alsın, Kincaid. Bu benim hakkım. Hakkım. Helena seni benden uzaklaştırdı. O zaman sana meydan okudum Alec ve yeniden meydan okuyacağım."

Jamie bir başka canhıraş kahkaha daha işitti ve ardından Annie şarkısına yeniden başladı. "Sen dersini alıncaya dek seni tekrar, tekrar, tekrar öldüreceğim. Senin yanında durmak benim hakkım. O –"

Böylesine iblisçe seslerden sonraki ani sessizlik Jamie'yi ürkütüyordu. Jamie yatağından çıkmayı denedi.

Gavin yatağın ayakucundan "Olduğun yerde kal, Jamie," diye emretti. Jamie'ye kızgın bir intikam meleği gibi görünüyordu. Ellerini ağrıyan başına koyup inlededi. "Sana bağırmamam gerekirdi, hanımım, fakat Alec yatakta kalmanı istiyor."

"Bana bağırmaman gerekirdi, çünkü bu senin başını ağrıttı."

"O da doğru."

Jamie tam zamanında ayaklarını çekti, zira Gavin birden yatağın ayakucuna yığılıverdi ve sırtüstü düştüğünde acınacak bir şekilde inledi. Jamie, Gavin'in sempati talep ederek kendi

dikkatini dışarıda olanlardan bu tarafa çevirmeye çabaladığını varsaydı.

Gavin'e "Kocama inancım tam," dedi. "Dikkatimi dağıtmaya çabalamana gerek yok."

Gavin "O halde bira içebilir miyim?" sorusunu yöneltti.

"İçemezsin."

Alec merdivenin tepesinden "Bu yatak gittikçe kalabalıklaşıyor," dedi.

Jamie gülümsedi. "Bitti mi?" demeden önce kendisini adamakıllı öpünceye dek bekledi.

Alec başıyla onayladı. "Alec? Onunla evlenmen gerekiyordu, değil mi?"

"Edgar barışı sağlamak için Kincaid'lerin onların oymağıyla birleşmesini tasarlamıştı. Annie'yle sözlüydüm, evet."

"Ama senden çok daha genç. . ."

"Senden yalnızca bir yaş küçük, Jamie."

"Fazlasıyla çocuk kalmışa benziyor. Helena'nın kocası öldükten sonra Edgar fikrini mi değiştirdi?"

Alec başıyla onayladı. "Değiştirdi. Helena karnında bebeğini taşıyordu ve kral ona iyi bir yuva vermek istiyordu."

Jamie anlayış göstererek başını salladı. Alec'e görkemli bir gülümseme sundu. Alec onun bu garip tepkisi üzerine başını iki yana sallamak zorunda kaldı.

"O da seni terk etmek istemezdi, Alec."

Alec hâlâ daha Jamie'nin sevincini idrak edemiyordu ta ki Jamie, Peder Murdock'a dönüp de konuşuncaya dek... "Yarın Helena'nın mezarını kutsamak zorundasın. Ruhuna dua ayini yapılması da gerekiyor. Bütün oymak orada hazır bulunmalı, Alec."

Peder Murdock "Onu kutsal toprağa yeniden defnedilmesini ister misin, Jamie?" sorusunu sordu.

Jamie başını iki yana salladı. "Kutsal mezarlığı bu bölgenin tamamını içerecek şekilde genişleteceğiz. Alec ve ben, elbette, Helena'nın yanına gömüleceğiz. Bu yakışık alır, değil mi?"

Alec duygulanarak, boğuk sesiyle "Yakışık alır," dedi.

Jamie "O kadar sevinme bakalım," diyerek dalga geçti. "Se-

nin ortaya yerleştirilmene dair talimat vereceğim, Kincaid. Seni sonsuza dek orada tutmak için her iki yanında birer karın bulunmuş olacak."

Alec "Tanrı yardımcım olsun," diye homurdandı.

Peder Murdock "Zaten olmuş," dedi. "Sana yaşamında iki iyi kadın bahşetmiş, Alec, bu bir gerçek. Yaratıcımızın bir mizah anlayışı da mevcut."

Gavin inleyerek "Nasıl yani?" diye sordu.

"Alec'in âşık olduğu bu tatlı kız İngiltere'den geliyor hepiniz hatırlayacak olursanız ve bu, Tanrı'nın muzipliği değil de ne?"

Gavin kahkaha atarak "Oh, Tanrım, onun gibi konuşmaya başlıyor," dediğine pişman oldu, çünkü başı gene ağrımaya başladı.

Jamie odanın karşı tarafındaki Edith'i fark etti. Kadının ne denli üzgün olduğunu görebiliyordu. "Edith'i gerçekten göndermeyi düşünmüyorsun, değil mi, Alec?"

Alec başını iki yana salladığında, Jamie daha yakına gelmesi için Edith'e

eliyle işaret yaptı. "Edith, bizden ayrılmıyorsun. Bu sadece Annie'nin beni tekrar öldürmeye teşebbüs etmesi için düşünülmüş bir plandı."

"Tekrar mı, hanımım? Öyleyse biliyordun yangını –"

Jamie "Hayır," diyerek onun sözünü kesti. "Annie'nin deminki kahkaha atışını işitinceye dek bilmiyordum. Sesi tanıdım. Kulübede tuzağa düştüğüm zaman işittiğim sesin aynısıydı."

Alec'e sıkı bir kaş çatışı yollamak için durakladı. "Beni yem olarak kullanman çok nezaketsizceydi, Alec."

Alec sert bir ses tonuyla "Bu şekilde olmamalıydı," karşılığını verdi. Gavin'in seninle kalması ve Marcus'un Annie'yi bir an olsun göz önünden ayırmaması gerekiyordu."

Edith "Benim hatamdı," dedi. "Bir tuzak planladığınızdan haberim yoktu. Annie'nin rahatsız olduğunu düşünüyordum. Bize gönderileceğimiz söylendikten sonra o yattı. Ben çok üzgündüm. Gittiğinin farkına varmadım."

Marcus "Hayır, kardeşim," diyerek söze girdi. Edith'in ya-

nına doğru yürüdü. "Benim hatam. Bütün sorumluluğu üzerime alıyorum."

Edith "Ama sana atları hazırlamanı ben söyledim," deyip karşı çıktı.

Jamie "Hiç kimsenin hatası değildi," dedi. "Edith, bizimle kalmayı arzuluyorsun, değil mi? Ben senden vazgeçemem. . . sen iyi bir kocada karar kılıncaya kadar."

Alec, Edith'e "Asla buradan ayrılman istenmedi," dedi. "Fakat Annie'nin ikinizi de gönderiyor olduğuma, zira Helena'yla akrabalığınızın bulunduğuna inanmasını umuyordum. Terk etmeni emrettiğimde, ilk karımı anımsatan herhangi bir şey istemediğimi söyledim, hatırlayacak olursan."

Edith başıyla onayladı. "Hatırlıyorum."

Alec gülümsedi. "Beni katiyen sorgulamadın. Neden Mary Kathleen'in buna dâhil olmadığını merak etmedin mi?"

Edith başını iki yana salladı. "Bunu etraflıca düşünemeyecek kadar üzgündüm," diye itiraf etti.

Alec "Tahmin ettim," diye karşılık verdi. "Kulübenden çıktıktan sonra bile."

Jamie, Edith'e "Böyle bir üzüntüye neden olduğu için beyini affet," tavsiyesini verdi.

Edith hızlı bir biçimde kafasını salladı. "Oh, şimdi anlıyorum."

Jamie, Edith'in dinginliğini yitirmek üzere olduğunu tahmin ederek "Mary'yi şimdi odasına götürebilir misin?" diye sordu.

Alec'e kendisini en fazla endişelendiren soruyu sormadan evvel Edith'in Mary'yi üst kata taşımasını bekledi. "Annie'yle ne yapacaksın?"

Alec onu cevaplandırmayacaktı.

Alec çekilmez davranıyordu. Neredeyse bir haftadır Jamie'nin yataktan çıkmasına izin vermiyordu. Günlerini şekerleme yaparak ve gecelerini uyuyarak geçirmesini ümit ediyordu. Jamie ona katlanmasının bir hayli tuhaf olduğunu düşünüyordu.

Kız kardeşinin günlük ziyaretleri Jamie'nin iyileşmesini daha da kolaylaştırıyordu. Mary Edgar'ın resminin yer aldığı gobleni dikmesine yardımcı oluyordu. Sonunda Mary, Jamie'nin bu işe sabrı veya yeteneği olmadığını anlayınca görevi tamamen üstlendi.

İlk ziyareti sırasında Daniel'ın hâlâ kendisiyle yatmadığını fısıldadı. Jamie bu açıklaması üzerine Mary'den çok daha fazla üzüldü, ama bu cinsel ilişkinin gerçekten nasıl harika – dikkatli seçilen genel koşullarda, elbette – bir şey olduğunu açıkladı, çünkü Mary'nin ilgisi azalmıştı.

Mary "Bir metres tutuyor," diye itiraf etti. "Fakat her gece benim yatağımda uyuyor."

Jamie "Evini temizleme vakti, Mary," öğüdünü verdi. "O kadını dışarı at."

"Bana kızar, Jamie. Daniel'in gülümsemelerinden onu öfkelendiremeyecek kadar çok hoşlanmaya başladım. Üstelik ağlamaktan vazgeçtiğim için bana çok nazik davranıyor. Bu adam gözyaşlarına tahammül edemiyor. Onu sevmeye başlıyorum."

Jamie bu itiraftan etkilendi. "O zaman onunla yatmayı talep et."

"Benim bir gururum var. Yine de böyle bir plan yaptım."

"Nedir?"

"Ona hem metresiyle hem de benimle olabileceğini söylemeyi düşündüm."

"Adamı paylaşmayı kastediyor olamazsın."

Mary çaresizlik içerisinde omuzlarını kaldırdı. "Daniel'ın benden hoşlanmasını istiyorum."

Alec büyük salona girdiğinde Mary ağlamaya başlamıştı. Jamie, Mary'nin iyiliği için gülümsemeyi sürdürdü, zorla da olsa. Alec, Mary'nin bu halini görür görmez arkasını döndü ve gene dışarıya yürüdü. Jamie kız kardeşinin evvelki cümlesine ilave yaparak "Erkekler gözyaşlarından nefret ederler," dedi.

"Daniel'a sana sahip çıkmasını söyle. Artık bana öyle bakma, Mary. Uygulamaya gereksinim duyduğunda sana gelebileceğini bildir."

Alec, Jamie'nin ve kız kardeşinin gülüştüklerini duyunca salona döndü.

Mary iki gün boyunca kız kardeşini görmeye gelmedi. Kız kardeşi için çok kaygılanan Jamie huysuzlandı, ama Mary üç gün sonra teşrif ettiğinde Jamie'nin yüzünde güller açtı.

Mary, Jamie'ye ayrıntıları aktarmak istiyordu. Jamie ise onları duymak istemiyordu. Mary ısrarcıydı ve tam da Daniel'ın ne kadar harikulade bir erkek olduğu hakkında konuşurken Alec, Gavin, Marcus ve Daniel salona geldiler. Mevzu hemen değişti.

Alec gecenin çoğunda Jamie'yle sevişerek onu uyanık tuttu. Gücünün tümüyle eski haline dönmeyişinden korkarak, onun şahsi isteğince saldırganlaşmasına izin vermedi. Sonunda kendisinin daha kuvvetli olmasına karşın onun daha dayanıklı oluşu saçmalığını ona da itiraf etti.

Alec ertesi sabah Kral Edgar'ın mecbur kıldığı görevleri yerine getirmek için oradan ayrıldı ve bir hafta boyunca eve dönmedi. Jamie onun uzakta olduğu süreyi evde bir diğer ufak değişiklik yapmada kullandı.

Yatağını ve platformunu büyük salondan taşıttı. Bölme şimdi bir kileri çevreliyordu. Bu başka bir İngiliz geleneğiydi, fakat askerler bunun biraya ulaşmalarını kolaylaştırdığını algılar algılamaz Jamie'nin emirlerini çok fazla şikâyet etmeden yerine getirdiler.

Alec eve bu değişiklikten üç gün sonra döndü. Askerler, Jamie'yi savunmaya hazır vaziyette, yeniden sıraya dizildiler.

Alec masanın başına oturdu. Jamie bir kilerin gerekliliğini ona anlatırken

Alec'in çenesi kasıldı.

Alec değişikliği kabul etmede sıkıntı yaşadı. Jamie buna rağmen ondan hoşnuttu, zira sesini hiç yükseltmemişti. Bu çabanın ona pahalıya mal olduğunu biliyordu. Alec'in yüzü kızarıyor ve yanağındaki kas tik misali atıyordu. Jamie ona tam anlamıyla sempati duyuyordu. Bu nedenle, Alec alçak, kontrollü bir ses tonuyla kendisini birkaç dakikalığına yalnız bırakmasını istediğinde Jamie gözünü bile kırpmadı.

Jamie şömine rafının üstündeki kutudan bir madeni para

almak için duraksamadığında Alec ricasına üzülmediğini düşündü. Çünkü Alec'i her kızdırışında istikameti hep aynı doğrultuda oluyordu. Jamie tek kelime etmeden ona sadece güzel bir bakış yollayacak, ardından şilinlerinden birini kapacaktı. Peder Murdock'ın her gece bu madeni paraları yeniden kutuya koyduğunu bilmiyordu.

Hâlâ uyum sağlamakta güçlük çekiyordu. Bazı geceler, Peder Murdock'ın elinde dokuz şilin kadar oluyordu.

Jamie kucağında Mary Kathleen'le dışarı çıktığında Mary henüz attan iniyordu.

"Kötü haberlerim var. Andrew buraya geliyormuş."

"Andrew mu?"

Mary "Sözlendiğin adam," hatırlatmasını yaptı. "Sahiden, Jamie, onu nasıl unutmuş olabilirsin?"

"Unutmadım." Kardeşi çocuğa uzandığında Jamie, Mary Kathleen'i Mary'ye uzattı. Mary minik kızı kucaklarken Jamie sakin olmaya çalıştı. "Mary, niye Andrew buraya geliyormuş ki? Sen bunu nasıl öğrendin?"

"Daniel adamlarından biriyle konuşurken duydum. Highlands bölgesindeki tüm oymaklar onun geldiğinden haberdarlar. Andrew ve ordusu onların topraklarından geçmek zorundalar."

"Aman Tanrım, buraya bir orduyla mı geliyormuş?"

"Öyleymiş."

"Ama niçin, Mary?"

Mary yeğenini yere bıraktıktan sonra "Borç," diye fısıldadı. "Babamızın

Andrew'dan ödünç aldığı madeni paraları anımsıyor musun?"

"Nasıl unutabilirdim? Babamız beni Andrew'a satmıştı. Oh, Mary, oymağımın önünde küçük düşemem. Andrew'un beni bu şekilde utandırmasına izin veremem. Yüce Tanrım, Mary, Alec kesinlikle Andrew'u öldürecek."

Mary kafasını salladı. "Ben de Daniel'ın yalancısıyım."

Jamie afallamış bir halde sordu, "Öyleyse Andrew'un buraya geliş sebebini biliyor mu?"

"Evet. Andrew, Highlands bölgesinde bulunuş gerekçesini

açıklamak zorunda kalmış. Şayet açıklamasaymış, şimdiye çoktan öldürülmüş olurmuş. Kardeşim, İskoçlar'ın İngilizler'den hiç hoşlanmadıklarının farkında değil misin?"

"Kahretsin, Mary, bunu kim bilmez?"

"Jamie, böyle hanımefendice olmayan bir biçimde konuşmaman gerekiyor."

"Konuşmadan edemiyorum. Bu civarda olan biteni en son duyan daima ben oluyorum. Andrew'un geldiğini Alec biliyor mudur, sence?"

Mary çaresizlik içerisinde omuzlarını kaldırdı. "Daniel birisi arazilerine yaklaştığında bunu tüm İskoçlar'ın haber aldıklarını söylüyor. Tahminimce –"

"Bunun olmasına müsaade edemem. İngiltere'yle başlatılan bir savaşın da sorumlusu ben olamam."

"İngiltere mi? Alec büyük olasılıkla sadece Andrew'u ve takipçilerini öldürecektir."

"Kral Henry'nin, Baronlarından birinin gözden kaybolduğunu fark etmeyeceğini mi sanıyorsun, Mary? Ordusunu topladığında hiç kimsenin gelmemesi illaki tuhafına gidecektir-"

Jamie açıklamasını bitirme zahmetine girmedi, kız kardeşinin ellerindeki dizginleri kaptı ve çabucak Mary'nin atına atladı.

"Ne tasarlıyorsun, Jamie?"

"Andrew'u bulacağım. Ona madeni paraları göndereceğime dair söz vereceğim."

"Jamie, yakında hava kararacak. Bu yüzden az kalsın Daniel seni ziyarete gelmeme izin vermeyecekti."

Jamie gülümsedi. "Fakat sen buna rağmen geldin, değil mi, Mary?"

"Seni uyarmak zorundaydım, kardeşim. Bir süre saklanmak isteyebileceğini düşündüm."

"Beni uyarman çok özverili, cesaretli bir davranıştı, fakat benim asla saklanmayacağımı çok iyi bilirsin."

"Saklanacağını umuyordum. Andrew'un izini süreceğin aklımın ucundan geçmezdi. Ben hakikaten cesaretli miydim, Jamie?"

Jamie başıyla onayladı. "Şimdi iyi dinle, Mary. Nereye gitti-

ğimi kimseye söylemeyeceğine dair bana söz vermeni istiyorum. Lütfen!"

"Söz veriyorum."

"Ben dönünceye kadar Mary Kathleen'e göz kulak ol."

"Alec'e ne diyeceğim?"

"Hiçbir şey deme."

"Ama –"

Jamie "Ağla," deyiverdi. "Evet, ağla, Mary. Ağlarsan, Alec sana hiç soru sormaz. O benim ayrıldığımın farkına bile varmadan dönerim. Şimdi bana doğru istikameti göster, Mary."

"Yalnızca tepelerden aşağıya doğru yöneleceksin, Jamie."

Mary, kız kardeşinin tepeden at sürüşünü seyrederken hızlı bir haç işareti yaptı. Peder Murdock iyi günler dilemek için Mary'nin yanına uğradı ve o vakit Leydi Kincaid'in aceleyle yola çıktığından bahsetti. Leydi Ferguson acaba kızın nereye gittiğini biliyor muydu?

Leydi Ferguson derhal gözyaşlarına boğuldu.

Kız kardeşine verdiği sözü tutmuş oldu. Alec'e Jamie'nin gittiği yeri söylemedi. Söylemek zorunda kalmadı. Çünkü Mary Kathleen ona her şeyi anlattı.

Minik kız, annesi oradan ayrılır ayrılmaz içeri girdi. Alec'e doğru koşup, onun kucağına tırmandı ve Alec ne yaptığını algılamadan önce büyük bir yudum bira içti. Alec kadehi kapıp ondan uzaklaştırdı ve minik kıza bir fincan su verdi. Ufaklık içeceğini bitirdiğinde Alec ona hemen hemen dalgınlıkla annesinin nerede olduğunu sordu.

Mary Kathleen kulak misafiri olduğu bütün konuşmayı neredeyse kelimesi kelimesine tekrarlarken babasının göğsüne yaslanıp ayak parmaklarıyla ve babasının kemeriyle oynadı.

Kızının hatırına, Alec dışarı çıkıncaya dek bağırmaya başlamadı. Jamie'nin kız kardeşi Alec'in yüzünü görür görmez, hıçkırıklara boğulmak için gerçek bir çaba göstermek zorunda da kalmadı. Tam anlamıyla histeri krizi geçirdi.

Peder Murdock bu zavallı, gürültücü kadını avutmayı denemek için elinden gelenin en iyisini yaptı, fakat çabaları boşunaydı. Alec askeri birliğiyle birlikte oradan ayrıldığında,

Mary kapana kıstırılmış bir tavuk misali acı acı feryat ediyordu. Peder kiliseye barış için dua etmeye gitti. Özellikle de Daniel'ın gelip karısını alması için dua etti.

Alec, Jamie'nin yolunu takip ediyordu. Yol doğuya kıvrıldığında, rahatlamaya başladı. Jamie, Ferguson topraklarına yönelmişti.

Marcus "O halde fikrini mi değiştirmiş?" diye haykırdı.

Alec omzunun üzerinden "Kaybolmuş," diye seslendi. Mırıldanarak "Tanrı'ya şükür," dedi.

On beş dakika sonra Jamie'ye yetişti. Askerlerine çember içine almalarını işaret ederek, onu durması için zorladı.

Karı ve koca yüz yüze geldiler. Bir dakika boyunca hiçbiri tek kelime etmedi. Jamie can havliyle makul bir açıklama ileri sürmeye çabalıyordu. Alec onun söyleyeceği acayip yalanı merak ediyordu.

Jamie "Benden seni kısa bir süre yalnız bırakmamı istedin," dedi.

"İstedim."

Jamie atını ileri doğru hafifçe dürttü. Alec'in yanına vardığında fısıldadı, "Sadece Andrew'u ikna etmeye çalışacağım. Kız kardeşim sana her şeyi anlattı, değil mi?"

"Kız kardeşin bana her şeyi anlattı."

Bu açıklamaya tepki olarak Jamie'nin gözleri faltaşı gibi açıldı. "Bu kadar açık olmamayı gelecekte bir gün kendime hatırlatacağım."

"Gelecekte bu denli ahmakça bir şeye teşebbüs etmemeyi hatırlayacaksın."

Jamie "Lütfen bana kızma, Alec," diye yalvardı.

Alec onun ensesini kavrayıp ona uzun, sıkı bir öpücük verdi.

"Niye bana gelmedin, madem Andrew'un –"

Alec sorusunu tamamlayamadan evvel Jamie fısıldayarak "Utandım," dedi. "Babam benim için ondan madeni paralar aldı. Babamın beni Andrew'a sattığını düşünmeni istemedim, fakat ben de yavaş yavaş bunu düşünmeye başlıyorum–"

Alec başını iki yana salladı. "Babanın yaptığı şey sana karşı olan duygularımı değiştirmez. Paraları piçe iade edeceğim. Gel benimle. Bu meseleyi pekâlâ halledebiliriz."

Jamie onunla tartışmamanın daha iyi olacağını biliyor olsa da Alec'in paraları Baron Andrew'a nasıl iade edeceğini merak ediyordu. Alec eyersiz at sürüyordu ve kemerinde bir kese taşımıyordu. Buna rağmen kılıcını kuşanmıştı. "Alec, bir sorunla mı karşı karşıyayız?"

Alec ona cevap vermedi. Jamie kocasını takip ederken endişeleriyle baş başa kalmıştı. Uzun bir süre düşündükten sonra onun haklı olduğuna karar verdi, doğruca ona gitmiş olması gerekirdi. Karı kocaların sorunlarını paylaşmaları gerekiyordu. Birinin yükünü hafifletmek iyi de hissettirirdi. Hayır, itiraf ediyordu. Yalnızca iyi hissettirmiyordu. Sırtını yaslayacağı birine sahip olmak arada sırada kendini harikulade hissetmesini sağlıyordu.

Andrew'un konaklama yerine ulaşıncaya dek tek kelime etmediler. Jamie, Alec'in önüne geçmeyi denedi, ama Alec onun atının dizginlerini eline aldı ve onu yanına gelmeye zorladı. Elini kaldırdı. Askerler hemen beyin ve hanımın iki yanında sıraya dizildiler.

"Oh, Alec, bu kadar çok asker getirmek zorunda mıydın?"

Alec kendisini yanıtlamadığında Jamie derin bir iç çekti. "En azından benim utancımı kendilerine saklayacaklar," diye mırıldandı.

Alec onun dikkatini çekerek gülümsedi. Akabinde tekrar eliyle işaret etti.

Diğer oymaklar da ortaya çıkıyorlardı. Jamie şaşkınlıkla izlerken, beyler ve oymak üyeleri konumlarını aldılar. Andrew ve adamları genişleyen bir çemberin içinde kaldılar.

İngiliz askerler silahlarını çektiler. Alec tekrar işaret verdi. Atlar ilerleyince çember daralmaya başladı.

İngiliz askerler karşılaştıkları sayıyı görünce silahlarını yere attılar.

Andrew kendisini adamlarından ayırdı ve Jamie'ye doğru yöneldi.

Jamie, Andrew'un ne kadar ufak tefek bir adam olduğunu

unutmuştu. Onun yakışıklı olduğunu hiç düşünmüş müydü? Anımsayamıyordu. Andrew

şimdi Jamie'ye kesinlikle çekici gelmiyordu ve kısa kesilmiş saçıyla küçük bir çocuğu andırıyordu.

Bu adam daha doğru dürüst yürüyemiyordu. Çalım satıyordu. Jamie onunla evlenmiş olabileceğini düşündüğünde içinden bir ürperti geçti. Birdenbire kocasına dönüp kendisini bu perişanlıktan kurtardığı için teşekkür etmek istedi.

Alec, Andrew yaklaşık otuz fitlik bir mesafedeyken, bir kez daha elini kaldırdı. Baron bu sessiz buyruğu anladı. Kalakaldı.

"Topraklarımıza izinsiz giren adamın ayaklarını keseriz."

Alec'in tehdidi Andrew'un havasını almış gibi görünüyordu. Baron soğukkanlılığını yeniden elde etmeden önce birkaç adım geriledi. Alec'ten Jamie'ye baktığında yüzünde korku ve kibir ifadeleri belirdi.

"Bunu yapmasına izin vermezsin değil mi, Jamie?"

Jamie'nin yüz ifadesi çok sakindi. Jamie kocasıyla konuştuğunda dik dik Andrew'a baktı. "İzninle, ona yanıt vermek istiyorum."

Alec "İzin senin." dedi.

Jamie dondurucu kış sabahı kadar soğuk ve belirgin bir ses tonuyla "Andrew," diye seslendi. "Kocam her ne yapmayı dilerse, onu yapar. Buna karşın bazen yardım etmeme olanak tanır. Eğer ayaklarını kesmeye karar verirse, ona seve seve yardım ederim."

Jamie, Marcus'un düşük sesli onaylama homurtusunu işitti, fakat bakışını Andrew'dan çekmedi ve gülümsemeye devam etti.

Baron hiddetlenmiş görünüyordu. Öfkeden kendi istikrarsız durumunu aşikâr bir biçimde unutarak "Yabanileşmişsin," diye bağırdı. Alec'i gösterip ekledi, "Seni bir. . . İskoç'a dönüştürmüş."

Jamie onun kendisine hakaret ettiğinin farkındaydı. Kendisini bir dakikadan fazla tutamadı. Jamie'nin şehvetli kahkahası tepelerde yankılandı. "Andrew, iltifatının ayaklarını kurtardığına inanıyorum."

Alec "Ne istiyorsun," diye kükredi. Jamie'yi kollarına ala-

bilmek için bu işi mümkün olan en kısa sürede sonlandırmayı arzuluyordu. Onu ne kadar çok

sevdiğini, ona ne kadar çok değer verdiğini. . . ve ona sahip olmaktan ötürü ne kadar çok gurur duyduğunu tekrar dile getirme ihtiyacı ile yanıp tutuşuyordu.

Alec'in kükremesi amacına ulaştı. Andrew açıklamasını harfiyen yaptı. Jamie'nin babasına verdiği başlık parasından söz ederken bile Jamie, küçük düşürülüşünün hüznüyle de olsa, ona bakmaya devam etti.

Andrew açıklamasını bitirdiğinde, Alec kılıcını kınından çekti.

Jamie fısıldayarak "Yoksa onu öldürecek misin?" sorusunu yöneltti.

Alec gülümsedi. "Onu öldürmeyeceğimi pekâlâ biliyorsun. Bu seni hoşnutsuz ederdi ve ben daima seni mutlu etmek istiyorum. Kılıcı ona vereceğim. Değeri –"

Jamie dümdüz karşıya bakarak "Muhteşem kılıcını o türden adamlara vermeyeceksin, Kincaid," dedi. "İtibarımı unuturum ve asla unutamayacağın bir rezalet çıkarırım. Yıllar geçse de bundan bahsederler, sana yemin ediyorum."

Alec'in iç çekişini duydu ve kendisinin kazandığını biliyordu. "Evet, muhtemelen rezalet çıkarırsın, seni aksi kadın. Bana hançerini ver, o zaman."

Jamie onun emrettiği gibi yaptı. Alec'in, kılıcının kabzasındaki yakutlardan birini sökmek için hançerini kullanmasını izledi. Görev tamamlandığında, Alec silahını Jamie'ye geri verdi.

Jamie, Alec taşı fırlattığında Andrew'u izledi. Yakut, Baronun ayaklarının dibine düştü. "Geri ödeme, Baron, Leydi Kincaid'den."

Diğer bir şişman taş Andrew'un omzuna çarptı. Jamie taşın geldiği yöne baktı ve kılıcını yerine yerleştiren McPherson'u gördü. İhtiyar adam, Jamie'ye bakmak için dönmeden önce "Leydi Kincaid'den geri ödeme," diye bağırdı.

Üçüncü taş Andrew'un yüzünün yan tarafına çarptı. "Geri ödeme," Daniel Ferguson'dan gelen haykırıştı.

"Geri ödeme," bir defa daha yankılandı. Jamie bu mücevheri fırlatan beyi tanımadı.

"Alec? Neden –"

"McPherson, oğlunun hayatını kurtardığın için iade ediyor. Daniel, karısını korumak amacıyla kendini siper ettiğin için iade ediyor. Harold zümrüt fırlattı. Oğlunun hakaretine maruz kaldın ve sonra savunmasını yaptın."

Beşinci taş Andrew'un alnındaki kesti. Başka bir adam "Geri ödeme," diye kükredi.

"O kim?"

Andrew "Lindsay'in babası," yanıtını verdi. "Yabandomuzundan haberdar olduğumu sanmıyordun, değil mi?"

Jamie onu cevaplandıramayacak kadar afallamıştı. Bir diğer taş Andrew'un çizmelerinin önüne düştü. Onu genç bir savaşçı fırlatmıştı. "Geri ödeme," diye haykırdı.

Jamie soramadan önce Alec açıkladı. "Duncan, karısı doğumunda hazır bulunmanı diliyor. Bey gelecek yardımın için ödüyor."

Jamie "Mahçup oldum," diye fısıldadı. "Onlara teşekkür edebilir miyim, Alec?"

"Onlar sana teşekkür ediyorlar, Jamie. Her biri senin can güvenliğini sağlamak için hayatını feda edecektir. İmkânsızı başardın, aşkım. Oymaklarımızı fiilen birleştirdin."

Jamie gözlerini kapadı, ağlamamak için kendini zor tutuyordu. "Andrew'u çok zengin bir adam haline getirdin," derken heyecandan sesi titriyordu.

"Hayır, Jamie. Ben daha zenginim. Sana sahibim."

Alec'in sesi çok yumuşaktı, sevgiyle doluydu. Bir gözyaşı Jamie'nin yanağından aşağıya süzüldü. Alec bunu gördü. Derhal Andrew'a döndü. "Evinize gidin, Baron. Highlands bölgesine bir daha adım atarsanız, kılıçlarımız işinizi bitirmek için sıraya girecektir."

Çemberin çevresinde bir sevinç çığlığı yankılandı. Andrew yere diz çökmüş, hazinesini topluyordu. Alec, Jamie'yi kollarına aldı. Jamie hemen kollarını Alec'in beline doladı.

Baron Andrew ellerinde tuttuğu servetine bakıyordu. Başını yukarı kaldırdığında görünürde tek bir İskoç yoktu.

Jamie gözlerini kapadı ve kocasına sarıldı. Hâlâ Highlands bölgesinde yaşayanların tuhaf alışkanlıklarının çoğunu anla-

mıyordu, onları hakikaten algılamanın yirmi veya otuz yılına mal olacağını tahmin ediyordu.

Buna karşın böylesine inanılmaz sevinci ve aşkı öğrenmek keyifli olacaktı. Jamie içten içe gülümsedi. Belki de tüm bunlara uyum sağlaması Alec'le birlikte ihtiyarlayana dek sürecekti.